

Một Lần Và Mãi Mãi

Contents

Một Lần Và Mãi Mãi	2
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	5
3. Chương 02	9
4. Chương 03 Part 1	13
5. Chương 03 Part 2	16
6. Chương 04	19
7. Chương 05 Part 1	24
8. Chương 05 Part 2	28
9. Chương 06	34
10. Chương 07 Part 1	39
11. Chương 07 Part 2	44
12. Chương 07 Part 3	48
13. Chương 08 Part 1	54
14. Chương 08 Part 2	58
15. Chương 09	62
16. Chương 10	68
17. Chương 11	73
18. Chương 12 Part 1	76
19. Chương 12 Part 2	80
20. Chương 13	85
21. Chương 14 - 15	88
22. Chương 16	92
23. Chương 17 Part 1	96
24. Chương 17 Part 2	101
25. Chương 18 Part 1	106
26. Chương 18 Part 2	110
27. Chương 19 Part 1	114
28. Chương 19 Part 2	117
29. Chương 20 Part 1	121
30. Chương 20 Part 2	124
31. Chương 20 Part 3	128
32. Chương 21 Part 1	132
33. Chương 21 Part 2	137
34. Chương 22	142
35. Chương 23 Part 1	146
36. Chương 23 Part 2	151
37. Chương 24 Part 1	155
38. Chương 24 Part 2	158
39. Chương 25 Part 1	163
40. Chương 25 Part 2	166
41. Chương 26 Part 1	170

42. Chương 26 Part 2	174
43. Chương 27	178
44. Chương 28	181
45. Chương 29	186
46. Chương 30	191
47. Chương 31	193
48. Chương 32	199
49. Chương Kết	200

Một Lần Và Mãi Mãi

Giới thiệu

Victoria Seaton, một người đẹp nước Mỹ tâm hồn phóng khoáng đã đột ngột trở thành mồ côi và đơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-lan-va-mai-mai>

1. Chương 01 Part 1

Chương 1

NƯỚC ANH

1815

“A, anh đây rồi, Jason,” người đẹp tóc đen nhánh nói với cái bóng của chồng cô trong chiếc gương phía trên bàn trang điểm. Ánh mắt cô trượt dài cảnh giác trên dáng người cao to vạm vỡ của hắn khi hắn tiến về phía cô; rồi cô quay lại chú ý vào những chiếc hộp nữ trang để mở trước mặt. Một cơn chấn động lo lắng làm tay cô ta run lên và nụ cười của cô ta tươi một cách thái quá khi cô ta lấy ra một chuỗi kim cương lộng lẫy từ một cái hộp và đưa nó về phía hắn” Giúp em đeo cái này, được không?”

Khuôn mặt chồng cô khép kín với vẻ chán ghét khi hắn nhìn chuỗi dây đeo cổ với những viên hồng ngọc lấp lánh và những viên lục bảo tuyệt đẹp đã nằm ngang qua khuôn ngực nảy nở phía trên vạt trước táo bạo của chiếc áo dài của cô ta. “Không phải sự trưng bày da thịt và nữ trang của cô là hơi khiếm nhã đối với một phụ nữ đang hy vọng giả làm một quý bà cao quý hay sao?”

“Anh biết gì về sự khiếm nhã nào?” Melissa Fielding khinh khỉnh đáp lời. “Chiếc áo dài này đang ở đỉnh cao thời trang đây.” Cô ta cao ngạo nói thêm, “Nam tước Lacroix rất thích nó. Ông ấy đặc biệt yêu cầu em mặc nó đến vũ hội tối nay.”

“Chẳng nghi ngờ gì là hắn ta không muốn gặp trở ngại với quá nhiều móc chốt khi hắn cởi nó ra khỏi cô,” chồng cô mỉa mai trả miếng.

“Chính xác. Ông ấy là người Pháp – và cực kỳ hăng hái.”

“Thật không may, hân ta không một xu dính túi.”

“Ông ấy nghĩ tôi đẹp,” Melissa chế nhạo, giọng cô ta bắt đầu run lên vì sự căm ghét dồn nén.

“Ông ấy đúng.” Ánh mắt nhạo báng của Jason Fielding lướt qua gương mặt đáng yêu với làn da như thạch cao của cô ta, đôi mắt xanh hơi hiếng, và đôi môi mọng đỏ, rồi rơi xuống bộ ngực đầy nhục cảm đang run rẩy một cách mời gọi phía trên đường cổ áo nhúng sâu của chiếc áo dài nhung đỏ thẫm. “Cô xinh đẹp, vô luân, tham lam... là một ... một ả phóng đảng.”

Quay gót đi, hân bắt đầu ra khỏi phòng, rồi dừng lại. Giọng nói lạnh lùng của hân đầy thứ quyền uy không ai có thể khuất phục. “Trước khi nàng đi, hãy vào chào tạm biệt con trai. Jamie quá nhỏ để hiểu nàng là cái thứ khốn nạn gì, và nó nhớ nàng khi nàng đi vắng. Ta sẽ đi Scotland trong vòng một giờ nữa.”

“Jamie!” cô ta rít lên giận dữ. “Nó là tất cả những gì anh quan tâm-“ Không thềm bện tâm phủ nhận điều đó, chồng cô đi về phía cửa, và cơn giận của Melissa bùng lên. “Khi anh trở về từ Scotland, tôi sẽ không ở đây nữa!” nàng đe dọa.

“Tốt,” hân nói mà không dừng bước.

“Anh là đồ đểu giả!” cô ta đập lại, giọng run lên vì cơn phẫn nộ kìm nén. “Tôi sẽ nói cho cả thế giới này biết anh thực sự là ai, và tôi sẽ rời bỏ anh. Tôi sẽ không bao giờ quay lại. Không bao giờ!”

Đặt một tay lên nắm đấm cửa, Jason quay lại, nét mặt hân là một cái mặt nạ khinh khỉnh, khô cứng. “Nàng sẽ trở lại,” hân nhạo báng. “Nàng sẽ trở lại ngay khi nàng không còn một cắc trong người.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng hân và gương mặt tuyệt đẹp của cô ta đầy hân hoan chiến thắng. “Tôi sẽ không bao giờ trở lại, Jason,” Cô ta nói to lên với căn phòng trống, “bởi vì tôi sẽ không bao giờ hết tiền. Anh sẽ gửi cho tôi bất kỳ cái gì tôi muốn...”

o o o

“Kính chào ngài, đức ông,” người quản gia nói bằng giọng thì thào căng thẳng, kỳ cục.

“Chúc mừng Giáng sinh, Northrup,” Jason tự động trả lời khi hân giữ tuyết ra khỏi đôi ủng của hân và trao chiếc áo choàng ướt của hân cho người hầu. Cái cảnh cuối cùng với Melissa hai tuần trước chột hiện lên trong tâm trí, nhưng hân gạt bỏ nó đi. “Thời tiết bắt ta mất thêm một ngày đi đường. Con trai ta đã đi ngủ chưa?”

Người quản gia đông cứng người lại.

“Jason—” một người đàn ông đứng tuổi đáng vẻ chắc nịch với gương mặt phong sương r ám nắng của một thủy thủ dày dạn đứng ở ngưỡng cửa của căn phòng khách phía ngoài lối vào phòng lót lát cẩm thạch tiến đến chỗ Jason để nói chuyện với hân.

“Chú làm gì ở đây, Mike?” Jason hỏi, bối rối nhìn trong khi người đàn ông đứng tuổi kia cẩn thận đóng cửa phòng khách.

“Jason,” Mike Farrell căng thẳng nói, “Melissa đi mất rồi. Cô ta và Lacroix lên tàu đi Barbados ngay sau khi anh đi Scotland.” Ông ta ngừng lại, chờ đợi phản ứng nào đó, nhưng chẳng có gì. Ông hất ra một hơi thở dài rồi rạc. “Họ mang Jamie đi cùng họ.”

Một nỗi giận dữ kinh hoàng bùng lên trong đôi mắt Jason, biến chúng thành hai ngọn lửa phẫn nộ. “Ta sẽ giết cô ta vì điều đó!” hân nói, đã bắt đầu đi về phía cửa. “Ta sẽ tìm ra cô ta, và giết cô ta—”

“Đã quá muộn để làm điều đó.” Giọng nói tan nát của Mike làm Jason khựng lại. “Melissa chết rồi. Tàu của họ đã chìm trong một cơn bão ba ngày sau khi họ rời nước Anh.” Ông dút mắt khỏi vẻ đau đớn đã bắt đầu vò xé gương mặt Jason và nói thêm một cách thất thần, “Không ai sống sót.”

Nghẹn lời, Jason lướt đến chiếc bàn bên góc và nhắc lên một chiếc bình phalê đựng whiskey. Hân rót một ít vào ly rồi uống cạn, rồi lại rót đầy, mắt chăm chăm nhìn về phía trước một cách vô hồn.

“Cô ta để lại cho anh những thứ này.” Mike Farrell đưa cho hân hai bức thư đã bị bóc niêm phong. Khi Jason chẳng hề cử động để lấy chúng, Mike nhẹ nhàng giải thích, “Tôi đã đọc nó. Một là thư đòi tiền chuộc

gửi cho anh, Melissa để nó trong phòng ngủ của anh. Cô ta định để anh chuộc Jamie về. Bức thứ hai định phơi bày chân tướng anh, cô ta để lại ột người hầu với hướng dẫn đưa nó đến tờ Thời báo sau khi cô ta đi. Tuy nhiên, sau khi Flossie Wilson khám phá ra rằng Jamie mất tích, cô ấy ngay lập tức hỏi người làm về hành vi của Melissa vào đêm trước, và người hầu kia liền đưa bức thư cho cô ấy thay vì đưa đến tờ Thời báo như anh ta đang định làm. Flossie không thể đến được chỗ anh để báo anh biết là Melissa đã mang Jamie đi, vì thế cô ấy cho tìm tôi và đưa những bức thư cho tôi. Jason,” Mike nói giọng khàn đặc, “Tôi biết anh yêu cậu bé rất nhiều. Tôi rất tiếc. Tôi thật sự tiếc...”

Ánh mắt thống khổ của Jason từ từ đưa lên tấm chân dung lồng khung mạ vàng treo phía trên lò sưởi. Trong sự im lặng đau đớn hẩn hẩn nhìn chân dung con trai, một cậu bé khoẻ mạnh với nụ cười hiền hậu trên gương mặt và một chú lính gỗ được nắm chặt một cách đáng yêu trong tay cậu.

Chiếc ly Jason đang giữ vỡ vụn ra trong bàn tay nắm chặt của hắn. Nhưng hắn không khóc. Tuổi thơ của Jason Fielding từ lâu đã cướp đi tất cả nước mắt của hắn rồi.

PORTAGE, NEW YORK

1815

Tuyệt kêu lạo xạo dưới đôi chân nhỏ bé đi giày bột của nàng khi Victoria Seaton rẽ ra khỏi đường mòn và đẩy cánh cổng gỗ sơn trắng dẫn vào sân trước của một căn nhà nhỏ khiêm tốn nơi nàng đã sinh ra. Đôi má nàng ửng hồng và đôi mắt sáng bừng khi nàng dừng lại để nhìn lên bầu trời đầy sao, ngắm nhìn nó với niềm vui thanh khiết của một cô bé 15 tuổi đêm Giáng sinh. Mỉm cười, nàng ngân nga những nhịp cuối cùng của những khúc ca mừng Giáng sinh nàng đã hát suốt tối nay cùng với những người hát mừng Giáng sinh khác, rồi nàng quay lại và bước qua lối đi nhỏ về phía căn nhà mờ tối.

Hy vọng không đánh thức cha mẹ hay em gái của nàng dậy, nàng mở cửa trước thật nhẹ nhàng và lén vào trong. Nàng cởi áo choàng, treo nó lên cái móc bên cạnh cửa, rồi quay người lại và đứng sững ngạc nhiên. Ánh trăng tràn vào phòng qua khung cửa sổ phía trên đầu cầu thang, rọi sáng cha mẹ nàng đang đứng ngay ngoài cửa phòng ngủ của mẹ nàng. “Không, Patrick!” Mẹ nàng đang vùng vẫy trong vòng tay ôm chặt của cha nàng. “Em không thể! Em thật không thể!”

“Đừng chối bỏ anh, Katherine,” Patrick Seaton nói, giọng ông đầy sự van nài. “Vì Chúa, đừng -”

“Anh đã hứa!” Katherine oà lên, cố gắng điên cuồng để thoát ra khỏi đôi cánh tay ông. Ông cúi đầu xuống và hôn bà, nhưng bà quay mặt đi, những lời nói của bà bật ra như một tiếng nấc.

“Anh đã hứa với em ngày Dorothy được sinh ra là anh sẽ không yêu cầu em làm lần nữa. Anh đã hứa với em!”

Victoria, đứng đó trong nỗi sợ hãi choáng váng, lơ mơ nhận ra nàng đã chưa bao giờ thấy cha mẹ nàng chạm vào nhau trước đây- trừu đùa cũng không, thương yêu cũng không- nhưng nàng không biết điều gì là điều mà cha nàng đang xin mẹ nàng đừng từ chối cho ông.

Patrick buông vợ ông ra, đôi tay ông thông xuống bên sườn. “Anh xin lỗi,” ông lạnh lẽo nói. Bà lén ngay vào phòng và đóng cửa lại, nhưng thay vì đi về phòng riêng, Patrick Seaton quay lại và đi xuống chiếc cầu thang hẹp, vượt qua Victoria trong gang tấc khi ông đi đến cuối cầu thang.

Victoria< nép=“” mình=“” vào=“” tường,=“” cảm=“” thấy=“” như=“” thể=“” sự=“” an=“” toàn=“” và=“” bình=“” yên=“” trong=“” thể=“” giới=“” của=“” nàng=“” bằng=“” cách=“” nào=“” đó=“” đã=“” bị=“” đe=“” dọa=“” bởi=“” những=“” gì=“” nàng=“” vừa=“” nhìn=“” thấy=“” sợ=“” rằng=“” ông=“” sẽ=“” để=“” ý=“” thấy=“” nàng=“” nếu=“” nàng=“” đi=“” chuyển=“” ra=“” phía=“” cầu=“” thang,=“” ông=“” sẽ=“” biết=“” nàng=“” đã=“” chứng=“” kiến=“” cái=“” cảnh=“” thân=“” mật=“” nhục=“” nhã=“” ấy,=“” nàng=“” nhìn=“” ông=“” ngồi=“” xuống=“” trên=“” ghế=“” sofa=“” pha=“” và=“” chăm=“” chăm=“” nhìn=“” đám=“” than=“” hồng=“” đang=“” tàn=“” lụi=“” trong=“” lò=“” sưởi=“” .=“” chai=“” rượu=“” đã=“” ở=“” trên=“” kệ=“” bếp=“” hàng=“” năm=“” trời=“” bây=“” giờ=“” đang=“” để=“” trên=“” bàn=“” trước=“” mặt=“” ông,=“” bên=“” cạnh=“” một=“” chiếc=“” ly=“” còn=“” đầy=“” một=“” nửa.=“” khi=“” ông=“” nghiêng=“” người=“” về=“” trước=“” và=“” với=“” lấy=“” ly=“” rượu,=“” victoria=“” quay=“” lại=“” và=“” cần=“” trọng=“” đặt=“” chân=“” lên=“” bậc=“” thang=“” đầu=“”>

“Cha biết con ở đó, Victoria,” ông buồn bã nói mà không nhìn ra sau lưng. “Chẳng ích gì mấy khi chúng ta cứ giả vờ là con không chứng kiến những gì vừa xảy ra giữa cha và mẹ con. Tại sao con không sang đây và ngồi xuống bên bếp lửa? Cha không phải là kẻ cục súc mà con nghĩ.”

Sự thương cảm làm cổ họng Victoria nghẹn cứng và nàng nhanh chóng đi tới ngồi cạnh ông. “Con không nghĩ cha là kẻ cục súc, Papa. Con chẳng bao giờ có thể nghĩ thế.”

Ông uống một ngụm dài thứ rượu trong ly của ông. “Cũng đừng trách cứ gì mẹ con,” ông cảnh báo, giọng ông líu ríu như thể ông đã uống từ lâu trước khi nàng về.

Vì rượu làm lu mờ trí phán đoán của ông, ông nhìn gương mặt chấn động của Victoria và tưởng rằng nàng đã đoán ra từ cảnh ấy nhiều hơn là nàng thực sự đoán được. Đặt một cánh tay an ủi lên vai nàng, ông cố gắng xoa dịu sự buồn khổ của nàng, nhưng những điều ông nói với nàng lại nhún lên gấp trăm lần: “Đó không phải lỗi của mẹ con và cũng không phải lỗi của cha. Bà ấy không thể yêu cha, và cha không thể ngừng yêu bà ấy. Điều đó chỉ đơn giản thế thôi.”

Victoria< đột=“” ngọt=“” rơi=“” từ=“” nơi=“” trú=“” ẩn=“” an=“” toàn=“” của=“” tuổi=“” thơ=“” xuống=“” cái=“” hiện=“” thực=“” lạnh=“” lưng=“” khùng=“” khiếp=“” của=“” người=“” lớn=“” miệng=“” nàng=“” há=“” hốc=“” và=“” nàng=“” nhìn=“” ông=“” trong=“” khi=“” thế=“” gian=“” đường=“” như=“” đang=“” tan=“” tành=“” tứ=“” phía=“” nàng=“” lắc=“” đầu=“” có=“” gắng=“” phủ=“” nhận=“” điều=“” khùng=“” khiếp=“” ông=“” vừa=“” nói=“” dĩ=“” nhiên=“” là=“” mẹ=“” nàng=“” yêu=“” người=“” cha=“” tuyệt=“” vời=“” của=“” nàng=“”>

“Tình yêu không thể bị ép buộc,” Patrick Seaton nói, khẳng định cái sự thật kinh hoàng khi ông cay đắng nhìn vào chiếc ly. “Nó sẽ không đến đơn giản chỉ vì con mong nó đến. Kit đã mong thế, mẹ con đã mong sẽ yêu cha. Bà đã tin bà sẽ học được cách yêu cha khi chúng ta cưới nhau. Cha cũng tin điều đó. Chúng ta muốn tin điều đó. Sau này, cha đã cố gắng thuyết phục mình rằng không quan trọng gì chuyện mẹ có yêu cha hay không. Cha tự bảo rằng hôn nhân vẫn cứ tốt đẹp mà không cần điều đó.”

Những lời tiếp theo như xé ra từ lồng ngực ông với một nỗi đau khổ làm cho trái tim Victoria khô héo: “Cha là một thằng ngốc. Yêu một người không yêu mình thật là địa ngục. Đừng bao giờ để ai thuyết phục con rằng con có thể hạnh phúc với một người không yêu con.”

“Con – con sẽ không...,” Victoria thì thầm, cổ nuốt nước mắt của nàng vào lại.

“Và đừng bao giờ yêu ai nhiều hơn anh ta yêu con, Tory. Đừng cho phép mình làm điều đó.”

“Con – con sẽ không làm thế,” Victoria lại thì thầm. “Con hứa.” Không thể chịu nổi sự thương xót và tình yêu bùng nổ trong lòng, Victoria nhìn ông qua dòng lệ chảy tràn từ đôi mắt nàng và đặt đôi tay bé nhỏ của nàng lên má ông. “Khi nào con cưới, Papa,” nàng nghẹn ngào, “con sẽ chọn ai đó chính xác giống như cha.”

Ông dịu dàng mỉm cười điều đó, nhưng không đáp lời. Thay vì thế ông nói, “Không phải mọi điều đều tệ hết, con biết không. Mẹ con và cha có Dorothy và con để yêu thương, và đó chính là tình yêu chúng ta cùng chia sẻ..”

o o o

2. Chương 01 Part 2

Rạng đông vừa mới chạm tới bầu trời khi Victoria ra khỏi nhà sau một đêm không ngủ chong mắt nhìn lên trần nhà phía trên giường nàng. Mặc chiếc áo choàng đỏ và chiếc váy cưới ngựa bằng len xanh sẫm, nàng dẫn chú ngựa lùn giống Anh điêng ra khỏi chuồng ngựa và nhún mình nhảy lên một cách thoải mái trên lưng nó.

Đi được một dặm, nàng đến một con lạch nhỏ chạy dọc theo đường chính dẫn vào làng, và nàng xuống ngựa. Nàng thận trọng bước xuống bờ lạch phủ tuyết trơn trượt và ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng. Chống khuỷu tay lên đầu gối và tựa cằm vào lòng tay, nàng nhìn xuống làn nước xám lạnh lơ trôi giữa những vệt băng gần bờ.

Bầu trời chuyển sắc vàng rồi hồng khi nàng ngồi đó, cố gắng lấy lại niềm vui mà nàng luôn cảm thấy tại nơi này những khi nàng ngắm bình minh bắt đầu ngày mới.

Một chú thỏ vọt ra từ những lùm cây bên cạnh nàng; phía sau lưng nàng một chú ngựa thỏ phì phò và những bước chân rón rén đi xuống bờ lạch dốc đứng. Một nụ cười nhẹ nhàng nở trên đôi môi Victoria chỉ một giây trước khi một quả cầu tuyết bay vèo qua vai phải của nàng, và nàng nghiêng người qua bên trái thật gọn gàng. “Mục tiêu của anh trượt rồi, Andrew,” nàng kêu lên mà không quay lại.

Một đôi giày ống màu nâu bóng láng xuất hiện bên cạnh nàng. “Sáng nay em dậy sớm quá,” Andrew nói, cười vui với người đẹp nhỏ xinh tươi trẻ đang ngồi trên đá. Mái tóc đỏ với những ánh vàng lấp lánh được chải ngược qua trán Victoria và cài lại bằng một chiếc lược làm bằng mai rùa trên đỉnh đầu nàng, rồi thả cho xoã tràn trên vai nàng như một dòng thác gọn sóng. Mắt nàng sâu, sống động, xanh màu hoa păngxê, có đôi hàng mi dày và hơi xệch lên ở phía đuôi mắt. Chiếc mũi nhỏ thanh tú hoàn hảo, đôi gò má với khung xương mỏng mảnh và ửng hồng vì mạnh khoẻ, và ở giữa chiếc cằm nhỏ của nàng có một đường chẻ nhỏ nhưng gợi cảm.

Sự hứa hẹn của một nhan sắc đã in rõ trên mỗi đường nét của gương mặt Victoria, nhưng bất kỳ người nào ngắm nàng cũng thấy rõ rằng sắc đẹp của nàng đã định sẵn để là đẹp kỳ lạ chứ không mong manh, sống động mạnh mẽ chứ không cổ điển, như thể ai cũng thấy rõ ràng chút bướng bình trong chiếc cằm nhỏ của nàng và nụ cười trong đôi mắt lấp lánh của nàng. Tuy vậy sáng nay đôi mắt nàng thiếu đi cái vẻ rạng rỡ thường ngày.

Victoria< cúí=“” xuống=“” và=“” xúc=“” lên=“” một=“” nắm=“” tuyết=“” bằng=“” bàn=“” tay=“” đi=“” gắng=“” của=“” nàng.=“” andrew=“” tự=“” động=“” thụp=“” xuống,=“” nhưng=“” thay=“” vì=“” ném=“” quả=“” cầu=“” tuyết=“” vào=“” anh=“” như=“” nàng=“” vẫn=“” thường=“” làm,=“” nàng=“” ném=“” nó=“” ra=“” con=“” lạch.=“” “có=“” chuyện=“” gì=“” thể=“” ,=“” mắt-sáng,=“” anh=“” trên.=“” “sợ=“” ném=“” trượt=“”>

“Dĩ nhiên là không,” Victoria nói với một tiếng thở dài ủ ê nho nhỏ.

“Dịch sang bên cho anh ngồi xuống với nào.”

Victoria< dịch=“” sang,=“” và=“” anh=“” ngắm=“” nghĩa=“” gương=“” mặt=“” buồn=“” của=“” nàng=“” với=“” chút=“” quan=“” tâm=“” nhẹ=“” nhàng.=“” “chuyện=“” gì=“” làm=“” mặt=“” em=“” trông=“” ghê=“”>

Victoria< thực=“” sự=“” đã=“” muốn=“” tâm=“” sự=“” với=“” anh.=“” vào=“” tuổi=“” hai=“” mươi,=“” andrew=“” hơn=“” nàng=“” 5=“” tuổi=“” và=“” còn=“” khôn=“” ngoan=“” hơn=“” lứa=“” tuổi=“” của=“” mình.=“” anh=“” là=“” đứa=“” con=“” duy=“” nhất=“” của=“” người=“” giàu=“” có=“” nhất=“” trong=“” làng,=“” một=“” goá=“” phụ=“” có=“” sức=“” khoẻ=“” đường=“” như=“” là=“” mong=“” manh,=“” người=“” cứ=“” giữ=“” chặt=“” lấy=“” đứa=“” con=“” trai=“” duy=“” nhất=“” một=“” cách=“” đây=“” chiêm=“” hữu=“” đồng=“” thời=“” lại=“” bỏ=“” cho=“” anh=“” mọi=“” trách=“” nhiệm=“” điều=“” hành=“” ngôi=“” nhà=“” vĩ=“” đại=“” của=“” họ=“” và=“” 1000=“” mẫu=“” đất=“” canh=“” tác=“” xung=“” quanh=“”>

Để ngón tay đeo găng dưới cằm nàng, Andrew kéo mặt nàng quay lên phía anh. “Hãy nói cho anh biết,” Anh dịu dàng nói.

Lời yêu cầu thứ hai này vượt qua khỏi cái giới hạn mà những xúc cảm của trái tim đau khổ của nàng có thể chịu đựng. Andrew là bạn nàng. Trong những năm họ biết nhau, anh đã dạy nàng câu cá, bơi, bắn súng, và ăn gian khi chơi bài- điều cuối cùng này anh bảo là cần thiết để nàng biết nếu nàng bị ăn gian. Họ là bạn bè, và nàng biết nàng có thể tin tưởng tâm sự mọi thứ với anh. Tuy vậy nàng không thể cho phép mình đem chuyện hôn nhân của cha nàng ra mà bàn luận với anh. Thay vì thế nàng đưa ra vấn đề khác đang làm nàng lo lắng- lời cảnh báo của cha nàng.

“Andrew,” nàng do dự nói, “làm sao anh biết được ai đó yêu anh? Thực sự yêu anh, ý em thế đấy?”

“Ai mà em lo lắng về chuyện liệu có yêu em?”

“Người mà em lấy.”

Nếu nàng lớn hơn một chút, nếu nàng từng trải hơn một chút, nàng hẳn đã có thể diễn giải được sự dịu dàng loé lên trong đôi mắt nâu vàng của Andrew trước khi nó nhanh chóng nhìn đi nơi khác. “Em sẽ được người đàn ông em lấy yêu thương,” anh hứa. “Em có thể nhận được lời hứa của anh về chuyện đó.”

“Nhưng người ấy cần phải yêu em ít ra là cũng bằng em yêu người ấy.”

“Người ấy sẽ vậy.”

“Có lẽ, nhưng làm sao em biết nếu người ấy yêu em?”

Andrew nhìn một cách sắc sảo và dò xét vào gương mặt tuyệt vời của nàng. “Có phải có cậu trai nào đó trong vùng đã năn nỉ cha em hỏi cưới em không?” anh hỏi hầu như là giận dữ.

“Dĩ nhiên là không!” nàng xì ra. “Em chỉ mới 15 tuổi, và Papa rất chắc chắn là em phải đợi đến khi nào em 18, để em có thể biết được ý mình.”

Anh nhìn chiếc cằm nhỏ bướng bỉnh của nàng và tủm tỉm. “Nếu ‘biết ý mình’ là tất cả những gì bác sỹ Seaton quan tâm thì ông phải cho em lấy chồng ngày mai. Em đã biết ý của em kể từ khi em 10 tuổi.”

“Anh đúng đấy,” nàng thừa nhận với chút thật thà vui vẻ. Sau một phút im lặng dễ chịu, nàng hỏi một cách ngẫu nhiên, “Andrew, có bao giờ anh thắc mắc anh sẽ lấy ai không?”

“Không,” anh nói với một nụ cười kỳ dị khi anh nhìn ra bên kia con lạch.

“Tại sao không?”

“Anh đã biết cô ấy là ai rồi.”

Giật mình vì lời tiết lộ bất ngờ ấy, Victoria ngoảnh đầu sang. “Anh biết? Thật chứ? Nói em nghe xem! Có phải là người em biết không?”

Khi anh cứ im lặng, Victoria hướng sang anh một cái nhìn suy tư từ bên khoé mắt và bắt đầu nắm tuyết thành một quả cầu cứng.

“Có phải em đang lên kế hoạch tống nó xuống lưng anh không?” anh nói, nhìn cô với cái vẻ vui thích cảnh giác.

“Chắc chắn là không,” nàng nói, đôi mắt lấp lánh. “Em nghĩ đến một vụ cá cược nhiều hơn. Nếu em ném tới gần hơn chỗ cục đá nằm trên tảng đá xa nhất ở đằng kia thì anh phải nói cho em biết cô ấy là ai.”

“Và nếu anh ném đến gần hơn?” Andrew thách.

“Thì anh có thể định ra món anh đặt cược,” nàng nói về hào phóng.

“Anh đã phạm một sai lầm khủng khiếp khi dạy em đánh bạc,” anh khúc khích nói, nhưng anh không cưỡng lại được nụ cười táo bạo của nàng.

Andrew ném trượt mục tiêu ở đằng xa chỉ trong vài phân. Victoria nhìn nó thật chăm chú, rồi nàng ném bay đi, trúng ngay vào cục đá với sức mạnh vừa đủ để làm nó lăn ra khỏi tảng đá cùng với quả cầu tuyết.

“Anh cũng phạm sai lầm khủng khiếp khi dạy em ném cầu tuyết.”

“Em lúc nào cũng biết ném mà,” nàng thẳng thừng nhắc, chống tay lên hai bên đôi hông mảnh dẻ. “Nào, anh muốn cưới ai?”

Thọc tay vào túi, Andrew cười nhìn xuống khuôn mặt mê hoặc của nàng. “Em nghĩ anh muốn lấy ai, Mắt-xanh?”

“Em không biết,” nàng nói một cách nghiêm túc, “nhưng em hy vọng cô ấy là một người đặc biệt, vì anh là thế.”

“Cô ấy đặc biệt,” anh cam đoan với nàng một cách nghiêm nghị. “Đặc biệt đến nỗi anh còn nghĩ đến cô ấy khi anh đi học vắng vào các mùa đông. Thực thể, anh vui mừng được trở về nhà để có thể gặp cô ấy thường xuyên hơn.”

“Cô ấy có vẻ khá dễ thương,” Victoria cứng cổ nói, cảm thấy một chút giận dữ bất ngờ, không thể hiểu nổi về người con gái vô tội kia.

“Anh phải nói là cô ấy ‘tuyệt vời’ hơn là ‘khá dễ thương’. Cô ấy ngọt ngào và mạnh mẽ, xinh đẹp và trong trắng, dịu dàng và bướng bỉnh. Ai biết cô ấy rồi cũng yêu cô ấy cả.”

“Ồ vậy thì, vì Chúa, tại sao anh không cưới cô ấy và làm cho xong chuyện đó đi cho rồi!” Victoria nói một cách dứt khoát.

Đôi môi anh mấp máy, và với một cử chỉ thân mật hiếm hoi, anh đưa tay ra đặt lên mái tóc dày, óng như lụa của nàng. “Bởi vì,” anh dịu dàng thì thầm, “cô ấy còn nhỏ quá. Em biết đấy, cha cô ấy muốn cô ấy đợi cho đến khi nào cô ấy được mười tám tuổi, để cô ấy sẽ biết được ý mình.”

Đôi mắt xanh của Victoria mở rộng khi cô dò xét gương mặt đẹp trai của anh. “Ý anh là em?” nàng thì thầm.

“Em,” anh khẳng định với nụ cười nghiêm trang. “Chỉ em thôi.”

Thế giới của Victoria bị đe dọa vì những gì nàng nghe và thấy tối hôm qua nay bỗng lại có vẻ an toàn, bình yên và ấm áp. “Cảm ơn, Andrew,” nàng nói, bỗng nhiên cảm thấy thẹn thùng. Rồi thì, tại một trong những thời điểm biến đổi nhanh như làn chớp của nàng từ một cô bé sang một phụ nữ trẻ quyến rũ được nuôi dạy nhẹ nhàng, nàng nhỏ nhẹ nói thêm, “Thật đáng yêu làm sao khi cưới người bạn thân yêu nhất của mình.”

“Lẽ ra anh không nên nhắc tới điều đó với em mà không nói chuyện với cha em trước, và anh không thể làm thế trong 3 năm nữa.”

“Cha rất thích anh,” Victoria cam đoan với anh. “Cha sẽ không phản đối tí nào đâu khi thời điểm ấy đến. Cha làm sao mà phản đối, khi anh và cha giống nhau đến thế?”

Một lát sau Victoria lên ngựa, lòng cảm thấy khá vui tươi hơn hở, nhưng tâm trạng nàng lại chùng xuống ngay khi nàng mở cửa hậu ngôi nhà và bước vào căn phòng ấm áp vừa làm phòng sinh hoạt chung của gia đình, vừa là nhà bếp.

Mẹ nàng đang cúi mình trên mặt lò, bận rộn với những việc bếp núc, tóc bà túm lại đằng sau thành một búi gọn gàng, váy áo giản dị của bà sạch sẽ và được là ủi phẳng phiu. Lưng lưng trên những cái móc treo phía trên và hai bên lò là tập hợp gọn gàng những cái rây, rá, bàn nạo, dao phay, và phễu. Mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ và dễ chịu, giống như mẹ nàng. Cha nàng đã ngồi vào bàn, đang uống một tách cà phê.

Nhìn họ, Victoria cảm thấy e dè, trong tim nhói đau, và hoàn toàn giận mẹ vì đã chối từ người cha tuyệt vời của nàng cái tình yêu mà ông cần và ông muốn.

Vì việc Victoria ra ngoài trước lúc mặt trời mọc là khá thường xuyên nên cha mẹ nàng không ai tỏ ra có chút ngạc nhiên nào khi nàng vào nhà. Cả hai người nhìn lên nàng, mỉm cười và chào nàng. Victoria chào lại cha mẹ và mỉm cười với em gái nàng, Dorothy, nhưng nàng khó có thể nhìn vào mẹ nàng. Thay vì thế, nàng lại bên những chiếc kệ bếp và bắt đầu bày bàn ăn với đầy đủ dao nĩa và các loại đĩa - một nghi thức mà bà mẹ người Anh của nàng cương quyết khẳng định là “thiết yếu ột bữa ăn văn minh.”

Victoria lui tới giữa những cái kệ và bàn ăn, cảm thấy không thoải mái và nôn nao trong bụng, nhưng khi nàng ngồi vào chỗ của mình bên bàn ăn, thái độ chống đối của nàng đối với mẹ nàng chuyển thành niềm thương xót. Nàng ngắm nhìn Katherine Seaton cố gắng bằng cả chục cách khác nhau để bù đắp cho chồng bà, tán chuyện vui vẻ với ông khi bà lắng vẳng một cách quan tâm bên cạnh ông, đổ đầy cà phê nóng vào tách cho ông, trao cho ông bình đựng kem, mời ông ăn thêm những ổ bánh nhỏ vừa nướng xong của bà giữa đường bà đi đến bếp lò, nơi bà bắt đầu chuẩn bị bữa sáng yêu thích của ông với bánh quế.

Victoria < ăn=“” bữa=“” ăn=“” của=“” nàng=“” trong=“” sự=“” im=“” lặng=“” bối=“” rối=“” bất=“” lực=“” suy=“” nghĩ=“” của=“” nàng=“” cứ=“” trăn=“” trở=“” khi=“” nàng=“” tìm=“” cách=“” nào=“”

đó="” để="” an="” ui="” cha="” nàng="” vì="” cuộc="” hôn="” nhân="” thiếu="” vắng="” tình="” yêu="” của="”>

Giải pháp đến với nàng khi ông đứng dậy và tuyên bố ý định của ông sẽ đi đến trang trại của Jackson để xem cánh tay bị gãy của cô bé Annie đang được chữa lành ra sao. Victoria nhảy dựng lên. “Con sẽ đi với cha, Papa. Con đang định hỏi cha có thể dạy con làm sao để giúp cha- trong công việc, ý con là thế.” Cả cha lẫn mẹ nàng nhìn nàng ngạc nhiên, vì trước đây Victoria chưa bao giờ cho thấy một sự yêu thích nhỏ nhặt nhất nào đối với nghệ thuật chữa bệnh. Thực ra, cho đến lúc ấy, nàng đã là một đứa trẻ xinh xắn vô tư lự mà niềm quan tâm chính yếu là các trò tiêu khiển vui vẻ và đôi khi là tình quái nghịch ngợm. Bất chấp ngạc nhiên, không ai trong cha mẹ nàng phản đối.

Victoria< và="” cha="” nàng="” luôn="” luôn="” thân="” thiết.="” kể="” từ="” ngày="” đó="” trở="” đi,="” họ="” trở="” nên="” không="” thể="” tách="” rời.="” nàng="” đi="” cùng="” ông="” hầu="” như="” là="” khắp="” mọi="” nơi="” ông="” đến="” và,="” mặc="” dù="” ông="” dứt="” khoát="” từ="” chối="” để="” nàng="” giúp="” ông="” khi="” ông="” chữa="” bệnh="” cho="” các="” bệnh="” nhân="” nam="” giới,="” ông="” vui="” vẻ="” nhận="” sự="” giúp="” đỡ="” của="” nàng="” bất="” kỳ="” lúc="” nào="”>

Không ai trong hai người nhắc đến những câu chuyện buồn họ đã nói trong đêm Giáng sinh định mệnh ấy. Thay vì thế họ để cho thời gian bên nhau của họ ngập đầy những câu chuyện ấm áp và đùa vui nhẹ nhõm, bởi vì bất chấp nỗi đau khổ trong tim, Patrick Seaton là người coi trọng giá trị của nụ cười.

Victoria đã thừa hưởng sắc đẹp choáng ngợp của mẹ nàng và lòng can đảm cùng óc hài hước của cha nàng. Giờ đây nàng cũng học được ở ông lòng trầm ẩn và lý tưởng sống. Khi là một cô gái bé bỏng, nàng dễ dàng dành được cảm tình của dân làng vì vẻ đẹp và nụ cười tươi sáng không thể cưỡng lại của nàng. Họ đã thích nàng như là một cô bé dễ thương vô tư lự; họ yêu nàng khi nàng trưởng thành thành cô gái trẻ mạnh mẽ, người lo lắng cho sự ốm đau của họ và xua đi giùm họ những đau buồn.

3. Chương 02

Chương 2

“Victoria, cháu tuyệt đối chắc chắn là mẹ cháu không bao giờ nhắc tới Công tước Atherton hay Nữ công tước Claremont với cháu chứ?”

Victoria< dứt="” dòng="” suy="” nghĩ="” ra="” khỏi="” những="” ký="” ức="” nhưc="” nhối="” về="” đám="” tang="” của="” cha="” mẹ="” nàng="” và="” nhìn="” người="” bác="” sỹ="” tóc="” bạc="” lớn="” tuổi="” ngồi="” đối="” diện="” với="” nàng="” bên="” chiếc="” bàn="” nhà="” bếp.="” là="” người="” bạn="” lớn="” tuổi="” nhất="” của="” cha="” nàng,="” bác="” sỹ="” morrison="” đã="” nhận="” trách="” nhiệm="” theo="” dõi="” các="” cô="” gái="” ổn="” định,="” cũng="” như="” cố="” gắng="” chăm="” nom="” cho="” bệnh="” nhân="” của="” bác="” sỹ="” seaton="” cho="” đến="” khi="” một="” vị="” bác="” sỹ="” mới="” đến.="” “tất="” cả="” những="” điều="” dorothy="” và="” cháu="” từng="” biết="” là="” mama="” đã="” phải="” lia="” bỏ="” gia="” đình="” ở="” anh.="” bà="” chẳng="” bao="” giờ="” nói="” tới="”>

“Có khả năng cha cháu có họ hàng ở Ailen không?”

“Papa lớn lên trong một nhà trẻ mồ côi ở đó. Ông không có họ hàng bà con nào.” Nàng bồn chồn đứng lên. “Cháu pha chút cà phê cho ông nhé, bác sỹ Morrison?”

“Thôi đừng có rối lên với ta nữa và đi ra ngoài ngồi hưởng chút nắng mặt trời với Dorothy đi cháu,” bác sỹ Morrison nhẹ nhàng quở trách. “Cháu xanh tái như một con ma ấy.”

“Ông có cần gì trước khi cháu đi không?” Victoria gạn hỏi.

“Ta cần trẻ hơn vài tuổi,” ông trả lời với một nụ cười khô khan khi ông gọt đầu cây bút lông ngỗng. “Ta quá già để mang cái gánh nặng bệnh nhân của cha cháu. Chỗ của ta là ở Philadelphia với một viên gạch nóng dưới chân và một cuốn sách hay trên đùi. Làm sao ta có thể tiếp tục ở đây trong bốn tháng nữa cho đến khi người bác sỹ mới tới, ta không hình dung nổi.”

“Cháu xin lỗi,” Victoria thành tâm nói. “Cháu biết là khủng khiếp đối với ông.”

“Còn tệ hại gấp vạn lần đối với cháu và Dorothy,” Người bác sỹ già tốt bụng nói. “Nào, chạy ra ngoài đi và kiếm chút nắng mùa đông tốt lành này. Hiếm khi thấy được một ngày ấm thế này vào tháng Giêng. Trong khi cháu ngồi tắm nắng, ta sẽ viết những bức thư này cho họ hàng của cháu.”

Một tuần trôi qua kể từ khi bác sỹ Morrison đến thăm gia đình Seaton, chỉ để được gọi đến hiện trường vụ tai nạn nơi cỗ xe chở Patrick Seaton và vợ ông sa xuống bờ sông và lật nhào. Patrick Seaton chết ngay lập tức. Katherine đã tỉnh lại chỉ đủ lâu để cố gắng trả lời câu hỏi thúc bách của bác sỹ Morrison về những người họ hàng của bà ở Anh. Bằng giọng thì thào yếu ớt, bà đã nói, “... Bà nội . . . Nữ công tước Claremont.”

Và sau đó, chỉ trước khi bà chết, bà thì thào một cái tên khác - Charles. Bác sỹ Morrison cuống quýt xin bà nói ra đầy đủ tên họ của người đó, và đôi mắt đã mờ tối của Katherine thoáng mở ra. “Fielding,” bà thở ra. “... Công tước ... xứ... Atherton.”

“Ông ấy là bà con chứ?” bác sỹ khẩn thiết hỏi bà.

Sau một hồi lâu im lặng, bà yếu ớt gật đầu. “Anh họ—”

Trong tay bác sỹ Morrison bây giờ là cái nhiệm vụ khó khăn tìm ra địa chỉ và liên lạc với những người bà con trước giờ không rõ tầm tích này để hỏi họ xem có ai sẵn lòng cho Victoria và Dorothy một mái nhà hay không - một nhiệm vụ mà theo như bác sỹ Morrison biết chắc chắn là càng khó khăn hơn bởi vì cả Công tước Atherton lẫn Nữ công tước Claremont đều không hề biết gì về sự tồn tại của hai cô gái.

Với một vẻ quyết tâm hằn trên trán, bác sỹ Morrison nhúng cây bút vào bình mực, đề ngày tháng lên phía trên tờ giấy, và do dự, trán ông nhíu lại vì suy nghĩ. “Người ta xưng hô với một nữ công tước thế nào cho đúng đắn nhỉ?” ông hỏi căn phòng trống. Sau một hồi suy tính khá kỹ, ông đi đến một quyết định và bắt đầu viết.

Kính thưa Madam Nữ công tước,

Đây là một nhiệm vụ không vui vẻ gì của tôi khi phải báo cho bà biết về cái chết thương tâm của cháu gái bà, Katherine Seaton, và thêm nữa là báo cho bà rằng hai con gái của bà Seaton, Victoria và Dorothy, hiện đang được tôi chăm sóc. Tuy nhiên, tôi là một người già cả và thêm nữa lại độc thân. Chính vì lẽ đó, thưa Madam Nữ công tước, tôi không thể tiếp tục chăm nom cho hai quý cô mồ côi trẻ tuổi một cách đúng đắn được.

Trước khi chết, bà Seaton chỉ nhắc đến hai cái tên –tên bà và tên của Charles Fielding. Vì thế tôi viết thư cho bà và Sir Fielding với hy vọng rằng cả hai vị sẽ chào đón các con gái của bà Seaton đến nhà của các vị. Tôi phải báo cho bà biết rằng hai cô gái không còn nơi nào để đi. Đáng buồn là họ không có nguồn tài chính nào và đang rất cần có một mái nhà.

Bác sỹ Morrison ngả người ra lưng ghế và xem xét kỹ lưỡng bức thư trong khi trán ông dần dà cau lại vì một mối quan ngại. Nếu bà công tước không biết về sự tồn tại của các cô gái, ông có thể thấy trước sự miễn cưỡng có thể có của bà khi cho họ ở mà chưa biết điều gì đó về họ. Cố suy nghĩ để miêu tả họ tốt nhất, ông quay đầu lại nhìn họ qua cửa sổ.

Dorothy đang ngồi trên xích đu, đôi vai mảnh dẻ của cô rũ xuống vì u buồn. Victoria đang cố sức vẽ những bức phác họa để xua đuổi nỗi sầu khổ của nàng không được đến gần.

Bác sỹ Morrison tả Dorothy trước, vì cô là dễ tả nhất.

Dorothy là một cô gái xinh đẹp, với đôi mắt xanh và mái tóc vàng nhạt. Cô thật là quyến rũ, tính tình ngọt ngào, phong thái đẹp đẽ. Mười bảy tuổi, cô đã ở gần cái tuổi cập kê nhưng không có xu hướng đặc biệt nghiêng về bất kỳ ai trong các chàng trai trẻ trong vùng để yêu thương...

Bác sỹ Morrison ngừng lại và vuốt cằm về đây suy tư. Sự thật là nhiều chàng trai trẻ trong vùng cực kỳ mê mẩn Dorothy. Ai trách họ được chứ? Cô xinh đẹp, vui tươi và ngọt ngào. Cô như thiên thần, bác sỹ Morrison quyết định, hài lòng vì đã chọn được đúng cái từ chính xác để miêu tả cô.

Nhưng khi ông chuyển sự chú ý sang Victoria, đôi lông mày trắng rậm rì của ông nhíu lại vì bối rối, bởi dù cá nhân ông thích Victoria, nhưng nàng lại khó miêu tả hơn nhiều. Tóc nàng không vàng như tóc Dorothy, nhưng cũng không phải là đỏ, nó thực sự là một sự hoà trộn rực rỡ của cả hai màu. Dorothy là một tạo vật đẹp dễ, một cô gái trẻ e lệ dễ thương làm tất cả các cậu trai trong vùng phải ngoái đầu nhìn lại. Cô là một người hoàn hảo để làm vợ: ngọt ngào, dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ, và nghe lời. Tóm lại, cô là kiểu phụ nữ không bao giờ mâu thuẫn hay không tuân theo chồng mình.

Victoria, ngược lại, đã có rất nhiều thời gian ở bên cha mình và, ở tuổi mười tám, nàng sở hữu một sự hóm hỉnh sống động, một tâm hồn sôi nổi, và một xu hướng đáng sợ là tự suy nghĩ ình.

Dorothy sẽ nghĩ như chồng cô bảo cô nghĩ và làm như chồng cô bảo cô làm, nhưng Victoria sẽ tự mình suy nghĩ và rất có thể là làm như nàng nghĩ.

Dorothy là thiên thần, bác sỹ Morrison quyết định, nhưng Victoria thì ... không.

Liếc mắt qua cặp kính của mình để nhìn Victoria, người vẫn còn đang vẽ phác hoạ với cái vẽ cương quyết một bức tranh khác về cảnh bức tường rào của khu vườn được dây nho bao phủ, ông ngẩng gương mặt nhìn nghiêng dòng dõi quý phái của nàng, cố gắng nghĩ ra từ ngữ miêu tả nàng. Can đảm, ông quyết định, biết rằng nàng đang vẽ bởi vì nàng đang cố gắng bận bịu việc gì đó hơn là để chìm đắm vào nỗi đau của nàng. Và đây lòng trắc ẩn, ông nghĩ, nhớ lại những nỗ lực của nàng để an ủi và làm cho bệnh nhân của cha nàng vui lên.

Bác sỹ Morrison lắc đầu thất vọng. Là một người già cả, ông thích sự thông minh và óc hài hước của nàng, ông ngưỡng mộ sự can đảm, tâm hồn và lòng trắc ẩn của nàng. Nhưng nếu ông nhấn mạnh những phẩm chất đó với những người bà con bên Anh của nàng, họ sẽ tưởng tượng nàng là một cô gái tự do, một sách, không thể lấy được chồng, người mà họ sẽ phải nuôi bảo cô cả đời. Còn có một khả năng khác là khi Andrew Bainbridge trở về từ châu Âu trong vài tháng nữa, anh ta sẽ hỏi cưới Victoria, nhưng bác sỹ Morrison không chắc lắm. Cha của Victoria và mẹ Andrew đã đồng ý rằng trước khi đôi trẻ đính ước, tình cảm của họ dành cho nhau phải được kiểm chứng lại trong thời gian sáu tháng khi Andrew tiến hành một chuyến du khảo ngắn thăm thú châu Âu để mở rộng tầm hiểu biết.

Cảm tình của Victoria dành cho Andrew mạnh mẽ và lâu bền, bác sỹ Morrison biết, nhưng tình cảm của Andrew dành cho nàng thì rõ ràng đang chao đảo. Theo những gì Bà Bainbridge đã nói với bác sỹ Morrison hôm qua, Andrew dường như đang phát triển sự say mê mạnh mẽ với người em họ thứ hai của anh ta mà gia đình hiện đang sống ở Thụy sĩ.

Bác sỹ Morrison thở dài không vui khi ông tiếp tục nhìn hai cô gái đang vận những chiếc áo dài vải đen giản dị, một người với mái tóc vàng kim óng ả, người còn lại tóc màu đồng nhạt lấp lánh. Bất chấp vẻ ảm đạm trong trang phục của họ, họ tạo nên một bức tranh quyến rũ, ông vui thích nghĩ. Một bức tranh! Nắm lấy ý tưởng hay ho đó, bác sỹ Morrison quyết định giải quyết toàn bộ vấn đề miêu tả các cô gái cho những người bà con bên Anh đơn giản bằng cách gởi kèm vào trong mỗi bức thư những tấm chân dung nhỏ của họ.

Quyết định đã đưa ra, ông kết thúc bức thư thứ nhất của mình bằng việc yêu cầu bà công tước bàn bạc với Công tước Atherton, người cũng nhận được một bức thư giống thế, và báo cho ông họ muốn ông làm gì trong việc chăm nom các cô gái. Bác sỹ Morrison viết một bức thư tương tự cho Công tước Atherton; rồi ông viết một bức thư ngắn cho luật sư của ông ở New York, hướng dẫn quý ông đáng kính đó nhờ một người đáng tin cậy ở London tìm ra chỗ ở của ông công tước và bà công tước và trao những bức thư cho họ. Với một lời cầu nguyện ngắn ngủi rằng hoặc là ông công tước hoặc là bà công tước sẽ hoàn lại cho ông số tiền chi phí, bác sỹ Morrison đứng dậy và vươn vai.

Ở ngoài vườn, Dorothy thúc vào mặt đất bằng mũi đôi dép của mình, làm cho chiếc xích đu chao nhẹ từ bên này sang bên khác. “Em vẫn không thể tin được,” nàng nói, giọng nói êm ái của nàng nghe vừa buồn rầu, vừa phấn khích. “Mama là cháu của một nữ công tước! Điều đó khiến chúng ta thế nào nhỉ, Tory? Chúng ta có tước hiệu không?”

Victoria< nhìn=“” nàg=“” nhàn=“” nhó.=“” “có,”=“” nàg=“” nói.=“” “chúng=“” ta=“” là=“” ‘họ=“” hàng=“” nghè=“”>

Đó là sự thật, vì dù Patrick Seaton đã được yêu mến và đánh giá cao bởi dân quê dễ mến mà ông đã chữa trị bệnh tật của họ hàng năm trời, bệnh nhân của ông hiếm khi có thể trả cho ông bằng tiền, và ông không bao giờ ép họ làm vậy. Thay vì thế họ trả cho ông bằng bất kỳ thứ hàng hoá hoặc dịch vụ nào họ có thể cung cấp- thú nuôi, cá, và thịt gà cho bàn ăn, sửa chữa xe ngựa hoặc nhà cho ông, những ổ bánh mì mới nướng, những giỏ trái cây, dâu tự hái. Kết quả là, gia đình Seaton chẳng bao giờ thiếu thức ăn, nhưng tiền thì lúc nào cũng thiếu, bằng chứng là những chiếc áo vá tự nhuộm, vá đụp vá chằng mà Dorothy và Victoria đang mặc. Ngay cả ngôi nhà mà họ đang sống cũng được dân làng cung cấp, như họ cũng cung cấp một cái cho Reverend Milby, một ông mục sư. Những ngôi nhà đó được cho họ thuê để đáp lại sự phục vụ tôn giáo và y tế của họ.

Dorothy làm ngơ sự tóm tắt hợp lý của Victoria về tình trạng của họ và tiếp tục mơ màng, “Bác họ của chúng ta là một công tước, và bà cố của chúng ta là một nữ công tước! Em vẫn chưa thể tin được, chị có thể không?”

“Chị luôn nghĩ mẹ là một điều gì đó bí ẩn,” Victoria trả lời, cổ nuốt những giọt nước mắt cô đơn buồn thảm đang làm mờ đôi mắt xanh của nàng vào trong. “Giờ thì điều bí ẩn đó đã hé lộ rồi.”

“Điều bí ẩn nào?”

Victoria< do=“” dự,=“” chiếc=“” bút=“” chì=“” phác=“” thảo=“” của=“” nàg=“” huơ=“” huơ=“” trên=“” bằng=“” vẽ.=“” “chị=“” chỉ=“” có=“” ý=“” nói=“” rằng=“” mama=“” rất=“” khác=“” những=“” người=“” phụ=“” nữ=“” mà=“” chị=“” từng=“”>

“Em cũng cho là vậy,” Dorothy đồng ý, và rồi nàng rơi vào im lặng.

Victoria< nhìn bức phác hoạ nằm trên đùi nàng trong khi những đường nét mỏng mảnh của cửa những nụ hồng uốn lượn nàng vẽ từ trí nhớ về mùa hè năm ngoái đang nhòa đi trước đôi mắt mờ nước của nàng. Điều bí ẩn đã hé mở rồi. Giờ thì nàng biết nhiều điều, những điều đã từng làm nàng bối rối và phiền não. Giờ thì nàng hiểu tại sao mẹ nàng không bao giờ giao du thoải mái với những người phụ nữ khác trong làng, tại sao bà luôn luôn ăn nói bằng cái giọng điệu văn hoá của một quý bà người Anh và khẳng khẳng đòi rằng, chỉ ít là khi có mặt bà, Victoria và Dorothy cũng phải làm như vậy. Dòng dõi nàng thừa hưởng giải thích tại sao mẹ nàng nhấn mạnh rằng chị em nàng phải học đọc và nói tiếng Pháp bên cạnh tiếng Anh. Điều đó giải thích cho tính cảnh vệ của mẹ nàng. Điều đó cũng giải thích phần nào về ám ảnh kỳ dị trên mặt bà mỗi khi nàng nhắc đến nước Anh.

Có lẽ điều đó cũng giải thích cho sự bảo thủ kỳ lạ của bà đối với chồng bà, người được bà đối xử bằng sự lịch sự nhẹ nhàng chứ chẳng có gì hơn. Tuy vậy, bề ngoài bà đã là một người vợ mẫu mực, Bà không bao giờ nhiech móc chồng bà, không bao giờ than phiền về sự tồn tại trưởng giả tồi tàn của bà, và không bao giờ cãi cọ với ông. Từ lâu rồi Victoria đã tha thứ cho bà cái tội không yêu cha nàng. Bây giờ vì nàng nhận ra mẹ nàng hẳn đã được nuôi dạy trong cảnh giàu sang khó mà tưởng tượng nổi, nàng cũng bắt đầu ngưỡng mộ sự chịu đựng kiên cường không một lời than van của bà.

Bác sỹ Morrison bước vào vườn và nở một nụ cười khuyến khích với cả hai cô gái. “Ta đã kết thúc những bức thư của ta và sẽ gửi chúng đi vào ngày mai. Nếu may mắn, chúng ta sẽ nhận được hồi âm từ họ hàng của các cháu vào khoảng ba tháng nữa, có lẽ ít hơn.” Ông mỉm cười với cả hai cô gái, hài lòng vì việc ông làm để đoàn tụ họ với những người bà con nước Anh cao quý của họ.

“Ông nghĩ họ sẽ làm gì khi nhận được thư ông, bác sỹ Morrison?” Dorothy hỏi.

Bác sỹ Morrison vỗ đầu nàng và nghiêng về phía ánh nắng, vẽ ra trong trí tưởng tượng của ông. “Họ sẽ ngạc nhiên, ta nghĩ thế, nhưng họ sẽ không để lộ nó ra- giai cấp thượng lưu Anh không thích bày tỏ tình cảm, ta nghe nói thế, và họ là những người giữ rít nghi thức. Khi họ đã đọc thư, có lẽ họ sẽ gửi những tin nhắn lịch sự cho nhau, và rồi một người sẽ đến thăm người kia để thảo luận về tương lai của các cháu. Một người quản gia sẽ mang trà vào ...”

Ông cười khi tưởng tượng cái viễn cảnh vui vẻ ấy với mọi chi tiết. Trong tâm tưởng ông vẽ ra hai quý tộc Anh sang cả - những người giàu có, tốt bụng- những người sẽ gặp nhau trong một căn phòng khách sang

trọng để cùng nhau uống trà từ những chiếc khay bạc trước khi họ thảo luận tương lai của những người họ hàng trẻ tuổi trước giờ không ai biết – nhưng đáng yêu- của họ. Vì Công tước Atherton và Nữ công tước Claremont có liên hệ xa qua Katherine nên họ sẽ, tất nhiên, là bạn bè, đồng minh....

4. Chương 03 Part 1

Chương 3

“Lệnh bà, Nữ công tước quả phụ Claremont,” người quản gia ngân nga một cách trang trọng từ ngưỡng cửa phòng khách nơi Charles Fielding, Công tước Atherton, đang ngồi. Người quản gia né sang bên cạnh và một bà cụ già oai nghiêm bước vào, theo sau lưng là vị luật sư trông như đang bị quấy rối của bà. Charles Fielding nhìn bà, đôi mắt nâu nâu của ông loé lên nỗi căm ghét.

“Đừng bận tâm đứng dậy, Atherton,” Bà công tước mỉa mai bật ra, nhìn ông chằm chằm khi ông vẫn ngồi đấy khoan thai và xác xược.

Hoàn toàn bất động, ông tiếp tục nhìn bà cụ trong sự im lặng băng giá. Giữa tuổi năm mươi, Charles Fielding vẫn còn là một người đàn ông quyến rũ, với mái tóc dày điểm bạc và đôi mắt màu nâu lục, nhưng bệnh tật đã để lại vết tích tàn phá trên người ông. Ông quá gầy với khổ người cao của ông và khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn căng thẳng và mệt mỏi.

Không thể khơi ra được một lời nào từ ông, bà công tước quay sang phía người quản gia. “Căn phòng này quá nóng!” bà nói, gõ cây gậy tay cầm nạm ngọc lên sàn nhà. “Kéo màn cửa ra để cho ít không khí lọt vào đi.”

“Để chúng thế!” Charles quát, giọng ông như sôi lên vì nỗi căm ghét mà chỉ có hình ảnh của bà cụ thôi đã gợi lên trong ông.

Bà công tước hướng cái nhìn khinh miệt về phía ông. “Ta không đến đây để mà chết ngộp,” bà tuyên bố một cách đe nẹt.

“Vậy thì đi ra.”

Thân hình gầy đét của bà cụ cứng lại thành một đường thẳng tưng vì oán giận. “Ta không đến đây để mà chết ngộp,” bà nhắc lại qua hàm răng nghiến chặt. “Ta đến đây để báo cho anh biết quyết định của ta về các cô con gái của Katherine.”

“Thì làm đi,” Charles gầm lên, “xong rồi ra ngoài!”

Đôi mắt bà neho lại thành hai khe nhỏ giận dữ và bầu không khí dường như kêu lách tách vì sự thù địch của bà, nhưng thay vì bỏ đi, bà chậm rãi hạ mình ngồi xuống ghế. Bất chấp tuổi tác già nua, bà công tước vẫn ngồi một cách uy nghi vương giả như một nữ hoàng, một chiếc mũ không vành màu tím đội trên mái đầu tóc bạc thay cho vương miện, và chiếc gậy trong tay bà thay cho quyền trượng.

Charles ngẩng nhìn bà với sự ngạc nhiên cảnh giác, vì ông đã chắc chắn bà ta khẳng khái muốn có cuộc gặp gỡ này chỉ là để bà có được sự thoả mãn nói vào mặt ông rằng việc sắp xếp cho các cô con gái của Katherine chẳng liên quan gì đến ông cả. Ông không mong bà ta sẽ ngồi xuống đó như thể bà ta có thêm chuyện gì đó để nói.

“Anh đã thấy mấy bức hoạ của các cô gái,” bà ta nói.

Ông nhìn xuống bức hoạ nhỏ trong tay và những ngón tay dài của ông nắm chặt lại một cách dữ dội, che chở xung quanh nó. Một nỗi đau đớn không che đậy làm ánh mắt ông tối lại khi ông nhìn vào Victoria. Nàng là hình ảnh của mẹ nàng – hình ảnh của Katherine xinh đẹp yêu dấu của ông.

“Victoria là hình ảnh của mẹ cô ta,” lệnh bà đột ngột nói.

Charles ngẩng lên nhìn bà và gương mặt ông sất lại. “Tôi biết điều đó.”

“Tốt. Vậy thì anh sẽ hiểu tại sao ta sẽ không để cô gái đó ở trong nhà ta. Ta sẽ nhận cô gái kia.” Đứng dậy như thể công việc của bà đã xong, bà nhìn vị luật sư của bà. “Hãy sắp xếp để bác sỹ Morrison nhận được một chi phiếu ngân hàng để trang trải chi phí của ông ta, và một chi phiếu khác để lo chuyển tàu cho cô em.”

“Vâng, lệnh bà,” Luật sư của bà cúi mình nói. “Còn gì nữa không ạ?”

“Sẽ còn nhiều chuyện nữa,” bà đập lại, giọng bà rin rít và căng thẳng. “Ta sẽ phải đưa cô gái hoà nhập xã hội, ta sẽ phải cho cô ta một mở cửa hồi môn. Ta sẽ phải tìm cho cô ta một tấm chồng, Ta -”

“Thế còn Victoria?” Charles thô bạo ngắt lời. “Bà có kế hoạch làm gì với cô chị?”

Bà công tước quắc mắt nhìn ông. “Ta đã nói với anh rồi— cô ta nhắc ta nhớ đến mẹ cô ta, và ta sẽ không nhận cô ta vào nhà mình. Nếu anh muốn có cô ta, anh có thể lấy. Anh muốn mẹ cô ta lắm mà, như ta còn nhớ. Và Katherine rõ ràng cũng muốn anh – ngay cả khi nó đã chết, nó vẫn còn nói ra tên anh. Anh có thể áp ử hình ảnh của Katherine thay vào. Sẽ tốt cho anh khi nhìn vào đứa trẻ.”

Đầu óc Charles còn đang quay cuồng vì chuyện khó tin đáng vui mừng ấy khi bà công tước già ngạo mạn nói thêm, “Gả quách cô ta cho bất kỳ ai anh thích - bất kỳ ai trừ đứa cháu kia của anh. Hai mươi hai năm trước ta đã không tán thành sự kết hợp giữa gia đình anh và gia đình ta, và ta vẫn còn căm đấy. Ta-” Như thể có điều gì đó vừa nảy ra với bà, bà đột ngột kêu lên, đôi mắt bắt đầu lấp lánh vẻ đắc thắng hiểm ác. “Ta sẽ gả Dorothy cho con trai của Winston!” bà ta hân hoan tuyên bố. “Ta muốn Katherine lấy người cha, nó đã từ chối vì anh. Ta sẽ gả Dorothy cho người con – ta sẽ có sự tác hợp đó với gia đình Winston sau tất cả mọi chuyện!” Một nụ cười chậm rãi, hằn học lan ra trên gương mặt nhăn nhúm của bà, và bà cười vào cái vẻ rúm ró của Charles. “Sau tất cả những năm tháng đó, ta vẫn còn sắp sửa lôi kéo được cuộc phối ngẫu tuyệt vời nhất của thập kỷ!” Với câu đó, bà lướt ra khỏi phòng, với vị luật sư bám theo sát gót.

Charles nhìn theo sau lưng bà, cảm xúc của ông quay cuồng giữa cay đắng, căm hận và vui sướng. Mụ già độc ác kia vừa mới vô tình trao cho ông điều ông mong muốn hơn chính sự sống – bà ta trao Victoria, con gái của Katherine cho ông. Hình ảnh của Katherine. Một niềm hạnh phúc hầu như vượt mức chịu đựng dâng lên trong lòng Charles, liền sau đó là một mối căm hận sục sôi. Bà già thâm hiểm, xảo quyệt, không tìm đó đang định có một mối tác hợp với gia đình Winston—chính xác như là bà ta đã luôn luôn mong muốn. Bà ta đã sẵn lòng hi sinh hạnh phúc của Katherine để có được sự kết hợp vô nghĩa đó, và bây giờ bà ta sắp sửa thành công.

Mối căm giận mà Charles cảm thấy bởi bà ta đạt được điều bà ta luôn mong muốn đã gần như che lấp mất niềm vui sướng có được Victoria của ông. Và bỗng nhiên một suy nghĩ nảy ra trong ông. Nheo mắt lại, ông tính toán nó, suy xét nó, nghiền ngẫm nó. Và chậm rãi, ông bắt đầu mỉm cười. “Dobson,” ông hăng hái nói với người quản gia. “Mang cho ta cây bút lông và tờ giấy. Ta muốn viết ra một tuyên bố đính hôn. Đảm bảo là nó sẽ được đưa đến tờ Thời báo ngay lập tức.”

“Vâng, thưa Tôn ông.”

Charles nhìn lên người hầu già, đôi mắt của ông cháy lên niềm hân hoan ngây ngất. “Bà ta sai rồi, Dobson,” ông tuyên bố. “Mụ già đó sai rồi!”

“Sai ư, thưa Tôn ông?”

“Đúng, sai rồi! Bà ta không lôi kéo được một cuộc phối ngẫu tuyệt vời nhất của thập kỷ, là ta!”

o o o

Đó là một thông lệ. Mỗi buổi sáng vào lúc 9 giờ, Northrup, người quản gia, mở cánh cửa trước đồ sộ của dinh thự miền quê của Hầu tước Wakefield và nhận một bản của tờ Thời báo từ một người hầu mang nó về từ London.

Sau khi đóng cửa, Northrup băng qua sảnh lót lát đá cẩm thạch và trao tờ báo ột người hầu khác đang đứng dưới chân cầu thang lớn. “Tờ Thời báo của đức ông,” ông ta ngâm nga.

Người hầu này mang tờ báo đi qua đại sảnh vào phòng ăn, nơi Jason Fielding, Hầu tước xứ Wakefield, đang kết thúc bữa sáng theo lệ thường và đọc thư của hắn. “Tờ Thời báo của ông, thưa Đức ông,” người hầu rụt rè nói nhỏ và đặt nó bên cạnh tách cà phê của hầu tước và sau đó dọn đĩa của hắn đi. Không nói một lời, hầu tước nhặt tờ báo lên và mở nó ra.

Tất cả những điều này diễn ra với sự chính xác được thực hiện không một sơ sẩy nào và được phối hợp một cách hoàn hảo như là một bản hoà âm minuet, bởi vì đức ông Fielding là một ông chủ thích chính xác, người đòi hỏi các điền trang và nhà phố của hắn phải được vận hành trơn tru như những cỗ máy bôi dầu.

Người hầu của hắn sợ hắn, coi hắn như là một vị thần lạnh lẽo đáng sợ không thể tới gần mà họ phải cố gắng hết sức để làm vui lòng.

Những người đẹp hăm hở của London mà Jason mang đến các vũ hội, buổi diễn opera, kịch – và giường ngủ – đều cảm thấy y như vậy về hắn, vì hắn đối xử với hầu hết bọn họ không ảm áp thật tâm gì hơn đối với người hầu của hắn. Tuy nhiên, quý bà quý cô vẫn nhìn hắn với sự thèm muốn không che giấu bất kỳ nơi nào hắn tới, bởi vì bất chấp thái độ nhạo báng của hắn, ở Jason vẫn toát lên vẻ nam tính không thể lẫn vào đâu được khiến trái tim nữ giới run rẩy.

Mái tóc dày của hắn đen nhánh, đôi mắt sắc sảo có màu xanh của ngọc bích Ấn độ, đôi môi cứng cỏi và sắc nét một cách đầy nhục cảm. Sức mạnh thô ráp, khắc nghiệt được khắc vào trong mỗi đường nét của khuôn mặt màu đồng rám nắng của hắn, từ đôi mày đen, thẳng cho đến chiếc cằm và quai hàm nhô ra khinh mạn của hắn. Ngay cả dáng người của hắn cũng nam tính một cách quá mạnh mẽ, vì hắn cao gần một mét chín, đôi vai rộng, hông hẹp, và cặp giò cùng đôi chân đầy cơ bắp. Dù hắn đang cưỡi ngựa hay khiêu vũ ở một buổi vũ hội, Jason Fielding cũng nổi trội lên giữa đám đàn ông bên cạnh như là một con báo rừng uy vũ giữa đám mèo con xó nhà vô hại.

Như Công nương Wilson-Smyth có lần nhận xét một cách cười cợt, Jason Fielding hấp dẫn một cách nguy hiểm như một tên tội phạm – và không nghi ngờ gì là như một kẻ suy đồi.

Quan điểm này được rất nhiều người chia sẻ, vì bất kỳ ai đã nhìn vào đôi mắt xanh khinh mạn đó đều có thể nói rằng không còn một tế bào ngây thơ vô tội nào còn sót lại trong cái cơ thể dẻo dai gân guốc của hắn nữa. Bất chấp điều đó – hay nói cho chính xác, bởi vì điều đó, quý bà quý cô săn tới hắn như là những con thiêu thân xinh đẹp lao vào ngọn lửa thiêu đốt, hăm hở trải nghiệm sức nóng của cái nhuệ khí của hắn hay tắm mình trong sự ảm áp đến sững sờ của một trong những nụ cười hững hờ hiểm hoi của hắn. Những cô ả đã có chồng thạo đời lập mưu xâm chiếm chiếc giường của hắn, các quý cô đang tuổi cập kê mơ mộng được là người làm tan chảy trái tim băng giá của hắn và bắt hắn quì gối trước mình.

Một vài người có lý hơn trong thiên hạ nhận xét rằng Đức ngài Fielding có đầy đủ lý do để ngạo đời như thế khi có liên quan đến phụ nữ. Mọi người biết rằng hành vi của vợ hắn khi cô ta đến London lần đầu bốn năm trước đã rất tai tiếng. Từ cái giây phút cô ta đến thành phố, Nữ hầu tước xứ Wakefield xinh đẹp đã buông thả vào hết chuyện tình này đến chuyện tình khác khơi khơi trước mắt thiên hạ. Cô ta liên tục cấm sừng chồng; mọi người biết thế – kể cả Jason Fielding, người rõ ràng là cứ mặc kệ....

Người hầu dừng lại bên cạnh ghế của đức ông Fielding, tay cầm một bình cà phê bằng vàng lộng lẫy. “Ngài cần thêm cà phê không, thưa đức ông?”

Đức ông lắc đầu và giở sang trang khác của tờ Thời báo. Người hầu cúi gập người xuống và lui bước. Anh ta không chờ đợi Ngài Fielding trả lời anh ta thành tiếng, bởi vì ông chủ hiếm khi hạ cố nói với bất kỳ tên người hầu nào. Hắn không biết tên của hầu hết mọi người, hoặc bất kỳ điều gì về họ, hắn cũng chẳng quan tâm. Nhưng ít ra là hắn không rửa xả hay găm gù với họ, giống như nhiều nhà quý tộc khác làm vậy. Khi không hài lòng, Hầu tước chỉ hướng cái nhìn nguyên rửa ớn lạnh của đôi mắt màu xanh về phía người phạm tội và làm hắn đông cứng. Chưa bao giờ, ngay cả khi bị khiêu khích thậm tệ, đức ngài Fielding cất cao giọng.

5. Chương 03 Part 2

Đó chính là lý do tại sao anh người hầu suýt đánh rơi cái khay bạc đựng bình cà phê khi Jason Fielding đập tay lên bàn một cái rầm đến nỗi ly tách trên bàn nhảy tung cả lên và gầm lên như sấm: “Tên chó đẻ đó!” Đứng phắt dậy, hắn chăm chăm nhìn tờ báo mở rộng, gương mặt bị che phủ bởi cái vẻ khó tin và phần nộ. “Đồ mưu mô, xảo quyệt đó - Chỉ có ông ta mới dám!” Ném một cái nhìn giết chóc về phía anh người hầu đang đứng như bị sét đánh, hắn lồng ra khỏi phòng, vồ lấy chiếc áo choàng từ tay người quản gia, hùng hổ ra khỏi nhà, và đi thẳng ra chuồng ngựa.

Northrup đóng cửa trước lại và chạy bổ xuống đại sảnh, cái đuôi áo khoác đen của ông ta đập phàn phật. “Chuyện gì xảy ra với đức ông vậy?” ông ta hỏi, nhảy bổ vào phòng ăn.

Anh người hầu đang đứng bên cạnh cái ghế trống không của đức ngài Fielding, mê mẩn ngó tờ báo đang mở rộng, chiếc bình cà phê bị bỏ quên vẫn đang lững lơ một bên tay. “Tôi nghĩ là cái gì đó ông đọc từ tờ Thời báo,” anh ta thở mạnh, chỉ vào bản thông báo về cuộc đính hôn giữa Jason Fielding, Hầu tước xứ Wakefield, và cô Victoria Seaton. “Tôi không biết đức ông có kế hoạch cưới sin,” anh hầu nói thêm.

“Người ta thắc mắc liệu đức ông có biết điều đó nữa hay không,” Northrup trầm ngâm, há hốc mồm ngạc nhiên nhìn tờ báo. Bỗng nhiên nhận ra rằng mình đã quên cả bản thân để mà tán chuyện với anh người làm dưới cấp, Northrup giật tờ báo ra khỏi bàn và gấp nó lại thật mau lẹ. “Công việc của đức ông Fielding không quan hệ gì đến anh, O'Malley. Hãy nhớ lấy điều đó nếu anh muốn tiếp tục ở lại đây.”

Hai giờ sau đó, cỗ xe của Jason dừng kết lại trước nơi ở tại London của Công tước Atherton. Một anh mã phu chạy ra trước và Jason ném dây cương ngựa về phía anh ta, nhảy ra khỏi xe và nhanh nhẹn đi thẳng lên bậc thềm về phía ngôi nhà.

“Kính chào đức ông,” Dobson ngân nga nói khi ông ta mở cửa và bước sang bên cạnh. “Tôn ông đang chờ ngài.” “Ta cá là ông ta đang làm thế, chết tiệt!” Jason thô bạo rửa. “Ông ta đâu?”

“Trong phòng khách, thưa đức ông.” Jason hùng hổ đi qua ông ta xuôi xuống hành lang, những bước chân dài của hắn chứng tỏ cơn phần nộ hỗn loạn của hắn khi hắn đẩy tung cánh cửa vào phòng khách và hướng thẳng về phía người đàn ông tóc muối tiêu nghiêm trang ngồi trước lò sưởi. Chẳng một lời chào hỏi, hắn gầm, “Ông, tôi đoán, chịu trách nhiệm về cái thông báo quái dị đó trên tờ Thời báo?” Charles thẳng thắn nhìn lại hắn. “Ta đây.” “Vậy thì ông sẽ phải đưa ra một cái khác để huỷ bỏ nó.” “Không,” Charles tuyên bố một cách cương quyết. “Người phụ nữ trẻ đó đang đến Anh và anh chuẩn bị cưới cô ấy. Trong tất cả mọi thứ, ta muốn một đứa cháu trai từ anh, và ta muốn ôm nó trong tay trước khi ta rời bỏ thế giới này.”

“Nếu ông muốn một đứa cháu trai,” Jason cầu nhàu, “tất cả những việc ông phải làm là tìm ra những đứa con tình cờ khác của ông. Tôi chắc là ông sẽ thấy chúng đã đẻ ra hàng tá cháu trai cho ông bây giờ rồi.”

Charles ngần ngại trước điều đó, nhưng giọng ông chỉ hạ xuống một cách đe dọa. “Ta muốn một đứa cháu nội hợp pháp để trình diện với thiên hạ như người thừa kế của ta.”

“Một đứa cháu nội hợp pháp,” Jason lặp lại với sự nhạo báng lạnh lùng. “Ông muốn tôi, đứa con trai bất hợp pháp của ông, sinh ra cho ông một đứa cháu nội hợp pháp. Cho tôi biết điều này: Với việc mọi người tin tôi là cháu ông, làm sao ông định tuyên bố con tôi là cháu nội ông?”

“Ta sẽ tuyên bố nó là cháu ta, nhưng ta biết nó là cháu nội ta, và đó là tất cả những gì quan trọng.” Không nản lòng trước cơn phần nộ dâng trào của con ông, Charles kết thúc một cách cương quyết, “Ta muốn một người thừa kế từ con, Jason.”

Mạch máu giãn giật trên thái dương Jason khi hắn đấu tranh để kiểm soát cơn phần nộ của hắn. Cúi xuống thật thấp, hắn nắm chặt tay ghế của Charles, mặt hắn chỉ cách mặt ông có vài phân. Rất chậm rãi và rất rõ ràng, nói từng chữ một, “Tôi đã nói với ông trước đây, và tôi đang nói với ông lần cuối, là tôi sẽ không bao giờ cưới vợ nữa. Ông hiểu tôi chứ? Tôi sẽ không bao giờ cưới vợ nữa!”

“Tại sao?” Charles kêu lên. “Con hoàn toàn không phải là một người ghét phụ nữ. Ai cũng biết là con có những cô nhân tình và con cư xử tốt với họ. Thực tế là tất cả bọn họ đều có vẻ như yêu con điên cuồng. Quý cô rõ ràng là thích ở trong giường con, và con rõ ràng là thích họ ở đó—”

“Ngậm miệng lại!” Jason bùng lên.

Một cơn đau thắt làm méo mó cả gương mặt Charles và ông đưa tay lên ngực, những ngón tay dài nắm lấy áo. Rồi ông cẩn trọng để tay lại lên đùi.

Mắt Jason nheo lại, nhưng bất chấp mối nghi ngờ của hắn là Charles chỉ giả vờ đau, hắn bắt mình im lặng trong khi cha hắn tiếp tục nói. “Cô gái trẻ ta vừa chọn làm vợ con sẽ đến đây trong khoảng ba tháng nữa. Ta sẽ cho xe ngựa đợi ở bến tàu để cô ấy được đưa tiếp về thẳng Wakefield Park. Để mọi sự đúng đắn, ta sẽ đến cùng hai con ở đó và ở lại cho đến khi lễ cưới tiến hành. Ta biết mẹ cô ấy nhiều năm trước, và ta thấy sự giống nhau ở Victoria—con sẽ không thất vọng.” Ông đưa bức chân dung nhỏ ra. “Đến đây nào, Jason,” ông nói, giọng ông trở nên mềm mại, thuyết phục, “con không tò mò chút nào về cô ấy sao?”

Cố gắng phỉnh phờ của Charles chỉ làm gương mặt Jason cứng lại như chiếc mặt nạ đá hoa cương. “Ông đang phí thì giờ. Tôi sẽ không làm thế.”

“Con sẽ làm thế,” Charles hứa hẹn, viện đến một vài lời đe dọa trong cơn tuyệt vọng của ông. “Bởi vì nếu con không làm, ta sẽ truất quyền thừa kế của con. Con đã mất nửa triệu bảng để hồi phục các điền trang của ta, những điền trang mà sẽ không bao giờ là của con nếu con không chịu cưới Victoria Seaton.”

Jason phản ứng lại với những lời đe dọa của ông với sự khinh rẻ phần uất. “Những điền trang quý hoá của ông sẽ cháy rụi nếu tôi muốn. Con trai tôi đã chết – tôi không còn cần bất kỳ tài sản kế thừa nào nữa.”

Charles thấy nỗi đau lướt qua đôi mắt Jason khi hắn nhắc đến cậu con trai nhỏ của hắn, và giọng ông mềm lại với nỗi hối tiếc chia xẻ. “Ta thừa nhận là ta đã hành động một cách ngược ngạo khi tuyên bố đính ước của con, Jason, nhưng ta có những lý do của ta. Có lẽ ta sẽ không ép được con cưới Victoria, nhưng chí ít con cũng đừng để tâm trí chống lại cô ấy. Ta hứa với con là con sẽ không thấy sai lầm nào với cô ấy cả. Đây này, ta có một bức chân dung nhỏ của cô ấy và con có thể tự nhìn xem cô ấy mới đẹp...” Giọng nói của Charles tắt dần khi Jason quay gót đi và rời khỏi phòng, đóng sập cánh cửa sau lưng hắn lại với một tiếng động điếc cả tai.

Charles trừng mắt nhìn cánh cửa đã đóng lại. “Con sẽ cưới cô ấy, Jason,” ông cảnh cáo đứa con vắng mặt của ông. “Con sẽ làm thế nếu ta chĩa một khẩu súng vào đầu con.”

Vài phút sau đó ông nhìn lên khi Dobson bước vào với một cái khay bạc bày một chai sâm panh và hai chiếc ly. “Tôi tự cho phép chọn một cái gì đó thích hợp cho dịp này,” người hầu già sung sướng giải bày, đặt chiếc khay bạc lên chiếc bàn cạnh Charles.

“Vậy ông nên chọn một ít cà độc dược,” Charles nhắc nhở nói. “Jason đã đi rồi.”

Gương mặt người quản gia xị xuống. “Đi rồi? Nhưng mà tôi vẫn chưa có dịp để chúc mừng đức ông về đám cưới sắp tới.”

“May cho ông đấy,” Charles nói với một nụ cười thâm u ám. “Ta sợ là nó sẽ nhỏ rằng ông ra đấy.”

Khi người quản gia rời đi, Charles cầm chai sâm panh lên, mở nó ra và rót một ít vào ly. Với một nụ cười kiên định, ông nhắc ly lên làm một cuộc chúc mừng đơn độc: “Mừng cuộc hôn nhân sắp đến của con, Jason.”

o o o

“Tôi đi vài phút thôi, ông Borowski,” Victoria nói, nhảy xuống từ chiếc xe của người nông dân chở Dorothy và đồ đạc của nàng.

“Cứ thông thả,” ông ta nói, phì phò cái tẩu thuốc của ông và mỉm cười. “Tôi ví lại em cô sẽ hồng đi mà thiếu cô đâu.”

“Nhanh lên nhé, Tory,” Dorothy van nài. “Tàu sẽ không đợi chúng ta đâu.”

“Chúng ta còn tha hồ thời gian,” ông Borowski bảo nàng. “Tôi sẽ chở cô lên đến thành phố và tàu của cô trước khi đêm xuống. Tôi hứa đó.”

Victoria vội vã trèo lên bậc thềm căn nhà đồ sộ của Andrew nằm trên một đỉnh đồi trông xuống làng, nàng gõ cánh cửa gỗ sồi nặng. “Buổi sáng tốt lành, bà Tilden,” nàng nói với bà quản gia mập mạp. “Cháu có thể

gặp bà Bainbridge một lúc không ạ? Cháu muốn chào tạm biệt và đưa cho bà ấy một bức thư để gửi tiếp cho Andrew, để anh ấy biết viết thư về đâu cho cháu ở nước Anh.”

“Tôi sẽ bảo bà ấy cô ở đây, Victoria,” bà quản gia tốt bụng trả lời với bộ điệu không khuyến khích, “nhưng tôi ngờ bà ấy có gặp cô không. Cô biết bà ấy thế nào khi bà ấy đang có một trong những cơn đau của bà ấy.”

Victoria trang nghiêm gật đầu. Nàng biết tất cả về những “cơn đau” của bà Bainbridge. Theo lời cha của Victoria, mẹ của Andrew là một người than vãn mãi mãi tính cứ tạo ra những cơn ốm đau để tránh làm bất cứ chuyện gì bà không muốn làm, và để điều khiển và kiểm soát Andrew. Patrick Seaton đã nói thẳng vào mặt bà Bainbridge điều đó mấy năm trước, trước mặt Victoria, và người phụ nữ này không bao giờ tha thứ cho cả hai người về điều đó.

Victoria biết rằng bà Bainbridge là một kẻ lừa dối, và cả Andrew cũng biết. Vì lý do đó, những cơn đau tim, chóng mặt, nhức nhối tay chân của bà chẳng có tác dụng gì mấy đối với cả hai người họ - chuyện mà, Victoria biết, đã gây thêm sự chống đối về chuyện chọn vợ của con trai bà.

Người quản gia quay lại với vẻ u ám trên mặt bà. “Tôi xin lỗi, Victoria, bà Bainbridge nói bà ấy không khoẻ để gặp cô. Tôi sẽ cầm thư của cô gửi anh Andrew và sẽ chuyển nó cho bà ấy để gửi tiếp cho anh ta. Bà ấy muốn tôi gọi bác sỹ Morrison,” bà ta nói thêm nghe có vẻ chán ghét. “Bà ấy nói bà ấy nghe ù ù trong tai.”

“Bác sỹ Morrison thông cảm với sự ốm đau của bà ấy, thay vì bảo bà ấy ra khỏi giường và làm điều gì đó có ích cho cuộc đời bà ấy,” Victoria kết luận với một nụ cười nhả nhục và trao lá thư ra. Nàng ước việc gửi thư sang châu Âu không quá đắt như thế để nàng có thể tự gửi những bức thư của mình thay vì nhờ bà Bainbridge gửi kèm vào trong thư của bà cho Andrew. “Cháu nghĩ bà Bainbridge thích thái độ của bác sỹ Morrison hơn thái độ của cha cháu.”

“Nếu cô hỏi tôi,” Bà Tilden cúi kính nói, “bà ấy thích cha cô quá nhiều. Thật quá mức chịu đựng của người ta khi ngắm bà ấy ăn mặc chải chuốt trước khi cho gọi ông ấy vào giữa nửa đêm và - không,” bà ta kêu lên và chống chế một cách nhanh chóng, “cha cô, đáng quý như ông ấy, không bao giờ theo cái mưu mô của bà ta.”

Khi Victoria rời đi, bà Tilden mang bức thư lên gác. “Bà Bainbridge,” bà nói, đi đến gầm chiếc giường của bà goá, “đây là thư của Victoria cho Andrew.” “Đưa nó cho ta,” Bà Bainbridge kêu lên với một cái giọng khoẻ bất ngờ đối với một người đau ốm, “và rồi cho gọi bác sỹ Morrison ngay lập tức. Ta cảm thấy khá chóng mặt. Khi nào thì vị bác sỹ mới sẽ đến nhỉ?”

“Trong vòng một tuần,” Bà Tilden đáp và trao lá thư cho bà ta.

Khi bà ta đã đi, bà Bainbridge vuốt mái tóc xám bạc của bà ta vào dưới chiếc mũ đăng ten của bà và nhìn bức thư nằm trên tấm vải trải giường sa tanh với một cái nhả mặt chán ghét. “Andrew sẽ không lấy cái con chuột đồng này,” bà khinh khỉnh nói với cô người hầu. “Cô ta chả là cái gì cả! Nó đã viết cho ta hai lần rằng cô em họ Madeline của nó ở Thụy sĩ là một cô gái đáng yêu. Ta đã bảo Victoria chuyện đó, nhưng con ranh ngốc nghếch ấy chả hề để ý.”

“Vậy bà có nghĩ là cậu sẽ mang cô Madeline về nhà làm vợ không?” cô hầu hỏi, vỗ gối cho phòng lên sau lưng bà Bainbridge.

Khuôn mặt gầy gò của bà Bainbridge méo mó vì giận dữ. “Đừng có ngốc! Andrew không có thì giờ cho vợ con gì cả. Ta đã bảo nó thế. Chỗ này quá đủ để nó bận rộn, và nghĩa vụ của nó là chăm sóc nơi này, và ta.” Bà ta nhặt lá thư của Victoria lên bằng hai ngón tay như thể nó bị vấy bẩn và đưa nó cho cô hầu. “Cô biết phải làm gì với nó rồi,” bà ta lạnh lùng nói.

o o o

“Em không biết trên đời này lại lắm người đến thế, hay ồn ào đến thế,” Dorothy kêu lên khi cô đứng trên cầu cảng của bến New York ồn ào như chợ vỡ.

Những người phu bốc vác mang rương hòm trên vai leo lên leo xuống trên những cầu ván bắc lên hàng tá tàu biển; dây tời kéo kéo kẹt phía trên đầu khi những kiện hàng nặng được nhấc lên khỏi cầu tàu bằng gỗ và được mang qua các mạn tàu. Những mệnh lệnh được các sĩ quan tàu biển kêu to trộn lẫn với những trận

cười khàn đục của đám thủy thủ và tiếng mời chào lả lơi từ mấy cô nàng ăn mặc lòe loẹt đang đợi thủy thủ đi bờ trên các cầu tàu.

“Thật hào hứng,” Victoria nói, ngắm nhìn hai chiếc rương chứa toàn bộ tài sản của họ đang được mang lên chiếc HẢI ÂU bởi hai người phu khuân vác vạm vỡ.

Dorothy gật đầu đồng ý, nhưng gương mặt cô lại u ám. “Đúng thế, nhưng em cứ nhớ rằng vào cuối cuộc hành trình, chúng ta sẽ phải tách rời nhau, và tất cả là do bà cố của chúng ta. Bà lại có thể nghĩ gì mà từ chối không cho chị đến nhà bà nhỉ?”

“Chị không biết, nhưng em không được nghĩ mãi một chuyện ấy,” Victoria nói với một nụ cười khuyến khích. “Hãy chỉ nghĩ đến những điều tốt đẹp thôi. Hãy nhìn dòng sông Đông kia. Nhắm mắt lại và hít thở không khí thoảng mùi muối đi.”

Dorothy nhắm mắt và hít vào thật sâu, nhưng cô nhăn mũi. “Tất cả những gì em ngửi thấy là mùi cá chết. Tory, nếu bà chúng ta biết nhiều hơn về chị, em biết là bà sẽ muốn chị đến nhà với bà. Cụ không thể nào lại tàn nhẫn và vô tình đến mức giữ chúng ta xa nhau. Em sẽ nói với bà về chị và làm bà thay đổi quyết định.”

“Em không được nói hay làm bất cứ điều gì làm bà xa lánh,” Victoria nhẹ nhàng cảnh cáo. “Vì sắp đến, cả em và chị sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào họ hàng của chúng ta.”

“Em sẽ không làm bà xa lánh nếu em có thể,” Dorothy hứa, “nhưng em sẽ làm cho bà hiểu thật rõ ràng, chỉ tiết rằng bà phải cho người đến tìm chị ngay.” Victoria mỉm cười nhưng vẫn im lặng, và sau chốc lát, Dorothy thở dài. “Có một điều an ủi nho nhỏ khi bị kéo đi Anh - thầy Wilhelm đã nói thế, nếu em tập luyện nhiều hơn và chăm chỉ hơn, em có thể trở thành một nghệ sĩ dương cầm trong giàn nhạc giao hưởng. Ông nói rằng ở London sẽ có những bậc thầy đại tài để hướng dẫn và dạy em. Em sẽ đề nghị, không, kiên quyết khẳng định, là bà chúng ta phải cho em theo đuổi sự nghiệp âm nhạc,” Dorothy kết thúc, biểu lộ một sự quyết tâm mà ít ai ngờ lại tồn tại phía sau vẻ ngọt ngào dễ tính của cô.

Victoria nhin không chỉ ra những trở ngại nảy ra trong đầu nàng khi nàng xem xét cái quyết định của Dorothy. Với sự khôn ngoan của cái tuổi hơn em một năm rưỡi, nàng chỉ đơn giản nói, “Đừng ‘kiên quyết khẳng định’ quá, em thương mến ạ.”

“Em sẽ dè dặt,” Dorothy đồng ý.

6. Chương 04

Chương 4

“Cô Dorothy Seaton?” người đàn ông hỏi một cách lịch sự và bước sang bên cạnh khi ba người thủy thủ Anh vạm vỡ với những bao bố nặng đeo trên vai lách qua ông ta và đi xuống cầu tàu.

“Chính tôi,” Dorothy nói, giọng cô run lên vì sợ và phấn khích khi cô nhìn người đàn ông tóc bạc ăn mặc đẹp đẽ.

“Tôi được sự hướng dẫn của Lệnh bà, Nữ công tước Claremont, hộ tống cô về nhà bà. Rương hòm của cô đâu?”

“Ngay kia,” Dorothy nói. “Chỉ một cái.”

Ông ta ngoái nhìn lại và hai người đàn ông mặc đồng phục leo ra khỏi một cỗ xe đen bóng có hình thập tự bằng vàng trên cửa, và họ vội vã đi về phía trước. “Thế thì chúng ta có thể lên đường,” người đàn ông nói khi chiếc rương của cô được nâng lên và để lên nóc xe.

“Nhưng còn chị tôi thì sao?” Dorothy hỏi, tay nắm chặt tay Victoria sợ hãi.

“Tôi chắc là những người đến đón chị cô sẽ đến thẳng đây. Tàu của cô đến sớm 4 ngày so với lịch trình.”

“Đừng lo gì về chị,” Victoria nói với vẻ tự tin rõ ràng mà chính nàng lại không cảm thấy. “Chị chắc chắn là xe của Công tước sẽ đến đây bất kỳ lúc nào. Tạm thời thì thuyền trưởng Gardiner sẽ cho chị ở lại trên tàu. Đi đi mà.”

Dorothy ôm chị cô thật chặt. “Tory, em sẽ xoay sở cách nào đó để thuyết phục bà mời chị đến ở cùng bọn em, rồi chị sẽ thấy. Em sợ. Đừng quên viết thư cho em nhé. Viết mỗi ngày nhé!”

Victoria đứng yên tại chỗ nàng đang đứng, ngắm nhìn Dorothy duyên dáng trèo lên chiếc xe sang trọng với cây thập giá bằng vàng trên cửa. Bậc thang được kéo lên, người đánh xe vụt cây roi của anh ta, và bốn con ngựa chạy vọt đi trong khi Dorothy vẫy tay tạm biệt từ cửa sổ.

Bị xô đẩy bởi những người thủy thủ đang rời tàu để hăng hái đi tìm “hoa dại,” Victoria đứng trên bến tàu, dõi mắt nhìn theo chiếc xe ngựa đang đi xa dần. Nàng chưa bao giờ thấy cô đơn khủng khiếp như thế trong đời.

Nàng trải qua hai ngày tiếp đó trong sự cô độc buồn chán trong cabin của nàng, sự buồn tẻ mà chỉ đôi khi lắng đi nhờ những cuộc đi dạo ngắn trên boong tàu và những bữa ăn cùng với thuyền trưởng Gardiner, một người đàn ông dễ thương, như một người cha, người luôn luôn thích thú làm bạn cùng nàng. Victoria đã ở bên cạnh ông rất nhiều trong những tuần qua, họ đã cùng nhau ăn nhiều bữa trong suốt cuộc hành trình dài. Ông biết lý do nàng đến nước Anh, và nàng coi ông như một người bạn mới quen.

Vào sáng ngày thứ 3 khi mà không có chiếc xe nào đến đón Victoria đến Wakefield, Thuyền trưởng Gardiner đã đứng ra lo việc đó và thuê một chiếc xe. “Chúng ta đã cập cảng sớm, chuyện hiểm khi xảy ra,” ông giải thích. “Bác họ của cô có lẽ không nghĩ đến chuyện cho ai đó đến đón cô trong mấy ngày nữa. Ta có việc phải làm ở London và ta không thể để cô lại không ai bảo vệ trên tàu được. Thay vì bỏ thời gian ra chờ thông báo cho bác cô việc cô đã đến, cô có thể tự mình đi đến đó.”

Trong mấy tiếng đồng hồ dài, Victoria ngắm nhìn miền quê nước Anh được điểm trang bằng tất cả vẻ huy hoàng trong tiết xuân của nó. Những bông hoa màu vàng và đỏ rực rỡ khoe sắc dọc theo những bờ rào dọc ngang trên những vùng đồi và thung lũng. Bất chấp những cú xóc và tiếng động inh tai mỗi lần xe băng qua những vết bánh xe cũ hay những ụ đất trên đường, tâm trạng của nàng lại dâng cao phơi phới sau mỗi dặm đường đi qua. Người đánh xe gõ vào cánh cửa phía trên nàng và khuôn mặt đỏ ửng của anh ta hiện ra. “Chúng ta còn chừng hai dặm nữa, thưa cô, vì vậy nếu cô thích...”

Có vẻ như mọi thứ cùng xảy ra một lúc. Bánh xe sa xuống một rãnh sâu, người đánh xe bổ nhào sang một bên, cái đầu anh ta biến mất, và Victoria bị tống sang phía cửa thành một đồng sóng xoài. Một giây sau đó, cửa xe mở ra và người đánh xe giúp nàng bước ra. “Cô đau không?” anh ta hỏi.

Victoria lắc đầu, nhưng trước khi nàng kịp thốt ra lời, anh ta đi vòng ra phía hai người đàn ông mặc đồ nông dân đang ngưng ngừng vo tròn những chiếc mũ lưỡi trai của họ trong tay. “Đồ khùng! Mấy anh làm gì mà chạy nhào ra đường như thế hả? Ngó coi mấy anh làm gì rồi nè! Trục xe tui bể rồi...” Câu cuối anh ta nói nghe đầy vẻ nguyên rủa bi đát.

Tế nhị quay lưng lại cuộc cãi vã rầm rộ đó, Victoria giữ váy, cố gắng phủi hết bụi bẩn và cáu ghét bám vào từ sàn xe một cách vô ích. Người đánh xe bò xuống dưới gầm xe của anh ta để xem xét cái trục xe vỡ, và một người nông dân lúng túng đi về phía Victoria, vịn vịn chiếc mũ kết của anh ta trong tay. “Jack và tôi, chúng tôi xin lỗi nhiều thưa cô” anh ta nói. “Chúng tôi xin đưa cô đi tiếp về Wakefield—đó là, nếu cô không ngại để rương của cô ra phía sau cùng với mấy con lợn con?”

Victoria đồng ý ngay lập tức, lòng thấy biết ơn vì không phải đi bộ hai dặm đường còn lại. Nàng trả cho người đánh xe tiền đi đường mà Charles Fielding đã gửi cho nàng và leo lên ngồi trên chiếc ghế giữa hai người nông dân vạm vỡ. Đi trong một chiếc xe ngựa của nông dân, mặc dù không quý phái bằng đi một cỗ xe tứ mã, nhưng lại ít xóc hơn và thoải mái hơn nhiều. Những làn gió trong lành làm khuôn mặt nàng mát rượi và tầm nhìn của nàng trải rộng trên khắp miền quê phóng khoáng.

Bằng tính thiện thật lòng cố hữu của mình, Victoria nhanh chóng thành công trong việc lôi kéo hai người nông dân vào câu chuyện về công việc đồng áng, cái chủ đề mà nàng biết một chút và rất sung sướng được học hỏi thêm. Rõ ràng là nông dân Anh cực lực phản đối áp dụng máy móc vào việc làm đồng. “Chúng

sẽ làm chúng tôi mất việc hết,” một người nông dân nói sau bài chỉ trích sôi nổi của anh ta về “ba cái chuyện trời đánh thánh vật của chúng.”

Victoria chẳng nghe gì mấy, bởi vì chiếc xe đã rẽ vào một con đường lát đá và băng qua hai hai cánh cổng sắt đồ sộ mở ra một vùng đất cây cối được cắt tỉa đẹp đẽ uốn lượn trải dài đường như vô tận với những rừng cây hình chóp. Vùng đất trải dài về hai phía đến hút tầm mắt, bị cắt ngang thành từng vùng đây đó bởi một con suối nhỏ uốn lượn lững lờ, đôi bờ nở đầy hoa màu hồng, màu xanh, màu trắng.... “Đây là xứ thần tiên,” Victoria trầm trồ, ánh mắt ngưỡng mộ sững sờ của nàng lướt qua đôi bờ được chăm nom kỹ lưỡng của con suối hùng vĩ và phong cảnh trải dài. “Phải mất hàng tá người làm vườn để chăm sóc một nơi rộng cỡ này.”

“Đúng thế đấy,” Jack nói. “Đức ông muốn bốn chục người, tính cả những người chăm sóc khu vườn thực sự ấy – ý tôi là vườn chỗ toà nhà ỹ.” Họ đã chậm rãi đi theo con đường lát đá được 15 phút khi chiếc xe chạy qua một khúc quanh và Jack chỉ một cách tự hào. “Đây rồi— khu Wakefield. Tôi nghe nà có một trăm sáu chục phòng ở đó.”

Victoria há hốc miệng, đầu óc quay cuồng, cái bụng trống rỗng của nàng thất lại thành một búi căng thẳng. Trải dài trước mặt nàng một cách hoành tráng là một toà nhà ba tầng mà tất cả đều vượt qua trí tưởng tượng hoang đường nhất của nàng. Được xây bằng gạch đỏ với hai cánh lớn vươn ra trước và mái nhà dốc điểm xuyết những ống khói, ngôi nhà sừng sững trước mặt nàng—Một toà lâu đài với những bậc thang ngoài trời duyên dáng dẫn lên cửa trước và ánh mặt trời lấp lánh trên hàng trăm tấm kính của các ô cửa sổ.

Họ dừng lại trước nhà và Victoria rời mắt khỏi nó đủ lâu để một người nông dân giúp cô ra khỏi chỗ ngồi trên xe. “Cảm ơn, các anh thật là tử tế,” nàng nói, và bắt đầu chậm rãi bước lên các bậc thang. Sự e sợ làm chân nàng nặng như chì và đầu gối thì đảo cả ra. Sau lưng nàng, những người nông dân đi ra đằng sau chiếc xe để đỡ chiếc rương kèn cang của nàng xuống, nhưng khi họ hạ cửa sau xuống, hai chú ỉn con eng éc văng ra, rơi ục ịch xuống đất và trượt qua bồn cỏ.

Victoria quay lại vì tiếng la hét của mấy người nông dân và cười khúc khích lo lắng khi những người nông dân đổ cả mặt chạy theo sau mấy chú heo sữa bé xíu nhanh thoăn thoắt.

Phía trước nàng, cánh cửa toà nhà bật mở và một người đàn ông mặt cứng ngắc mặc chế phục màu xanh và vàng ném một cái nhìn giận dữ về phía mấy người nông dân, lũ lợn, và người phụ nữ dơ dáy tóc tai bù xù đang đi về phía ông. “Hàng hoá cung cấp,” ông ta hét lên với Victoria bằng giọng đe dọa, “phải mang đến đằng sau.”

Giơ tay lên, ông ta hồng hách chỉ về phía con đường nhỏ chạy dọc bên cạnh toà nhà, Victoria mở miệng để giải thích nàng không phải là đang cung cấp hàng hoá, nhưng sự chú ý của nàng lại chuyển sang chú lợn con đang đối hướng chạy thẳng về phía nàng, đang bị đuổi bởi một người nông dân thở hổn hển.

“Đưa chiếc xe, lũ heo và người của cô đi khỏi chỗ này!” người đàn ông mặc đồng phục hét lên.

Những giọt nước mắt vì nhịn cười không nổi trào ra đầy mắt Victoria khi nàng cúi xuống ôm chú lợn con đang đào tẩu lên. Cười ngất, nàng cố giải thích. “Thưa ông, ông không hiểu...”

Northrup tảng lờ nàng đi và ngoái lại nhìn một người hầu sau lưng ông ta. “Đưa bọn này đi đi. Tổng cổ họ...”

“Chuyện quái quỷ gì ở đây vậy?” một người đàn ông chừng ba mươi tuổi tóc đen nhánh đang bước lên những bậc thêm phía trước hỏi.

Người quản gia chỉ một ngón tay vào mặt Victoria, lông mày ông ta cong vồng lên vì giận. “Cô này là...”

“Victoria Seaton,” Victoria vội xen vào, cố gắng nén cơn cười của nàng lại trong khi sự căng thẳng, kiệt lực và cơn đói bắt đầu đẩy nàng một cách nguy hiểm đến gần trạng thái hoảng loạn lo lắng. Nàng nhìn thấy cái vẻ sững sờ không che đậy trên gương mặt người đàn ông tóc đen khi hắn ta nghe tên nàng, và sự sợ hãi biến thành vui nhộn.

Với một trận cười không nén nổi đang dâng lên trong nàng, nàng quay lại và quẳng chú lợn đang uốn éo vào tay người nông dân bị kích động, rồi nâng chiếc váy bám bụi của nàng lên và cố nhún mình chào. “Tôi e là có sự nhầm lẫn,” nàng nói với một tiếng khúc khích cố nén. “Tôi đến để...”

Cái giọng băng giá của người đàn ông cao lớn chặn nàng lại giữa lưng chừng cái nhún mình của nàng. “Trước hết sự lầm lẫn của cô là tới đây, cô Seaton. Tuy nhiên, trời đã gần tối để mà gửi trả cô về nơi cô đến.” Hắn tóm lấy cánh tay nàng và thô bạo đẩy nàng về phía trước.

Victoria ngay lập tức tỉnh người ra, tình huống có vẻ như không còn buồn cười quá nữa, mà trở nên khủng khiếp đáng sợ. Rụt rè nàng bước qua cửa vào sảnh trước lát cẩm thạch của toà nhà ba tầng còn rộng hơn toàn bộ ngôi nhà của nàng ở New York. Ở cả hai phía của sảnh dưới, hai chiếc cầu thang vĩ đại uốn vòng lên hai tầng tiếp theo, và một cái mái vòm rộng làm cả khu vực tắm trong ánh nắng trời nhàn nhạt từ trên cao toả xuống. Nàng ngả đầu ra, nhìn lên mái vòm bằng kính ở phía trên gác ba. Nước mắt ngập đầy mắt nàng và ánh nắng cuộn thành những vòng xoáy chao đảo trong khi một nỗi khôn khổ kiệt quệ xâm chiếm nàng. Nàng đã đi hàng ngàn dặm qua đại dương bão nổi và những con đường gập ghềnh, mong chờ được chào đón bởi một quý ông tốt bụng. Thay vì thế nàng lại sắp sửa bị gửi trả về, cách xa khỏi Dorothy— Ánh nắng trời xoay vòng trước mắt nàng như ống kính vạn hoa của những sắc màu sáng chói nhoè nhoẹt.

“Cô ấy sắp ngất xỉu,” người quản gia đoán.

“Ồi, Vì Chúa!” người đàn ông tóc đen kêu lên, và ôm xốc nàng lên tay. Thế giới đã tập trung trở lại với Victoria khi hắn bắt đầu bước lên những bậc thang cẩm thạch rộng lớn ở chiếc cầu thang bên phải.

“Để tôi xuống,” nàng hoảng hốt kêu lên, uốn éo người vì lúng túng. “Tôi hoàn toàn...”

“Nằm yên!” hắn ra lệnh. Lên tầng trên, hắn rẽ phải, bước vào một căn phòng, và đi thẳng về phía một chiếc giường mềm mông bao phủ bởi những tấm rèm lụa màu xanh dương và bạc rủ xuống từ một chiếc khung gỗ được chạm khắc từ trên cao và được vén lại bên góc bằng những dải nhung bạc. Không nói một lời, hắn thẳng cánh thả nàng xuống tấm vải lụa trải giường màu xanh và ẩn vai nàng xuống lại khi nàng cố ngồi dậy.

Người quản gia chạy bỏ vào phòng, chiếc đuôi áo khoác của ông ta bay lật phật đằng sau. “Đây, đức ông của tôi- thuốc ngủ,” ông ta hỏn hển nói.

“Đức ông của tôi” vô lấy cái lọ từ tay ông ta và xộc nó về phía mũi Victoria.

“Đừng!” Victoria hét, cổ xoay đầu khỏi cái mùi amoniac kinh khủng, nhưng tay hắn cứ cương quyết đưa theo mặt nàng. Hết sức tuyệt vọng, nàng túm lấy cổ tay hắn, cố đẩy nó ra xa trong khi hắn lại cố đưa nó lại gần nàng. “Ông đang cố làm gì thế,” nàng kêu lên, “cho tôi ăn nó à?”

“Ý vui làm sao,” hắn khô khan trả lời, nhưng sức ép trên cánh tay đang ngăn cản của nàng giảm đi và hắn đưa cái lọ ra cách mũi nàng vài phân. Kiệt sức và nhục nhã, Victoria quay đầu sang một bên, nhắm mắt lại, và nuốt khan để cổ ngăn những giọt nước mắt nghẹn ngào trong cổ. Nàng lại nuốt lần nữa.

“Ta chân thành hi vọng,” hắn dài giọng kinh tởm, “là cô đừng có xét đến việc phát ói ra trên chiếc giường này, bởi vì ta cảnh cáo cô cô sẽ phải là người thu dọn nó đấy.”

Victoria Elizabeth Seaton—sản phẩm của 18 năm được nuôi dạy cẩn thận, cho đến bây giờ đã là một quý cô trẻ tuổi dễ thương, tính tình ngọt ngào - chậm rãi quay đầu lại trên gối và soi mói nhìn hắn với vẻ thù địch gay gắt. “Ông là Charles Fielding?”

“Không.”

“Trong trường hợp đó, làm ơn đi khỏi cái giường này hoặc cho phép tôi đi!”

Cặp lông mày hắn nhăn tít vào với nhau khi hắn nhìn xuống cô bé lang thang nổi loạn đang nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống bằng cặp mắt màu xanh sáng rực. Mái tóc nàng xoã tràn trên gối như một ngọn lửa bằng vàng tuôn chảy, uốn cong hai bên thái dương và ôm lấy khuôn mặt trông như được khắc bằng thạch cao bởi một nghệ nhân. Đôi lông mi của nàng dài đến khó tin, đôi môi hồng mềm mại như ...

Đột nhiên người đàn ông bật dậy và đi ra khỏi phòng, người quản gia cũng đi theo. Cửa đóng lại sau lưng họ, để Victoria lại trong sự im lặng.

Nàng chậm chạp ngồi lên và đưa chân ra bên cạnh giường, rồi gượng nhẹ đứng lên, e sợ cơn chóng mặt lại quay lại. Nỗi thất vọng chết lặng người làm nàng lạnh cả châu thân, nhưng đôi chân nàng vẫn đứng vững khi nàng nhìn xung quanh. Phía bên trái nàng, những tấm rèm xanh nhạt dát đặc chỉ bạc được kéo ra, đóng

khung toàn bộ bức tường gồm những ô cửa sổ kính; ở góc cuối căn phòng, một cặp ghế ngồi bọc vải kẻ xanh và bạc được đặt đối diện chiếc lò sưởi chạm khắc đẹp đẽ. Cụm từ “Về trắng lệ suy tàn ” tuột ra khỏi trí óc nàng khi nàng phải bụi khỏi váy, nàng nhìn quanh phòng thêm lần nữa, rồi cẩn thận ngồi lại xuống lớp lụa phủ giường màu xanh.

Một nỗi sầu muộn khủng khiếp dâng lên tận cổ nàng khi nàng gấp hai bàn tay trên đùi và cố suy nghĩ phải làm gì tiếp theo. Rõ ràng là nàng sẽ bị gửi trả lại New York như một kiện hành lý thừa. Thế thì tại sao ngay lúc đầu người họ hàng công tước của nàng lại mang nàng tới đây? Ông ta ở đâu? Ông ta là ai?

Nàng không thể đến chỗ Dorothy và cụ cố của nàng, bởi vì nữ công tước đã viết cho bác sĩ Morrison một bức thư nói rõ rằng Dorothy, và chỉ một mình Dorothy, được chào đón đến nhà bà. Victoria nhăn nhó, đôi mày mượt mà của nàng nhăn lại bối rối. Bởi vì người đàn ông tóc đen đã là người mang nàng lên gác, có lẽ hẳn ta là người hầu, và người đàn ông tóc bạc mập mạp đã mở cửa kia là ông công tước. Thoạt nhìn, nàng tưởng ông ta là một người hầu có hạng, như là bà Tilden, người quản gia chào đón những người đến thăm viếng ở nhà Andrew.

Có ai đó gõ cửa phòng, Victoria nhảy ra khỏi giường về có tội và cẩn thận vuốt phẳng tấm vải trải giường trước khi kêu lên, “Mời vào.”

Một cô hầu mặc váy đen hồ cứng, tạp dề trắng và mũ trắng bước vào, mang trên tay một chiếc khay bạc. Thêm sáu cô hầu nữa ăn mặc giống y như thế dóng hàng đi vào như là những con rối, xách theo những thùng nước bốc hơi. Sau lưng họ là hai anh phục vụ mặc đồng phục xanh viền vàng mang theo chiếc rương của nàng.

Cô hầu đầu tiên đặt chiếc khay lên chiếc bàn giữa hai chiếc ghế, trong khi những cô khác biến vào một căn phòng ăn thông và hai anh hầu đặt chiếc rương vào phía cuối giường. Một phút sau, tất cả bọn họ lại dóng hàng đi ra cùng một lúc, làm Victoria nhớ đến những anh lính gỗ biết đi. Cô hầu còn lại quay về phía Victoria đang ngượng ngập đứng bên cạnh giường. “Đây là một chút thức ăn cho cô, thưa cô,” cô ta nói, khuôn mặt giản dị của cô ta cố ra vẻ không biểu hiện gì, nhưng giọng nói của cô ta lại dễ chịu và nhút nhát.

Victoria đi sang chỗ chiếc ghế và ngồi xuống, hình ảnh chiếc bánh nướng phết bơ và sô cô la nóng làm nàng miệng nàng nhỏ dãi.

“Đức ông bảo là cô phải tắm,” cô hầu nói và cất bước đi về phía căn phòng ăn thông. Victoria dựng chiếc cốc đựng sô cô la giữa đường đưa lên môi nàng. “Đức ông?” nàng lặp lại. “Có phải là ... quý ông ... tôi nhìn thấy ở cửa vào không? Người đàn ông mập mạp tóc bạc?”

“Lạy trời, không!” cô hầu trả lời, nhìn Victoria một cách lạ lùng. “Đó là ông Northrup, người quản gia, thưa cô.”

Cảm giác nhẹ nhõm của Victoria chỉ tồn tại được một lúc khi cô hầu do dự nói thêm, “Đức ông là người đàn ông cao, với mái tóc xoắn màu đen .”

“Và ông ta nói tôi nên tắm sao?” Victoria hỏi, cảm thấy nổi giận.

Cô hầu gật đầu đỏ mặt.

“À, tôi cần tắm một cái thật,” Victoria miễn cưỡng thừa nhận. Nàng ăn chiếc bánh và uống hết ly sô cô la, rồi đi về phía căn phòng ăn thông nơi cô hầu đang đổ bột tắm tắm hương vào nước nóng. Chạm chạm cởi bỏ chiếc váy đi đường dơ bẩn, Victoria nghĩ về bức thư ngắn mà Charles Fielding đã gửi cho nàng, mời nàng đến nước Anh. Ông ta đã tỏ vẻ vô cùng nôn nóng muốn có nàng ở đây. “Đến đây ngay, cháu yêu,” ông ta đã viết. “Cháu còn hơn cả được đón chào ở đây – cháu đang được chờ đợi nôn nóng.” Có lẽ nàng không bị gửi trả lại, rốt cuộc là vậy. Có lẽ “Đức ông” nhầm lẫn.

Cô hầu giúp nàng gội đầu, rồi đưa một tấm khăn tắm mềm cho nàng và giúp nàng ra khỏi bồn tắm. “Em vừa mang áo quần của cô đi, thưa cô, và dọn giường ra, để nếu cô muốn chọn một cái.”

Victoria cười với cô và hỏi tên cô.

“Tên em ư?” cô hầu lặp lại, có vẻ như sững sốt vì Victoria đã quan tâm hỏi đến. “Tại sao, đó là ... là Ruth.”

“Cảm ơn rất nhiều, Ruth,” Victoria nói, “vì đã mang áo quần của tôi đi, ý tôi là vậy.”

Một niềm vui sâu sắc làm đôi má đầy tàn nhang của cô hầu đỏ hồng lên khi cô nhún mình chào và rảo bước đi ra cửa. “Ăn tối vào lúc tám giờ,” Ruth thông báo cho nàng. “Đức ông hiếm khi giữ giờ giấc nông thôn ở Wakefield.”

“Ruth,” Victoria rụt rè nói khi cô hầu bắt đầu bỏ đi, “có hai... ờ ... “đức ông” ở đây à? Là tôi thắc mắc về Charles Fielding—”

“Ồ, cô nói đến Tôn ông!” Ruth ngoái nhìn lại như thể cô sợ bị nghe trộm trước khi cô bày tỏ, “Ông vẫn chưa đến, nhưng chúng ta đang chờ ông đến khoảng đêm nay. Em nghe đức ông bảo Northrup gửi lời đến Tôn ông nói là cô đã đến nơi.”

“Tôn ...ờ, à ...Tôn ông trông như thế nào?” Victoria hỏi, cảm thấy thật ngổ khi dùng những cái tên hiệu buồn cười đó.

Ruth trông có vẻ như sắp sửa miêu tả ông ta, rồi cô đổi ý. “Em xin lỗi, thưa quý cô, nhưng đức ông không cho phép người hầu bàn tán. Chúng em cũng không được phép ra vẻ thân thuộc với khách khứa.” Cô nhún mình chào và hối hả chạy ra trong tiếng sột soạt của chiếc váy đen hồ bột.

Victoria giật mình khi biết hai người không được phép nói chuyện với nhau trong nhà này, đơn giản chỉ bởi vì một là người hầu và một là khách, nhưng bằng vào sự quen biết gần gũi của nàng với “đức ông”, nàng có thể hoàn toàn hình dung được hẳn ta có thể đưa ra những cái lệnh khác người như vậy.

Victoria lấy chiếc áo ngủ của nàng ra từ tủ áo, kéo nó qua đầu, và leo lên giường, trườn vào giữa những tấm vải trải giường. Vải lụa sang trọng vuốt ve làn da trần của nàng trên cánh tay và mặt khi nàng thốt lên một lời cầu nguyện mệt mỏi rằng Charles Fielding sẽ tỏ ra là một người đàn ông tử tế hơn, nồng hậu hơn đức ông kia của ông ta. Cặp mi dài của nàng khép lại, giống như một chiếc quạt cong cong đổ bóng xuống trên má nàng, và nàng chìm vào giấc ngủ.

7. Chương 05 Part 1

Chương 5

Ánh mặt trời tràn vào phòng qua những ô cửa sổ mở và làn gió nhẹ thổi vào, nhẹ nhàng ve vuốt khuôn mặt Victoria. Đâu đó dưới kia, tiếng vó ngựa lóc cóc trên con đường lát đá, và hai chú chim cùng đậu xuống trên bậc cửa sổ, chỉ choé cãi nhau về chủ quyền lãnh thổ. Tiếng liếp chiếp giận dữ của chúng chậm chậm xuyên thấu giấc ngủ mê của Victoria, đưa nàng ra khỏi giấc mơ quê nhà hạnh phúc.

Vẫn đang nửa mê nửa tỉnh, nàng quay người nằm sấp lại, vùi mặt vào trong gối. Thay vì chất vải ram ráp phủ lên chiếc gối của nàng ở nhà, và mùi xà phòng, mùi nắng, má nàng gặp phải vải lụa trơn tru. Mơ hồ nhận thấy rằng nàng không phải đang nằm trên chiếc giường của mình và mẹ đang ở dưới nhà lo bữa sáng, Victoria nhắm chặt mắt lại, cố lấy lại những giấc mơ bình yên của nàng, nhưng đã quá muộn rồi. Miễn cưỡng, nàng quay đầu lại và mở choàng đôi mắt.

Trong ánh sáng rực rỡ giữa buổi sáng, nàng nhìn lên những tấm rèm màu xanh và bạc bao quanh giường nàng như là một cái kén bằng lụa, và tâm trí nàng bỗng dưng bừng tỉnh. Nàng đang ở Wakefield Park. Nàng đã ngủ một mạch qua đêm.

Gạt món tóc bù xù ra khỏi mắt, nàng kéo mình ngồi dậy và dựa ra sau gối.

“Buổi sáng tốt lành, thưa cô,” Ruth nói. Cô đang đứng ở phía bên kia giường.

Victoria nén một tiếng kêu sững sốt.

“Em không định làm cô giật mình,” cô hầu bé nhỏ vội vã xin lỗi, “nhưng mà Tôn ông đang ở dưới nhà và ông bảo hỏi cô có muốn ăn sáng cùng ông không.”

Phấn chấn vì cái tin người bác họ công tước của nàng thực sự muốn gặp nàng, Victoria hất tung tấm chăn ra.

“Em đã là phẳng váy áo cho cô rồi,” Ruth nói và mở tủ áo ra. “Cô muốn mặc chiếc nào ạ?”

Victoria chọn chiếc đẹp nhất trong 5 chiếc—một chiếc áo dài vải mut xơ lin màu đen, cổ vuông cắt trễ, được tô điểm bằng những bông hồng trắng nhỏ xíu mà nàng đã cẩn thận thêu vào hai tay áo và suốt đường gấu váy trong cuộc hành trình dằng dặc. Từ chối đề nghị giúp mặc áo của Ruth, Victoria kéo chiếc váy phủ lên váy lót và thắt giải lưng rộng màu đen quanh eo nàng.

Trong khi Ruth xếp giường và thu dọn căn phòng không một tí vết lại, Victoria ngồi vào chiếc ghế trước bàn trang điểm và chải mái tóc của nàng. “Tôi đã sẵn sàng,” nàng bảo với Ruth khi nàng đứng dậy, mắt nàng sáng lên hy vọng và đôi má rục lên màu hồng mạnh khỏe. “Cô có thể cho tôi biết tìm... ờ... Tôn ông ở đâu không?”

Chân Victoria bước ngập trong tấm thảm đỏ dày khi Ruth dẫn nàng đi xuống theo chiếc cầu thang cẩm thạch uốn cong và băng qua tiền sảnh đến chỗ hai người hầu đang đứng canh bên hai cánh cửa gỗ gụ chạm khắc tinh xảo. Trước khi nàng có đủ thì giờ để thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh, người hầu đẩy cánh cửa mở ra không một tiếng động, và Victoria thấy mình bước vào một căn phòng có lẽ là dài đến 30 mét, chính giữa là một chiếc bàn gụ nằm dưới ba chùm đèn treo với những chuỗi pha lê rủ xuống. Mới đầu nàng nghĩ căn phòng trống không khi nàng đưa mắt nhìn những chiếc ghế lưng cao bọc nhung màu hoàng kim xếp hai bên chiếc bàn dài dằng dặc. Và sau đó nàng nghe tiếng sột soạt của những tờ giấy phát ra từ chiếc ghế ở đầu bàn. Không thể nhìn thấy người ngồi trong đó, nàng bước chầm chậm vòng sang một bên và dừng lại. “Buổi sáng tốt lành,” nàng dịu dàng nói.

Mái đầu của Charles ngoảnh lên và ông nhìn nàng, mặt ông trở nên tái nhợt. “Ôi Chúa toàn năng!” ông thở ra, và chậm rãi đứng dậy, ông dăm dăm nhìn cô gái trẻ đẹp một cách kỳ lạ trước mặt ông. Ông nhìn thấy Katherine, chính xác như cái cách mà nàng xuất hiện bao nhiêu năm trước. Đẹp xiết bao, đáng yêu xiết bao, ông nhớ lại khuôn mặt đẹp không thể tin nổi với cặp lông mày cong quyến rũ, đôi mi dày viền lấy cặp mắt màu xanh ngọc bích mở to lóng lánh. Ông nhận ra khuôn miệng cười mềm mại đó, cánh mũi nhỏ thanh tú đó, vết lõm nhỏ mê hoặc trên chiếc cằm bướng bình đó, và mái tóc dày rục rở một màu vàng-đỏ cuộn cuộn tuôn xuống đôi bờ vai đó.

Để tay trái lên lưng ghế để làm mình bình tâm lại, ông chìa bàn tay phải run rẩy của mình về phía nàng. “Katherine—” ông thì thầm.

Victoria ngập ngừng đặt tay mình vào lòng bàn tay mở ra của ông, và những ngón tay dài của ông xiết chặt quanh tay nàng. “Katherine,” ông lại thì thầm thì khản đặc, và Victoria nhìn thấy ánh lấp lánh của những giọt lệ trong đôi mắt ông.

“Tên mẹ con là Katherine,” nàng dịu dàng nói.

Nắm tay ông thật chặt trên tay nàng gần như là đau đớn. “Vâng,” ông thì thầm. Ông dang hắng và giọng ông trở nên bình thường hơn. “Vâng, chắc chắn rồi,” ông nói, và lắc đầu như là để xua tan điều đó. Ông ột cách đáng ngạc nhiên, và rất gầy, với đôi mắt màu nâu lục đang nhìn ngắm nét mặt nàng trong từng chi tiết. “Như thế là,” ông nhanh nhẹn nói, “con là con gái của Katherine.”

Victoria gạt đầu, không chắc chắn lắm là nên hiểu ông như thế nào. “Tên con là Victoria.”

Một nỗi đau đớn kỳ dị sáng lên trong mắt ông. “Ta là Charles Victor Fielding.”

“Con – con hiểu,” nàng lầm bầm.

“Không,” ông nói. “Con không thể hiểu.” Ông mỉm cười, một nụ cười dịu dàng lấy đi bớt của ông hàng chục tuổi. “Con không hiểu tí nào.” Và rồi, không báo trước, ông ôm nàng vào lòng trong một vòng tay thật chặt. “Chào mừng con đã về nhà, nào con,” ông nói bằng giọng nghẹn ngào cảm xúc khi ông vỗ vỗ sau lưng nàng và lại ôm nàng thật chặt. “Chào mừng.” Và Victoria cảm thấy kỳ cục như là nàng đã về nhà thật sự.

Ông buông nàng ra với một nụ cười ngưỡng ngáp và kéo một chiếc ghế ra cho nàng. “Chắc con phải đói ngấu rồi. O'Malley!” ông nói với anh người hầu đang chôn chân cạnh chiếc bàn chất đầy những chiếc đĩa bạc đầy kín bên cạnh tường. “Chúng tôi chết đói cả rồi.”

“Vâng, Tôn ông,” Anh hầu nói, quay qua một bên và bắt đầu dọn ra hai chiếc đĩa.

“Ta thành tâm xin lỗi vì đã không cho xe đến chờ con khi con đến,” Charles nói. “Ta chẳng bao giờ lại mơ là con lại đến sớm thế- tàu từ Mỹ thường đến muộn, ta nghe nói thế. Nào, vậy, con đi đường bình an chứ?” ông hỏi nàng trong khi người hầu đặt chiếc đĩa đầy trứng, khoai tây, cật, thịt jam bông, và những ổ bánh kiểu Pháp giòn tan trước mặt nàng.

Victoria nhìn dây dao nĩa mạ vàng hai bên đĩa của nàng và thầm cầu nguyện biết ơn người mẹ của nàng vì đã dạy cho nàng và Dorothy biết cách sử dụng đúng đắn ồ ỉ loại. “Vâng, một chuyến đi rất dễ chịu ạ,” nàng mỉm cười trả lời, rồi nói thêm với một chút e lệ rụt rè, “—thưa Tôn ông.”

“Lạy trời,” Charles tủm tỉm nói, “Ta không nghĩ là chúng ta cần phải long trọng như thế. Nếu vậy thì ta sẽ phải gọi con là Nữ bá tước Langston hay Công nương Victoria. Ta không thích thế chút nào, con biết không – Ta thích gọi ta là ‘Bác Charles’ còn con là ‘Victoria’ hơn. Con thấy sao?”

Victoria thấy mình đáp lại sự nồng hậu của ông bằng sự thương mến đã ăn sâu trong trái tim nàng. “Con thích thế lắm. Con chắc là sẽ chẳng bao giờ nhớ trả lời khi được gọi là Nữ bá tước Langston—dù đó là ai—và Công nương Victoria nghe cũng chẳng giống con tí nào.”

Charles nhìn nàng một cách kỳ lạ khi ông trải khăn ăn lên đùi. “Nhưng con là cả hai người đó. Mẹ con là con gái độc nhất của ông bà Bá tước Langston. Họ mất khi mẹ con còn nhỏ, nhưng tước hiệu của họ là tước hiệu gốc Scotland và nó được chuyển ẹ con. Con là con gái đầu của bà ấy; vì thế tước hiệu ấy bây giờ là của con.”

Đôi mắt xanh của Victoria lấp lánh vì thích thú. “Và con phải làm gì với nó?”

“Làm những gì tất cả chúng ta làm,” ông nói, và cười nhỏ. “Phô trương nó.” Ông ngừng lại trong khi O’Malley khéo léo đẩy một cái đĩa vào trước mặt ông. “Thực ra, ta nghĩ có một điền trang nhỏ ở Scotland mà có thể gắn cùng với tước hiệu. Có thể không. Mẹ con đã nói gì với con?”

“Không gì hết. Mama không bao giờ nói về nước Anh hay về cuộc sống của mẹ ở đây. Dorothy và con đã luôn luôn cho rằng mẹ ... ở ... là một người bình thường.”

“Không có gì gọi là ‘bình thường’ về mẹ con hết,” ông nói một cách nhỏ nhẹ. Victoria nghe thấy dấu xúc cảm trong giọng ông và thắc mắc về điều đó, nhưng khi nàng bắt đầu hỏi ông về cuộc sống của mẹ nàng ở Anh, ông lắc đầu và nói thật nhẹ nhàng, “Một ngày nào đó ta sẽ kể con nghe về ... mọi thứ. Nhưng bây giờ thì chưa. Bây giờ thì, chúng ta làm quen nhau đã nhé.”

Một giờ trôi qua nhanh không tưởng được khi Victoria trả lời những câu hỏi khéo léo của Charles. Khi bữa sáng vừa xong, nàng nhận ra là ông đã êm ái góp nhặt từ nàng một bức tranh chính xác về cuộc sống của nàng, cho đến tận khi nàng xuất hiện trước cửa nhà ông với một chú heo con kêu eng éc trong tay. Nàng đã kể ông nghe về những người dân làng ở bên nhà, về cha nàng, về Andrew. Vì lý do nào đó mà nghe về hai người có vẻ như đã làm ông buồn lòng, tuy vậy hai người lại là những người tỏ ra làm ông quan tâm nhất. Về mẹ nàng, ông cẩn thận không hỏi đến.

“Ta thú nhận là ta hơi rối về vấn đề đính ước giữa con và anh chàng Andrew Bainbridge,” ông nói khi nàng kết thúc, trán ông hằn một nếp nhăn sâu. “Bức thư ta nhận từ người bạn của con, bác sỹ Morrison không nhắc gì đến điều đó cả. Ngược lại một chút – ông ấy nói con và em gái con là đơn độc trên đời. Cha con đã ban phúc cho cuộc đính ước này chưa?”

“Có và không,” Victoria nói, tự hỏi không biết tại sao ông lại có vẻ thất vọng về điều này như vậy. “Bác thấy đấy, con và Andrew đã quen biết nhau mãi rồi, nhưng Papa cứ khẳng khẳng rằng con phải được 18 tuổi trước khi con chính thức đính hôn. Cha cảm thấy đó là một cam kết quá nghiêm túc ột cô gái trẻ hơn thế thực hiện.”

“Ông ấy thật khôn ngoan,” Charles đồng ý. “Tuy nhiên, con được 18 trước khi cha con qua đời, và tuy thế con vẫn chưa chính thức đính hôn cùng Bainbridge, đúng không?”

“À, vâng.”

“Bởi vì cha con vẫn không cho phép?”

“Không hoàn toàn như thế. Ngay trước sinh nhật của con, Bà Bainbridge—người mẹ goá bụa của Andrew—đề xuất với cha con rằng Andrew nên đi một chuyến du khảo ngắn khắp Châu Âu để kiểm chứng lại giao ước của chúng con đối với nhau, và để cho anh ấy điều mà bà ấy gọi là một sự ‘vùng vẫy cuối cùng’. Andrew nghĩ ý tưởng đó thật là bậy bạ, nhưng cha con lại đồng ý hoàn toàn với bà Bainbridge.”

“Ta nghe như cha con vô cùng miễn cưỡng để cho con lấy chàng trai trẻ ấy. Rốt cuộc thì các con đã biết nhau hàng năm trời rồi, vì thế thực sự không cần phải kiểm chứng lại giao ước của các con đối với nhau. Chuyện đó nghe như là một cái cớ, không phải là lý do. Vì thế, ta ngờ là mẹ của Andrew cũng phản đối cuộc phối ngẫu này.”

Vị công tước nói nghe như là ông đã toàn tâm toàn ý chống lại Andrew, điều làm cho Victoria không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải thích toàn bộ sự thật rồi rầm này. “Papa không nghi ngại gì về việc Andrew sẽ là một người chồng tuyệt vời của con. Tuy nhiên cha lại có những e dè nghiêm túc về cuộc sống với mẹ chồng tương lai của con. Bà ấy là goá bụa, bác thấy đấy, và rất phụ thuộc vào Andrew. Bên cạnh đó, bà ấy dễ dàng mắc mọi thứ bệnh tật làm cho bà ấy xấu tính thế nào ấy.”

“À,” vị công tước nói về thông hiểu. “Những cơn bệnh của bà ấy nghiêm trọng đến thế nào?”

Đôi má Victoria nóng bừng lên. “Căn cứ vào những gì mà cha con nói với bà ấy vào một dịp có mặt con, bệnh của bà ấy chỉ giả vờ. Khi bà ấy còn rất trẻ, quả thực là bà ấy có một quả tim hơi yếu, nhưng Papa nói ra khỏi giường sẽ giúp bà ấy nhiều hơn so với việc cứ nằm trong đó mà chìm đắm trong việc thương thân. Họ - họ không thích gì nhau mấy, bác thấy không?”

“Ừ, và ta có thể hiểu tại sao!” Công tước cười thầm. “Cha con hoàn toàn đúng khi phản đối cuộc hôn nhân như thế của con, con yêu. Cuộc đời con sẽ rất bất hạnh.”

“Nó sẽ không bất hạnh một chút nào,” Victoria cứng cổ nói, quyết tâm sẽ lấy Andrew dù có hay không có sự đồng ý của công tước. “Andrew nhận ra là mẹ anh ấy dùng bệnh tật để mà cố thao túng anh ấy, và anh ấy sẽ không để cho điều đó ngăn cản anh ấy làm những gì anh ấy muốn. Anh ấy đi chuyến du khảo đó chỉ bởi vì cha con khẳng khái là anh ấy nên đi.”

“Con nhận được nhiều thư từ anh ta chứ?”

“Chỉ có một thôi, nhưng bác thấy đấy, anh ấy đi châu Âu có nửa tháng trước tai nạn của cha mẹ con 3 tháng trước, và cũng mất gần chừng đó thời gian để gửi và nhận thư từ châu Âu. Con đã viết cho anh ấy, kể cho anh ấy biết chuyện đã xảy ra, ngay trước khi con lên tàu đi Anh để chỉ cho anh ấy con đến đâu ở đây. Con mong là ngay bây giờ anh ấy đang trên đường về nhà, nghĩ là anh ấy đang đến đón con. Con muốn ở lại New York và chờ anh ấy trở về, nhưng bác sỹ Morrison không chịu nghe chuyện đó. Ông ấy bị thuyết phục bởi những lý do nào đó cho rằng tình cảm của Andrew sẽ không chịu được thử thách của thời gian. Không nghi ngờ gì là Bà Bainbridge đã nói với ông ấy điều gì đó đại loại thế, đây là loại chuyện bà ấy sẽ làm, con cho là vậy.”

Victoria thở dài và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bà ấy thích Andrew cưới ai đó quan trọng hơn là con gái của một bác sỹ không một xu dính túi.”

“Hoặc tốt hơn hết là cậu ta không lấy ai hết và cứ bị cột chặt bên giường bà ấy?” Vị công tước bày tỏ ý kiến, đôi lông mày của ông nhướng lên. “Một bà goá giả bệnh nghe như là kiểu người rất độc đoán, rất ích kỷ đối với ta.”

Victoria không thể phủ nhận điều đó, nên thay vì trách móc mẹ chồng tương lai của nàng, nàng im lặng một cách độ lượng về vấn đề đó. “Một vài gia đình trong làng sẵn lòng cho con ở lại với họ cho đến khi Andrew quay về, nhưng giải pháp đó không phải là một giải pháp tốt. Trong tất cả mọi chuyện, nếu Andrew trở về và thấy con ở với họ, anh ấy sẽ nổi giận.”

“Với con?” Công tước hỏi, nhăn mặt vì bức bối với Andrew tội nghiệp.

“Không, với mẹ anh ấy, vì đã không kiên quyết để con ở với bà thay vì thế.”

“Ồ,” ông nói, nhưng cho dù lời giải thích của nàng đã hoàn toàn miễn trừ cho Andrew khỏi bất kỳ lời buộc tội nào, Charles vẫn có vẻ thất vọng làm sao đó với chuyện ấy. “Anh chàng nghe có vẻ như là một tấm gương mẫu mực về đức độ ở thôn quê,” ông khẽ nói.

“Bác sẽ thích anh ấy rất nhiều,” Victoria mỉm cười dự đoán. “Anh ấy sẽ đến đây đón con về nhà, rồi bác sẽ thấy.”

Charles vỗ về bàn tay nàng. “Hãy quên anh chàng Andrew đi và hãy vui mừng vì con đang ở đây, nước Anh. Nào, nói ta nghe con thích nhiều chừng nào những ...”

Victoria nói với ông nàng thích những gì nàng nhìn thấy rất nhiều, và Charles đáp lại bằng cách miêu tả về cuộc sống mà ông đã dự định thu xếp cho nàng ở đây. Để bắt đầu, ông muốn nàng có một tủ áo mới và một cô hầu được huấn luyện để giúp đỡ nàng. Victoria đang chực chối từ khi nàng nhìn thấy một bóng người kinh khủng, tối tăm sải bước về phía bàn với vẻ hung tợn nguy hiểm bao trùm lạnh lẽ, chiếc quần chen da hoẵng làm nổi lên đôi chân săn chắc của hắn, chiếc áo sơ mi trắng mở để hở chiếc cổ rám nắng. Sáng nay, hắn có vẻ còn cao hơn nàng đã tưởng hôm qua, dong dỏng và rần rở một cách đầy uy vũ. Mái tóc đen dày của hắn hơi xoăn, khuôn miệng khắc nghiệt trông như được tạc một cách tinh xảo. Thực sự là nếu không vì cái vẻ quyền uy ngạo mạn đã in dấu trên đường quai hàm cấu kính và vẻ chua chát trong đôi mắt xanh lạnh giá của hắn, Victoria ắt đã nghĩ hắn gần như là đẹp trai đến ghệt thở.

“Jason!” Charles nồng nhiệt nói. “cho phép ta giới thiệu anh với Victoria. Jason là cháu ta,” ông nói thêm với Victoria.

Cháu! Nàng đã hi vọng hắn chỉ là một người khách, nhưng hắn ta lại là một người bà con có lẽ là đang sống với Charles, giờ nàng mới nhận ra. Chuyện này làm Victoria cảm thấy gần phát bệnh, đồng thời niềm kiêu hãnh của nàng bắt nàng hất cằm lên và bình thản đón ánh mắt độc địa của Jason. Xác nhận lời giới thiệu sơ lược ấy bằng một cái gật đầu cộc lốc, hắn ngồi xuống đối diện với nàng và nhìn O’Malley. “Liệu cái hi vọng còn chút thức ăn sót lại là quá nhiều không?”

Anh hầu rõ ràng là sợ cuống lên. “Tôi—không, đức ông. Không có. Nghĩa là, có đủ để ăn, nhưng có lẽ không đủ nóng. Tôi sẽ đi xuống nhà bếp ngay bây giờ và bảo đầu bếp làm món gì đó nóng và tươi ngon.” Anh ta chạy bổ ra ngoài.

“Jason,” Charles nói, “Ta vừa mới đề xuất với Victoria rằng cô ấy phải có một cô hầu thích hợp và một tủ áo thích hợp hơn cho...”

“Không,” Jason thẳng thừng nói.

Nhu cầu khẩn thiết phải chuẩn bị của Victoria tăng lên sau từng giây một. “Nếu bác tha lỗi cho con, bác Charles,” nàng nói, “con – con có chút việc phải làm.”

Charles nhìn sang nàng một cái nhìn vừa hàm ơn, vừa hối lỗi và lịch sự đứng dậy khi nàng rời chỗ, nhưng người cháu khó chịu của ông thì chỉ ườn mình ra sau ghế, nhìn nàng đi ra với một nỗi chán ghét.

“Victoria chẳng có lỗi gì cả,” Charles mào đầu khi người hầu sắp sửa đóng cánh cửa sau lưng Victoria. “Con phải hiểu điều đó.”

“Thực thế ư?” Jason đáp trả một cách chua chát. “Và cái con bé ăn mỳ lai nhải đó hiểu rằng đây là nhà tôi và tôi không muốn có cô ta ở đây chứ?”

8. Chương 05 Part 2

Cánh cửa đã đóng lại sau lưng nàng, nhưng Victoria đã nghe thấy đủ. Con bé ăn mỳ! Con bé ăn mỳ lai nhải! Một nỗi nhục nhã tràn qua nàng với những làn sóng làm nàng rệu rã, và nàng thất thần lê bước dọc hành lang. Rõ ràng là Charles đã mời nàng đến đây mà không có sự đồng ý của người cháu của ông.

Victoria tái xám mặt mày nhưng nàng bình tâm lại khi bước vào phòng và mở chiếc rương của nàng ra.

Trở lại phòng ăn, Charles đang nài nỉ anh chàng cay độc cứng rắn ngồi đối diện ông. “Jason, con không hiểu đâu—”

“Ông đưa cô ta tới nước Anh,” Jason thốt lên. “Vì ông muốn cô ta ở đây đến thế, ông đưa cô ta đi London sống với ông đi.”

“Ta không thể làm thế!” Charles tranh luận kịch liệt. “Cô ấy chưa sẵn sàng để đối mặt với thiên hạ đâu. Còn quá nhiều việc phải làm trước khi cô ấy có thể ra mắt ở London. Trong số những việc khác, chúng ta cần một phụ nữ lớn tuổi hơn làm người đi kèm cô ấy để coi cho được.”

Jason gật đầu nôn nóng về phía người hầu đang lảng vảng bên cạnh hắn với chiếc bình cà phê bạc, chờ được lệnh để rót ra, và khi anh ta rót xong hắn cho anh ta lui khỏi phòng. rồi quay sang phía Charles hần cay nghiệt nói, “Tôi muốn cô ta đi khỏi đây vào sáng mai - thế rõ chưa? Đưa cô ta đi London hay cho cô ta về nhà gì cũng mặc, nhưng đưa cô ta đi khỏi đây! Tôi không định tiêu một xu nào cho cô ta hết. Nếu ông muốn cho cô ta một mùa lễ hội London, ông phải tìm ra những cách khác để mà trang trải cho việc đó..”

Charles mặt mũi xát thái dương của ông. “Jason, Ta biết con không vô tâm vô cảm như là con đang làm ra vẻ thế. Ít ra cũng để ta nói con biết về cô ấy.”

Ngã người ra lưng ghế, Jason sầm soi nhìn ông với vẻ chán ngán lạnh lùng trong khi Charles kiên trì nói tiếp. “Bố mẹ cô ấy đã chết mấy tháng trước trong một vụ tai nạn. Vào một ngày bi thảm Victoria đã mất mẹ, mất cha, một mái ấm, và sự an toàn - tất cả.” Khi Jason vẫn ngồi lặng im bất động, Charles không còn kiên nhẫn. “Chết tiệt! Con đã quên con cảm thấy thế nào khi con mất Jamie sao? Victoria đã mất cả ba người mà cô ấy yêu, kể cả người trai trẻ mà cô ấy đang sắp sửa đính ước. Cô ấy đã thật ngốc khi tin rằng anh chàng ấy sẽ chạy đến cứu vớt mình chỉ vài tuần sau đó, nhưng mẹ anh ta phản đối cuộc phối ngẫu đó. Con nghe lời ta đây này, anh ta sẽ đầu hàng ý muốn của mẹ anh ta vì giờ đây Victoria đang ở bên kia đại dương rồi. Em gái cô ấy bây giờ là người được Nữ công tước Claremont bảo trợ, cho nên ngay cả việc ở bên cạnh em gái mình giờ Victoria cũng không được phép. Hãy nghĩ cô ấy cảm thấy thế nào, Jason! Con không biết đến cái chết và mất mát—hay con đã quên hết nỗi đau rồi?”

Những lời của Charles đánh vào Jason đủ mạnh để làm hắn nhăn mặt đau đớn. Charles nhìn thấy điều đó và ông đẩy mạnh thêm sự tiến triển của mình. “Cô ấy vô tội và lạc lõng như một đứa trẻ, Jason à. Cô ấy không còn ai trên đời nữa trừ ta – và con, dù con có thích điều đó hay không. Hãy nghĩ đến cô ấy như con nghĩ đến Jamie trong hoàn cảnh tương tự. Nhưng Victoria có lòng can đảm, và kiêu hãnh. Thí dụ, cho dù nghĩ là cô ấy cười vào chuyện đó, ta vẫn có thể nói rằng sự đón nhận cô ấy ở đây ngày hôm qua làm cô ấy vô cùng nhục nhã. Nếu cô ấy nghĩ người ta không mong muốn có cô ấy, cô ấy sẽ tìm cách đi khỏi đây. Và nếu điều đó xảy ra,” Charles cứng rắn kết thúc, “Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho con. Ta thề ta sẽ không tha thứ!”

Jason đột ngột đẩy ghế ra và đứng dậy, gương mặt hắn kín bưng và khắc nghiệt. “Có khi nào cô ta lại là một trong những đứa con rơi của ông không?”

Gương mặt Charles’ trở nên trắng bệch. “Lạy Chúa lòng lành, không!” Khi Jason trông vẫn đầy vẻ hoài nghi, Charles khấn khoản nói thêm, “Hãy nghĩ con đang nói chuyện gì! Ta có thể nào tuyên bố đính ước của con với cô ấy không nếu cô ấy là con gái ta?”

Thay vì làm nguôi lòng Jason, lời đảm bảo đó lại gọi lại cho hắn về vụ đính hôn đã làm hắn quá sức điên tiết. “Nếu cô thiên thần nhỏ của ông ngày thơ, cam đảm chết tiệt thế, sao cô ta lại đem cái xác cô ta ra mà đối chác một cuộc hôn nhân với tôi vậy?”

“Ồ, cái đó!” Charles xua tay phủ nhận. “Ta đưa ra lời tuyên bố đó mà cô ấy không biết; cô ấy không biết tí gì. Hãy gọi nó là lòng nhiệt-tình-thái-quá của ta,” ông nói một cách êm ái. “Ta đoán chắc với con, cô ấy chẳng có mong ước cưới con đâu.” Về lạnh lùng băng giá của Jason bắt đầu tan đi và Charles vội vã chớp thêm mấy lời cam kết. “Ta nghi chuyện Victoria muốn có được con, cho dù con có muốn cô ấy. Con quá chua cay, và khó tính, và chán ngấy đối với một cô gái con nhà tử tế đầy lý tưởng như cô ấy. Cô ấy ngưỡng mộ cha cô ấy và cô ấy nói với ta một cách cởi mở rằng là cô ấy muốn lấy một người như ông ta - nhạy cảm, tử tế, lý tưởng. Tại sao ư, con chả có gì giống thế,” ông tiếp tục, quá mê mẩn với chiến-thắng-gần-kề đến độ không nhận ra bài phát biểu của ông đang mấp mé thành một bài xúc phạm phẩm giá. “Ta dám nói rằng nếu Victoria biết cô ấy được coi như là đính ước với con, cô ấy sẽ lăn quay ra chết tốt! Cô ấy sẽ tự vận trước khi ...—”

“Tôi nghĩ tôi hình dung được rồi,” Jason nhỏ nhẹ ngắt lời.

“Tốt,” Charles nói với một nụ cười thoáng qua. “Vậy ta có thể đề nghị rằng chúng ta hãy giữ cho vụ đính ước nho nhỏ ấy trong vòng bí mật với cô ấy không? Ta sẽ nghĩ ra vài cách để mà huỷ bỏ nó mà không gây

rắc rối cho đứa nào trong các con hết, nhưng chúng ta chưa thể làm điều đó ngay.” Khi đôi mắt Jason nheo tít lại vì cười, Charles ngay lập tức trở nên nghiêm nghị. “Cô ấy còn là một đứa trẻ, Jason à — một cô bé đầy tự hào, can đảm, người đang cố gắng sống cho thật tốt trong cái thế giới độc địa mà cô ấy chưa được chuẩn bị để đối phó. Nếu chúng ta huỷ bỏ đính ước quá sớm khi cô ấy mới vừa đến đây, cô ấy sẽ trở thành trò cười ở London. Người ta sẽ nói là con chỉ ghé mắt đến cô ấy một cái là đẩy ra ngay.”

Hình ảnh đôi mắt xanh lấp lánh viền trong đôi bờ mi đen và gương mặt quá đẹp để có thể là thật lướt qua trong tâm trí Jason. Hắn nhớ nụ cười mê hoặc nở trên đôi môi mềm của nàng mấy phút trước, trước khi nàng trở nên cảnh giác trước sự hiện diện của hắn. Trong hồi tưởng của hắn, nàng thực sự giống một đứa trẻ dễ bị tổn thương.

“Đi nói chuyện với cô ấy đi, nào,” Charles khấn khoản.

“Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy,” Jason nhanh chóng đồng ý.

“Nhưng con sẽ làm cô ấy cảm thấy được chào đón chứ?”

“Điều đó còn phụ thuộc vào chuyện cô ta sẽ cư xử thế nào khi tôi tìm ra cô ta.”

o o o

Trong phòng, Victoria giật lấy một ô áo quần khác từ trong tủ áo trong khi những lời của Jason Fielding ám ảnh một cách đau đớn trong đầu nàng. Con bé Ăn Mày lái nhải... Tôi không muốn cô ta ở đây... Con bé Ăn Mày lái nhải ... Nàng không hề tìm ra một tổ ấm mới, nàng cay đắng nghĩ. Số phận chỉ là đang chơi một trò đùa cay độc với nàng. Nàng chất bừa áo xống vào trong rương. Đứng lên lại, nàng quay lại chiếc tủ áo và há hốc miệng kinh sợ. “Ông!” nàng nghẹn ngào, chăm chăm nhìn cái hình người cao lớn, góm guốc chường ra ngay trong ngưỡng cửa, đôi cánh tay bắt chéo trước ngực. Giận thân vì đã để hắn trông thấy sự sợ hãi của mình, nàng hất cằm lên, cương quyết không để hắn hăm dọa nàng lần nữa. “Ai đó phải dạy ông gõ cửa trước khi vào phòng chứ.”

“Gõ cửa?” hắn lạnh lùng lặp lại một cách châm biếm. “Khi cửa đã mở sẵn rồi?” Hắn chuyển sự chú ý sang chiếc rương để mở và nhướng mày lên. “Cô đi đấy à?”

“Rõ ràng rồi,” Victoria đáp.

“Tại sao?”

“Tại sao á?” nàng oà ra vì không tin nổi. “Vì tôi không phải là một con ăn mày lái nhải, và để cho ông biết, tôi ghét làm gánh nặng cho bất kỳ ai.”

Thay vì cảm thấy tội lỗi vì nàng đã nghe được lời nhận xét gay gắt của hắn, hắn trông có vẻ hơi vui thích. “Chưa ai dạy cô không được nghe lỏm à?”

“Tôi không nghe lỏm,” Victoria đập lại. “Lúc đó ông đang ám sát nhân cách của tôi bằng một cái giọng mà từ đây đến London còn nghe thấy.”

“Cô định đi đâu đấy?” hắn hỏi, làm ngơ sự phê phán của nàng.

“Chả việc gì đến ông.”

“Trả lời ta!” hắn quát, phong thái tự dưng trở nên lạnh lùng và oai vệ.

Victoria bắn sang hắn một cái nhìn nổi loạn, dò xét. Dựa vào ngưỡng cửa, trông hắn nguy hiểm và ngang ngạnh. Đôi vai hắn rộng, vòng ngực sâu, và hai tay áo sơ mi trắng của hắn đang xắn lên, phô ra đôi cánh tay gân guốc rầm rặng mà nàng đã nếm qua sức mạnh của chúng khi hắn mang nàng lên cầu thang hôm qua. Nàng còn biết hắn có một thứ tính khí khó chịu, và xét theo cái vẻ dữ dằn trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của hắn, e là bây giờ hắn đang nghĩ đến việc lắc cho câu trả lời văng ra khỏi miệng nàng. Thay vì cho hắn sự thỏa mãn đó, Victoria lạnh nhạt nói, “Tôi có một ít tiền. Tôi sẽ tìm một nơi để sống trong làng.”

“Thế sao?” hắn dài giọng chế nhạo. “Chỉ là tò mò thôi, khi ‘một ít tiền’ của cô hết mất, cô sẽ sống thế nào?”

“Tôi sẽ làm việc!” Victoria báo cho hắn biết, cố đập vỡ sự điềm tĩnh đáng ghét của hắn.

Đôi lông mày đen mai mĩa của hắn nhướng lên với vẻ vui thích nhạo báng. “Ý tưởng mới lạ làm sao - một phụ nữ thực sự muốn làm việc đấy. Cho ta biết cô có thể làm được việc gì đây?” Câu hỏi của hắn bắn ra như một ngọn roi. “Cô đi cày được không?”

“Không—”

“Cô biết đóng đinh vít chứ?”

“Không.”

“Cô biết vắt sữa bò à?”

“Không!”

“Vậy thì cô vô dụng cho bản thân cô và cho bất kỳ ai, phải không?” hắn chỉ ra không chút thương xót.

“Tôi chắc chắn là không như thế!” nàng phủ nhận với lòng tự hào giận dữ. “Tôi có thể làm mọi việc, tôi có thể khâu vá và nấu nướng và...”

“Và dựng lên những chuyện ngời lê đôi mách của dân làng về mấy người nhà Fieldings là quái vật như thế nào vì đã bỏ rơi cô? Quên đi,” hắn ngạo mạn nói. “Ta không cho phép.”

“Tôi không nhớ là có hỏi xin sự cho phép của ông không,” Victoria đáp trả một cách thách thức.

Bị mất cảnh giác, Jason nhìn nàng chăm chú. Những người trưởng thành chẳng mấy khi dám thách thức hắn, thế mà đây lại có một cô gái mảnh khảnh đang làm đúng điều đó. Giả sử sự bực bội của hắn lại không trùng với sự ngạc nhiên vui thích, hắn đã chụp lấy nàng dưới cằm và cười toét vì sự cam đảm của nàng. Cố nén lại lòng thôi thúc chưa từng bao giờ có muốn dịu giọng lại của hắn, hắn nói cộc lốc, “Nếu cô hằng hái muốn kiếm tiền trang trải chuyện ăn ở đến thế thì, chuyện này ta nghi ngờ lắm, thì hãy làm ở đây đi.”

“Tôi rất tiếc,” Người đẹp trẻ trung đầy thách thức tuyên bố lạnh lùng, “nhưng chuyện đó không được.”

“Sao không?”

“Bởi vì đơn giản là tôi không thể tưởng tượng nổi mình lại cúi mình và co rúm và run bần bật vì sợ hãi mỗi một lần ông đi qua, giống như những người hầu kia của ông thường thế. Tại sao người đàn ông tội nghiệp bị đau răng ấy gần như đổ sụp xuống sáng nay khi ông...”

“Ai?” Jason hỏi gắt, cơn giận của hắn tạm thời nhường chỗ cho sự sững sờ.

“Ông O’Malley.”

“Ông O’Malley là tên quái nào thế?” hắn cấm cản, gắng kiểm soát tâm trạng bằng một nỗ lực siêu phàm.

Victoria đảo tròn mắt căm phẫn. “Ông còn không biết cả tên ông ấy cơ đấy? Ông O’Malley là người phục vụ đi lấy bữa sáng cho ông đấy, và hàm ông ấy sưng to quá sức—”

Jason quay gót. “Charles muốn cô ở lại nơi này, và chuyện đó chấm dứt ở đây.” Nơi ngưỡng cửa, hắn dừng bước và quay lại, ánh mắt đe dọa của hắn ghim cứng nàng lại tại chỗ. “Nếu cô nghĩ đến chuyện ra đi bất chấp lệnh ta, ta khuyên cô đừng làm thế. Cô sẽ gây cho ta cái rắc rối phải đi tìm cô, và cô sẽ không thích chuyện xảy ra khi ta tìm thấy cô đâu, tin ta đi.”

“Tôi không sợ ông hay những lời đe dọa của ông,” Victoria nói dối một cách kiêu hãnh, nhanh chóng xem xét lại những phương án của nàng. Nàng không muốn làm tổn thương Charles bằng cách bỏ đi, nhưng lòng tự hào của nàng cũng không cho phép nàng làm một ‘con bé ăn mày’ trong nhà Jason. Làm ơn cái vẻ đe dọa đang ánh lên trong mắt hắn, nàng nói, “Tôi ở lại, nhưng tôi định sẽ làm việc để đổi lấy thức ăn và chỗ ở của tôi ở đây.”

“Tốt,” Jason thốt lên, cảm thấy như thể là nàng đã làm sao đó mà giành được chiến thắng trong cuộc xung đột này. Hắn quay lại để bỏ đi, nhưng cái giọng nghe có vẻ làm ăn của nàng làm hắn dừng lại.

“Tôi xin phép hỏi tiền lương của tôi sẽ thế nào?”

Jason hít một hơi giận dữ. “Cô đang cố chọc tức ta sao?”

“Không hề. Tôi chỉ muốn biết tiền lương của tôi sẽ thế nào, để tôi có thể lập kế hoạch cho những ngày tôi...” Tiếng nàng tắt mất khi hần thồ lỗ bước ra ngoài.

Bác Charles nhấc nàng xuống cùng ăn trưa với ông, bữa ăn mà hoá ra lại rất vui vẻ, bởi vì Jason không có mặt. Tuy nhiên, phần còn lại của buổi chiều trôi lê thê và, cảm thấy không yên, Victoria quyết định ra ngoài. Người quản gia nhìn thấy nàng đi xuống thang gác liền chạy lại mở cửa trước cho nàng. Cổ cho ông ta thấy nàng không cảm thấy giận gì về chuyện ngày hôm qua, Victoria cười với ông. “Cảm ơn ông nhiều, à, ông ...—?”

“Northrup,” ông ta cho biết tên, cung cách của ông ta thật lịch sự, vẻ mặt của ông ta thì cẩn trọng không biểu lộ gì.

“Northrup?” Victoria hỏi lại, hy vọng lôi kéo ông ta vào cuộc chuyện trò. “Đó là tên hay là họ của ông?”

Ánh mắt ông ta liếc sang nàng, rồi quay đi. “Ồ—họ của tôi, thưa cô.”

“Tôi hiểu,” nàng tiếp tục một cách lịch sự. “Và ông làm việc ở đây bao lâu rồi?”

Northrup đan hai bàn tay vào nhau sau lưng ông ta và đu đưa người về phía trước trên bàn chân, trông thật nghiêm trang. “Chín thế hệ rồi, gia đình tôi được sinh ra và chết đi trong khi phục vụ cho nhà Fieldings, thưa cô. Tôi mong sẽ tiếp tục truyền thống đáng tự hào đó.”

“Ồ,” Victoria nói, cố nén một tiếng cười thầm vì niềm tự hào sâu sắc của ông ta với việc giữ cái công việc mà chẳng bao gồm việc gì quan trọng hơn ngoài chuyện đóng cửa rồi mở cửa cho người ta.

Như thể đọc được suy nghĩ của nàng, ông ta nói thêm một cách kiêu cách, “Nếu cô có vấn đề gì về những người phục vụ, thưa cô, xin hãy báo cho tôi. Là người đứng đầu trong các gia nhân, tôi sẽ ráng sức chăm lo sao cho họ phải chỉnh đốn lại ngay lập tức.”

“Tôi chắc là tôi sẽ không cần phải làm thế. Mọi người ở đây làm việc rất hiệu quả,” Victoria tử tế nói. Quá hiệu quả, nàng nghĩ khi nàng thò tay bước ra giữa ánh mặt trời.

Nàng bước qua những bồn cỏ phía trước, rồi đổi hướng và đi vòng sang bên cạnh ngôi nhà, định xuống chỗ chuồng ngựa để xem những con ngựa. Với ý nghĩ dùng mấy quả táo để làm quen với chúng, Victoria đi vòng ra đằng sau và hỏi đường đến nhà bếp.

Nhà bếp khổng lồ đầy những người bận rộn cuống quýt, kẻ thì đang nhào bột trên những chiếc bàn gỗ, kẻ đang khuấy những chiếc nồi, người thì bận cắt chặt rau củ. Ở giữa cái cảnh hỗn độn bát nháo ấy, một người đàn ông béo khùng khiếm mang một chiếc tạp dề trắng không một tí vết có kích cỡ của một tấm khăn trải bàn đang đứng y hệt một vị quân chủ điên khùng, vẩy một chiếc thìa cán dài và la lối những lời chỉ dẫn bằng tiếng Anh và tiếng Pháp. “Xin lỗi,” Victoria nói với người phụ nữ ở cái bàn gần nhất. “Tôi xin phép lấy hai quả táo và hai củ cà rốt, nếu bà có thể chia sẻ, được không?”

Người phụ nữ liếc nhìn người đàn ông mặc tạp dề trắng một cách thiếu tự tin, ông ta đang quắc mắt nhìn Victoria; Sau đó nàng biến mất vào căn phòng ăn thông với nhà bếp, quay lại một phút sau đó với mấy củ cà rốt và mấy quả táo. “Cảm ơn, bà ... à...—?” Victoria nói.

“Northrup, thưa cô,” người phụ nữ nói một cách miễn cưỡng.

“Tuyệt quá,” Victoria trả lời với một nụ cười ngọt ngào. “Tôi vừa gặp chồng bà, người quản gia, nhưng ông ấy không bảo tôi biết là bà cũng làm việc ở đây nữa.”

“Ông Northrup là anh chồng tôi,” bà sửa lại.

“Ồ, tôi hiểu,” Victoria nói, cảm nhận được sự miễn cưỡng phải nói chuyện trước mặt người đàn ông béo phì nhàn nhó kia, người có vẻ như là đang chịu trách nhiệm ở đây. “Ừm, một ngày tốt lành, bà Northrup.”

Một con đường lát đá vuông bị bao bọc bởi những cánh rừng ở bên phải dẫn đến chuồng ngựa. Victoria đang bước dọc theo con đường, ngưỡng mộ vẻ tráng lệ của những vật cổ xén gọn uốn lượn và những khu vườn tươi tốt ở bên trái, thì một cử động bất thần cách đó mấy bước ở bên phải nàng làm nàng ngừng phất lại và nhìn quanh. Ở bìa rừng, một con vật lớn màu xám đang lục lọi xung quanh một cái gì đó trông giống

như là một đồng phân bón. Con vật bắt được hơi nàng và ngẩng đầu lên, ánh mắt hoang dại của nó nhìn dán vào mắt nàng, và máu Victoria đông cứng lại. SÓI! nàng hét lên trong đầu.

Đờ người ra vì sợ hãi, nàng đứng chôn chân tại chỗ, sợ không dám chuyển động hay kêu lên, trong khi đó đầu óc đang tê liệt của nàng nhớ lại những chuyện lộn xộn về con quái vật khủng khiếp này. Lớp lông màu xám đậm của con sói trông bẩn thỉu và dày, nhưng không đủ dày để che dấu được những chiếc xương sườn lòi cả ra của nó; nó có hai hàm răng to khủng khiếp, cặp mắt hung dữ... Căn cứ vào tình trạng gầy còm đến kỳ cực của nó, nó có vẻ như sắp chết đói đến nơi. Có nghĩa là nó sẽ tấn công và ăn bất cứ cái gì nó bắt được - kể cả nàng. Victoria bước một bước nhỏ, cẩn trọng về phía an toàn của ngôi nhà.

Con vật gầm gừ, môi trên của nó cong tớn lên, nhe ra một bộ răng nanh to đùng trắng nhợt cho nàng thấy. Victoria phản ứng một cách tự động, vứt những quả táo và cà rốt của nàng về phía nó nhằm cố làm nó sao nhãng khỏi cái ý định ăn thịt nàng rất rõ ràng của nó. Thay vì vô lý thứ mà nàng đã ném vào nó như nàng mong đợi, con vật vụt chạy đi mất khỏi bữa tiệc trong vườn của nó và chạy trốn vào rừng với cái đuôi cúp vào giữa hai chân sau. Victoria quay nhào lại và chạy một mạch vào nhà qua cái cửa hậu gần nhất, rồi chạy đến bên cạnh một chiếc cửa sổ và ngó ra ngoài rừng. Con sói đứng ngay phía ngoài bìa rừng, nhìn đồng rúc một cách đói khát.

“Có chuyện gì sai à, thưa cô?” một người hầu hỏi, đi lại từ phía sau nàng trên đường anh ta xuống bếp.

“Tôi thấy một con vật,” Victoria nói không ra hơi. “Tôi nghĩ nó là một con...” Nàng nhìn con thú màu xám đang lăm lét chạy trở lại vào khu vườn và ngoạm lấy củ cà rốt và quả táo, rồi nó lại chạy trở lại vào rừng, cái đuôi bù xù của nó vẫn quặp chặt giữa hai chân. Con vật đang sợ! Nàng nhận ra. Và đang chết đói. “Các anh có con chó nào quanh đây không?” nàng hỏi, thỉnh linh thắc mắc có phải nàng đang sắp sửa phạm một sai lầm có thể làm cho nàng trở nên cực kỳ ngu ngốc hay không.

“Có, thưa cô— có mấy con đấy ạ.”

“Có con nào to, gầy, lông màu đen và xám không?”

“Đó phải là con chó già của đức ông, Willie,” anh ta nói. “Nó luôn luôn quanh quẩn ở đây, xin xỏ thứ gì đó để ăn. Nó không xấu đâu, nếu cô lo lắng chuyện đó. Cô thấy nó à?”

“Vâng,” Victoria nói, nàng trở nên giận dữ khi nhớ lại con vật đói khát ngoạm lấy những thứ thiu thối trong đồng rác như thể chúng là món bô bíp tết vậy. “Và nó chết đói đến nơi rồi. Ai đó phải cho con vật tội nghiệp ấy ăn chứ.”

“Willie luôn làm ra vẻ đói khát,” anh người hầu trả lời với vẻ hoàn toàn dừng dưng. “Đức ông nói nếu nó ăn thêm, nó sẽ béo không lê nổi.”

“Nếu nó ăn ít nữa, nó sẽ quá yếu để mà sống,” Victoria giận dữ đáp lại. Nàng có thể hoàn toàn hình dung được cái con người không có trái tim kia để cho con chó của mình chết đói. Con vật trông mới thảm hại làm sao với những chiếc xương sườn lòi cả ra như thế - thật quá kinh khủng! Nàng quay trở lại nhà bếp và yêu cầu một quả táo khác, vài củ cà rốt và một đĩa xương xẩu thừa lại.

Bất chấp sự thương xót của nàng, Victoria phải nén nỗi sợ hãi về con vật khi nàng đến gần đồng phân bón và bắt gặp con vật đang nhìn nàng từ chỗ trốn của nó ngay trong rừng. Đó là một con chó, không phải là sói, giờ thì nàng có thể thấy. Nhớ lại sự cam đoan của anh hầu nói rằng con chó không hung dữ, Victoria bước lại gần nó đến mức nàng dám và chìa đĩa thức ăn ra. “Đây này, Willie,” nàng nhỏ nhẹ nói. “Tao mang ày ít thức ăn ngon.” Rụt rè, nàng bước thêm một bước ra trước. Willie vểnh tai ra sau và nhe những chiếc răng nanh trắng nhợt về phía nàng, và Victoria mất hết can đảm. Nàng đặt cái đĩa xuống và chạy biến về phía chuồng ngựa.

Tối đó nàng dùng bữa với Charles, và vì Jason lại không có mặt, bữa ăn thật vui vẻ; nhưng khi đã ăn xong và Charles đã đi nghỉ, nàng lại thấy mình dư thời gian chẳng biết làm gì. Ngoại trừ chuyện đi xuống chuồng ngựa và cuộc phiêu lưu của nàng với Willie, nàng đã chẳng hoạt động gì ngoài việc lang thang vô định đây đó chẳng có gì làm. Ngày mai, nàng sung sướng quyết định, nàng sẽ đi làm việc. Nàng đã quen bận rộn và nàng cần đến tuyệt vọng một điều gì đó để lấp đầy những giờ khắc trống rỗng của nàng. Nàng chưa nhắc với Charles về ý định kiếm sống của nàng, nhưng nàng chắc chắn khi nào ông biết được điều đó, ông sẽ được an tâm là nàng đã tự lập và tránh cho ông những lời xỉ vả trong tương lai từ người cháu xấu tính của ông.

Nàng lên gác về phòng mình và để hết phần còn lại của buổi tối viết một bức thư vui vẻ, lạc quan cho Dorothy.

9. Chương 06

Chương 6

Victoria thức dậy vào sáng sớm hôm sau vì tiếng riu rít của những chú chim trong vòm cây phía ngoài cửa sổ mở rộng của phòng nàng. Lăn người nằm ngửa ra, nàng nhìn ra bầu trời xanh rực sáng đầy những đám mây lớn trắng xốp như bông, bầu trời như thế này chắc chắn là vậy gọi nàng ra khỏi nhà.

Vội vã rửa mặt và mặc xống áo vào xong, nàng xuống gác và đi sang nhà bếp để lấy thức ăn cho Willie. Jason Fielding đã châm chọc hỏi nàng liệu nàng có thể đi cày hay đóng đinh hoặc vắt sữa bò. Hai việc đầu nàng không thể làm được, nhưng nàng đã từng nhìn thấy người ta vắt sữa bò, và việc đó trông chả có gì đặc biệt khó cả. Hơn nữa, sau sáu tuần tù túng ở trên tàu, bất kỳ hoạt động thể chất nào cũng lôi cuốn cả.

Nàng đang sắp sửa rời nhà bếp với một đĩa thức ăn thừa thì một suy nghĩ nảy ra. Tảng lờ cái nhìn bất bình của người đàn ông mặc tạp dề trắng, người mà tối qua Charles đã bảo nàng là đầu bếp, người đang nhìn nàng như thể nàng là một mụ điên xâm phạm cái vương quốc được trang trí bằng nồi niêu của hắn ta, nàng quay sang bà Northrup. “Bà Northrup, ở đây có việc gì tôi có thể làm không-ý tôi là giúp việc trong nhà bếp ấy?”

Mrs. Northrup vụt đưa tay lên đề cổ họng. “Không, tất nhiên là không.”

Victoria thở dài. “Nếu vậy, bà có thể cho tôi biết tôi sẽ tìm thấy mấy con bò sữa ở đâu không?”

“Bò?” bà Northrup hồn hển. “Để ... để làm gì ạ?”

“Để vắt sữa,” Victoria nói.

Người phụ nữ tái mặt nhưng chẳng nói gì, và sau một giây bối rối, Victoria nhún vai và quyết định tự đi tìm. Nàng đi thẳng qua cửa hậu để tìm Willie. Bà Northrup phúi sạch bột mì khỏi tay và đi thẳng ra cửa trước để tìm ông Northrup.

Khi Victoria đến gần đồng rác, nàng lo lắng đưa mắt tìm bóng dáng của con chó ở trong rừng. Willie—thật là một cái tên buồn cười ột con vật to lớn, trông thật hung tợn như vậy – nàng nghĩ. Và rồi nàng trông thấy nó, đang ẩn nấp ngay phía trong rặng cây, nhìn nàng. Nàng dựng hết cả tóc gáy lên, nhưng vẫn mang cái bát đựng thức ăn thừa đến gần bìa rừng đến mức nàng dám. “Đây này, Willie,” nàng nhẹ nhàng dỗ. “Ta mang bữa sáng ày đây. Đến lấy nào.”

Cặp mắt của con thú khổng lồ lấp loé nhìn cái đĩa trong tay nàng, nhưng nó vẫn đứng yên tại chỗ, giương mắt nhìn, đầy cảnh giác.

“Mày không đến gần tí nữa sao?” Victoria tiếp tục, quyết tâm làm thân với con chó của Jason Fielding, bởi lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ làm thân được với hắn ta.

Con chó cũng chả hợp tác gì hơn so với ông chủ của nó. Nó từ chối bị dỗ dành và cứ nhìn nàng với cái nhìn đe dọa. Thở dài, Victoria để cái đĩa xuống và bỏ đi.

Một người làm vườn chỉ đường cho nàng đến chỗ mấy con bò đang được nhốt, và Victoria bước vào một khu trại gia súc sạch sẽ tinh tươm, mũi nàng nghe gai gai cái mùi cỏ khô giòn ngọt. Nàng do dự dừng lại khi chực con bò sữa nhìn lên, ngắm nghía nàng bằng những con mắt to nâu long lanh nước trong lúc nàng đi dọc theo dãy chuồng. Nàng dừng lại ở một cái chuồng có một chiếc ghế ngồi và một cái xô treo trên tường, cho rằng con bò này có triển vọng vắt sữa nhất. “Xin chào,” nàng nói với con bò, vỗ về cái mặt trơn tru của nó với vẻ trấn an trong khi nàng cố khơi dậy lòng can đảm của mình. Bây giờ trong thời điểm cần đến, Victoria không chắc chắn chút nào liệu nàng có nhớ chính xác cách người ta làm để vắt sữa một con bò hay không.

Ngần ngừ một chút, nàng đi quanh con bò và nhặt vài sợi rơm ra khỏi đuôi nó, rồi miễn cưỡng để chiếc ghế xuống và đặt cái xô xuống phía dưới mấy cái vú thông thượt của nó. Nàng ngồi xuống và chậm rãi xắn tay chiếc áo dài của nàng lên, rồi sắp xếp tà váy xung quanh nàng. Không nhận biết một người đàn ông vừa mới bước vào sân nuôi gia súc, nàng vỗ một cái vào sườn con bò và thở ra một hơi dài do dự. “Tao cũng có thể hoàn toàn chân thật với mày,” nàng thú nhận với con bò. “Sự thật là – tao thực sự chưa bao giờ làm việc này trước đây cả.”

Lời thú nhận rầu rĩ của nàng làm Jason dừng bước giữa chừng khi hắn đang bước vào chuồng bò, và mắt hắn trở nên âm áp vì sự ngạc nhiên kỳ thú khi hắn nhìn nàng. Ngồi trên chiếc ghế vắt sữa với tà váy trải xung quanh cẩn thận như thể nàng đang ngồi trên một chiếc ngai vàng, Cô Victoria Seaton phô diễn một bức tranh thật là quyến rũ. Mái đầu hơi cúi xuống khi nàng chăm chú vào công việc trước mặt nàng, để cho hắn thấy vẻ vui tươi của nét mặt trông nghiêng quý phái với đôi gò má duyên dáng và chiếc mũi nhỏ thanh tú. Ánh nắng từ cửa sổ phía trên lấp lánh trên tóc nàng, biến nó thành một dòng thác lung linh màu vàng pha đỏ tuôn chảy xuống hai vai nàng. Đôi làn mi cong dài đổ bóng xuống hai gò má mịn màng trong khi nàng cẩn bờ môi dưới giữa hai hàm răng và cúi xuống để đẩy chiếc xô thêm vài phân về phía trước.

Cử chỉ đó kéo ánh mắt của Jason về nơi vun cao đầy đặn của bầu ngực nàng khi chúng hằn lên cổ áo của chiếc váy đen của nàng một cách mời gọi, nhưng lời nàng nói tiếp theo làm vai hắn rung lên vì cười. “Chuyện này,” nàng bảo con bò với giọng ghê ghê khi nàng đưa tay ra phía trước, “sẽ rất bối rối với tao cũng như với mày đây.”

Victoria chạm vào cái núm vú mềm mại của con bò và giật tay nàng ra với một tiếng kêu lớn “Ui!” Rồi nàng lại thử lại. Nàng bóp lần thứ hai, thật nhanh, rồi nàng ngả ra và nhìn vào cái xô tràn trề hy vọng. Chẳng có một giọt sữa nào nhỏ vào đó. “Làm ơn, làm ơn, đừng có làm việc này khó khăn thế chứ,” nàng van vỉ con bò.

Nàng lặp lại những động tác đó thêm hai lần nữa, và vẫn chẳng có gì xảy ra. Sự thất vọng làm nàng giật mạnh hết sức ở lần kế tiếp làm cho đầu con bò xoay mòng và nó nhìn nàng đầy trách móc. “Tao đang làm phần việc của tao,” Victoria nói, nhìn trả thẳng vào con bò, “Điều ít nhất mày có thể làm là phần của mày đấy!”

Sau lưng nàng vang lên giọng cười cợt của một người đàn ông cảnh báo, “Cô sẽ làm sữa của nó vón cục lại nếu cô cứ dõm nó trừng trừng như thế.”

Victoria nhảy nhồm lên và xoay vòng trên ghế, làm áy tóc màu đồng của nàng xoã tràn trên vai trái. “Ông!” nàng la lên, đỏ bừng mặt vì xấu hổ trước cái cảnh mà hắn rõ ràng là đã chứng kiến. “Sao ông cứ phải rón rén sau lưng người ta chả động tĩnh gì thế? Điều tối thiểu ông có thể làm là ...—”

“Gõ cửa á?” hắn đề xuất, mắt hắn cứ nhấp nháy lên vì cười. Khoan thai chậm rãi, hắn đưa tay lên và gõ khớp ngón tay hai lần lên cái xà gỗ. “Cô cứ nói chuyện với thú vật suốt thế à?” Hắn hỏi để đưa chuyện.

Victoria không có tâm trạng để bị chọc cười, và nàng có thể nhìn thấy trong ánh lấp lánh của đôi mắt hắn là hắn đang làm chính xác điều đó. Nàng đứng dậy với vẻ nghiêm trang hết sức, vuốt tà váy, và cố bước qua hắn.

Hắn vươn tay ra và túm lấy tay nàng thật chặt nhưng không đau. “Cô không định vắt sữa cho xong à?”

“Ông đã thấy là tôi không làm được.”

“Tại sao không?”

Victoria hất cằm lên và nhìn thẳng vào mắt hắn. “Tại vì tôi không biết làm.”

Một bên lông mày đen nhướng lên trên con mắt xanh hiếu kỳ: “Cô muốn học không?”

“Không,” Victoria nói, giận dữ và nhục nhã. “Bây giờ, nếu ông bỏ tay khỏi tay tôi,...—” Nàng giật cánh tay nàng ra mà không chờ hắn ưng thuận. “—Tôi sẽ tìm vài cách khác để trang trải cho việc ăn ở của tôi ở đây.”

Nàng cảm thấy tia nhìn nheo lại của hắn chiếu vào nàng khi nàng bước đi, nhưng suy nghĩ của nàng chẳng mấy chốc chuyển sang Willie khi nàng đi gần đến ngôi nhà. Nàng thấy con chó nấp trong rừng nhìn nàng.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống nàng, nhưng nàng làm ngơ. Nàng vừa mới bị một con bò dọa dẫm, và nàng cứng cổ từ khước việc bị một con chó làm nàng ghê tởm ra như bò.

Jason nhìn nàng bước đi, và rũ bỏ hình ảnh của một cô vắt sữa trông tựa thiên thần với ánh mặt trời trên mái tóc và quay trở lại với công việc mà hắn bỏ bê khi Northrup chạy bỏ vào phòng làm việc của hắn báo cáo rằng cô Seaton đã đi vắt sữa.

Ngồi xuống bàn, hắn nhìn viên thư ký. “Chúng ta đang ở đâu nhỉ, Benjamin?”

“Ngài đang đọc cho tôi chép một bức thư cho người của ngài ở Delhi, thưa đức ông.”

Vắt sữa bò thất bại, Victoria tìm người làm vườn đã chỉ đường cho nàng xuống chuồng gia súc. Nàng đi đến chỗ người đàn ông hỏi đầu có vẻ như là đứng đầu những người khác và hỏi xem liệu nàng có thể giúp trồng những củ hoa họ đặt trong những bồn hoa hình tròn rộng lớn ở sân trước không.

“Chăm chú vào bồn phân của cô ở chuồng gia súc và tránh đường cho chúng tôi, cô kia!” ông làm vườn hỏi đầu gầm lên.

Victoria bỏ cuộc. Chẳng buồn giải thích là nàng không có bồn phân gì ở chuồng gia súc, nàng đi về hướng ngược lại ra sau nhà để tìm cái công việc duy nhất mà nàng có đủ năng lực để làm – nàng xuống nhà bếp.

Người đứng đầu của những người làm vườn nhìn nàng, vút cái xẻng xuống và đi tìm ông Northrup.

Chẳng bị ai nhòm ngó đến, Victoria đứng ngay giữa bếp nơi tám người hầu đang bận rộn chuẩn bị có vẻ như là một bữa tiệc trưa gồm món hầm kèm rau củ tươi ngon, bánh mì mới ra lò giòn rụm, và nửa tá món phụ khác. Đã mất nhuệ khí vì hai lần cố gắng làm mình hữu ích vừa rồi, Victoria quan sát cho đến khi nàng hoàn toàn chắc chắn rằng nàng thực sự có thể tiến hành việc này; rồi nàng bước đến bên cạnh ông đầu bếp để nói câu người Pháp. “Tôi muốn giúp,” nàng nói một cách cứng rắn.

“Non!” ông ta la ó, rõ ràng tin nàng là một cô hầu trong chiếc váy đen giản dị của nàng. “Ra! Ra! Đi ra. Đi làm việc của cô đi.”

Victoria quá đau lòng vì bị cư xử như một người khờ dại vô tích sự. Rất lịch sự, nhưng cũng rất cứng cổ, nàng nói, “Tôi có thể có ích ở đây, và rõ ràng trong cảnh ai nấy đang cuống cuống lên ở đây, ông có thể dùng thêm một đôi tay nữa.”

Ông đầu bếp trông như bùng nổ đến nơi. “Cô không được đào tạo,” ông ta gầm như sấm. “Ra ngoài! Khi nào Andre cần giúp, ông ta sẽ yêu cầu và ông ta sẽ đào tạo!”

“Chả có gì phức tạp khi làm món hầm, thưa me-xừ,” Victoria chỉ ra, khoa trương một chút. Tầng lơ màu da đang tím ngắt của ông ta khi nàng hạ bệ một cách tùy tiện tính phức tạp của kỹ năng xào nấu của ông ta, nàng nói tiếp bằng giọng sáng sủa hợp lý, “Tất cả mọi việc cần làm là xắt nhỏ rau củ trên bàn này đây—” Nàng vỗ vào chiếc bàn bên cạnh nàng. “—và vút vào cái nồi đang kia.” Nàng chỉ cái nồi đang treo trên bếp lửa.

Một âm thanh giòn ghê tởm kỳ kỳ phát ra từ người đàn ông mặt đỏ rần rần trước khi ông ta giật bỏ cái tạp dề của ông ta ra. “Trong 5 phút nữa,” ông ta nói khi ông ta hùng hổ lao ra khỏi bếp, “Ta sẽ làm cho cô bị ném ra khỏi nhà này!”

Trong sự im lặng phảng phất ông ta để lại sau lưng, Victoria nhìn những người hầu còn lại xung quanh, họ đang nhìn nàng trong nỗi sợ chết cứng, mắt họ phản chiếu mọi sắc thái từ thương cảm đến ngạc nhiên. “Trời đất, cô gái ơi,” một phụ nữ đứng tuổi tốt bụng nói trong khi bà phỉu bột mì trên hai tay bà vào cái tạp dề, “Cái gì khiến cô khuấy động ông ta lên vậy? Ông ta sẽ làm cho cô bị đuổi cổ ra vì chuyện này đó.”

Chỉ trừ cô bé người hầu tên là Ruth, người coi sóc căn phòng của Victoria, đây là giọng nói thân thiện đầu tiên mà Victoria được nghe từ các người hầu trong toàn bộ nhà này. Không may là nàng đang quá rầu rĩ vì gây rắc rối khi mà nàng chỉ mong muốn giúp đỡ, nên sự cảm thông của người phụ nữ ấy khiến nàng rưng rưng muốn khóc.

“Không phải là cô không đúng,” người phụ nữ tiếp tục, với một cái vỗ về dịu dàng lên cánh tay Victoria, “về chuyện thật đơn giản khi làm món hầm. Ai trong chúng ta cũng làm được không cần có Andre, nhưng đức

ông yêu cầu sự hoàn hảo – và Andre là đầu bếp tốt nhất ở nước ta. Cô cũng đi gói ghém đồ đạc đi, vì chắc mười mười là cô sẽ bị mời ra khỏi nhà trong vòng một tiếng đồng hồ.”

Victoria không tin tưởng vào giọng nàng đủ để trấn an người phụ nữ về chuyện đó. “Tôi là khách ở đây, không phải là người hầu – Tôi nghĩ bà Northrup chắc đã nói với bà điều đó.”

Miệng người phụ nữ há hốc ra. “Không, thưa cô, bà ấy không nói. Gia nhân không được phép tán gẫu, và bà Northrup sẽ là người cuối cùng làm thế, bà ấy có liên hệ sui gia với ông Northrup, quản gia. Tôi biết là chúng ta có một người khách đang ở trong nhà, nhưng tôi...” Đôi mắt bà liếc nhìn chiếc áo dài đen kiểu cách tồi tàn của nàng và nàng đỏ mặt. “Tôi có thể làm gì cho cô ăn không ạ?”

Đôi vai của Victoria rũ xuống vì thất vọng chán nản. “Không, nhưng tôi muốn - muốn làm gì đó để giảm đau cho cái hàm đang sưng của ông O’Malley. Là một món thuốc cao, làm từ những nguyên liệu đơn giản nhưng có thể làm giảm đau cho chiếc răng sâu của ông ấy.”

Người phụ nữ, xưng tên mình là bà Craddock, chỉ cho Victoria nơi tìm những nguyên liệu nàng đã hỏi và Victoria đi làm việc, hoàn toàn mong chờ là “đức ông” sẽ sẵn sỏ đi vào bếp và công khai hạ nhục nàng bất cứ lúc nào.

Jason vừa mới bắt đầu đọc cho chép một bức thư tương tự như bức hấn đang đọc lúc biết được Victoria đã đi xuống chuồng gia súc để vắt sữa bò thì Northrup lại gõ cửa phòng làm việc.

“Giờ thế,” Jason nôn nóng gắt, khi người quản gia đã đứng trước mặt hấn. “Giờ là chuyện gì đây?”

Người quản gia hắng giọng. “Lại là cô Seaton nữa, thưa đức ông. Cô ấy ... ở ... nghĩa là, cô ấy thử giúp người cai làm vườn trồng hoa. Ông ấy nhầm cô là một người hầu, và bây giờ ông ấy thắc mắc, vì tôi đã báo cho ông ấy biết cô ấy không phải là người hầu, ông ấy thắc mắc là liệu đức ông có phạt lòng với việc của ông ta và cho cô ấy đến đó để ...—”

Cái giọng trầm của Jason run lên vì phiền bức. “Bảo người làm vườn trở lại với công việc của ông ta, rồi bảo cô Seaton tránh xa ông ấy ra. Còn ông,” hấn ta nói thêm một cách tầm tởi, “tránh xa ta ra. Ta đang có việc để làm.” Jason quay trở lại với người thư ký gầy gò đeo kính của hấn và hỏi, “Rồi, chúng ta đến đâu rồi, Benjamin?”

“Thư cho người của ngài ở Delhi, thưa đức ông.” ?

Jason chỉ mới đọc được hai dòng khi một cơn chấn động xuất hiện ngoài cửa phòng hấn và ông đầu bếp xông vào, theo sau là Northrup đang cố chạy vượt trước ông ta và ngăn đường ông ta lại. “Hoặc cô ta đi, hoặc tôi đi!” Me-xừ Andre gầm lên, hùng hổ đi đến trước bàn Jason. “Tôi không cho phép cái cô ả tóc đỏ đó vào bếp của tôi!”

Với sự bình thản chết người, Jason đặt cây bút xuống và ngược ánh mắt xanh lấp lánh của hấn vào khuôn mặt phùng phùng của ông đầu bếp. “Ông đã nói gì với ta?”

“Tôi nói tôi không cho phép...”

“Ra ngoài,” Jason nói bằng giọng mềm như lụa.

Khuôn mặt tròn của ông đầu bếp tái ngoét. “Oui,” ông ta hấp tấp nói và bắt đầu kiếm đường lui, “Tôi sẽ quay lại ế...p—”

“Ra khỏi nhà ta,” Jason tàn nhẫn nói rõ, “và tránh xa nơi ta sở hữu. Bây giờ!” Đứng bật dậy, Jason ào qua người đầu bếp đang toát mồ hôi hột và hướng thẳng về nhà bếp.

Mọi người trong bếp nhảy nhồm lên và quay tứ phía trước giọng nói điên tiết của hấn. “Có ai trong số các người biết nấu nướng không?” hấn hỏi, và Victoria cho rằng người đầu bếp đã từ nhiệm do lỗi của nàng. Hoảng sợ, nàng bước lên trước, nhưng ánh mắt ẩn chứa nguy hiểm của Jason làm nàng chết dí tại chỗ, đe dọa nàng với những hậu quả tàn khốc nếu nàng dám xung phong. Hấn nhìn quanh vào những người khác trong nỗi giận dữ. “Các người có ý bảo ta rằng không ai trong các người biết nấu nướng sao?”

Bà Craddock do dự, rồi bước lên. “Tôi nấu được, thưa đức ông.”

Jason gật đầu cộc lốc. “Tốt. Bà chịu trách nhiệm. Trong tương lai, làm ơn xin miễn cái món nước xốt Pháp béo phát tởm mà ta bị buộc phải ăn lâu nay.” Hấn hướng ánh mắt xanh lạnh lẽo vào Victoria. “Cô,” hấn ra lệnh một cách doạ nạt, “tránh xa chuồng gia súc, và để việc làm vườn cho người làm vườn, việc bếp núc cho đầu bếp!”

Hấn bỏ đi, và những người hầu quay về phía Victoria, nhìn nàng vừa sửng sốt vừa hàm ơn. Quá hổ thẹn vì rắc rối mà nàng gây ra đến nỗi không thể nhìn lại họ, Victoria cúi đầu và bắt đầu trộn món thuốc cao cho ông O'Malley.

“Hãy đi làm việc nào,” Bà Craddock nói với những người khác bằng giọng vui cười phần khởi. “Chúng ta phải chứng minh cho đức ông thấy là chúng ta có thể xoay sở rất tốt mà không cần bắt chúng ta phải chịu bị Andre bạt tai và gõ vào các khớp ngón tay.”

Victoria ngẩng đầu lên, và ánh mắt sửng sốt của nàng nhìn sang bà Craddock.

“Hấn là một tên bạo chúa có tính tình ác quỷ,” người phụ nữ khẳng định. “Và chúng ta vô cùng biết ơn khi được thoát khỏi hấn ta.”

Ngoại trừ cái ngày cha mẹ nàng ra đi, Victoria không thể nhớ có ngày nào tệ hơn ngày này hay không. Nàng cầm cái bát đựng hỗn hợp cha nàng đã dạy nàng làm để làm giảm cơn đau răng và bước ra ngoài.

Không tìm được O'Malley, nàng đi tìm Northrup, người vừa mới ló đầu ra từ phòng sách. Qua cánh cửa hé mở, nàng liếc nhìn Jason đang ngồi sau bàn với một lá thư cầm trong tay, nói chuyện với một người đàn ông đeo kính đang ngồi đối diện với hấn.

“Ông Northrup,” Nàng thì thào nói và đưa cái bát cho ông ta, “ông có vui lòng đưa cái này cho ông O'Malley giúp không? Bảo ông ta xúc vào răng và lợi vài lần một ngày. Nó sẽ làm hết đau và sưng đấy.”

Lại bị sao nhãng bởi mấy tiếng nói phía ngoài phòng, Jason đập tờ giấy hấn đang cầm lên bàn và ào ra cửa, giật phắt cánh cửa mở ra. Không nhận thấy Victoria, người đã bắt đầu đi lên bậc thang gác, hấn hỏi Northrup, “Giờ thì cô ta đã làm cái quái quỷ gì nữa?”

“Cô ... cô ấy làm cái này cho cái răng của O'Malley, thưa đức ông,” Northrup nói với giọng căng thẳng kỳ quặc trong khi hấn đưa ánh mắt bối rối nhìn cái dáng buồn rầu đang treo lên thang gác.

Jason nhìn theo ánh mắt của ông ta và đôi mắt hấn nheo lại trên hình dáng nàng thanh tú, nảy nở trong bộ đồ màu đen tang tóc. “Victoria,” hấn gọi.

Victoria quay lại, trăn mình chờ một lời xỉ mắng, nhưng hấn nói bằng một giọng bình thản, ngắn gọn tuy vẫn vang lên cái quyền lực bất di bất dịch. “Không được mặc màu đen nữa. Ta không thích.”

“Tôi rất tiếc là áo xống tôi làm ông phiền lòng,” nàng trả lời với vẻ tự trọng thâm lặng, “nhưng tôi đang để tang cha mẹ tôi.”

Đôi mày của Jason nhíu vào nhau, nhưng hấn không động lưỡi cho đến khi Victoria không nghe thấy nữa. Rồi hấn bảo Northrup, “Cho ai đó đi London kiểm cho cô ta ít áo xống tươi tắn, và quẳng hết mớ giẻ đến đũa đó đi.”

Khi Charles đi xuống ăn trưa, một cô bé Victoria nhột nhột khê khàng chuỗi vào ghế bên trái ông. “Lạy Chúa lòng lành, con à, chuyện gì thế? Con tái xanh như con ma ấy.”

Victoria kể lể những chuyện điên rồ trong buổi sáng cho Charles nghe, đôi môi ông run lên vì thú vị. “Xuất sắc, xuất sắc!” ông nói khi nàng đã kết thúc và, trước sự ngạc nhiên của nàng, bắt đầu khúc khích. “Cứ tiếp tục phá tan tành cuộc sống của Jason đi, con yêu. Đó chính xác là thứ nó cần. Bề ngoài nó có thể tỏ ra lạnh lùng và cứng rắn, nhưng đó chỉ là lớp vỏ - một lớp vỏ dày. Ta thừa nhận, nhưng một phụ nữ thích hợp sẽ xuyên qua được lớp vỏ ấy và khám phá ra sự dịu dàng bên trong nó. Khi nàng thực sự khơi được sự dịu dàng ấy ra, Jason sẽ làm cho nàng trở thành người phụ nữ rất hạnh phúc. Hơn tất cả, nó là một người đàn ông cực kỳ độ lượng...” Ông nhướn đôi mày lên, để câu nói lững lờ ngang đó, và Victoria quây cựa bất ổn dưới cái nhìn chăm chú của ông, tự hỏi không biết Charles có thể nào lại có hi vọng nàng là người phụ nữ đó.

Chẳng một phút nào nàng tin có sự dịu dàng bên trong Jason Fielding và, hơn thế nữa, nàng chẳng muốn dính với hắn tí tẹo nào. Thay vì nói với Bác Charles điều đó, nàng khôn khéo thay đổi đề tài. “Con chắc sẽ nhận được tin từ Andrew trong vài tuần tới.”

“À, đúng,—Andrew,” ông nói, đôi mắt ông sầm tối.

10. Chương 07 Part 1

Chương 7

Charles đưa nàng đi một chuyến xe ngựa ra làng phụ cận vào ngày hôm sau, và mặc dù cảnh bên ngoài làm nàng nhớ da diết mái nhà xưa, nàng vẫn vô cùng vui vẻ. Hoa nở rộ khắp nơi – trong những bồn hoa và những khu vườn nơi chúng được nhận sự chăm chút yêu thương hào phóng, và gió trên những ngọn đồi và miền thảo nguyên được mẹ thiên nhiên ban tặng. Ngôi làng với những mái nhà tranh gọn ghẽ và những con đường trải sỏi thật quyến rũ không tả nổi và Victoria thấy yêu mến nó ngay.

Mỗi lần họ xuất hiện từ một cửa hiệu nhỏ bên đường, người làng nhìn thấy họ lại dừng lại nhìn và hạ nón xuống. Họ gọi Charles là “Tôn ông,” và mặc dù Victoria có thể nói rằng ông thường quên mất tên họ, ông đối xử với họ bằng sự dễ chịu không thay đổi, bất chấp tình trạng sống của họ ra sao.

Đến khi trở về Wakefield Park chiều đó, Victoria cảm thấy lạc quan hơn nhiều về cuộc sống mới của nàng và hy vọng có cơ hội biết dân làng được rõ hơn.

Để tránh gây thêm rắc rối ỉn, nàng giới hạn những hoạt động còn lại trong ngày với việc đọc sách trong phòng nàng và hai lần tiếp cận đồng thức ăn thả trong vườn nơi nàng chẳng thành công gì trong việc dỗ dành Willie đến gần nàng hơn để lấy thức ăn.

Nàng nằm xuống trước bữa tối và ngủ thiếp đi, được ru ngủ bởi ý nghĩ rằng cuộc xung đột tiếp theo giữa nàng và Jason Fielding có thể tránh được bằng cách đơn giản là tránh xa đường hắn đi, y như nàng đã làm hôm nay.

Nàng đã sai. Khi nàng thức giấc, Ruth đang xếp một ôm đầy những áo váy màu mè vào tủ áo. “Những cái đó không phải của ta, Ruth,” Victoria ngái ngủ nói, nhăn nhó trước ánh nền khi nàng trèo ra khỏi giường.

“Dạ, thưa cô, của cô mà!” Ruth sôi nổi nói. “Đức ông cho người đi London lấy chúng về.”

“Xin báo cho ông ta biết là ta sẽ không mặc chúng,” Victoria nói với vẻ lịch sự cứng cỏi.

Ruth đưa tay lên ôm hòng. “Ôi không, thưa cô, em không thể làm thế. Em thực sự không thể!”

“À, ta có thể!” Victoria nói, đi về phía chiếc tủ áo khác để tìm áo xống của chính nàng.

“Chúng bị đưa đi mất rồi,” Ruth khốn khổ nói. “Em – em đưa chúng đi. Lệnh của đức ông—”

“Ta hiểu,” Victoria dịu dàng nói, nhưng trong lòng nàng cảm thấy một cơn giận mà nàng không biết là nàng có bắt đầu sôi lên.

Cô hầu bé nhỏ vung tay, đôi mắt nhạt màu của cô tràn trề hi vọng. “Thưa cô, đức ông bảo em có thể nhận vị trí người hầu gái riêng của cô, và em có thể làm việc đó rất tốt.”

“Ta không cần người hầu, Ruth.”

Đôi vai của cô gái chùng xuống. “Việc đó tốt đẹp hơn nhiều so với việc em đang làm bây giờ...”

Victoria không cưỡng lại được vẻ van xin trên gương mặt cô. “Rất tốt, vậy ...,” nàng thở dài, cố gắng nở một nụ cười. “vậy thì một ‘cô hầu riêng’ làm gì?”

“À, em giúp cô mặc áo và đảm bảo chắc chắn là áo xống của cô luôn luôn sạch sẽ và được là ủi phẳng phiu. Và em kết tóc cho cô nữa. Em làm được không? Ý em là kết tóc cho cô ấy? Cô có mái tóc thật đẹp, má em luôn nói là em biết cách làm gì đó với tóc, - làm nó trông thật đẹp, ý là thế.”

Victoria đồng ý, không phải bởi vì nàng quan tâm tới chuyện tạo kiểu cho tóc nàng, mà bởi vì nàng cần thời gian để lấy lại bình tĩnh trước khi nàng đối mặt với Jason Fielding. Một giờ sau, trong chiếc áo váy bằng lụa màu hồng đào buông rũ với hai cánh tay bông rộng được trang trí bằng những dải băng màu hồng đào bằng sa tin buông dọc xuống, Victoria im lặng quan sát mình trong gương. Mái tóc dày màu đồng của nàng được tết thành những cuộn óng ả trên đỉnh đầu và được kết lại bằng những dải băng satin màu đào, đôi má cao của nàng dậy lên màu hồng giận dữ, và đôi mắt ngọc bích sáng rực của nàng lấp lánh vẻ oán giận và hổ thẹn.

Nàng chưa bao giờ thấy, chưa bao giờ hình dung một chiếc áo rực rỡ như chiếc nàng đang mặc, với vạt trước ôm khít, cổ xẻ thấp làm cho bầu ngực nàng bị nâng cao lên và bày cả thịt da ra ngoài một cách liêu lĩnh. Và nàng chưa bao giờ buồn lòng với vẻ ngoài của nàng đến thế, khi nàng bị buộc phải phô diễn sự xúc phạm phù phiếm thể này với cha mẹ đã khuất của nàng.

“Ôi, thưa cô,” Ruth nói, vỗ tay vì vui sướng thoả mãn, “cô xinh quá, đức ông sẽ không tin nổi mắt mình khi nhìn thấy cô.”

Dự đoán của Ruth thật đúng, nhưng Victoria quá giận dữ để mà suy ra được bất kỳ sự hài lòng nào từ bộ điệu sững sờ của Jason khi nàng bước vào phòng ăn.

“Buổi tối tốt lành, bác Charles,” nàng nói, nghiêng má cho ông hôn trong khi Jason đứng dậy. Với vẻ bất trị, nàng quay lại và đối mặt hần, nàng đứng trong sự im lặng đầy phần nộ trong khi ánh mắt hần dạn dĩ trượt trên người nàng, từ đỉnh đầu nơi những lọn tóc quăn vàng pha đỏ của nàng lấp lánh cho đến nơi dang tràn đầy đặn của da thịt nàng trên cổ áo xuống tận những đầu ngón chân trong đôi giày satin xinh xắn mà hần đã cấp cho nàng. Victoria dường như đã quen với ánh mắt ngưỡng mộ của các quý ông, nhưng ở đây chẳng có chút gì gọi là ‘quý ông’ trong cái kiểu xem xét thân thể nàng một cách xác xược, biếng nhác của hần. “Ông xong chưa?” nàng hỏi cụt lủn.

Ánh mắt chằm vội vàng gì của hần ngẩng lên nhìn vào mắt nàng và một nụ cười nhếch nhếch uốn cong đôi môi khắc nghiệt của hần khi hần nghe thấy sự phản kháng trong giọng nói của nàng. Hần với ra trước và Victoria tự động bước nhanh một bước ra sau, trước khi nàng nhận ra hần chỉ định kéo ghế nàng ra thôi.

“Ta lại vi phạm qui tắc xã hội nữa à – như là quên gõ cửa chẳng hạn?” hần hỏi bằng giọng trầm vui thích, đôi môi hần để gần má nàng một cách gai mắt khi nàng ngồi xuống. “Một quý ông kéo ghế mời một quý bà ngồi là không thông dụng ở Mỹ sao?”

Victoria hất đầu đi. “Ông đang cho tôi ngồi hay đang cố ăn tai tôi vậy?”

Đôi môi hần giãn giãn. “Ta có thể làm điều đó,” hần trả lời, “nếu người đầu bếp mới cho chúng ta một món chả ra gì.” Hần liếc nhìn Charles khi quay lại chỗ ngồi của hần. “Tôi đã sa thải ông béo người Pháp,” hần giải thích.

Victoria nhận thấy một cảm giác tội lỗi về phần nàng trong việc đó, song nàng giận Jason đã độc đoán vứt bỏ áo xống của nàng đến nỗi tội lỗi cũng không thể làm nàng bớt giận. Dự định nói chuyện này với hần một cách cá nhân, sau bữa tối, nàng hướng tất cả câu chuyện của nàng sang Charles; nhưng khi bữa ăn tiếp tục, nàng trở nên bất tiện khi nhận ra rằng Jason Fielding đang ngắm nghía nàng qua hàng nền ở giữa bàn.

Jason nâng ly rượu của hần lên môi, ngắm nhìn nàng. Nàng đang giận hần, hần biết, vì hần đã ang những chiếc áo đen tồi tàn ấy đi mất, và nàng đang mong đến chết được trút một tràng chửi rửa lên đầu hần - hần có thể thấy điều đó trong đôi mắt sáng quắc lên của nàng.

Nàng thật là một người đẹp kiêu hãnh, sinh động, hần nghĩ một cách công bằng. Nàng đã có vẻ là một thứ nhỏ bé xinh xinh trước đây, nhưng hần đã không mong chờ nàng trở thành một người đẹp nẩy nở rực rỡ như thế tới nay, chỉ bằng cách trút bỏ những chiếc áo đen xấu xí ấy đi. Có lẽ hần ghét cái màu tang chế buồn thảm ấy nhiều đến nỗi nó đã làm hồng con mắt nhìn của hần đối với nàng. Dù sao chẳng nữa, hần cũng chẳng nghĩ ngờ gì là Victoria Seaton đã làm cho các cậu nhóc bên nhà đeo đuổi nàng một cách vui vẻ.

Không nghi ngờ gì nàng cũng sẽ làm loá mắt các cậu nhóc nước Anh. Làm loá mắt các cậu nhóc và những người đàn ông, hẳn tự sửa lại.

Và ngay tại đó là vấn đề của hắn: bắt chắp những đường cong nẩy nở cảm dỗ và gương mặt làm đắm say lòng người của nàng, hẳn nhanh chóng bị thuyết phục rằng nàng là một cô bé ngây thơ thiếu kinh nghiệm, như Charles đã khẳng định. Một cô bé ngây thơ thiếu kinh nghiệm đã đến ngưỡng cửa nhà hắn, và bây giờ hắn phải bắt đầu dĩ chịu trách nhiệm về nàng. Hình ảnh bản thân hắn làm người bảo vệ cho nàng - một người bảo vệ dừ dẩn của một trinh nữ — thật nhớ nhặng đến nỗi hắn suýt bật cười, tuy nhiên đó lại là vai trò hắn bị buộc phải đóng. Mọi người biết hắn sẽ chắc chắn thấy chuyện đó cũng lố bịch như hắn thôi, xét từ tai tiếng lây lừng của hắn với phụ nữ mà ra.

O'Malley rót thêm rượu vào ly cho hắn, và Jason uống trong khi cố quyết định cách có lợi nhất để rũ nàng ra khỏi tay hắn một cách an toàn. Càng suy tính, hắn càng thấy thuyết phục là hắn phải cung cấp cho nàng một mùa lễ hội London mà Charles đã rất mong nàng phải có.

Với sắc đẹp rực rỡ của Victoria, thật dễ dàng để đưa nàng vào xã hội một cách thành công. Và với sự hấp dẫn của một món hồi môn nhỏ mà hắn cung cấp thêm vào đó, cũng sẽ thật dễ dàng để giúp nàng chắc chắn cưới được một công tử London thích hợp. Nhưng mặt khác, nếu nàng thật sự tin anh chàng Andrew của nàng sẽ đến đón nàng, nàng có thể quyết tâm chờ đợi hàng tháng nữa, thậm chí hàng năm nữa, trước khi chấp nhận một người khác, và điều đó lại chẳng thích hợp với Jason tí nào.

Cùng với cái kế hoạch đang hình thành giữa chừng của hắn, hắn chờ cho đến khi có một quãng ngừng trong câu chuyện và nói với nàng bằng cái giọng tưởng như là ngẫu nhiên, “Charles cho ta biết rằng cô thực tế là đã đính hôn với ... ồ ... Anson? Albert?”

Victoria quay ngoắt đầu lại. “Andrew,” nàng nói.

“Anh ta thế nào?” Jason thóc mách.

Một nụ cười triu mến lướt qua gương mặt của Victoria khi nàng nghĩ về điều đó. “Anh ấy dịu dàng, đẹp trai, thông minh, tử tế, chu đáo—”

“Ta nghĩ ta đã có ý tưởng chung rồi,” Jason khô khan ngắt lời nàng. “Hãy nghe lời khuyên của ta và quên hẳn đi.”

Cố nén sự thôi thúc ném cái gì đó vào mặt hắn, Victoria hỏi: “Tại sao?”

“Hắn không phải là người đàn ông dành cho cô. Trong bốn ngày cô đã đảo lộn mọi thứ ở nhà ta lên. Cô có thể làm cái trò gì với anh chàng nhà quê ừ lý người sẽ muốn một cuộc sống phẳng lặng qui củ chứ? Không ngoan là cô quên hẳn đi và tận dụng tối đa mọi cơ hội cô có ở đây.”

“Thứ nhất—” Victoria bật ra, nhưng Jason ngắt lời nàng, chủ tâm gieo mầm một mối bất mãn. “Dĩ nhiên, rất có lẽ cô không quên Albert, nhưng Albert có thể sẽ quên cô. Chứ không phải có câu ‘xa mặt, cách lòng’ sao?”

Cố nén cơn giận bằng một nỗ lực siêu nhiên, Victoria nghiêng chặt răng và chẳng nói gì.

“Sao, không có tranh cãi gì sao?” Jason châm chĩa, lòng ngưỡng mộ cái cách mà cơn giận đã biến đôi mắt nàng sang màu khói lam sẫm.

Victoria hất cằm lên. “Ồ nước tôi, thưa ông Fielding, tranh cãi tại bàn ăn được xem là thiếu giáo dục.”

Sự khiển trách úp mở của nàng làm hắn vui thích. “Thật là phiền phức cho cô quá,” hắn nhỏ nhẹ nhận xét.

Charles ngả người ra lưng ghế, một nụ cười kín đáo nở trên môi ông khi ông ngắm con trai đấu khẩu với người con gái trẻ xinh đẹp, người nhắc ông nhớ thật nhiều đến mẹ nàng. Đôi trẻ hoàn hảo cho nhau, ông quyết định. Victoria không sợ Jason. Tâm hồn và sự ầm áp của nàng sẽ làm dịu hắn, và một khi hắn đã dịu đi, hắn sẽ trở thành một người chồng mà các cô gái trẻ mơ ước. Họ sẽ làm cho nhau hạnh phúc, nàng sẽ tặng Jason một đứa con trai.

Ngập trong niềm vui và mãn nguyện, Charles hình dung đứa cháu trai mà họ sẽ cho ông khi họ đã cưới nhau. Sau tất cả những năm tháng trống rỗng và tuyệt vọng ấy, ông và Katherine thực sự chuẩn bị có những đứa

cháu cùng nhau. Đúng thế, Jason và Victoria dù bây giờ không hoà hợp lắm với nhau, nhưng điều đó chắc chắn sẽ tới thôi. Jason là một người đàn ông sắt đá, rành rẽ, cay đắng, và hẳn có lý do để là như vậy. Nhưng Victoria có lòng can đảm của Katherine, sự dịu dàng của bà, nhiệt huyết của bà. Và Katherine đã làm thay đổi cuộc đời của chính ông. Bà đã dạy ông ý nghĩa của tình yêu. Và của sự mất mát. Tâm trí ông trôi dạt trở về những sự việc thời quá vãng đã dẫn dắt đến buổi tối ý nghĩa này...

Vào cái ngày được hai mươi hai tuổi, Charles đã có cái tai tiếng xứng đáng là một kẻ phóng đảng, cờ bạc, một tay chơi khét tiếng. Ông không có trách nhiệm, không biết giới hạn, và hoàn toàn không có triển vọng gì, vì anh lớn của ông đã thừa kế cái tước hiệu công tước và mọi thứ đi cùng với nó - mọi thứ ngoại trừ tiền, thế đấy. Tiền đã rút ra chẳng bao giờ dè xẻn, vì trong suốt 400 năm, những người đàn ông nhà Fielding đều đã trưng ra cái khuynh hướng mạnh mẽ là có cái thói tiêu xài vung phí. Thực sự là Charles không tệ gì hơn cha của ông, hay cha của cha ông. Em trai của Charles là người họ Fielding duy nhất từng mong muốn chống lại những cảm dỗ tội lỗi, nhưng anh ta đã làm điều đó bằng cái cách thái quá tiêu biểu của nhà Fielding là quyết định trở thành một người truyền giáo và bỏ đi Ấn độ.

Cùng vào khoảng thời gian đó, cô nhân tình người Pháp của Charles tuyên bố có thai. Khi Charles đề nghị cho cô ta tiền chứ không phải là hôn ước, cô ta khóc và nguyên rửa ông, nhưng chả ích gì. Cuối cùng cô ta rời bỏ ông trong một cơn thịnh nộ. Một tuần sau khi Jason được sinh ra, cô ta quay về nơi ở của Charles, tổng đưa bé vào tay ông chẳng chút khách khí nào, và biến mất. Charles không mong muốn mang cái gánh nặng một đứa bé trên lưng, nhưng ông cũng không thể cho phép mình bỏ đứa bé vào một nhà trẻ mồ côi nào đó. Trong một khoảnh khắc thuần túy cảm hứng, ông nảy ra cái ý nghĩ mang Jason cho cậu em trai và người vợ xấu xí của anh ta khi họ chuẩn bị đi Ấn độ để “cứu nhân độ thế.”

Chẳng một chút do dự, ông mang đứa trẻ cho hai kẻ cuồng tín vô sinh, kinh sợ chúa trời đó – cùng với mọi đồng xu mà ông có - để chăm lo cho Jason, và phải tay với mọi chuyện.

Cho đến khi đó ông đã xoay sở để chu cấp ỉnh khá đủ bằng cờ bạc, nhưng cái vận may đồng đánh đã luôn đi cùng ông cuối cùng rồi cũng rời bỏ ông. Cho đến khi ông được 32 tuổi, Charles buộc phải đối mặt với thực tế là ông không thể duy trì được nữa một mức sống khá là trưởng giả thích hợp một người dòng dõi như ông, chỉ tính chuyện tiếp tục bài bạc thôi cũng không thể. Vấn đề của ông là phổ biến với bọn quý tử túng quẫn của các gia đình danh gia vọng tộc, và Charles giải quyết điều đó theo cách truyền thống: ông quyết định đổi cái tên danh giá của gia đình lấy một món hồi môn béo bở. Với một sự thờ ơ bất cần, ông hỏi cưới con gái của một thương gia giàu có, một cô gái trẻ tiền lắm, sắc tầm tầm, và trí tuệ nghèo nàn.

Cô gái trẻ và cha cô háng hái chấp nhận lời cầu hôn, và người anh của Charles, ông bá tước, còn đồng ý tổ chức một dạ tiệc để chào mừng đám cưới.

Charles gặp lại người em họ xa của ông, Katherine Langston, cô cháu nội 18 tuổi của Nữ bá tước Claremont vào cái dịp định mệnh ấy. Khi ông gặp nàng lần cuối, ông đang thực hiện một chuyến viếng thăm hiếm hoi tại nhà anh trai ông ở Wakefield và Katherine lúc đó là một đứa trẻ 10 tuổi đang về nghỉ hè ở điền trang bên cạnh. Trong suốt nửa tháng nàng đi theo ông hầu như là đến mọi nơi ông đi, nhìn ông với niềm thương mến không dấu giếm trong đôi mắt to xanh của nàng. Khi đó ông nghĩ nàng là một cô nhóc bé bỏng xinh xắn hiếm hoi, với nụ cười dễ yêu, và tinh thần thì nhiều hơn cả những cô gái gấp đôi tuổi mình, khi nàng cặp kè bên cạnh ông trên con ngựa non của nàng và rủ ông chơi thả diều cùng nàng.

Giờ thì nàng lớn lên thành một cô gái đẹp mê hồn, và Charles khó lòng rời mắt khỏi nàng.

Với vẻ bên ngoài bình thản chán chường, ông ngắm nhìn dáng hình tuyệt vời của nàng, gương mặt hoàn mỹ của nàng, và mái tóc màu đỏ ánh vàng lộng lẫy của nàng khi nàng đứng tách biệt bên góc phòng, trông trầm lặng và siêu thực. Rồi ông đi đến bên nàng với một ly Madeira trong một tay và tựa tay kia một cách ngẫu hứng lên mặt lò sưởi, công khai và táo bạo ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng. Ông chờ nàng cất tiếng phản đối sự lấn tới của ông, nhưng Katherine không phản đối gì hết cả. Nàng không đỏ mặt thẹn thùng trước sự đánh giá chân thành của ông, và cũng chẳng quay đi. Nàng chỉ nghiêng đầu sang một bên như thể chờ ông kết thúc. “Chào Katherine,” cuối cùng ông nói.

“Xin chào, Charles,” nàng trả lời, giọng nói mềm mại của nàng bình thản, không chút bối rối.

“Em có thấy bữa tiệc này cũng ngớ ngẩn không chịu nổi như anh không, em bé?” ông hỏi, lòng ngạc nhiên vì sự điềm tĩnh của nàng.

Thay vì lấp bấp vài lời vô nghĩa về việc đó là một bữa tiệc vui vẻ, Katherine đã ngược đôi mắt xanh nhìn thẳng khiến người ta bối rối ấy nhìn vào mắt ông và lặng lẽ trả lời, “Đây là khúc đạo đầu phù hợp ột cuộc hôn nhân được xếp đặt vì những lý do tiền bạc, lạnh lùng, và không còn là gì khác.”

Sự bộc trực thẳng thừng của nàng làm ông ngạc nhiên, nhưng không nhiều bằng vẻ buộc tội lạ lùng làm thâm tối đôi mắt xanh của nàng trước khi nàng quay lưng bước đi. Không nghĩ ngợi gì, Charles vươn ra ngăn nàng lại. Sự động chạm của cánh tay trần của nàng dưới bàn tay ông gây nên một cơn choáng váng xuyên suốt cả hệ thần kinh của ông, một cơn choáng váng mà chắc hẳn cả Katherine cũng cảm nhận được bởi vì cả thân thể nàng trần cứng lại. Thay vì kéo nàng lại phía ông, Charles dẫn nàng về phía trước, ra ngoài ban công. Trong ánh trăng ông quay lại phía nàng, bởi vì lời buộc tội rất đau của nàng, giọng ông khô cứng. “Em thật quá tự tung tự tác khi cho rằng tiền là nguyên nhân duy nhất khiến anh cưới Amelia. Người ta có những lý do khác để cưới.”

Một lần nữa đôi mắt xanh khiến người ta bối rối ấy nhìn vào mắt ông. “Không phải là những người như chúng ta,” nàng bình thản bác bỏ. “Chúng ta cưới để tăng cường quyền lực, tiền bạc và vị trí xã hội của gia đình. Trong trường hợp của anh, anh cưới để tăng cường gia sản.”

Dĩ nhiên Charles đang đem cái dòng dõi quý tộc của ông ra mà buôn bán vì tiền, và cho dù đây là một chuyện được chấp nhận một cách thông dụng, nàng làm ông cảm thấy chẳng còn là con người khi làm điều đó. “Thế còn em?” ông chế nhạo. “Em sẽ không lấy chồng vì một trong những lý do đó chứ?”

“Không,” nàng dịu dàng đáp lại. “Em sẽ không. Em sẽ lấy chồng bởi vì em yêu ai đó, và em được yêu lại. Em sẽ không an phận vì một cuộc hôn nhân như cha mẹ em đã làm. Em mong muốn nhiều hơn thế từ cuộc đời và em có nhiều hơn thế để trao tặng.”

Những lời nói dịu dàng ấy tràn đầy sức thuyết phục đến nỗi Charles chỉ biết nhìn nàng cho đến khi ông nói, “Bà nội quý phái của em sẽ không hài lòng nếu em lấy chồng vì yêu chứ không phải vì địa vị, em bé ạ. Tin đồn đã nói rằng bà ấy muốn một sự tác hợp với nhà Winstons và bà ấy cho rằng em sẽ bảo đảm điều ấy cho bà.”

Lần đầu tiên Katherine mỉm cười, một nụ cười chậm chậm, quyến rũ làm sáng bừng gương mặt nàng và làm cho Charles bần rùn cả người. “Bà nội và em,” nàng nhẹ nhàng nói, “đã từ lâu không bàn chuyện này nữa, nhưng em cũng quyết tâm như bà để đi con đường của riêng em.”

Trông nàng thật đẹp, thật tươi mát và thanh khiết, đến nỗi cái vỏ cay độc bao bọc Charles suốt ba mươi năm qua bắt đầu rạn vỡ, đột nhiên để ông lại đó cô đơn và trống rỗng. Không nhận ra ông đang làm gì, ông giơ tay lên và kính cẩn lướt những đầu ngón tay lên gò má mịn màng của nàng. “Anh hy vọng người đàn ông em yêu sẽ xứng đáng với em,” ông dịu dàng nói.

Trong một khoảng khắc chùng như vô tận, Katherine tìm kiếm trên những đường nét của gương mặt ông như thể nàng có thể nhìn thấy đằng sau gương mặt ấy, nhìn thấu tâm hồn mỗi mảy, vỡ mộng của ông. “Em nghĩ,” nàng dịu dàng thì thầm, “rằng đó đúng ra sẽ là chuyện liệu em có xứng với chàng không. Anh thấy đấy, chàng cần em nhiều lắm, mặc dù chỉ bây giờ chàng mới nhận ra điều đó.”

Sau một lúc ý nàng mới dội vào ông, và ông nghe mình rên lên cái tên của nàng với một niềm khao khát bỏng cháy bất thần của một người đàn ông vừa mới khám phá ra điều mà anh ta đã tìm kiếm cả cuộc đời trong vô thức - một người đàn bà yêu anh ta vì chính bản thân anh ta, vì con người mà anh ta có thể trở thành, con người anh ta muốn trở thành. Và Katherine không có lý do nào khác để muốn ông hay yêu ông; dòng máu của nàng cũng cao quý như dòng máu của ông, những mối liên hệ của nàng còn tốt hơn nhiều, tài sản của nàng còn lớn hơn nhiều.

Charles nhìn nàng, cố chối bỏ cái xúc cảm đang tuôn trào qua người ông. Chuyện này thật điên rồ, ông tự nhủ. Ông chẳng biết nàng nhiều. Ông chẳng phải là một tên trẻ dại để tin rằng đàn ông và đàn bà có thể yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Ông còn chẳng tin chút nào vào tình yêu cho đến giây phút đó. Nhưng bây giờ ông tin, vì ông muốn cô gái thông minh, xinh đẹp đầy lý tưởng này yêu ông, và chỉ ông thôi. Vì một lần trong đời, ông đã tìm ra một điều gì đó hiếm hoi, tốt đẹp, thanh khiết, và ông quyết giữ bằng được cô gái này như thế - để cưới nàng và âu yếm nàng, để bảo vệ nàng tránh xa sự cay độc mà dường như đang xói mòn tất cả mọi người trong tầng lớp xã hội của họ.

Viễn cảnh phá bỏ đính ước với Amelia không làm lương tâm ông bối rối, vì ông không có chút ảo tưởng nào về việc tại sao cô ta đồng ý lấy ông. Cô ta bị ông lôi cuốn, ông biết, nhưng cô ta đang lấy ông vì cha cô ta muốn gắn kết với giai cấp quý tộc.

11. Chương 07 Part 2

Trong hai tuần đầy sung sướng tuyệt vời, Katherine và ông cố gắng giữ cho tình yêu đang lớn lên giữa họ bí mật, hai tuần của những giây phút vụng trộm với nhau, của những cuộc đi dạo lặng im qua miền quê, của những tiếng cười và những giấc mơ tương lai chia sẻ cùng nhau.

Vào cuối thời gian đó, Charles đã không thể nào trì hoãn cuộc gặp gỡ cần có với Nữ công tước goá phụ Claremont được nữa. Ông muốn cưới Katherine.

Ông chuẩn bị tinh thần rằng bà công tước sẽ phản đối, vì cho dù gia đình ông là một gia tộc cổ xưa và cao quý, ông chỉ là đứa con thứ không tước hiệu. Tuy nhiên, những cuộc hôn nhân như thế xảy ra khá thường xuyên, và ông mong đợi rằng bà ta sẽ không tranh cãi và rồi sẽ nhượng bộ vì Katherine mong muốn cuộc hôn nhân này cũng tha thiết như ông vậy. Ông không mong đợi bà ta điên cuồng vì thịnh nộ, hay gọi ông là ‘tên cơ hội trác táng’ và ‘kẻ suy đồi dâm dăng bẩn thỉu.’ Ông không mong đợi bà ta xỉ vả hành vi nhăng nhit của tổ tiên ông và của chính ông, hay gọi các bậc tiền bối của ông là “những thằng khùng vô trách nhiệm, chực tên như một.”

Nhưng hơn tất cả, ông không mong đợi bà ta thề nếu Katherine lấy ông, bà ta sẽ từ nài và tống cổ ông đi không ột cắc. Những điều như thế đơn giản là chẳng thể làm. Nhưng khi ông rời căn nhà vào tối đó, Charles biết người phụ nữ ấy sẽ làm chính xác như bà ta đã dọa. Ông quay về nhà và trải qua đêm ấy trong nỗi tuyệt vọng hay giận dữ. Đến sáng, ông biết ông không thể - ông sẽ không cưới Katherine, vì dù cho ông sẵn lòng kiếm sống lương thiện bằng hai bàn tay của chính mình nếu cần, ông cũng không thể chịu nổi việc thấy Katherine xinh đẹp kiêu hãnh của ông trở nên thấp kém vì ông. Ông sẽ không làm cho nàng bị đuổi khỏi gia đình và bị xã hội xa lánh.

Ngay cả nếu ông có thể bù đắp cho nàng vì sự nhục nhã mà nàng phải chịu, ông biết ông không bao giờ có thể để nàng làm bà nội trợ đầu tắt mặt tối thông thường được. Nàng trẻ trung, đầy lý tưởng và yêu ông, nhưng nàng cũng quen với xống váy đẹp và người hầu kẻ hạ làm mọi việc cho nàng. Nếu ông phải làm việc để kiếm sống, ông không thể cho nàng những điều đó. Katherine chưa bao giờ rửa một cái đĩa, cọ sàn nhà hay là một chiếc áo, và ông không thể thấy nàng hạ mình làm những việc đó chỉ vì nàng đã ngốc nghếch mà yêu ông.

Khi cuối cùng ông sắp xếp được một cuộc gặp gỡ bí mật ngắn với nàng ngày hôm sau, Charles báo cho nàng biết quyết định của ông. Katherine tranh luận rằng những tiện nghi xa xỉ của cuộc sống chẳng có nghĩa lý gì với nàng; nàng van nài ông mang nàng đi Mỹ, nơi người ta nói là bất kỳ ai cũng có thể tạo dựng một cuộc sống tươi tốt nếu người ta mong muốn làm việc vì điều đó.

Không thể chịu đựng nổi nước mắt của nàng hay chính nỗi đau đớn của ông, Charles đã cộc cằn nói với nàng rằng những suy nghĩ của nàng thật là ngốc nghếch, rằng nàng sẽ chẳng bao giờ sống qua được cuộc sống ở Mỹ. Nàng đã nhìn ông như thể ông sợ làm việc để kiếm sống, và rồi nàng buộc tội ông đã muốn món của hồi môn của nàng chứ không phải nàng – chính xác như điều bà nàng đã bảo nàng thế về ông.

Với Charles, người đã rộng lòng hy sinh hạnh phúc của chính mình cho nàng, lời buộc tội đó cửa lòng ông như một con dao. “Hãy tin điều đó nếu em muốn,” ông đã kêu lên, bắt mình phải quay đi khỏi nàng trước khi ông mất tự chủ và trốn đi làm đám cưới với nàng ngay trong ngày hôm đó. Ông cất bước về phía cửa, nhưng ông không thể chịu đựng được việc nàng nghĩ ông chỉ muốn tiền bạc của nàng. “Katherine,” ông nói, rồi ngừng mà không quay mặt lại. “Anh xin em đừng tin điều đó về anh.”

“Em không tin,” nàng thì thầm nức nở. Nàng cũng không tin ông sẽ đặt dấu chấm hết cho niềm khát khao về nhau vô vọng và đau đớn của họ bằng cách cưới Amelia một tuần sau đó. Nhưng đó chính xác là điều mà Charles đã làm. Đó là hành động hoàn toàn không ích kỷ đầu tiên trong cuộc đời ông.

Katherine tham dự đám cưới của ông cùng với bà nội nàng, và trong suốt những tháng năm ông sống, ông sẽ không thể quên cái vẻ bị bội phản trong đôi mắt Katherine khi ông kết thúc việc mang cuộc đời ông ra

mà cam kết ột người đàn bà khác.

Hai tháng sau, nàng cưới một bác sỹ người Ailen và đi Mỹ cùng ông ấy. Nàng làm điều đó, Charles biết, vì nàng giận bà nàng và vì nàng không thể chịu được việc ở lại nước Anh bên cạnh Charles và vợ ông. Và nàng làm điều đó để chứng tỏ cho ông thấy, bằng cái cách duy nhất mà nàng biết, rằng tình yêu của nàng dành cho ông sẽ vượt qua bất cứ điều gì - kể cả một cuộc sống bên Mỹ.

Cùng năm đó, người anh của Charles chết trong một vụ đấu súng ngu xuẩn trong khi đang say và Charles thừa hưởng tước hiệu công tước. Ông không được thừa kế nhiều tiền, nhưng cũng đủ để giữ Katherine trong sự xa hoa khiếm tốn nhất. Nhưng Katherine đã đi rồi; ông đã không tin là tình yêu của nàng đủ mạnh để chịu đựng vài điều bất tiện. Charles không quan tâm về số tiền ông thừa hưởng; Charles không quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa.

Không lâu sau đó, người em truyền giáo của ông chết ở Ấn độ, và mười sáu năm sau nữa, Amelia vợ ông chết.

Vào cái đêm đưa tang Amelia, Charles đã say túy lúy, như ông vẫn thường say trong những ngày ấy, nhưng vào cái đêm đặc biệt ấy, khi ông ngồi trong sự cô độc buồn thảm của ngôi nhà, một suy nghĩ mới hình thành trong ông: Một ngày nào đó sớm thôi, ông cũng chết. Và khi ông chết, điền sản nhà công tước sẽ rơi khỏi tay gia tộc Fieldings mãi mãi. Bởi vì Charles không có con thừa tự.

Suốt mười sáu năm, Charles đã sống trong một sự lãng quên trống rỗng kỳ lạ, nhưng vào cái đêm định mệnh ấy, khi ông suy ngẫm về cuộc đời vô nghĩa của ông, một điều gì đó bắt đầu hình thành trong ông. Mới đầu đó chỉ là một sự bất ổn mơ hồ, rồi nó thành nỗi chán ngán; nó phát triển thành mối oán giận, và rồi từ từ, chậm rãi, nó trở thành một cơn phẫn uất. Ông đã mất Katherine, ông đã mất mười sáu năm của cuộc đời ông. Ông đã chịu đựng một người vợ tẻ nhạt, một cuộc hôn nhân không tình yêu, và giờ ông sắp sửa chết đi không có người nối nghiệp. Lần đầu tiên trong 400 năm qua, tước hiệu công tước sắp sửa trượt hoàn toàn khỏi tay gia đình Fielding, và Charles bỗng quyết định không vứt bỏ nó như ông đã vứt bỏ tất cả những gì còn lại của cuộc đời ông.

Đúng, nhà Fieldings không phải là một gia tộc giàu có hay đáng tự hào gì đặc biệt, nhưng, vì chúa, tước hiệu là của họ và Charles quyết tâm giữ nó lại.

Để làm điều đó, ông cần một người thừa kế, có nghĩa là ông phải kết hôn lại. Sau tất cả những thành tích dục tình thời trẻ, cái ý nghĩ phải thượng lên trên một phụ nữ và gieo mầm một kẻ thừa kế xem ra thật mệt mỏi chứ chẳng vui thú chút nào. Ông nhớ nghĩ đến tất cả những người đàn bà xinh đẹp ông đã đưa vào giường cách đây đã lâu - về cô vũ nữ ba lê xinh đẹp người Pháp đã từng là nhân tình của ông và đã trình cho ông một tên tạp chủng...

Niềm vui làm ông nhảy dựng lên. Ông không cần phải kết hôn lại, bởi vì ông đã có người thừa kế! Ông có Jason. Ông không biết luật pháp về quyền thừa kế có cho phép truyền lại tước hiệu ột người con ngoài giá thú hay không, nhưng điều đó không có gì khác biệt với ông. Jason là một người họ Fielding, và những người ít ỏi biết sự tồn tại của Jason ở Ấn độ đều tin rằng chàng là đứa con hợp pháp của em trai Charles. Hơn nữa, vua Sácơ đã ban danh hiệu công tước cho ba người con ngoài giá thú của ông ta, vậy thì bây giờ ông, Charles Fielding, Công tước xứ Atherton, cũng sắp sửa làm theo tấm gương ấy.

Ngày hôm sau, Charles thuê mấy viên thám tử đi tìm kiếm, nhưng đã mất hai năm dài trước khi một trong số họ cuối cùng cũng gửi về cho Charles một báo cáo với thông tin đặc biệt. Không một dấu vết nào của người em dâu của Charles được tìm ra, nhưng Jason được khám phá ra ở Dehli, nơi chàng rõ ràng là đã tích lũy được một gia tài trong việc kinh doanh và nghề tàu biển. Bản báo cáo bắt đầu bằng nơi ở hiện tại của Jason; nó kết thúc bằng tất cả những thông tin mà viên thám tử khám phá ra về quá khứ của chàng.

Niềm hân hoan tự hào của Charles về những thành công tài chính của Jason ngay lập tức chuyển thành nỗi khiếp sợ và rồi thành một cơn phẫn uất khi ông đọc về việc người em dâu đã ngược đãi ghê tởm đứa trẻ ngây thơ mà ông đã trao cho bà ta chăm sóc. Khi ông đọc xong, ông cảm thấy nôn nao.

Quyết tâm làm cho Jason trở thành người kế tự hợp pháp của ông bây giờ hơn bao giờ hết, Charles gửi cho chàng một bức thư yêu cầu chàng trở về London để ông có thể chính thức thừa nhận chàng như vậy.

Khi Jason không trả lời, Charles, với lòng quyết tâm đã từ lâu tiềm tàng trong tính cách của ông, đã tự mình đi một chuyến đến Delhi. Tràn đầy lòng ăn năn không thể diễn tả và sự kiên quyết tuyệt đối, ông đi đến căn nhà trắng lệt của Jason. Trong cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ, trước hết ông thấy những điều mà bản báo cáo của thám tử đã báo cho ông biết: Jason đã kết hôn, làm cha của một đứa bé trai và sống như một ông hoàng. Hẳn cũng nói rõ ràng cho ông biết là hẳn chẳng muốn làm gì với Charles, hay với cái gia tài thừa kế mà Charles đang cố mang cho hẳn. Trong những tháng tiếp theo, khi Charles bướng bỉnh ở lại Ấn độ, ông từ từ thành công trong việc thuyết phục người con lạnh lùng trầm lặng của ông rằng ông đã chẳng bao giờ dung túng hay hình dung được những ngược đãi khủng khiếp mà Jason đã phải chịu đựng khi hẳn là một đứa trẻ. Nhưng ông không thể thuyết phục hẳn trở về Anh làm người thừa tự.

Melissa, người vợ xinh đẹp của Jason, mê mẩn cái ý tưởng trở về London làm Nữ hầu tước xứ Wakefield, nhưng cả những cơn tam bành của cô ta lẫn sự nài xin của Charles đều không có một chút tác động nhỏ nào lên Jason. Jason chẳng màng gì những tước hiệu, hẳn cũng không có chút cảm thông còn con nào cho nguy cơ mất tước công tước của gia tộc Fieldings.

Charles đã gần như từ bỏ khi ông bắt gặp một lý lẽ tuyệt hảo. Một đêm, khi ông ngắm nhìn Jason chơi với đứa con bé bỏng của hẳn, trong ông loé lên ý nghĩ rằng có một người mà vì người đó Jason sẽ làm mọi việc: Jamie. Jason yêu cậu bé đến mê mẩn. Và thế là Charles lập tức thay đổi chiến thuật. Thay vì cố thuyết phục Jason về những quyền lợi hẳn có cho chính hẳn bằng cách trở về Anh, ông chỉ ra rằng với việc từ chối chấp nhận Charles nhận hẳn là người thừa kế, Jason đã chối bỏ quyền thừa kế chính đáng của Jamie bé bỏng. Tước hiệu, và tất cả mọi thứ đi cùng, cuối cùng sẽ là của Jamie.

Điều đó có tác dụng.

Jason chỉ định một người có khả năng điều hành công việc kinh doanh của hẳn ở Delhi và đưa cả gia đình chuyển về Anh. Với ý định xây dựng cho cậu bé cả một “vương quốc”, Jason tự tiêu pha một số tiền lớn để khôi phục điền trang Atherton đang tàn tạ thành một xứ trắng lệt hơn bất kỳ điền trang nào mà họ từng sở hữu.

Trong khi Jason bận điều hành công việc khôi phục, Melissa chạy đi London để nắm lấy cái vị trí của cô ta trong xã hội như là một Nữ hầu tước mới của xứ Wakefield. Trong vòng một năm, những chuyện đồn đại về những vụ lăng mạ của cô ta lan tràn qua London như là một cơn hoả hoạn. Vài tháng sau, cô ta và đứa trẻ đã chết...

o o o

Charles lắc mình ra khỏi những mơ tưởng đau buồn và nhìn lên khi những chiếc nắp được mang đi khỏi bàn. “Tối nay chúng ta thoát khỏi tập tục nhé?” ông đề nghị với Victoria. “Thay vì đàn ông ngồi lại bàn uống pocô tô và hút xì gà, con có phản đối không nếu chúng ta làm thế cùng con trong phòng khách? Ta ghét không được ở bên con làm bạn.”

Victoria không biết tập tục, nhưng dù sao nàng cũng vui vẻ phá bỏ chúng và nàng nói vậy. Khi nàng chuẩn bị bước vào căn phòng khách màu hồng và hoàng kim, Charles lại kéo nàng lại và nói nhỏ, “Ta để ý là con đã bỏ đồ tang sớm, con thân mến. Nếu đó là quyết định của con, ta hoan nghênh - mẹ con ghét màu đen; bà ấy nói vậy với ta khi còn là một đứa trẻ và bị bắt phải mặc màu đen để tang cho cha mẹ bà ấy.” Đôi mắt sắc sảo của Charles nhìn xoáy vào nàng. “Là quyết định của con hả, Victoria?”

“Không,” Victoria thừa nhận. “Ông Fielding đã ang áo xống của con đi và thay thế bằng những thứ này hôm nay.”

Ông nghiêm nghị gật đầu. “Jason có ác cảm với các dấu hiệu tang tóc, và xét từ những cái nhìn giận dữ mà con nhìn nó vào bữa tối, con không vui vì việc nó đã làm. Con nên nói cho nó biết như thế,” ông nói. “Đừng để nó hăm dọa con, con gái; nó không thể chịu nổi những kẻ chết nhất.”

“Nhưng con không muốn làm bác phiền lòng,” Victoria lo lắng nói. “Bác nói tim bác không khoẻ.”

“Đừng lo gì về ta,” ông nói và cười nho nhỏ. “Tim ta hơi yếu, nhưng không yếu đến mức mà không thể hào hứng một chút. Thực ra, chuyện đó có thể mang lại cho ta vô số điều tốt lành. Cuộc sống đã quá ư ngắn ngủm trước khi con đến.”

Khi Jason đã ngồi xuống thưởng thức ly poocô và xì gà của hắn, vài lần Victoria cố làm như Charles đã bảo nàng, nhưng mỗi lần nàng nhìn Jason và cố gắng đưa vấn đề áo xống của nàng ra, lòng can đảm của nàng lại bỏ chạy mất. Cho bữa ăn tối hôm nay hắn đã mặc một chiếc quần màu xám đen cắt thật đẹp cùng một chiếc áo khoác rất hợp với một chiếc gilê màu xanh sẫm và áo sơ mi lụa xám ngọc trai. Bất chấp trang phục thanh nhã và cái kiểu ngồi duỗi dài hai chân ra đằng trước rồi bắt chéo cổ chân vào nhau rất ngẫu hứng của hắn, hắn dường như cứ toả ra cái sức mạnh nghiệt ngã, cứng nhắc. Có điều gì đó sơ khai và nguy hiểm nơi hắn, và nàng có cái cảm giác khó chịu rằng trang phục thanh tao và tư thế hững hờ của hắn chẳng là gì khác ngoài sự trá hình nhằm ru ngủ để người ta khinh suất mà tin rằng hắn văn minh trong khi hắn chẳng văn minh gì hết.

Hắn nhúc nhích một tí và Victoria lại nhìn trộm hắn. Mái đầu tóc đen của hắn ngã ra sau, để lộ xì gà nhỏ gắn giữa hàm răng trắng, đôi tay hắn đặt lên tay vịn của chiếc ghế bành, nét mặt rám nắng của hắn khuất trong bóng tối. Một cơn ớn lạnh bò dọc sống lưng nàng khi nàng thắc mắc không biết những bí mật đen tối nào ẩn dấu trong quá khứ của hắn. Chắc chắn phải có nhiều điều để làm cho hắn trở nên khắc nghiệt và khó gần đến vậy. Trông hắn giống như kiểu người đã thấy và đã làm đủ thứ chuyện cấm đoán và khủng khiếp – những chuyện đã làm hắn trở nên cứng nhắc và lạnh lùng. Tuy thế hắn thật đẹp – đẹp một cách nguy hiểm xấu xa với mái tóc màu lông báo đen, đôi mắt xanh và thân hình uy vũ. Victoria không thể phủ nhận điều đó, và nếu nàng không sợ hắn chỉ một nửa thôi trong suốt thời gian đó, thế nào nàng cũng muốn chuyện trò với hắn. Thật cảm động biết mấy khi cố thử làm thân với hắn – cũng cảm động y như tội lỗi, nàng tự nhận – cũng ngốc nghếch như cố làm thân với quý. Và có thể là cũng nguy hiểm nữa.

Victoria thở ra một hơi thận trọng, chuẩn bị lịch sự nhưng cứng cỏi khẳng định rằng đồ tang của nàng phải được mang trở lại thì Northrup xuất hiện và tuyên bố Quý bà Kirby và cô Kirby đến.

Victoria thấy Jason trợn cả người lại và ném một cái nhìn khinh thường về phía Charles, ông lại nhún vai ngạc nhiên và nhìn sang Northrup. “Bảo họ đi đi—” hắn nói, nhưng đã quá trễ.

“Không cần thông báo chúng ta đến, Northrup,” một giọng nói cứng cỏi vang lên, và một phụ nữ mập mập lướt vào phòng, theo sau là những vật vấy áo lụa màu cánh gián, mùi nước hoa nồng nặc, và một cô gái tóc đen dễ thương cỡ tuổi Victoria. “Charles!” Quý bà Kirby nói, rọi tia mắt vào ông. “Tôi nghe nói ông vào làng với một cô gái trẻ gọi là cô Seaton hôm nay, và lẽ tự nhiên là tôi phải tự mình thấy cô ấy.”

Chả thèm thông thả lấy hơi một chút, bà ta quay sang Victoria và rạn rở nói, “Cô hắn là Cô Seaton.” Bà ta ngừng lại, đôi mắt ti hí của bà ta sầm soi từng nét trên gương mặt Victoria cái kiểu làm Victoria có cảm giác như là bà ta đang tìm cho ra tí vết. Bà ta tìm thấy một chỗ. “Cái vết mờ trên cằm cô thật đáng tò mò, cô gái thân mến. Làm thế nào mà nó lại xảy ra thế? Tại nạn à?”

“Bẩm sinh,” Victoria quả quyết, nàng mỉm cười, thấy quá mê hoặc bởi người phụ nữ lập dị này để có thể thấy bức bối. Thực sự nàng bắt đầu tự hỏi có phải nước Anh đầy những người thô thiển, tọc mạch, xấu nét mà tính kỳ cục của họ đã hoặc là được bỏ qua hoặc là được khuyến khích nhờ bởi tước hiệu hay của cải của họ hay không.

“Buồn nhỉ,” quý bà Kirby nói. “Nó có làm phiền cô không— hoặc làm cô tổn thương?”

Đôi môi Victoria run lên vì cười. “Chỉ khi tôi soi gương, thưa bà,” nàng đáp.

Không được thoả mãn, Quý bà Kirby xoay người lại để đối diện với Jason, người đã đứng lên và đang ở bên lò sưởi, khuấy tay tựa lên mặt lò. “Vây, Wakefield,” bà ta nói, “Từ vẻ ngoài của mọi thứ ở đây, cái tuyên bố ở trên báo có thể xem ra là thật. Để ta nói với anh sự thật nhé – ta không hề tin cái đó. Ồ, thế sao?”

Jason nhướn lông mày lên. “Thế sao cái gì?”

Giọng Charles vang lên, nhấn chìm những lời của quý bà Kirby. “Northrup, mang cho các quý bà món gì nào!” Mọi người ngồi xuống, cô Kirby chiếm chỗ ngồi bên cạnh Jason, trong khi Charles khơi mào một câu chuyện sôi nổi về thời tiết. Quý bà Kirby nghe một cách nôn nóng cho đến khi Charles nói hết tràng độc thoại, rồi bà ta đột ngột quay sang Jason và nói thẳng, “Wakefield, đính ước của anh còn hay hết?”

Jason đưa ly lên môi, đôi mắt lạnh lùng. “Hết.”

Victoria thấy những phản ứng khác nhau với một từ đó trên những gương mặt xung quanh. Quý bà Kirby

trông mẫn nguyện, con gái bà ta thì vui sướng, Charles có vẻ đau khổ, và nét mặt Jason thì thật khó dò. Trái tim đầy thông cảm của Victoria ngay lập tức đi theo hần ta. Hèn chi Jason có vẻ khắc nghiệt hẳn tâm đến thế - người phụ nữ hần yêu chắc hẳn đã phá vỡ định ước của họ. Tuy nhiên nàng cảm thấy thật kỳ khôi khi mấy người phụ nữ nhà Kirby quay sang nàng như thể họ mong nàng phải nói điều gì đó.

Victoria mỉm cười băng quơ, và quý bà Kirby chủ động nắm lấy câu chuyện. “Ồ, Charles, trong trường hợp đó, tôi cho là ông có ý định mang cô Seaton khốn khổ đi theo trong mùa lễ hội?”

“Tôi dự định thấy rằng là Nữ bá tước Langston chiếm được vị trí chính đáng của cô ấy trong xã hội,” ông mát mẻ sửa lại.

“Nữ bá tước Langst...—” Quý bà Kirby thốt lên.

Charles nghiêng đầu. “Victoria là con gái lớn của Katherine Langston. Trừ khi tôi nhầm lẫn về qui tắc kế vị, bây giờ cô ấy là thừa kế tước hiệu Ái Nhĩ Lan của mẹ cô ấy.”

“Ngay cả là thế,” quý bà Kirby rần rỏi nói, “ông sẽ không dễ dàng gì để mà tìm ra một đám thích hợp cho cô ấy.” Bà ta quay sang Victoria, rõ ra một chút cảm thông giả tạo. “Mẹ cô đã tạo ra một chuyện tai tiếng khi bỏ chạy với anh thợ Ailen ấy.”

Sự cảm phần ẹ nàng phóng qua cả người nàng những tia giận nóng bỏng. “Mẹ tôi lấy một bác sỹ Ailen,” nàng sửa lại.

“Mà không được phép của bà nội cô ấy,” Quý bà Kirby tuyên bố. “những cô gái được giáo dục tử tế không lấy chồng ngược lại ý muốn của gia đình trong đất nước này.” Sự hàm ý rõ ràng rằng Katherine không được giáo dục tử tế làm Victoria giận đến nỗi nàng nắm tay chặt cứng làm móng tay cắm vào lòng tay.

“Ồ, mà, xã hội cuối cùng cũng quên những điều đó,” quý bà Kirby tiếp tục một cách độ lượng. “Hiện tại, cô có nhiều thứ phải học trước khi cô được trình diện. Cô sẽ phải học cách xưng hô cho đúng với mỗi nhà quý tộc, phu nhân của ông ta và con cái ông ta, và dĩ nhiên là những qui tắc giao tiếp khi thăm viếng ai và những vấn đề phức tạp hơn của việc học sắp xếp chỗ ngồi. Chỉ chuyện đó thôi cũng mất hàng tháng để nắm vững – ý tôi là cô có thể xếp ai ngồi cạnh ai tại bàn ăn. Những kẻ thực dân làm ngơ những điều đó, nhưng người Anh chúng tôi coi vấn đề khuôn phép là quan trọng nhất.”

“Có lẽ vì thế mà chúng tôi luôn đánh bại các người trong chiến tranh,” Victoria đưa ý kiến của nàng ra một cách ngọt ngào, cảm thấy thôi thúc phải bảo vệ gia đình và đất nước của nàng.

Đôi mắt của quý bà Kirby nheo lại. “Tôi không có ý nhục mạ. Tuy nhiên, cô sẽ phải kềm cái lưỡi của cô lại nếu cô muốn tìm được một đám thích hợp cũng như là vượt qua tai tiếng của mẹ cô.”

12. Chương 07 Part 3

Victoria đứng dậy và nói với lòng tự hào thầm lặng, “Tôi sẽ thấy khó mà vượt qua được danh tiếng của mẹ tôi. Mẹ tôi đã là một người phụ nữ tốt nhất, dịu dàng nhất trên đời. Bây giờ, nếu bà cho phép, tôi có mấy bức thư phải viết.”

Victoria đóng sập cửa lại sau lưng và đi xuôi đại sảnh để vào thư viện, một căn phòng hào nhoáng với những tấm thảm Ba tư đặt đây đó trên sàn gỗ đánh bóng và những kệ sách xếp hàng trên những bức tường dài. Quá giận dữ và thất vọng để có thể ngồi vào một trong những cái bàn và viết thư cho Dorothy hay Andrew, nàng lang thang đến cạnh những giá sách, tìm một cái gì đó để xoa dịu tinh thần nàng. Đi qua những bộ sách lịch sử, thần học, và thương mại, nàng đến chỗ dành cho thi ca. Mắt nàng dôi qua tên các tác giả, một vài người nàng đã đọc rồi- Milton, Shelley, Keats, Byron. Thực ra là không thực sự muốn đọc gì, nàng chọn bừa một tập sách mỏng vì nó trôi lên vài phân so với những cuốn khác trên giá và mang nó đến mấy chiếc ghế gần nhất.

Nàng vịn lớn ngọn đèn dầu trên bàn lên và ngồi xuống ghế, miễn cưỡng mở cuốn sách ra. Một tờ giấy viết thư màu hồng ướt nước hoa trượt ra và rơi xuống sàn nhà. Victoria tự động nhặt nó lên và dòm cắt nó vào những những chữ đầu tiên của bức thư nhỏ nồng nhiệt, viết bằng tiếng Pháp nhảy vào mắt nàng:

Jason yêu quý,

Em nhớ chàng nhiều quá. Em chờ đến nôn nao, đếm từng giờ qua cho đến khi chàng trở lại với em...

Victoria tự nhủ đọc thư người khác là thiếu giáo dục, và hoàn toàn hạ thấp lòng tự trọng của nàng, nhưng ý nghĩ có một phụ nữ chờ đợi Jason đến nôn nao thật quả khó tin đến nỗi Victoria không thể kiềm chế được sự tò mò thích thú của nàng. Về phần nàng, nàng sẽ chờ đợi đến nôn nao để hắt đi cho khuất mắt! Nàng mãi mê với khám phá của mình đến nỗi nàng không nghe thấy Jason và cô Kirby đang xuôi xuống đại sảnh khi nàng tiếp tục đọc:

Jason yêu quý,

Em nhớ chàng nhiều quá. Em chờ đến nôn nao, đếm từng giờ qua cho đến khi chàng trở lại với em...

Em gửi chàng những vần thơ dễ thương này trong hy vọng chàng sẽ đọc chúng và sẽ nghĩ về em, về những đêm nồng nhiệt mà chúng ta đã chia sẻ trong vòng tay nhau...

o o o

“Victoria!” Jason cúi kính gọi.

Victoria nhảy dựng lên trong nỗi lo lắng tội lỗi, thả rơi cuốn thư, chộp nó lên, và ngồi lại. Cố ra vẻ đang say sưa đọc, nàng mở cuốn sách ra và ngó chăm chăm một cách thất thần vào nó, hoàn toàn không nhận ra là nó đang lật ngược.

“Tại sao cô không trả lời tôi?” Jason hỏi khi hần bước vào thư viện cùng với Cô Kirby dễ thương đeo dính một bên tay. “Johanna muốn chào tạm biệt cô và đề nghị nếu cô muốn mua gì đó trong làng.”

Sau cuộc công kích vô cớ của quý bà Kirby, Victoria không thể không thắc mắc liệu cô Kirby bây giờ có hàm ý rằng Victoria không thể đáng tin cậy để mà lựa chọn những thứ nàng mua. “Tôi xin lỗi, tôi không nghe ông gọi,” nàng nói, cố tạo ra cái vẻ mặt sao cho nàng trông không giận mà cũng không tội lỗi. “Ông thấy đấy, tôi đang đọc, và tôi khá say sưa.” Nàng gấp cuốn sách lại và đặt nó lên bàn, rồi bắt mình nhìn thật bình thản vào hai người. Cái vẻ chán ghét ghê tởm trên mặt Jason làm nàng lùi lại cảnh giác. “Có – có gì sai sao?” nàng hỏi, sợ hãi đoán chắc rằng hần đã nhớ ra bức thư trong cuốn sách và ngờ nàng đã đọc nó.

“Có,” hần gắt, và quay sang cô Kirby, người đang nhìn nàng với cùng một vẻ như Jason. “Johanna, nàng có thể đề xuất một ông thầy nào trong làng có thể dạy cô ta đọc không?”

“Dạy tôi đọc?” Victoria kêu lên, nao núng trước cái vẻ thương hại khinh miệt trên vẻ mặt xinh đẹp của cô nàng tóc đen. “Đừng có ngốc chứ, tôi không cần thầy – tôi hoàn toàn biết đọc.”

Tảng lờ nàng đi, Jason nhìn cô Kirby. “Nàng có thể cho biết tên của một thầy giáo nào có thể đến đây và dạy cô ta không?”

“Có, em nghĩ là có, thưa đức ông. Ông Watkins, linh mục, có thể làm điều đó.”

Với cái vẻ đã phải dằn vặt quá lâu của một người đã bị buộc phải chịu đựng sự lăng mạ quá nhiều lần và sẽ không thể chịu thêm một lần nào nữa, Victoria cứng cỏi nói, “Ồi thế sao, thật vớ vẩn. Tôi không cần một ông thầy nào hết. Tôi biết đọc!”

Bộ điệu của Jason trở nên băng giá. “Đừng có nói dối ta lần nào nữa,” hần cảnh cáo. “Ta khinh miệt những kẻ dối trá—đặc biệt là những mụ đàn bà dối trá. Cô không đọc được một chữ và cô biết tổng điều đó!”

“Tôi không tin được chuyện này!” Victoria nói, không đếm xỉa gì tới tiếng thở hổn hển của cô Kirby. “Tôi biết đọc, Tôi nói à biết!”

Đẩy lùi sự nhẫn nại vừa qua bằng chuyện mà hần hiểu là một nỗ lực trắng trợn của nàng để lừa gạt hần, Jason bước ba bước dài đến bên cạnh bàn, chộp lấy cuốn sách và nhét vào tay nàng. “Vậy thì đọc đi!”

Giận dữ và nhục nhã vì bị đối xử thế này, đặc biệt là trước mặt cô Kirby, người chẳng hề thử làm gì để che dấu niềm vui thích thấy cảnh khốn khổ của Victoria, Victoria giật cuốn sách ra và nhìn thấy bức thư tẩm nước hoa.

“Đọc đi,” hần châm biếm. “Cùng nghe cô đọc nào.”

Với một chủ ý, Victoria liếc nhìn hắn một cách ngờ vực. “Ông tuyệt đối chắc là muốn tôi đọc to cái này lên chứ?”

“To lên,” Jason cộc cằn nói.

“Trước mặt cô Kirby?” nàng hỏi một cách ngây thơ.

“Hoặc là đọc nó đi hoặc là thừa nhận cô không thể,” hắn gắt lên.

“Tốt lắm,” Victoria nói. Nén lại một trận cười đã dâng lên tận cổ, nàng đọc một cách đầy kịch tính: “Jason yêu quý, Em nhớ chàng nhiều quá. Em chờ đến nôn nao, đếm từng giờ qua cho đến khi chàng trở lại với em.... Em gửi chàng những vần thơ dễ thương này trong hy vọng chàng sẽ đọc chúng và sẽ nghĩ về em, về những đêm nồng nhiệt mà chúng ta đã chia sẻ trong vòng tay nha...u.....—”

Jason giật cuốn sách ra khỏi tay nàng. Nhướn đôi lông mày lên, Victoria nhìn thẳng vào mắt hắn và ôn tồn nhắc, “Bức thư đó viết bằng tiếng Pháp – tôi dịch nó trong khi đọc.”

Nàng quay sang cô Kirby và rạng rỡ nói, “Còn nhiều nữa, dĩ nhiên. Nhưng tôi không nghĩ đó là loại tài liệu mà người ta phải để nằm quanh quẩn quanh đây khi mà đang có những quý cô được giáo dục tử tế xung quanh. Cô có nghĩ vậy không?” Trước khi ai đó trong bọn họ có thể thốt nên lời, Victoria quay đi và bước ra khỏi phòng, đầu ngẩng cao.

Quý bà Kirby đang chờ ở sảnh lớn, sẵn sàng ra về. Victoria chào tạm biệt cả hai người và rảo bước đi lên cầu thang, hy vọng trốn thoát cơn thịnh nộ không thể tránh khỏi của Jason mà nàng chắc chắn là hắn sẽ trút lên đầu nàng ngay lúc những người phụ nữ rời đi. Tuy nhiên, câu chào của quý bà Kirby đã bùng lên trong đầu Victoria một tiếng nổ làm tiêu ma mọi thứ khác. “Đừng buồn vì sự bội ước của đức ông Fielding, cô gái thân mến,” bà ta kêu lên trong khi Northrup giúp họ mặc áo choàng. “Ít người thực sự tin cái tuyên bố đính ước trên báo. Mọi người đều tin chắc rằng khi cô đã đến đây, anh ta sẽ tìm ra cách để từ hôn. Anh chàng đầu giả này đã nói rõ với mọi người là anh ta sẽ không lấy bất kỳ ai ...”

Charles đẩy bà ta ra ngoài dưới chiêu bài hộ tống bà ta ra xe, và Victoria quay ngoắt lại trên cầu thang. Như một nữ thần xinh đẹp bị xúc phạm, nàng đứng đó run lên vì giận dữ, nhìn xuống Jason. “Có phải tôi phải hiểu,” nàng dần giọng giận dữ, “rằng cái hôn ước mà anh nói là đã ‘hết’ là hôn ước của chúng ta không?”

Câu trả lời duy nhất của Jason là nghiêng chặt hàm răng, nhưng sự im lặng của hắn đã là một sự thừa nhận ngầm ngầm, và nàng chăm chăm nhìn hắn với những tia sáng xanh bắn ra từ đôi mắt nàng, mặc kệ mấy gia nhân đang nhìn nàng mà sợ dờ dẩn cả ra. “Sao anh dám!” nàng rít lên. “Sao anh dám để cho người ta tin là tôi sẽ xét đến việc lấy anh chứ. Tôi sẽ không lấy anh nếu anh là...—”

“Ta không nhớ đã yêu cầu cô lấy ta,” Jason ngắt lời nàng với vẻ nhạo báng. “Tuy nhiên, cứ phải biết chắc là nếu ta có bao giờ điên dại mà đi hỏi cô, thế nào cô cũng xét đến việc cho ta ra rìa thôi.”

Có nguy cơ oà khóc đến nơi vì nàng đang mất hết bình tĩnh mà chẳng thể động đến hắn, Victoria bắn một tia nhìn khinh mạn gay gắt vào hắn. “Anh là một tên quái vật lạnh lùng, nhẫn tâm, ngạo mạn, không xúc cảm, không đếm xỉa đến ai hoặc thương xót gì ai - kể cả người chết! Không một phụ nữ nào tâm trí bình thường mà lại muốn anh hết! Anh là ... là một...—” Giọng nàng vỡ oà ra và nàng quay đi, chạy lên cầu thang.

Jason nhìn theo nàng từ sảnh dưới, nơi hai người hầu và người quản gia đứng dán mắt xuống sàn nhà, chờ đợi trong nỗi sợ chết điếng cái giây phút ông chủ sẽ trút cơn thịnh nộ lên đầu cái cô bé ranh kia, người vừa làm một việc không thể tha thứ. Sau một lúc lâu, Jason dứt tay vào túi. Hắn nhìn quanh vào người quản gia đang chết khiếp và nhướn lông mày lên. “Ta tin là ta vừa nhận được cái thưởng gọi là ‘một đòn liếng xiết,’ Northrup.”

Northrup nuốt khan nhưng chẳng nói gì cho đến khi Jason đã đi lên cầu thang; rồi ông ta quay lại phía mấy anh hầu. “Đi làm việc của các anh, và liệu đừng có bàn tán chuyện này với bất kỳ ai.” Ông ta đi mất.

O'Malley há hốc mồm nhìn người hầu kia. “Cô ấy làm cho tôi một món thuốc cao và chữa cái răng đau của tôi,” Anh ta thở dài hoảng sợ. “Có khi cô ấy sẽ làm cho đức ông món gì đó và chữa lành tính khí nóng nảy của ông ấy cũng nên, trong khi cô ấy đang hứng chịu nó.” Không chờ anh kia trả lời, anh ta đi thẳng xuống

bếp để thông báo cho bà Craddock và toàn thể ban bếp dưới đó về cái trường hợp đáng kinh ngạc mà anh ta vừa chứng kiến. Với sự ra đi của Mẹ xứ Andre — nhờ ơn cô nương người Mỹ - nhà bếp đã trở thành một nơi thú vị để thi thoảng ghé qua khi đôi mắt điều hâu của Northrup không nhắm vào ai khác.

Trong vòng một giờ toàn bộ đám gia nhân khuôn phép hoàn hảo và được huấn luyện tuyệt vời dừng hết mọi công việc đủ lâu để nghe trong nỗi kinh ngạc không tin nổi câu chuyện thần thoại diễn ra ở chân cầu thang. Trong nửa giờ tiếp đó, câu chuyện về sự chuyển biến chưa từng thấy của đức ông từ vẻ cao ngạo bằng giá sang nhân từ ấm áp mặc dầu bị khiêu khích cực kỳ đã lan toả từ trong nhà ra đến chuồng ngựa và mấy túp lều của những người gác rừng.

Ở trên gác, đôi bàn tay của Victoria run bắn lên vì nỗi đau đớn chất chứa lâu nay trong khi nàng rút mấy chiếc cặp cài tóc ra khỏi đầu và cởi bỏ chiếc áo đầm màu hồng đào. Vẫn còn cố nén nước mắt, nàng treo nó vào tủ áo, chui vào một chiếc áo ngủ và trèo lên giường. Nỗi nhớ nhà đã nhấn chìm nàng trong những ngọn triều bao phủ. Nàng muốn rời khỏi chỗ này, muốn đặt một đại dương ngăn cách giữa nàng và những người như Jason Fielding và quý bà Kirby. Mẹ nàng có lẽ đã rời nước Anh vì cùng một lý do đó. Mẹ nàng ... Người mẹ xinh đẹp dịu dàng của nàng, nàng nghĩ trong tiếng nước nở thồn thức. Quý bà Kirby không xứng để đụng đến gấu váy của Katherine Seaton nữa ấy!

Những hồi ức về cuộc sống hạnh phúc trước đây tràn đầy xung quanh Victoria cho đến khi căn phòng ngủ ở Wakefield cũng đông đầy hồi ức. Nàng nhớ lại cái ngày nàng đã hái một bó hoa dại ẹ nàng và làm bẩn chiếc váy của nàng trong lúc ấy. “Xem này, Mama, đây không phải là những thứ đẹp nhất mẹ từng thấy sao?” nàng đã nói thế. “Con hái nó ẹ đây – nhưng con làm bẩn áo con rồi.”

“Chúng rất đẹp,” mẹ nàng đã đồng ý, đã ôm chặt nàng vào lòng không để ý đến chiếc áo bẩn. “Nhưng con là tạo vật đẹp đẽ nhất mẹ từng thấy con à.”

Nàng nhớ khi nàng 7 tuổi và bị ốm vì một trận sốt làm nàng suýt chết. Đêm này qua đêm khác, mẹ nàng đã ngồi bên cạnh giường nàng, lau mát khuôn mặt và cánh tay nàng trong khi nàng trôi nổi giữa mơ và tỉnh. Vào đêm thứ năm, nàng đã tỉnh dậy trong vòng tay của mẹ, khuôn mặt nàng ướt đầm nước mắt tuôn xuống từ đôi má của mẹ nàng. Katherine đang đu đưa nàng trong tay, khóc nức và thì thầm mãi một lời cầu xin rồi rạc: “Xin đừng để con gái bé bỏng của con phải chết. Nó bé bỏng quá chừng và nó sợ bóng tối. Xin Chúa, làm ơn...”

Trong cái tổ kén nhung lụa xa hoa của chiếc giường nàng nằm ở Wakefield, Victoria vùi mặt vào gối, thân thể nàng run bần bật vì những tiếng nước nở đau đớn. “Ôi, Mẹ ơi,” nàng khóc nghẹn. “Ôi, mẹ ơi, con nhớ mẹ quá chừng...”

Jason dừng lại trước cửa phòng nàng và giơ tay lên định gõ cửa, rồi hần lảng nghe tiếng khóc nức của nàng, trán hần nhăn lại. Cô ấy sẽ cảm thấy đỡ hơn nếu cô ấy khóc cho người hết mọi sự đi, hần nghĩ. Nhưng mặt khác, nếu cô ấy tiếp tục khóc như thế, cô ấy sẽ ốm mất thôi. Sau một vài giây do dự, hần bước vào phòng riêng, rót một ít rượu brandy vào ly và quay lại phòng nàng.

Hần gõ cửa – như nàng đã kêu gọi chỉ dẫn hần trước đây – nhưng khi nàng không trả lời, hần mở cửa và bước vào trong. Hần đứng cạnh giường nàng, nhìn đôi vai nàng run rẩy trong những cơn co thắt vì nỗi sầu khổ đau đớn xé ra từ trong con người nàng.

Hần đã thấy phụ nữ khóc trước đây, nhưng nước mắt của họ luôn mỹ miều và cơ hội, chủ ý để bề cong ý chí của một đấng nam nhi. Victoria đã đứng trên cầu thang ném những ngọn lao bằng lời vào hần như là một chiến binh phản nộ, rồi lui về phòng riêng mà khóc trong bí mật thống thiết này.

Jason đặt tay lên vai nàng. “Victoria—”

Victoria xoay người ngửa ra và bật dậy trên khuỷu tay, đôi mắt nàng xanh thẫm màu nhưng ướt, đôi bờ mi đen dày lấp lánh nước mắt. “Ra khỏi đây ngay!” nàng yêu cầu với giọng thì thầm khản đặc. “Ra khỏi đây ngay phút này, trước khi có ai nhìn thấy!”

Jason nhìn vào người đẹp mắt xanh dữ dội trước mắt hần, đôi má nàng ửng hồng vì giận, mái tóc màu đồng cuộn cuộn tuôn xuống đôi bờ vai. Trong chiếc áo ngủ kín cổ nghiêm nghị màu trắng, nàng có cái vẻ ngây thơ của một đứa trẻ hoang mang với trái tim tan vỡ; tuy nhiên vẻ thách thức trong hình dáng chiếc cằm và niềm kiêu hãnh nổi giận rực cháy trong mắt nàng cảnh báo hần không nên đánh giá thấp nàng. Hần nhớ

cái vẻ xác xơ bạo gan của nàng trong thư viện khi nàng cố tình đọc to bức thư ấy và rồi không giấu diếm vẻ thoả mãn của nàng khi làm hấn chứng hứng. Melissa đã là người duy nhất dám thách thức hấn, nhưng cô ta làm điều đó sau lưng. Victoria Seaton đã làm thế ngay trước mặt hấn, và hấn gần như ngưỡng mộ nàng vì điều đó.

Khi hấn không có một cử động nào để rời đi, Victoria giận dữ gạt nước mắt khỏi má nàng, kéo tấm chăn lên tận cằm, và bắt đầu dịch dần từng tí cho đến khi nàng ngồi dựa vào gối. “Ông có nhận thức được người ta sẽ nói gì khi biết ông ở đây không?” nàng rít lên. “Ông không có nguyên tắc gì à?”

“Dù gì cũng không,” hấn thừa nhận chẳng chút ăn năn. “Ta thích thực tiễn hơn là nguyên tắc.” Tăng lờ cái nhìn sừng sộ của Victoria, hấn ngồi xuống trên giường và nói, “Đây, uống cái này đi.”

Hấn đưa ly rượu màu hổ phách lại trước mặt nàng đủ gần để nàng có thể ngửi thấy mùi rượu mạnh. “Không,” nàng nói và lắc đầu. “Tuyệt đối không.”

“Uống đi,” hấn bình thản nói, “không thì ta sẽ đổ nó vào họng nàng đấy.”

“Ông sẽ không làm thế!”

“Có, Victoria, ta sẽ làm. Giờ thì uống nó như một cô gái ngoan nào. Nó sẽ làm nàng cảm thấy tốt hơn.”

Victoria có thể thấy là chẳng ích gì mà tranh cãi và nàng quá kiệt lực để mà gây sự bằng tay chân. Nàng nhấp một ngụm đầy tức tối cái thứ nước gấm ghiếc màu hổ phách và cố đẩy ly ngược trở lại vào tay hấn. “Tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi,” nàng dối.

Một thoáng vui thích ánh lên trong mắt hấn, nhưng giọng hấn thì vẫn không thay đổi. “Uống chỗ còn lại đi.”

“Rồi thì ông sẽ đi chứ?” nàng ra điều kiện một cách giận dữ. Hấn gật đầu. Cổ nuốt trôi nó như thể đó là một loại thuốc đắng, nàng uống hai ngụm thật nhanh; rồi gập cả người lại vì nghẹn trong khi thứ chất lỏng ấy vạch một đường nóng cháy xuống tận đáy dạ dày. “Ghê quá,” nàng thở hổn hển, té giữa người trở lại đồng gối.

Trong vài phút Jason ngồi im lặng, chờ cho rượu brandy có thì giờ lan toả hơi ấm dễ chịu của nó qua người nàng. Rồi hấn bình thản nói, “Trước hết, Charles tuyên bố đính ước của chúng ta trong báo, không phải ta. Thứ hai, nàng không mong muốn đính ước với ta như ta không mong đính ước với nàng. Có đúng không?”

“Đúng tuyệt đối,” Victoria khẳng định.

“Thế thì tại sao nàng lại khóc bởi vì chúng ta không đính ước nữa?”

Victoria nhìn hấn vẻ kiêu kỳ. “Tôi không hề làm gì như thế.”

“Nàng không ư?” Ngạc nhiên, Jason nhìn những giọt nước mắt vẫn còn dính trên bờ mi cong của nàng rồi trao cho nàng một chiếc khăn tay trắng như tuyết. “Thế tại sao mũi nàng đỏ, má nàng phụng phịu, mặt nàng tái, và ...—”

Một tiếng cười khúc khích e dè do rượu brandy xui khiến dâng lên trong lòng Victoria, và nàng chăm chăm tay lên mũi. “Thật chẳng hào hoa lịch thiệp tí nào khi ông để ý những cái đó.”

Một nụ cười hờ hững làm thay đổi vẻ mặt khắc nghiệt của hấn. “Chắc chắn là ta chẳng làm gì để nàng có ấn tượng ta là một người hào hoa lịch thiệp!”

Chính cái vẻ mặt tinh thần cường điệu trong giọng nói của hấn làm một nụ cười ngược ngáp nở trên môi nàng. “Chẳng làm gì cả,” nàng cam đoan với hấn. Uống thêm một ngụm brandy, nàng ngả người tựa vào chông gối. “Tôi không khóc vì cuộc đính ước nực cười đó – nó chỉ làm tôi tức giận.”

“Thế thì tại sao nàng khóc?”

Lăn ly rượu trong hai lòng bàn tay, nàng ngắm nhìn chất lỏng xoáy tròn trong đó. “Tôi khóc ẹ tôi. Quý bà Kirby nói tôi sẽ phải sống dưới tai tiếng của mẹ tôi, và điều đó làm tôi phẫn nộ đến nỗi tôi không nghĩ ra điều gì để nói.” Nàng liếc nhìn hấn thật nhanh dưới làn mi, và vì hấn có vẻ quan tâm chân thành và dễ gần trong một lần này, nàng ngập ngừng tiếp tục, “Mẹ tôi tốt bụng và dịu dàng và ngọt ngào. Tôi bắt đầu nhớ

lại mẹ đã tuyệt vời ra sao, và điều đó làm tôi khóc. Anh thấy đấy, từ khi cha mẹ tôi chết, tôi có những... những ám ảnh kỳ lạ này, khi mà mới một giây lát trước tôi thấy hoàn toàn ổn rồi bỗng nhiên tôi nhớ họ khủng khiếp, và điều đó làm tôi khóc.”

“Khóc cho người mình yêu thương là tự nhiên mà,” hấn nói, dịu dàng đến nỗi nàng khó có thể tin đó là hấn đang nói.

Cảm thấy được dỗ dành một cách lạ lùng vì hấn đang ở đó và vì giọng nói trầm vang của hấn, Victoria lắng đầu. “Tôi khóc cho bản thân tôi,” nàng thú nhận một cách tội lỗi. “Tôi khóc vì thương thân bởi vì tôi đã mất họ. Tôi chẳng bao giờ nhận ra là mình hèn yếu thế.”

“Ta đã thấy những người đàn ông can đảm khóc, Victoria,” hấn lặng lẽ nói.

Victoria ngẩng vẻ mặt cứng cỏi như tạc của hấn. Ngay cả dưới tác dụng làm dịu đi của ánh nến, trông hấn hoàn toàn không thể bị tổn thương. Không thể nào hình dung được hấn khóc. Sự dè dặt ngày thường của nàng đã bị brandy xóa tan đi hết, nên Victoria nghiêng mái đầu sang một bên và hỏi nhỏ, “Đã bao giờ anh khóc chưa?”

Trước cặp mắt thất vọng của nàng, điệu bộ của hấn trở nên cách biệt. “Chưa.”

“Ngay cả khi anh là một đứa trẻ?” nàng gạn hỏi, cố làm tâm trạng hấn sáng sủa ra bằng cách trêu chọc hấn.

“Ngay cả khi đó,” hấn nói ngắn gọn.

Đột nhiên hấn làm một cử động để đứng dậy, nhưng Victoria hấp tấp đặt tay lên tay áo hấn. Ánh mắt hấn đặt lên những ngón tay dài của nàng trên cánh tay hấn, rồi ngược lên nhìn vào đôi mắt đang mở to tìm kiếm của nàng. “Ông Fielding,” nàng bắt đầu, cố duy trì một cách vụng về thời gian đình chiến ngắn ngủi của họ và kéo dài nó thêm nếu được. “Tôi biết anh không thích có tôi ở đây, nhưng tôi sẽ không ở lâu - chỉ đến khi Andrew đến đón tôi.”

“Cứ ở đến chừng nào nàng thích,” hấn nhún vai nói, vẻ mặt lạnh lẽo.

“Cảm ơn anh,” Victoria nói, vẻ mặt đáng yêu của nàng hiện rõ sự bối rối vì những thay đổi tâm trạng đột ngột của hấn. “Nhưng điều mà tôi muốn nói là tôi sẽ rất thích nếu anh và tôi có thể, ờ, ở trên những điều khoản thân thiện hơn...”

“Nàng nghĩ đến ‘những điều khoản thân thiện hơn’ nào thế, thưa quý cô?” Chén choáng vì rượu, Victoria không nhận ra vẻ nhạo báng trong giọng nói của hấn. “Ồ, nếu nói thẳng ra thì, chúng ta là anh em họ xa.” Nàng ngừng lại, tìm trên gương mặt bí ẩn của hấn một chút ấm áp. “Tôi chẳng có người họ hàng nào còn lại, trừ bác Charles và anh. Anh có cho là chúng ta có thể đối xử với nhau như anh em họ không?”

Hấn có vẻ sững sốt vì đề nghị của nàng, rồi thì thích thú. “Ta cho là chúng ta có thể.”

“Cảm ơn anh.”

“Ngủ một chút đi.”

Nàng gật đầu và rúc mình vào trong chăn. “Ồi, tôi quên xin lỗi – vì những điều mà tôi đã nói với anh khi tôi giận, thế đấy.”

Đôi môi hấn mím lại. “Nàng có hối tiếc điều gì đã nói không?”

Victoria nhướn mày lên, nhìn hấn với một nụ cười ngái ngủ ngạo ngược. “Anh xứng đáng với từng chữ một.”

“Nàng nói đúng,” hấn nhả nhả thừa nhận. “Nhưng đừng có liều thử vận may mình nhiều quá nhé.”

Nén xuống niềm thôi thúc đưa tay ra mà vò mái tóc nàng, Jason quay trở lại phòng mình và tự rót một ly brandy, rồi ngồi xuống và gác chân lên chiếc bàn trước mặt. Hấn nhắm mắt tự hỏi tại sao Victoria Seaton lại gây ra được ý muốn che chở trong lòng hấn. Hấn đã dự định gửi nàng trở lại Mỹ, - và đó là trước khi nàng đảo lộn hết việc nhà của hấn lên. Có lẽ là do nàng quá mất mát, quá dễ bị tổn thương – quá trẻ và xinh xắn – nàng làm hấn cảm thấy cái tình thương của một người cha. Hay có lẽ là cái tính bực tức của

nàng làm hấn mắt thẳng băng. Hay có lẽ vì đôi mắt ấy của nàng dăm dăm trên gương mặt hấn như thể nàng tìm kiếm tâm hồn hấn. Nàng không có một mưu chước ve vãn nào; nàng không cần mưu chước nào hết, hấn nhần nhó nghĩ – đôi mắt ấy có thể cảm dỗ cả một ông thánh.

13. Chương 08 Part 1

Chương 8

“Ta có thể nói với con ta hối tiếc thế nào về ngày hôm qua,” Charles bảo nàng vào bữa ăn sáng ngày hôm sau, gương mặt ông đầy lo lắng và ăn năn. “Ta thật sai khi tuyên bố đính hôn của con với Jason, nhưng ta đã hy vọng thật nhiều là hai con sẽ có thể phù hợp với nhau. Về phần Quý bà Kirby, bà ta là một mụ phù thủy già, và con gái bà ta đã đeo dính Jason từ hai năm nay, vì thế mà họ phi nước đại đến đây ngay để nhìn con.”

“Không cần phải giải thích lại tất cả chuyện đó đâu, bác Charles,” Victoria tử tế nói. “Chẳng hại gì cả ạ.”

“Có lẽ là không, nhưng bổ sung thêm vào tất cả những tính cách khó chịu của bà Kirby, bà ta đưa chuyện là tồi tệ nhất. Vì giờ bà ta biết con ở đây, bà ta sẽ lo lắng để cho ai ai cũng sẽ biết, có nghĩa là không lâu nữa nơi này sẽ tràn ngập kẻ thăm người viếng hăm hở ngó nghiêng con. Điều đó lại có nghĩa là một bà đi kèm thích hợp sẽ phải có mặt để không ai có thể nói xấu con vì đang sống với hai người đàn ông.” Ông liếc nhìn lên khi Jason bước vào, và Victoria bồn chồn, cầu mong cuộc hoà hoãn của họ tối qua sẽ vẫn còn dưới ánh sáng ban ngày.

“Jason, ta vừa mới giải thích cho Victoria sự cần thiết phải có một bà đi kèm. Ta đã ời Flossie Wilson,” ông nói thêm, nhắc tới bà cô không chồng của hấn, người đã từng giúp chăm sóc bé Jamie. “Bà ấy hoàn toàn là một con vịt trời, nhưng bà ấy là người bà con là phụ nữ duy nhất của ta, và là người đi kèm thích hợp cho Victoria duy nhất mà ta biết. Bất chấp sự thiếu tinh tế của bà ta, Flossie thực sự biết cách xoay sở lui tới trong xã hội.”

“Tốt,” Jason nói một cách trống rỗng, đi tới đứng bên cạnh ghế của Victoria. Hấn nhìn xuống nàng, vẻ mặt hấn thật khó dò. “Ta tin là nàng không chịu ảnh hưởng xấu nào từ việc thử rượu brandy tối qua?”

“Không hề,” nàng rạng rỡ nói. “Thực ra, tôi khá là thích nó, khi tôi đã quen với nó rồi.”

Một nụ cười lười biếng chậm rãi nở trên khuôn mặt rắn rỏi của hấn và trái tim Victoria lỡ mất một nhịp. Jason Fielding có một nụ cười có thể làm tan chảy cả một dòng sông băng! “Coi chừng lại thích nó quá nhiều...” hấn nói, và nghịch ngợm thêm, “—em họ à.”

Chìm đắm vào những kế hoạch tràn trề hy vọng để làm Jason trở thành một người bạn, Victoria không còn để ý đến những gì hai người đàn ông đang thảo luận cho đến khi Jason nói thẳng với nàng. “Có nghe ta không, Victoria?”

Victoria ngơ ngác nhìn lên. “Xin lỗi, tôi đã không nghe.”

“Vào thứ Sáu, Ta chờ một chuyến viếng thăm của một người láng giềng vừa mới trở về từ Pháp,” Jason nhắc lại. “Nếu anh ta đưa cả vợ anh ta đến, ta muốn giới thiệu nàng với bà ấy.” Niềm vui vừa tức thời loé lên của Victoria vì lời đề nghị có vẻ như thân thiện ấy đã bị dập tắt bởi lời giải thích thô thiển của hấn. “Nữ bá tước Collingwood là một tấm gương tuyệt vời để nàng biết cách xử sự trong xã hội. Nàng sẽ khôn ngoan nếu quan sát hành vi của bà ấy và thi đua với bà ấy.”

Victoria đỏ mặt, cảm thấy mình như một đứa trẻ hư vừa bị dạy là phải theo tấm gương ai đó. Hơn nữa nàng chỉ mới gặp bốn nhà quý tộc Anh- Charles, Jason, Quý bà Kirby, và cô Johanna Kirby. Ngoại trừ Charles, nàng thấy thật khó mà giao thiệp với tất cả bọn họ, và nàng không có hứng thú với cái viễn cảnh gặp thêm

hai người nữa. Tuy nhiên, nàng nén cơn tức giận xuống và gạt nỗi chán ghét đi. “Cảm ơn,” nàng lịch sự nói. “Tôi trông chờ được gặp họ.”

Victoria trải qua bốn ngày tiếp theo bận bịu một cách dễ chịu với việc viết thư hay ngồi chơi với Charles. Vào buổi chiều ngày thứ năm, nàng đi xuống bếp để lấy một đĩa thức ăn thừa khác cho Willie.

“Con vật đó sắp sửa béo ú đến độ không thể chạy nổi nữa nếu cô cứ tiếp tục cho nó ăn như vậy thừa cô,” Bà Craddock cảnh báo nàng một cách thân thiện.

“Còn lâu nó mới thế,” Victoria nói, cười đáp lại bà ta. “Tôi có thể lấy chiếc xương to đằng kia không ạ - hay bà định dùng nó để nấu xúp?”

Bà Craddock cam đoan với nàng là bà không dùng, rồi đưa cho nàng khúc xương to tướng. Cảm ơn bà ta xong, Victoria bắt đầu đi, rồi nàng nhớ ra điều gì đó và quay lại. “Tối qua, ông Field...—ý tôi là Đức ông,” nàng tự sửa lại, nhìn những người gia nhân điếng người trước sự nhắc đến tên Jason, “nói rằng món vịt quay là món ngon nhất ông ấy từng nếm qua. Tôi không chắc ông ấy có nhớ mà nhắc điều đó cho bà nghe không,” Victoria giải thích, biết là Jason có lẽ là chả thêm bận tâm làm thế, “nhưng tôi nghĩ bà muốn biết.”

Đôi má tròn trịa của bà Craddock đỏ bừng lên vì vui thích. “Cảm ơn, thưa cô nương,” bà ta trả lời lịch sự.

Victoria bỏ qua cái danh xưng bằng một nụ cười và cái vẫy tay, rồi nàng biến mất sau cửa.

“Giờ thì chúng ta có một cô nương thật sự,” Bà Craddock nói với những người khác khi Victoria đã đi. “Cô ấy dịu dàng tốt bụng và chẳng giống chút nào với những cô nàng chán phèo ở London, hay là những cô gái cao ngạo giàu sang mà đôi khi đức ông mang về đây. O’Malley nói cô ấy là một bá tước. Anh ta nghe Tôn ông nói thế với quý bà Kirby đêm hôm trước.”

Victoria mang thức ăn ra chỗ nàng để cho Willie trong chín ngày vừa rồi. Thay vì lảng vảng trong cái chỗ an toàn của rặng cây vài phút như nó thường làm, nó bước ra mấy bước khi nhìn thấy nàng. “Đây,” nàng nói và cười nho nhỏ, “xem tao mang ày cái gì này.”

Trái tim của Victoria bắt đầu rộn rã vì chiến thắng khi con chó to lớn màu đen pha bạc đến gần tầm với của nàng - gần hơn trước đây nhiều. “Nếu mày để tao cưng mày, Willie,” nàng tiếp tục, nhích tới gần hơn và đưa cái bát ra, “Tao sẽ mang ày một khúc xương ngon khác sau bữa tối nay.”

Nó dừng lại gần đó, nhìn nàng với vẻ trộn lẫn giữa hồ nghi và sợ sệt. “Tao biết mày muốn cái này,” nàng nói tiếp và bước thêm một bước nhỏ đến gần con vật, “và tao muốn làm bạn mày. Có lẽ mày nghĩ thức ăn này là đồ hối lộ,” nàng nói tiếp, chậm chậm cúi xuống và đặt cái bát ở giữa họ. “Và mày khá đúng. Tao cũng cô đơn y như mày vậy, thấy không, nhưng mày và tao có thể làm bạn tốt đấy. Tao chưa bao giờ có một con chó cả, mày có biết không?”

Cặp mắt lấp lánh của nó liếc nhìn tham lam vào bát thức ăn, rồi nhìn lại vào nàng. Sau chốc lát nó đi lại gần cái bát hơn, nhưng cặp mắt vẫn không rời nàng, thậm chí ngay cả khi nó cúi đầu xuống và bắt đầu ngấu nghiến ăn. Victoria tiếp tục nói chuyện nhẹ nhàng với nó trong khi nó ăn, hi vọng trấn an nó. “Tao không thể hình dung ông Fildings nghĩ gì khi ông ấy chọn tên ày - mày trông chả giống Willie tí nào. Tao thì tao đã gọi mày là Sói - hay Hoàng Đế - một tên gì đó nghe thật dữ giống như mày vậy.”

Ngay khi nó ăn xong, con chó bắt đầu lùi lại, nhưng Victoria nhanh chóng đưa tay ra, cho nó xem khúc xương to đùng trong tay nàng. “-Mày phải lấy nó từ tay tao nếu mày thích nó,” nàng báo trước. Con chó nhìn khúc xương chỉ trong nháy mắt trước khi hai hàm răng to tướng của nó ngoạm vào khúc xương, kéo nó ra khỏi tay nàng. Nàng nghĩ nó sẽ chạy vào rừng với khúc xương, nhưng trước nỗi vui mừng của nàng, sau một lát căng thẳng do dự, nó phủ phục xuống bên cạnh chân nàng và bắt đầu nhai khúc xương vỡ ra từng mảnh. Bỗng nhiên Victoria cảm thấy như thể các thiên thần từ trên cao đang mỉm cười với nàng. Nàng không còn cảm thấy bị hắt hủi không ai chào đón ở Wakefield nữa—cả hai người đàn ông họ Fielding bây giờ đã là bạn nàng, và ít nữa thôi nàng sẽ có thêm Willie làm bạn. Nàng quí xuống và vò cái đầu to bự của nó. “Mày cần phải được chải lông thật kỹ,” nàng vừa nói, vừa ngắm nhìn những chiếc răng nanh màu ngà của nó gặm khúc xương. “Tao ước gì Dorothy có thể gặp mày,” nàng buồn bã nói. “Cô ấy yêu thú vật và có cách để chơi với chúng. Tại sao chứ, cô ấy sẽ khiến mày làm trò cho cô ấy ngay lập tức ấy.” Ý nghĩ đó làm Victoria mỉm cười, và rồi nó làm nàng nhức nhối vì cô quạnh.

Đó là vào giữa buổi chiều ngày hôm sau khi Northrup đến để báo tin rằng Đức ông Collingwood đã đến và Đức ông Fielding muốn nàng ghé đến phòng làm việc của hắn.

Victoria bứt rứt liếc vào gương trên bàn trang điểm của nàng và rồi ngồi xuống để búi tóc thành một búi gọn gàng, chuẩn bị để gặp một nhà quý tộc béo tốt, tự kiêu một cách lạnh lùng cỡ tuổi Quý bà Kirby.

o o o

“Xe cô nàng hồng dọc đường xuống đây và hai người nông dân cho nàng ta đi nhờ,” Jason đang kể chuyện cho Robert Collingwood, một nụ cười khô khan nở trên mặt hắn. “Trong khi dỡ chiếc rương của nàng ra khỏi xe, hai con lợn con sống bầy, và Victoria túm được một con ngay khi Northrup mở cửa. Hắn ta nhìn thấy con lợn con trong tay cô nàng và nhận nhầm nàng là một cô nông dân, thế là hắn bảo nàng đi vòng sau lưng nhà để giao hàng. Khi Victoria không chịu, hắn ra lệnh ột người hầu đuổi cô nàng ra khỏi nhà,” Jason kết thúc, và trao cho Robert Collingwood một ly vang đỏ.

“Chúa nhân từ ơi,” chàng bá tước cười nói. “Đón tiếp tuyệt thế chứ!” Nâng ly rượu chúc mừng, bá tước nói, “Mừng hạnh phúc của anh và lòng kiên nhẫn của cô dâu của anh.”

Jason nhần mặt nhìn anh.

Cố xác định rằng điều chàng ta nhìn thấy chỉ là một cử chỉ chúc rượu khó hiểu, Robert giải thích, “Vì nàng không quay lưng và đáp chuyển tàu đầu tiên trở về Mỹ, tôi chỉ có thể cho rằng Cô Seaton có lòng nhẫn nại rất lớn - một nét tính cách đáng ao ước nhất ở các cô dâu.”

“Cái tuyên bố đính hôn trong tờ Thời báo là việc làm của ông Charles,” Jason điềm nhiên nói. “Victoria là một cô cháu họ xa của ông ấy. Khi ông ta nhận ra là cô nàng không còn gia đình, và đang đến đây với ông ta, ông ta quyết định tôi phải cưới cô ấy.”

“Mà không hỏi ý anh trước ư?” Robert hoài nghi hỏi.

“Tôi nhận ra là tôi được đính ước chính xác như cách mọi người nhận ra - bằng cách đọc tờ Thời báo.”

Đôi mắt nâu ấm áp của chàng bá tước sáng lên sự đồng cảm thú vị. “Tôi hình dung anh phải ngạc nhiên lắm.”

“Tức điên lên,” Jason sửa lại. “Vì chúng ta đang nói đến chuyện này, tôi đã hy vọng vợ anh cũng đi cùng anh hôm nay để Victoria có thể gặp cô ấy. Caroline chỉ lớn hơn Victoria vài tuổi và tôi nghĩ họ có thể là bạn. Nói thực lòng, Victoria sẽ cần có một người bạn ở đây. Rõ ràng là thiên hạ có chút dị nghị khi mẹ nàng lấy một vị bác sỹ Ailen, và quý bà Kirby hiển nhiên là đang có kế hoạch bởi chuyện đó ra lần nữa. Thêm nữa, bà cụ cố của Victoria là Nữ công tước Claremont, và bà ấy không định thừa nhận cô cháu gái. Victoria là một nữ bá tước trong quyền hạn của nàng ta, nhưng chỉ điều đó thôi sẽ không giành được sự chấp nhận thực sự cho nàng trong xã hội. Nàng ta sẽ có sự ủng hộ của Charles sau lưng, dĩ nhiên, và điều đó sẽ giúp nhiều. Không ai dám phớt lờ nàng đâu.”

“Nàng cũng sẽ có sức nặng ảnh hưởng của anh sau lưng nữa, điều đó thật đáng kể đấy,” Collingwood chỉ ra.

“Không,” Jason điềm nhiên bất đồng, “khi ta cố tạo ra danh tiếng là một người ngây thơ, đoạn chính ột cô gái.”

“Đúng thật.” Robert cười lục khục.

“Dù sao đi nữa thì Victoria đã chỉ gặp mấy người phụ nữ nhà Kirby như là thí dụ của tầng lớp quý tộc Anh. Tôi nghĩ vợ của anh có thể sẽ gây một ấn tượng tốt hơn cho nàng. Thực ra tôi đã đề nghị nàng xem Caroline là một tấm gương tốt của lối cư xử và phong thái đúng mực—”

Robert Collingwood bật ngửa đầu ra và phá lên cười. “Anh làm thế thật sao? Vậy anh nên hy vọng Quý cô Victoria không làm theo lời khuyên của anh. Phong thái của Caroline là tuyệt vời - đủ tuyệt vời để mà qua mặt được cả anh, tôi cho là thế, phỉnh được cả anh tin rằng cô ấy là một hình mẫu của khuôn phép - nhưng tôi thì lại thường xuyên cứu cô ấy khỏi những pha khó xử. Tôi chưa bao giờ biết có một phụ nữ trẻ nào mà ngang bướng hơn cô ấy trong đời tôi,” chàng ta kết thúc, song lời nói thì lại ra chiều trêu mếu.

“Nếu thees, Victoria và Caroline sẽ ăn ý lắm đó,” Jason điềm nhiên nói.

“Anh khá quan tâm đến nàng ta đấy chứ,” Robert nói và nhìn hẩn thật kỹ.

“Chỉ như là một kẻ bảo vệ bất đắc dĩ.”

Phía ngoài cửa phòng, Victoria vuốt thẳng tà váy của chiếc áo dài mút xơ lin màu xanh vỏ táo của nàng, gõ cửa nhẹ nhẹ và bước vào. Jason đang ngồi sau bàn trong chiếc ghế lưng cao bọc da, nói chuyện với một người đàn ông trạc ba mươi. Khi họ thấy nàng, cả hai người ngừng nói chuyện và cùng đứng dậy một loạt – hay có lẽ là ngẫu nhiên mà rập khuôn – một cử động đơn giản có vẻ như nói lên sự giống nhau giữa họ. Y hệt Jason, chàng bá tước cao, đẹp trai, thân hình cường tráng, nhưng tóc chàng ta màu hung và đôi mắt màu nâu ám. Chàng ta có cùng một cái vẻ quyền lực trầm lặng như là Jason, nhưng ít đáng sợ hơn. Vẻ hài hước ánh lên trong cặp mắt chàng ta và nụ cười thì thân thiện hơn là châm biếm. Còn nữa, chàng ta không có vẻ như là một người mà người ta muốn gây thù oán.

“Tha lỗi cho tôi đã nhìn,” Victoria dịu dàng nói khi Jason đã giới thiệu xong. “Nhưng lần đầu tôi thấy các ông đứng với nhau, tôi nghĩ tôi thấy sự giống nhau giữa hai người.”

“Tôi tin chắc là cô hàm ý điều đó là một lời khen, thưa quý cô,” Robert Collingwood nói, miệng cười toe.

“Không,” Jason đùa, “cô ấy không đâu.”

Victoria ráo rít nghĩ một câu đáp trả thích hợp nhưng không nghĩ được câu nào, thế nhưng nàng đã được tránh cho khỏi bối rối hơn khi chàng bá tước bắn cho Jason một cái nhìn bực tức và nói, “Cô Seaton có thể trả lời sao cho thích hợp cái câu đó chứ?”

Victoria không nghe thấy câu trả lời của Jason bởi vì sự chú ý của nàng bị chuyển sang hướng một nhân vật khác trong phòng – một chú bé thật đáng yêu chừng ba tuổi đang đứng bên cạnh chàng bá tước, nhìn nàng trong sự mê mẩn trầm lặng, một chiếc thuyền buồm bị quên lãng đang bị kẹp trong cánh tay bụ bẫm của cậu. Với mái tóc hung quăn quăn và đôi mắt nâu, cậu là một bản sao thu nhỏ của cha cậu, kể cả chiếc quần chần màu vàng chấy, đôi bốt da nâu, và chiếc áo khoác vàng cậu đang mặc. Hoàn toàn bị quyến rũ, Victoria mỉm cười với cậu bé. “Cô không tin có ai đã giới thiệu chúng ta...” nàng gợi ý.

“Tha lỗi cho tôi,” Anh chàng bá tước nói với nụ cười trang nghiêm. “Quý cô Victoria, cho phép tôi giới thiệu với cô con trai tôi, John.”

Cậu trai bé bỏng đặt chiếc thuyền của cậu lên chiếc ghế sau lưng và làm một động tác cúi chào thật trang trọng, dễ thương. Victoria đáp lại bằng cách nhún mình chào thật thấp, điều gây ra một nụ cười trẻ thơ nơi cậu. Cậu cười khúc khích. Rồi cậu chỉ ngón tay mũm mĩm vào tóc nàng và liếc nhìn cha cậu. “Đỏ ha?” cậu bé nói với niềm vui thơ trẻ.

“Đúng,” Robert đồng ý.

Đứa trẻ thốt lên. “Xinh đẹp,” cậu thì thào làm ột tiếng cười bật ra từ cha cậu.

“John, con hoàn toàn còn quá bé để thử mê hoặc các quý cô đấy,” Collingwood nói.

“Ôi, nhưng cô không phải là một quý cô,” Victoria nói, cả trái tim nàng đã dành hẳn cho cậu bé quá dễ thương. Nàng nói với cậu một cách vui vẻ, “Cô là một thủy thủ!” Cậu bé nhìn nàng với cái vẻ hồ nghi đến nỗi Victoria nói thêm, “Ôi, nhưng mà cô là thủy thủ đấy – và là một thủy thủ giỏi cực kỳ nữa. Chú Andrew và cô đã từng làm những chiếc thuyền và thả cho chúng bơi cùng với những đứa trẻ khác, mặc dù thuyền của bọn cô không cừ như thuyền của cháu đâu. Chúng ta có nên mang nó xuống suối không nhỉ?”

Cậu bé gật đầu và Victoria nhìn sang cha cậu xin phép. “Tôi sẽ chăm lo cho cậu bé một cách tuyệt vời,” nàng hứa. “Và cả con tàu, dĩ nhiên.”

Khi chàng bá tước tán thành, John đặt tay cậu vào tay Victoria và họ đi ra khỏi phòng.

“Cô ấy rõ ràng là thích trẻ con,” Robert quan sát trong khi hai kẻ ưa phiêu lưu mạo hiểm rời đi.

“Nàng cũng chả hơn gì một đứa trẻ,” Jason thờ ơ nói.

Chàng bá tước quay đầu lại ngấm nhìn người phụ nữ trẻ duyên dáng bước qua sảnh dưới. Quay lại nhìn Jason, chàng ta nhướng mày lên trong bộ điệu phản đối thú vị, nhưng chẳng nói gì.

Victoria bỏ cả giờ ngồi trên một tấm chăn trải trên bờ con suối vẽ nên một dòng chảy ngoạn mục qua các vạt cỏ phẳng phiu phía trước. Mặt trời chan trên mặt nàng và làm ấm cả thân thể nàng khi nàng ngồi bên cạnh John, sáng tác ra những câu chuyện về những tên cướp biển và các cơn giông tố tràn qua tàu nàng trong chuyến vượt đại dương từ nước Mỹ. John lắng nghe, vô cùng thích thú, nắm chặt sợi dây câu dài mà Victoria đã lấy được từ ông Northrup và buộc vào con tàu. Khi cậu bé đã chán với việc cho con tàu lướt một cách tẻ nhạt ở đây trong những vùng cạn, nàng cầm lấy sợi dây từ tay cậu và họ bước đi dọc bờ, Victoria dẫn con tàu xuôi dòng nước đến chỗ mà con suối trở nên rất sâu và chảy dưới một chiếc cầu đá rộng duyên dáng, nước suối tung bọt ngang chỗ một gốc cây đổ. “Ồ đây đi,” nàng nói và trao lại sợi dây cho cậu bé. “Đừng thả ra nhé, nếu không chúng ta sẽ mắc cạn chỗ cái cây kẹt đằng kia.”

“Cháu không làm thế đâu,” cậu hứa, mỉm cười nhìn con tàu ba cột buồm của cậu nhấp nhô chìm nổi trong làn nước xoáy tròn.

14. Chương 08 Part 2

Victoria tản bộ xuống dưới bờ suối dốc và đang vui vẽ hái một bó hoa dại đủ màu hồng, xanh, trắng trải thảm dọc bờ dốc thì John thét lên và vừa chạy vừa nhảy một cách vụng về sau sợi dây mà rõ ràng là đã tuột khỏi tay cậu bé. “Đứng lại đó!” nàng cấp thiết gọi và chạy tới chỗ cậu.

Cô không khóc một cách rất người lớn, cậu chỉ con thuyền đang trôi thẳng vào đám cành cây của cái cây đổ dưới cầu. “Nó trôi mất rồi,” cậu bé thì thào nức nở cùng với hai giọt nước mắt trào ra khỏi đôi mắt nâu. “Chú George làm nó cho cháu. Chú ấy sẽ buồn lắm.”

Victoria cắn môi do dự. Mặc dù nước ở chỗ này khá sâu và chảy xiết, nàng và Andrew đều đã cùng giải cứu những chiếc thuyền của họ khỏi những con sông còn nguy hiểm hơn nhiều nơi mà họ thường thả chúng. Nàng ngẩng đầu lên và xem xét bờ suối dốc, tin chắc là họ đang ở dưới chân dốc, tránh khỏi tầm nhìn của ngôi nhà và mọi người trong đó; rồi nàng quyết định.

“Nó không đi mất, nó chỉ mắc cạn vào một dải đá ngầm thôi,” nàng nhẹ nhàng nói và ôm cậu bé vào lòng. “Cô sẽ lấy nó lên.” Nàng đã cởi bỏ giày, đôi tất dài, và chiếc áo dài mu xơ lin màu xanh mới mà Jason cung cấp. “Ngồi đây nhé,” nàng nói, “và cô sẽ lấy nó lên.”

Chỉ còn mặc chiếc áo cánh và váy lót, Victoria lội xuống con suối cho đến khi chân không chạm được đáy nữa, rồi nàng lao tới bằng những sải bơi dài thành thạo về phía xa đằng sau gốc cây đổ. Ở dưới cầu nước lạnh băng và sâu hút, cuộn trào sủi bọt xung quanh những cành cây, nhưng nàng không khó khăn gì để tìm ra vị trí con tàu nhỏ. Tuy nhiên nàng khá khó khăn để mà giật sợi dây câu rất chắc ra khỏi cành cây. Nàng lặn xuống hai lần, trước niềm vui thích của cậu John bé bỏng, người chưa bao giờ thấy ai bơi hay lặn trước đây. Bất chấp làn nước lạnh giá và áo váy sũng nước của nàng, bơi lội thật là hứng thú, và Victoria thật thích thú trong sự thoải mái đó. “Cô sẽ lấy được con tàu ra lần này,” nàng vẫy tay, gọi lớn với John. Trông chừng để cậu bé không có đi theo nàng, nàng kêu to, “Cháu cứ đứng ngay tại đó nhé, cô không cần giúp...”

Cậu bé ngoan ngoãn gập đầu và Victoria lặn xuống, lần theo sợi dây bằng những ngón tay lạnh buốt của nàng xuống phía dưới cành cây, lần tìm chỗ nó xoắn lại quanh một cành cây ngập dưới nước, tìm đường đến phía bên kia.

“Northrup nói ông ta nhìn thấy họ đi quanh về phía cây cầu khoảng ...—” Jason dừng phất lại khi tiếng “giúp...” vọng về phía họ.

Cả hai người đan ông vụt chạy, cắt chéo góc qua bãi cỏ về phía cây cầu ở đằng xa. Vừa trượt vừa chạy, họ bổ nhào xuống bờ suối dốc đầy hoa nở về phía John. Robert Collingwood túm lấy vai cậu bé, giọng chàng đầy sợ hãi. “Cô ấy đâu?”

“Ở dưới cầu,” cậu bé cười toe toét trả lời. “Ở dưới gốc cây, lấy con tàu của chú George cho con.”

“Ôi, Giê su! Cái cô bé ngốc nghếch này—” Jason hốt hển, đã tuột xong áo khoác của hắn ra và chạy xuống phía dòng nước. Bỗng nhiên một nàng tiên cá tóc đỏ đang cười lao lên khỏi mặt nước trong một đường vòng cung cao ngoạn mục. “Cô lấy được nó rồi này, John!” nàng gọi, mái tóc chảy dài của nàng che cả đôi mắt nàng.

“Hay quá!” John vỗ tay kêu.

Jason ghìem chân dừng lại, nỗi sợ khiếp vía của hắn nhường chỗ ột cơn giận tằm tối khi hắn ngấm nằng bơi một cách vô tư về phía bờ suối với những sải tay dài duyên dáng, con tàu tí hon trôi theo phía sau nằng. Đứng dạng đôi chân dận giày bột trên bờ và về mặt đằng đằng nộ khí, hắn nôn nóng chờ cho con mồi của hắn bơi tới gần.

Robert Collingwood nhìn sang người bạn đang giận dữ của mình với ánh mắt đầy thông cảm và nắm lấy tay con trai. “Đi vào nhà với cha nào, John,” chàng cứng rắn ra lệnh. “Cha tin là quý ông Fielding có đôi điều muốn nói với quý cô Victoria.”

“Cảm ơn phải không ạ?” cậu bé đoán.

“Không,” chàng ta nhảu nhỏ nói. “Không phải ‘cảm ơn’ ”

Victoria quay lưng lợi ra khỏi dòng nước, vừa đi vừa cuốn sợi dây lại và nói chuyện với cậu bé John đã vắng mặt. “Cháu thấy không, cô đã bảo cháu là cô có thể giải cứu con t...—” Lưng nằng va phải một vật không cử động cùng lúc hai bàn tay như hai gọng kìm túm chặt cánh tay nằng và xoay nằng lại, làm đầu nằng ngật ra sau.

“Cô là đồ ngốc!” Jason giận dữ gầm gừ. “Cô là tên ngốc đần độn, cô có thể đã chết chìm rồi!”

“Không – không, tôi không gặp bất kỳ nguy hiểm nào,” Victoria hỏn hển, sợ cuống lên vì cái vẻ thịnh nộ trong đôi mắt xanh của hắn. “Tôi là một tay bơi lợi cự phách, ông thấy đấy, và - ”

“Cũng bơi cừ như thế một người hầu suýt chết chìm ở đây năm ngoái!” hắn nói bằng cái giọng kinh khủng.

“Thôi được, làm gãy tay tôi cũng chẳng giúp gì mà,” nằng nói, nhưng những cố gắng vùng ra vô ích của nằng chỉ khiến bàn tay hắn xiết chặt hơn đến phát đau. Ngực Victoria phập phồng trong nỗi bối rối, nhưng nằng cố gắng kháng cự lại những lý lẽ của hắn. “Tôi biết tôi đã làm ông sợ, và tôi xin lỗi, nhưng tôi có gặp nguy hiểm gì đâu. Tôi chẳng làm gì sai hết.”

“Nằng không làm gì sai sao? Và nằng không gặp nguy hiểm nào hết?” hắn lặp lại đầy nhạo báng, mắt hắn liếc xuống bộ ngực nằng trong khi nó phập phồng vì những hơi thở sợ hãi của nằng. Victoria bỗng nhận ra nằng đang ướt lướt thướt và ăn mặc sơ sài, làm ướt đầm cả áo sơ mi của hắn nơi vú nằng chạm vào hắn. “Giả thử có ai ngoài ta đang đứng trên bờ suối này ngấm nằng – nằng nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

Victoria nuốt khan và liếm ướt đôi môi, nhớ lại cái ngày nằng chui vào nhà sau khi trời tối đã lâu, và biết được là cha nằng đã tổ chức một đội tìm kiếm đi càn qua các cánh rừng để tìm nằng. Mới đầu ông mừng rỡ. Sau đó, nằng đã không thể ngồi yên thân được trong hai ngày. “Tôi, - tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra,” nằng trả lời hắn, cố trơ lì ra. “Tôi cho là ai thì cũng có lẽ sẽ đưa áo xống của tôi cho tôi và ...—”

Ánh mắt của Jason hạ xuống trên đôi môi ướt của nằng, rồi lướt xuống thấp hơn, theo cổ nằng xuống tới vùng nẩy nở trên người của thịt da bày ra trước mắt hắn phía trên cổ áo lót dính ướt của nằng. Đầu nằng ngả ra sau nên chúng rung rẩy và chĩa ra phía trước thật mời gọi, mạnh mẽ nhắc hắn rằng nằng là một phụ nữ quyến rũ chứ không phải là cái đứa trẻ mà hắn đã cố thuyết phục bản thân hắn phải tin. “Đây là điều sẽ xảy ra!” hắn đột ngột thốt lên, và miệng hắn nghiêng lấy miệng nằng trong một cái hôn bạo liệt, dữ dội nhằm để trừng phạt và hạ nhục nằng.

Victoria lặng lẽ quằn quại chống lại hắn, cố gỡ vòng ôm của hắn ra và kéo miệng nằng khỏi sự chiếm hữu tàn bạo của đôi môi hắn. Sự chống chọi của nằng dường như chỉ khiến hắn giận hơn, và nụ hôn càng đau đớn hơn. “Xin ông,” nằng hỏn hển đầy nước mắt trên môi hắn. “Tôi xin lỗi đã làm ông hoảng sợ—”

Đôi tay hắn chậm chạp nới lỏng ra, và rồi hắn ngẩng đầu lên và nhìn xuống đôi mắt hãi hùng của nằng. Victoria bắt giắc bắt chéo hai cánh tay lên ngực, tóc nằng xoa trần trên hai vai giống như một dải hồng ngọc ướt được tráng một lớp lấp lánh vàng, đôi mắt ngọc bích của nằng mở to sợ hãi và hối hận. “Xin ông,” nằng thì thầm, giọng nằng run rẩy vì cả hai dòng cảm xúc ấy trong khi nằng cố duy trì cuộc hoà hoãn giữa họ đã tồn tại trong gần năm ngày qua. “Đừng giận mà. Tôi xin lỗi đã làm anh sợ. Tôi đã bơi lợi từ lúc còn bé tí, nhưng lẽ ra tôi không nên làm thế hôm nay, giờ thì tôi biết rồi.”

Sự thừa nhận thẳng thắn, thành tâm của nàng làm Jason hoàn toàn mất cảnh giác. Mọi mảnh khoé trên đời của nữ giới đã được dùng đến với hắn kể từ khi hắn tạo dựng được sản nghiệp và có được tước hiệu, nhưng không thành công; sự bộc trực của Victoria, cùng với gương mặt ngẩng lên xinh đẹp của nàng và cảm xúc mà thân thể quyến rũ của nàng đang áp vào hắn đưa lại, tất cả đang tác động lên hắn như một liều tình được mạnh nhất. Niềm khao khát dâng lên trong lòng hắn, đốt nóng cả dòng máu hắn, rần rật reo trong huyết quản hắn, bắt hai bàn tay hắn kéo nàng lại gần hơn.

Victoria nhìn thấy một điều gì đó nguyên sơ và đáng sợ loé lên trong mắt hắn khi tay hắn xiết chặt cánh tay nàng. Nàng giật ngược trở lại, một tiếng kêu đã lên tới cổ nàng, nhưng đôi môi hắn đã bao phủ môi nàng, làm giọng nàng tắc nghẹn bằng một sự đòi hỏi mạnh mẽ khiến nàng trở nên bất động. Như một con thỏ nhút nhát sợ bị giam giữ trong chiếc bẫy êm ái, nàng chống chọi cho đến khi cảm thấy tay hắn dịu dàng vuốt ve sống lưng và hai bờ vai nàng, trong khi đôi môi hắn cử động trên môi nàng thành thạo một cách kích động.

Choáng váng, nàng đưa hai bàn tay lên ngực hắn, bám víu vào chính cái thực thể đang làm nàng mất thăng bằng. Cử chỉ ngây thơ này làm bùng ra một phản ứng tức thời từ Jason. Vòng tay hắn xiết chặt quanh nàng và hắn hôn nàng sâu hơn, môi hắn cử động trên môi nàng với tất cả sự nhiệt thành đối khát, khẳng khẳng nhào nấn môi nàng cho vừa khớp với môi hắn. Bị lạc lối trong cõi mơ hồ của những khao khát không tên, Victoria nghiêng người trên những đầu ngón chân, đáp lại vòng tay ôm xiết mạnh của hắn. Hắn rên lên khi nàng áp tấm thân nàng khít khao vào mình hắn, và đôi môi đang mở ra của hắn ép chặt môi nàng, đòi hỏi đôi môi nàng mở ra; và ngay khi đó, lưỡi hắn trượt vào giữa chúng, chìm vào nơi thẳm sâu mềm mại của miệng nàng.

Victoria dứt miệng nàng ra khỏi hắn, hoảng sợ vì những gì hắn đang làm, và đẩy ngược hắn ra với tất cả sức lực của nàng. “Đừng!” nàng kêu lên.

Hắn buông nàng ra đột ngột đến nỗi nàng loạng choạng lùi ra sau một bước; rồi hắn thở một hơi dài, sừng sững, nín lại lâu đến bất bình thường. Rồi ánh mắt hắn học hỏi từ ngực Jason, nàng nhìn hắn chờ đợi hắn buộc tội nàng vì nụ hôn hoàn toàn không đúng chỗ này. “Tôi cho là chuyện này cũng là lỗi của tôi,” nàng giận dữ nói. “Không nghi ngờ gì là anh sẽ nói rằng tôi đã đòi hỏi sự đối xử như thế này!” Đôi môi khó lường của hắn uốn cong thành một nụ cười thâm trầm và Victoria có ấn tượng thoáng qua rằng hắn đang chống chọi để bình tâm lại.

“Nàng phạm cái lỗi thứ nhất trong chiều hôm nay,” cuối cùng hắn nói. “Lỗi này là của ta. Ta xin lỗi.”

“Cái gì?” nàng nói, không tin nổi vào tai mình.

“Ngược lại với những gì nàng rõ ràng là nghĩ về ta,” hắn dài giọng nói, “Ta không có thói quen cám dỗ những cô gái ngây thơ—”

“Tôi đã chẳng hề có nguy cơ bị cám dỗ,” Victoria nói dối một cách ngạo nghễ.

Một vẻ châm biếm uể oải sáng lên trong mắt hắn. “Không ư?” hắn hỏi trong khi niềm vui thích dường như làm vơi bớt sự căng thẳng của cơ thể hắn.

“Không, tôi gần như chắc chắn là không!”

“Vậy thì ta gợi ý nàng nên mặc xống áo vào trước khi ta bị cám dỗ để cho nàng thấy nàng sai đến thế nào.”

Victoria há miệng để nói một câu gay gắt thích hợp nào đó về cái tính tự phụ thái quá của hắn, song nụ cười bạo dạn lấp lánh của hắn là quá nhiều đối với nàng. “Anh thật không thể nào!” nàng ngắc ngứ nói.

“Nàng đúng rồi,” hắn đồng ý và quay lưng lại để nàng có thể mặc áo váy vào.

Cố gắng đến tuyệt vọng để kiểm soát những xúc cảm đang dâng tràn của nàng và để ăn nhập với tâm trạng ngẫu hứng của hắn, Victoria vội vã mặc áo. Andrew đã hôn nàng vài lần, nhưng chẳng bao giờ theo cách này. Chẳng bao giờ như thế. Lẽ ra Jason chẳng bao giờ nên làm thế, cũng không nên điềm tính về điều đó đến không chịu nổi như thế. Nàng tin chắc là nàng có đầy đủ quyền hành để nổi giận với hắn, nhưng có lẽ sự việc hơi khác ở nước Anh. Có lẽ phụ nữ ở đây nhận những nụ hôn như thế một cách dễ dàng. Có lẽ nàng sẽ chỉ trông thật ngổ ngáo nếu nàng kiểm chuyện vì điều đó. Ngay cả nếu như nàng phản đối, Jason sẽ chỉ nhún vai gạt nụ hôn sang một bên như là một điều vô nghĩa lý. Nàng sẽ chẳng được gì khi khuấy động lại

sự thù địch trong con người hắn, và nàng sẽ mất tất cả. Tuy vậy, nàng vẫn không thể hoàn toàn kiểm soát được cơn tự ái của nàng. “Anh thật là quá quắt,” nàng lại nói.

“Chúng ta đã đồng ý về điều đó rồi.”

“Anh cũng thật là khó đoán trước.”

“Thế nào cơ?”

“Ồ, Tôi hầu như đã nghĩ anh sắp sửa đánh tôi vì tôi đã làm anh hoảng sợ. Thay vì thế anh lại hôn tôi.” Nàng cúi xuống nhặt con tàu của John lên. “Tôi bắt đầu nghĩ rằng anh rất giống con chó của anh - cả hai trông thì hung dữ hơn là thực tế.”

Trong giây lát nàng thấy cái vẻ ngoài hiểu biết, tự mãn của hắn vỡ ra chút ít. “Con chó của ta?” hắn băng quơ lặp lại.

“Willie,” nàng xác định.

“Nàng phải sợ cả chim sẻ nếu nàng thấy Willie là hung dữ.”

“Tôi đang đi tới một kết luận là chả có lý gì để sợ cả hai.”

Một nụ cười chớm nở trên khoé môi đầy nhục cảm của hắn khi hắn cầm lấy con tàu tí hon từ tay nàng. “Đừng nói chuyện đó với ai, nếu không nàng sẽ phá hoại danh tiếng của ta mất.”

Victoria quần tằm chắn quanh người nàng, rồi nàng nghiêng đầu sang một phía. “Anh có danh tiếng à?”

“Loại tệ nhất,” hắn bình thản xác nhận và bắn cho nàng một cái nhìn thách thức. “Ta sẽ kể nàng nghe vài chi tiết bần thiú chứ?”

“Chắc chắn là không,” Victoria nghiêm nghị nói. Hy vọng rằng có lẽ sự ăn năn nho nhỏ của Jason về nụ hôn có thể làm hắn dễ bảo hơn, Victoria tập hợp lòng cam đảm lại để đề cập đến vấn đề làm nàng bận lòng mấy hôm nay. “Có một cách để anh có thể chuộc lại ‘lỗi’ của anh,” nàng ngập ngừng nói trong khi họ đi về phía ngôi nhà.

Jason nhìn nàng thăm dò. “Ta cần nói là lỗi này là do lỗi kia. Tuy nhiên, nàng muốn gì vậy?”

“Tôi muốn áo xống của tôi trở lại.”

“Không.”

“Ông không hiểu,” nàng kêu lên, cảm xúc của nàng gầm gào lên vì nụ hôn và bây giờ là vì thái độ bất di bất dịch của hắn. “Tôi đang để tang cha mẹ tôi.”

“Ta hiểu lắm, tuy nhiên, ta không tin là niềm thương tiếc lại lớn đến mức nó không thể được kìm nén trong lòng, và ta không tin sự phô bày ra ngoài việc chịu tang. Hơn nữa, Charles và ta muốn nàng xây dựng một cuộc đời mới ở đây - một cuộc đời mà nàng vui hưởng.”

“Tôi không cần một cuộc đời mới!” Victoria tuyệt vọng nói. “Tôi chỉ ở đây cho đến khi Andrew đến đón tôi và -”

“Anh ta sẽ không đến đón nàng đâu, Victoria,” Jason nói. “Anh ta chỉ mới viết cho nàng có một lá thư trong tất cả những tháng vừa rồi.”

Những lời lẽ ấy xuyên qua đầu Victoria như những lưỡi dao găm nóng bỏng. “Anh ấy sẽ đến, tôi bảo cho ông biết. Đã chỉ có đủ thời gian để tôi nhận được một lá thư trước khi tôi ra đi.”

Nét mặt Jason sất lại. “Ta hy vọng nàng đúng. Tuy nhiên, ta cấm nàng mặc đồ đen. Thương khóc chỉ có ở trong tim.”

“Làm sao anh biết chứ?” Victoria xổ ra, quay cuồng quanh hắn, tay nàng nắm chặt hai bên sườn. “Nếu ông có trái tim, ông sẽ không bắt tôi điếu qua điếu lại trong những bộ xống áo này như thể cha mẹ tôi chưa bao giờ tồn tại. Ông không có trái tim!”

“Nàng nói đúng,” hắn đập lại, giọng hắn thật đáng sợ vì nó rất trầm. “Ta không có trái tim. Hãy nhớ lấy điều đó, và đừng có tự dối mình tin rằng dưới vẻ ngoài hung dữ của ta, ta cũng thuần phục như một con chó cảnh. Hàng tá phụ nữ đã phạm sai lầm ấy và đã hối tiếc.”

Victoria đi tránh xa hắn trên đôi chân run rẩy. Làm sao mà nàng lại có thể hình dung họ có thể là bạn chứ! Hắn lạnh lùng, khắc nghiệt và sắt đá; hắn có một tâm tính độc địa không đáng tin; và hơn nữa, hắn rõ ràng là mất thăng bằng. Không có người đàn ông tỉnh táo nào lại hôn một phụ nữ với sự dịu dàng và đam mê như thế mới một giây phút trước, rồi trở nên nhặng nhít quá thể như thế, chỉ là để trở nên lạnh lùng và đáng ghét chỉ một giây sau đó. Hắn ta không phải là chó cảnh—hắn ta nguy hiểm và khó dò như loài báo mà hắn giống!

Bất chấp chuyện nàng đang bước nhanh hết mức, những dải chân dài của Jason giữ cho hắn đi bên cạnh nàng dễ dàng và họ bước tới lối đi chạy vòng tròn trước nhà cùng một lúc.

Bá tước Collingwood đang chờ họ, đã ngồi trên con ngựa hồng đẹp đẽ của chàng với John ngồi gọn lỏn trước mặt.

Bối rối và giận dữ, Victoria nói một lời tạm biệt ngắn với anh chàng bá tước, cười ngáp ngừng với John và trao cho cậu bé con tàu của cậu, sau đó nàng chạy vội vào nhà.

John theo dõi nàng, nhìn Jason, rồi lo lắng quay sang cha cậu. “Ông ấy không đánh đòn cô Tory đâu phải không?”

Bá tước ngược ánh mắt vui thú của mình từ ngực áo ướt đầm của Jason sang vẻ mặt đức ông của hắn. “Không, John, Đức ông Fielding không đánh đòn cô ấy.” Chàng nói với Jason, “Tôi sẽ bảo Caroline ghé thăm Cô Seaton vào ngày mai chứ?”

“Hãy đi cùng cô ấy, và chúng ta sẽ nói tiếp vụ thảo luận làm ăn của chúng ta.”

Robert gật đầu. Xiết chặt tay bảo vệ quanh đứa con trai nhỏ bé, chàng ta chạm gót giày ống vào con ngựa đang đứng nghỉ và con ngựa hồng chạy nước kiệu xuôi dọc con đường.

Jason nhìn họ ra đi, vẻ ôn tồn của hắn dần hoá thành nỗi bất mãn khi hắn cho phép mình lần đầu nhớ lại chuyện xảy ra với hắn bên bờ suối.

15. Chương 09

Chương 9

Cho đến tận chiều hôm sau, Victoria vẫn không thể nào gạt ra khỏi tâm trí nàng nụ hôn rung trời chuyển đất của Jason. Ngồi trên bãi cỏ bên cạnh Willie, nàng vuốt ve cái đầu kiêu hãnh của nó trong lúc nó gặm khúc xương nàng mang cho. Ngắm nhìn nó, nàng lại nghĩ tới thái độ thoải mái tươi cười của Jason khi nụ hôn đã dứt, và bụng nàng thắt lại khi nàng so sánh sự ngây ngô ngốc nghếch của nàng với vẻ thạo đời và từng trải của hắn.

Làm sao hắn có thể ôm nàng và hôn nàng như thể hắn đang muốn ngấu nghiến cả nàng mới có một phút trước, và rồi lại cợt nhả về điều đó ngay một phút sau? Và nàng tự hỏi ở đâu ra mà nàng tìm được cái khả năng hoà hợp với tâm trạng vui tươi của hắn trong khi tất cả xúc giác nàng đang quay cuồng và hai đầu gối thì rú vào nhau? Và sau tất cả những chuyện đó, làm sao mà hắn có thể nhìn nàng với cặp mắt làm người ta đông cứng ấy của hắn và khuyên nàng đừng có mà phạm phải cái sai lầm mà ‘hàng tá’ phụ nữ khác đã phạm?

Điều gì khiến hắn cư xử như thế nhỉ? Nàng tự hỏi. Hắn là không thể đối phó, không thể thấu hiểu. Nàng đã cố gắng làm thân với hắn, chỉ để kết thúc bằng việc bị hôn. Mọi thứ dường như thật khác biệt ở nước Anh; có lẽ ở đây, những nụ hôn như thế chẳng là gì khác ngoài chuyện thường ngày và nàng chẳng có lý do

gì mà cảm thấy tội lỗi hay giận dữ. Nhưng nàng cảm thấy thế. Nỗi thiếu vắng Andrew đã nhấn chìm nàng, và nàng rung mình hổ thẹn vì sự tham gia tự nguyện của nàng vào nụ hôn của Jason.

Nàng ngẩng lên khi Jason phi ngựa về phía chuồng ngựa. Hắn đã đi sẵn sàng nay, vì thế nàng đã có thể tránh mặt hắn trong khi nàng cố trấn tĩnh lại, nhưng cuộc hoãn chiến của nàng đang đi tới hồi kết - cỗ xe của bá tước Collingwood đang chạy tới trên con đường phía trước. Nàng miễn cưỡng đứng dậy. “Đi nào, Willie,” nàng nghiêm nghị nói. “Hãy cùng đi báo cho Đức ông Fielding là ông bà bá tước đã đến rồi, và tránh cho ông O’Malley tội nghiệp một chuyến đi không cần thiết xuống trại ngựa.”

Con chó ngẩng đầu và xem xét nàng với đôi mắt thông minh, nhưng nó không cử động. “Đã đến lúc mày ngưng chuyện trốn tránh con người rồi. Tao chẳng phải là nô lệ của mày, mày biết thế chứ, và tao từ chối tiếp tục mang thức ăn tới đây ày. Northrup cho tao biết là mày thường được cho ăn ở chỗ chuồng ngựa mà. Đi nào, Willie!” nàng lặp lại, quyết tâm là ít nhất cũng kiểm soát được một phần nhỏ này của cuộc đời nàng. Nàng bước thêm hai bước và đợi. Con chó đứng dậy và nhìn nàng, cái vẻ báo động của nó làm nàng tin chắc là nó hiểu mệnh lệnh.

“Willie,” nàng gắt gỏng, “tao đang càng lúc càng không thể chịu nổi những đồ kiêu ngạo.” nàng vẫy vẫy những ngón tay. “Tao bảo đi!” Nàng lại bước lên trước, ngoái lại nhìn qua vai và sẵn sàng tóm gáy con vật cứng cổ kia mà lôi đi nếu nó từ chối. “Đi!” nàng cương quyết nói, và lần này nó chậm rãi đi theo sau nàng.

Phấn chấn vì chiến thắng nhỏ của nàng, Victoria bước về phía trại ngựa mà Jason đang xuất hiện từ đó, cây súng săn dài của hắn cầm lỏng lẻo trong một bên tay.

Ở trước nhà, Bá tước Collingwood nhắc vợ anh xuống xe ngựa. “Họ đây rồi, ở đằng kia kìa,” anh chàng bảo vợ, hất đầu về phía trại ngựa. Giữ tay nàng vào khuỷu tay mình một cách đầy thương yêu, anh ta rảo bước băng qua bãi cỏ về phía hai người. “Mỉm cười nào,” anh ta thì thầm trên vạt lưng nàng khi những bước chân nàng tụt lại sau. “Trông em như thể em sắp sửa đi gặp một tên đao phủ ấy.”

“Ít nhiều em cảm thấy thế đấy,” Caroline thừa nhận, và mỉm cười bên lên với anh. “Em biết anh sẽ cười, nhưng Đức ông Fielding làm em hoảng một chút.” Nàng gạt đầu trước cái nhìn hoảng hốt của chồng nàng. “Em không phải là người duy nhất cảm thấy thế - hầu như mọi người đều sợ ông ta.”

“Jason là một người xuất sắc, Caroline. Ta đã kiếm được những món lãi khổng lồ từ mọi cuộc đầu tư mà anh ấy đã tử tế gợi ý cho anh.”

“Có lẽ thế, nhưng mà ông ấy vẫn cứ khó gần phát sợ lên và ... và thật gớm guốc, thế đấy. Hơn nữa, ông ta có khả năng đưa ra cái kiểu gạt bỏ người ta hung bạo đến nỗi người ta cảm thấy muốn chìm ngấm. Tại sao à, tháng trước, ông ấy bảo Cô Farraday rằng ông ấy không thích những cô gái cứ mỉm mỉm cười điệu - đặc biệt là những cô cứ bầu vịu vào tay ông ấy trong khi mỉm mỉm điệu đà.”

“Thế Cô Farraday trả lời sao?”

“Cô ấy có thể nói gì chứ? Cô ấy đang bám vào tay ông ta và đang mỉm mỉm cười duyên. Chuyện đó thật là ngượng.”

Làm ngơ nụ cười nhiều ý nghĩa của chồng nàng, nàng vuốt chiếc găng tay màu trắng ngoài những ngón tay dài của nàng. “Phụ nữ thấy gì ở ông ta nhỉ, em không thể hình dung nổi, thế mà họ vẫn cứ làm duyên làm dáng mỗi khi ông ấy có mặt. Đúng, ông ấy giàu nứt đổ đổ vách, với sáu cái điền trang và có trời biết là bao nhiêu bằng một năm - và, dĩ nhiên, ông ấy là Công tước Atherton tiếp theo nữa. Và em cũng dành cho ông ta một sự công bằng là thừa nhận ông ta đẹp trai hiếm có—”

“Nhưng nàng vẫn không thể hiểu phụ nữ thấy gì ở anh ấy ư?” chồng nàng tủm tỉm trên.

Caroline lắc đầu, nói nhỏ lại khi họ gần tới hai người kia. “Cốt cách của ông ta chẳng đẹp tí nào. Ngược lại nữa ấy - ông ấy thô lỗ đến sững sốt!”

“Khi một người đàn ông bị đeo đuổi không ngừng nghỉ vì tài sản và danh hiệu của ông ta, ông ta nên được thông cảm vì thẳng hoặc có mất bình tĩnh.”

“Anh có thể nghĩ thế, nhưng về phần em, em cực kỳ động lòng thương xót cho Cô Seaton. Nghĩ xem cô ấy chắc phải khủng khiếp đến thế nào khi sống cùng một nhà với ông ấy.”

“Anh không biết liệu cô ấy có khùng khiếp hay không, nhưng anh có ấn tượng là cô ấy cô đơn và cần một người bạn để chỉ cho cô ấy làm sao mà tiếp tục xoay xở ở nước Anh.”

“Chắc cô ấy đau buồn lắm,” Caroline đồng ý đầy cảm thông và ngắm nhìn Victoria, người vừa mới đến chỗ Jason và đang nói chuyện với hắn ta.

“Ông bà bá tước đã tới,” Victoria nói với Jason, phong thái của nàng lịch sự một cách lạnh nhạt.

“Ta thấy rồi. Họ đang theo nàng tới đây,” Jason giải thích, “họ chỉ cách nàng có mấy bước ngay sau lưng nàng kia.” Hắn lại nhìn nàng, rồi trấn tĩnh mình, sự chăm chú của hắn tập trung vào một cái gì đó ngay sau lưng nàng, về bên trái. “Tránh!” hắn ra lệnh, đẩy nàng thẳng cánh sang một bên trong khi hắn vung khẩu súng lên vai. Sau lưng Victoria nghe thấy một tiếng gầm nhỏ, kinh khủng, và bỗng nhiên nàng hiểu Jason định làm gì.

“Không!” nàng hét lên. Điên cuồng vùng ra, nàng hất cái nòng súng lên trời và quì sụp xuống, vòng tay ôm quanh Willie và nhìn chăm chăm vào Jason. “Anh điên rồi! Điên rồi! Willie đã làm gì đáng để bị anh bỏ đói và bắn chết nào?” nàng cuồng nộ vừa hỏi vừa thoa đầu con chó. “Nó có bơi vào dòng suối của anh không hay – hay dám không tuân bất cứ lệnh nào của anh không hay —”

Khẩu súng trượt qua những ngón tay tê cứng của Jason cho đến khi nòng súng chìa một cách vô hại xuống mặt đất. “Victoria,” hắn nói bằng giọng bình tĩnh ngược hẳn với vẻ mặt xanh tái căng thẳng của hắn, “đó không phải là Willie. Willie là một chú chó Ê cốt, và ta đã cho Collingwoods mượn nó ba ngày trước để lấy giống.”

Bàn tay đang ve vuốt của Victoria dừng lại giữa chừng.

“Trừ phi ta mù hoặc ta mất trí trong giây vừa rồi, ta đoán con vật mà nàng đang ấp ủ y hệt một bà mẹ đang bảo vệ đứa con mình kia chỉ ít cũng là sói một nửa.”

Victoria nuốt khan và chậm chạp đứng lên. “Ngay cả khi nó không phải là Willie, nó vẫn là một con chó, không phải sói,” nàng khẳng khái bước bình. “Nó biết câu lệnh ‘Đến đây.’”

“Nó một phần là chó,” Jason phản đối. Định kéo nàng tránh xa con vật, hắn bước lên một bước và túm lấy cánh tay nàng – một hành động gây ra phản ứng ngay tắp lự của con chó, nó thu mình lại, gầm gừ và nhe nanh ra, lông dựng đứng cả lên trên lưng nó. Jason thả tay nàng ra, những ngón tay của hắn chậm chậm lặn về cò súng. “Tránh xa nó đi, Victoria.”

Đôi mắt của Victoria dán chặt vào khẩu súng. “Đừng làm thế!” nàng điên cuồng cảnh cáo. “Tôi không cho anh làm thế. Nếu anh bắn nó, tôi sẽ bắn anh, tôi thề tôi sẽ bắn. Tôi là một tay súng cừ hơn là một tay bơi nhiều- bất kỳ ai bên nhà cũng sẽ cho anh biết thế. Jason!” nàng thốt thức kêu lên. “Nó là một con chó và nó chỉ cố bảo vệ tôi khỏi anh. Ai cũng có thể hiểu thế! Nó là bạn tôi. Xin anh, xin anh đừng bắn nó. Làm ơn...”

Bủn rủn vì cảm giác nhẹ cả người, nàng nhìn bàn tay Jason thả lỏng trên khẩu súng và lần nữa nòng súng lại chìa xuống một cách vô hại. “Ngừng quanh quẩn cạnh nó đi,” hắn ra lệnh. “Ta sẽ không bắn nó.”

“Anh hứa với tôi như một quý ông chứ?” Victoria khẳng khái, nàng vẫn lấy thân mình che chắn cho Sói trong khi nàng đấu tranh để ngăn chặn một cuộc đối đầu chí tử giữa chú chó can đảm đang cố bảo vệ nàng và người đàn ông cầm thứ vũ khí chết chóc đã chuẩn bị để giết nó vì nó làm thế.

“Ta trao nàng lời hứa của ta.”

Victoria dậm bước đi, nhưng rồi nàng nhớ ra điều gì đó Jason đã nói với nàng và nàng lại nhanh chóng chen vào giữa hai chiến sĩ. Nhìn Jason một cách đầy nghi hoặc, nàng nhắc nhở hắn, “Anh đã bảo tôi anh không phải là một quý ông và anh không có nguyên tắc. Làm sao tôi biết anh sẽ trân trọng lời hứa của anh như là một quý ông?”

Đôi mắt báo đen của Jason lấp lánh một tia vui thú miễn cưỡng khi hắn nhìn cô gái trẻ không có gì phòng thủ, người đang vừa đồng thời đấu tranh ột con sói, vừa thách thức hắn với vẻ nổi loạn. “Ta sẽ trân trọng nó. Bây giờ, đừng có xử sự như thể là Joan d’Arc nữa.”

“Tôi không chắc là tôi tin được anh. Anh có thể điều đó với Đức ông Collingwood nữa được không?”

“Nàng đang đùa với vận may của mình đấy, cô gái thân mến của ta,” Jason êm ái cảnh cáo.

Mặc dầu được nói ra thật lặng lẽ, lời nói đó vang lên ý đe dọa không thể chối cãi, và Victoria lưu ý thấy, không phải bởi vì nàng sợ hậu quả mà bởi vì bản năng nàng cảm thấy là Jason sẽ làm như hắn đã hứa. Nàng gật đầu và bước đi, nhưng cả vóc dạc to lớn của con chó thì vẫn thủ thế tấn công, ánh mắt đe dọa của nó vẫn dán vào Jason.

Về phần hắn, hắn vẫn đang nhìn con vật, khẩu súng vẫn sẵn sàng bên cạnh hắn. Tuyệt vọng, Victoria quay sang con chó. “Nằm xuống!” nàng ra lệnh, thực tâm không mong nó sẽ tuân lời.

Con chó do dự và rồi nằm xuống bên cạnh nàng.

“Đấy, thấy không!” Victoria vung tay lên vì nhẹ nhõm. “Nó đã được huấn luyện tốt nhờ ai đó. Và nó biết khẩu súng của anh sẽ làm nó đau - đấy là lý do tại sao nó cứ nhìn khẩu súng. Nó thông minh!”

“Rất thông minh,” Jason đồng ý với vẻ châm biếm lạnh lùng. “Đủ thông minh để sống ngay dưới mũi ta trong khi ta và mọi người trong mấy dặm xung quanh đã săn lùng cái con ‘sói’ tấn công chuồng gà và khủng bố cả làng.”

“Đấy là lý do anh đi săn mỗi ngày sao?” Khi Jason gật đầu, Victoria tuôn ra một tràng không nghỉ, tất cả đều nhằm chặn trước Jason không cho con chó ở lại trong điền trang. “Ồ, nó không phải là sói, nó là chó, anh có thể thấy thế. Và tôi đã cho nó ăn hàng ngày, thế nên nó không có lý do gì mà tấn công chuồng gà nữa. Nó cũng rất thông minh, và nó hiểu điều tôi nói.”

“Vậy có lẽ nàng có thể nhắc nó rằng thật bất lịch sự khi cứ ngồi đó mà đợi cơ hội cắn vào tay người mà chỉ ít thì cũng đã gián tiếp cho nó ăn chứ.”

Victoria liếc một cái vào kẻ bảo vệ quá hăng hái của nàng và rồi nhìn qua Jason. “Tôi nghĩ nếu anh tóm lấy tôi lần nữa và tôi bảo nó đừng có gầm gừ với anh, nó sẽ hiểu. Nào, tóm lấy tôi.”

“Ta thích vắn cổ nàng,” Jason nói nửa đùa nửa thật, nhưng hắn nắm lấy tay nàng như nàng yêu cầu. Con vật thu mình lại, sẵn sàng nhảy xổ lên, gầm gừ.

“Không!” Victoria nghiêm khắc nói, và con sói được gọi là Willie thả lỏng, chần chừ, rồi liếm bàn tay nàng.

Victoria thở phào nhẹ nhõm. “Đấy, thấy không, nó có tác dụng. Tôi sẽ trông nom nó cẩn thận hết sức. và nó sẽ không làm phiền bất kỳ ai một tí tẹo nào nếu anh cho nó ở lại.”

Jason không thể nào chống lại nổi cả lòng can đảm lẫn vẻ van nài trong đôi mắt xanh sáng rực của nàng. “Xích con chó của nàng lại,” hắn thở dài. Khi nàng bắt đầu phản đối, hắn nói, “Ta sẽ sai Northrup báo cho những người gác rừng biết không được làm hại nó, nhưng nếu nó lang thang vào đất nhà ai, người ta sẽ bắn nó ngay lập tức. Nó chưa tấn công ai, nhưng nông dân quý gà què của họ, với cả gia đình họ nữa.”

Hắn ngăn chặn bất kỳ lời tranh cãi nào tiếp theo bằng cách đơn giản là quay sang chào vợ chồng bá tước Collingwood, và lần đầu tiên Victoria nhớ ra sự hiện diện của họ.

Cơn xấu hổ làm nàng cảm thấy nóng ran người khi nàng ráng sức đối mặt với người phụ nữ mà Jason rõ ràng đã xem như là một hình mẫu của sự đúng mực. Thay vì vẻ khinh khi ngạo mạn nàng chờ đợi là sẽ thấy trên mặt của nữ bá tước, Công nương Collingwood lại đang ngẩng ngửa nàng với vẻ gì đó trông như là ngưỡng mộ tươi vui. Jason giới thiệu hai người với nhau và rồi đi mất cùng với ông bá tước để thảo luận mấy vụ làm ăn, vô tâm để Victoria ở lại tự mình xoay trở lấy với bà bá tước.

Công nương Collingwood là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng bất tiện. “Tôi có thể đi với cô trong khi cô xích con chó của cô không?”

Victoria gật đầu, xát đôi bàn tay mướt mồ hôi của nàng lên váy. “Bà – bà hẳn phải nghĩ tôi là người phụ nữ cư xử tệ nhất trên đời,” nàng nói một cách khổ sở.

“Không,” Caroline Collingwood nói và cắn môi dưới của cô để nhịn cười, “nhưng tôi nghĩ cô là người can đảm nhất, không thể chối cãi được.”

Victoria sững sốt. “Bởi vì tôi không sợ Willie ư?”

Nữ bá tước lắc đầu. “Bởi vì cô không sợ Đức ông Fielding,” cô cười đĩnh chính.

Victoria ngắm người đẹp tóc đen lộng lẫy trong trang phục đẹp đẽ của cô, nhưng điều mà nàng thấy là ánh nghịch ngợm trong đôi mắt xám đang long lanh và sự sẵn lòng kết bạn trong nụ cười của cô. Nàng đã gặp một tâm hồn tử tế trong cái đất nước có vẻ như là thiếu thân thiện này, và lòng nàng rộn rã. “Thực ra, tôi đã sợ,” Victoria thú nhận, quay lại phía sau nhà nơi nàng quyết định sẽ xích con chó của nàng cho đến lúc nàng có thể thuyết phục Jason cho nó vào nhà.

“Nhưng cô không thể hiện điều đó, cô thấy không, và điều đó thật là tốt, bởi vì tôi thấy có vẻ như một khi một người phái nam nhận ra một người phái nữ sợ điều gì đó, hắn sẽ dùng chuyện đó để chống lại cô ấy theo những cách dễ sợ nhất. Ví dụ, khi ông anh Carlton nhận ra tôi sợ rắn, anh ấy bỏ một con ngay vào ngăn để khăn tay của tôi. Và trước khi tôi hết hãi hùng vì chuyện đó, anh Abbott lại bỏ một con vào giày khiêu vũ của tôi.”

Victoria rùng mình. “Tôi ghét rắn. Bà có bao nhiêu anh em trai?”

“Sáu, và tất cả bọn họ đều làm những chuyện hoàn toàn kinh khủng với tôi trước khi tôi học được cách trả đũa thích đáng. Cô có anh em trai nào không?”

“Không – có một em gái.”

Cho đến khi các quý ông kết thúc cuộc bàn thảo làm ăn của họ và cùng các quý cô ngồi vào ăn tối, Victoria và Caroline Collingwood đã trở nên thân mật và đang trên đường tiến triển thành những người bạn gần bó. Victoria đã giải thích rằng cuộc đính ước của nàng với Đức ông Lord Fielding chỉ là một sự nhầm lẫn của bác Charles—nhưng mà với những ý định tốt đẹp nhất- và nàng đã kể về Andrew; Caroline đã tâm sự rằng bố mẹ cô chọn Đức ông Collingwood làm chồng cô, nhưng từ những điều cô nói và cái cách cô rạn rở ngồi lên khi cô nói về chồng cô, Victoria thấy rõ ràng rằng cô yêu chồng tha thiết.

Bữa ăn thật vui vẻ với những câu chuyện đầy tiếng cười khi Victoria và Caroline tiếp tục những câu chuyện tâm tình và so sánh những khám phá thời thơ ấu của họ với nhau. Ngay cả Bá tước Collingwood cũng góp vài câu chuyện về thời thơ ấu của chàng, và Victoria mau chóng nhận ra là cả ba người cùng vui vẻ với tuổi thơ vô tư lự và sự bảo bọc của cha mẹ đầy tình thương yêu của họ. Tuy vậy, Jason lại không nói gì về tuổi trẻ của hắn, mặc dù hắn có vẻ thực lòng thích nghe những câu chuyện họ kể.

“Thực sự là em bắn súng được ư?” Caroline hỏi Victoria đầy ngưỡng mộ trong khi hai người hầu đang phục vụ món cá hồi chiên bơ với thảo mộc rưới nước sốt dịu nhẹ.

“Vâng,” Victoria thừa nhận. “Andrew dạy em cách bắn bởi vì anh ấy muốn có ai đó để thi với anh ấy khi anh ấy bắn bia.”

“Và em làm không? Ý chị là thi với anh ta ấy.”

Victoria gạt đầu, ánh nến hắt vào mái tóc cháy rực của nàng và biến nó thành một vòng hào quang rực rỡ. “Nhiều lắm. Đó là chuyện kỳ dị nhất có thể tưởng tượng được, nhưng mà ngay lần đầu tiên anh ấy đặt khẩu súng vào tay em, em làm theo hướng dẫn của anh ấy, ngắm, và bắn trúng mục tiêu. Điều đó có vẻ không khó lắm.”

“Và sau đó?”

“Nó trở nên dễ dàng hơn,” Victoria nháy mắt nói.

“Chị thích kiếm,” Caroline bày tỏ. “Anh Richard của chị từng cho chị đấu kiếm với anh ấy. Mọi chuyện chỉ là cần một cánh tay khéo.”

“Và một đôi mắt tinh,” Victoria nói thêm.

Bá tước Collingwood gạt gù. “Tôi từng giả bộ là một hiệp sĩ cổ và cưỡi ngựa đấu thương với mấy anh nài ngựa. Tôi đã làm khá tốt – nhưng sau đó, các anh nài chẳng nghĩ ngờ gì là rất miên cưỡng mà đánh cho anh chàng bá tước non nớt ngã ngựa, vì thế tôi có lẽ là không giỏi như tôi tưởng lúc đó.”

“Ở Mỹ em có chơi kéo co không?” Caroline hăng hái hỏi.

“Có, và lúc nào cũng là con trai thi với con gái.”

“Nhưng như thế thì chẳng công bằng chút nào—con trai lúc nào cũng khoẻ hơn.”

“Không,” Victoria nói với vẻ tươi cười, “nếu con gái chọn được một chỗ có một gốc cây và rồi xoay xở thế nào đó, ngẫu nhiên thôi—quấn sợi dây khoảng giữa chừng quanh gốc cây khi họ kéo.”

“Không biết xấu hổ!” Jason cười khùng khục. “Các cô ăn gian.”

“Đúng, nhưng không thì phe kia cũng đấu lại chúng tôi, cho nên đó thực sự không phải là ăn gian.”

“Nàng biết gì về ‘phe’?” hấn trên.

“Liên quan đến chơi bài ư?” Victoria hỏi, mặt nàng bừng lên vẻ vui sướng thật dễ lấy. “Nói cho anh biết một sự thật đáng hổ thẹn nhé, tôi cũng thạo tính toán quân bài trên các tay bài như là chia bài làm sao để có những tay bài đặc biệt. Nói tóm lại,” nàng thẳng thắn thừa nhận, “tôi biết cách chơi gian.”

Đôi lông mày đen của Jason nhíu lại với nhau về hơi cau có. “Ai dạy nàng ăn gian?”

“Andrew. Anh ấy nói đó là các “mẹo chơi bài” anh ấy học được khi anh ấy đi học xa.”

“Nhớ đừng bao giờ để cái tay Andrew này được làm thành viên của các câu lạc bộ của tôi,” Collingwood khô khan nói. “Hắn sẽ chẳng sống nổi mà thấy được ngày mai đâu.”

“Andrew chẳng bao giờ ăn gian,” Victoria đính chính một cách trung thành. “Anh ấy cảm thấy việc biết người ta chơi gian như thế nào là quan trọng, để không bị lừa bởi một tay cờ bạc vô liêm sỉ—nhưng lúc đó anh ấy mới có mười sáu tuổi, và em không cho là anh ấy nhận biết được rằng anh ấy khó có cơ hội gặp một người như thế...”

Jason ngả người ra ghế, ngắm nhìn Victoria với vẻ quan tâm thú vị, cảm thấy ngạc nhiên vui thích vì vẻ dễ dàng dễ thương mà nàng đã thể hiện và cái cách nàng lôi cuốn Robert Collingwood tham gia vào câu chuyện bên bàn ăn mà chẳng cần cố gắng gì. Hắn để ý thấy mặt nàng sáng lên về yêu mến mỗi khi nàng nói về Andrew của nàng, và cái cách nàng làm cho phòng ăn sống động bằng nụ cười của mình.

Nàng thật tươi trẻ, sinh động và thanh khiết. Bất chấp tuổi trẻ của nàng, có một vẻ hiểu biết tự nhiên nơi nàng xuất phát từ trí tuệ năng động, óc hài hước dí dỏm và sự quan tâm chân tình đến người khác. Hắn cười một mình, nhớ lại nàng đã can đảm bảo vệ cho con chó của nàng, nàng đã tuyên bố sau đó là nó được gọi bằng tên Sói chứ không phải là Willie thỏ để. Jason đã biết một vài người đàn ông có lòng can đảm thật sự trong đời hắn, nhưng hắn chưa bao giờ thấy một phụ nữ can đảm nào. Hắn nhớ sự đáp trả e thẹn của nàng trước nụ hôn của hắn và cơn khát vọng trào dâng không tưởng tượng nổi mà nàng đã khuấy động trong con người hắn.

Victoria Seaton đầy những bất ngờ, đầy những hứa hẹn, hắn nghĩ khi đang len lén ngắm nhìn nàng. Vẻ đẹp rõ ràng như đúc trong từng đường nét gương mặt không một tí vết của nàng, song vẻ quyến rũ của nàng còn hơn thế, nó nằm trong tiếng cười đầy âm sắc và những cử động duyên dáng của nàng. Có một điều gì đó sâu tận bên trong nàng làm cho nàng lấp lánh và rực sáng như một viên ngọc trong veo, một viên ngọc mà chỉ cần có một cái nền và khung cảnh thích hợp: áo váy thật đẹp để tôn thêm thân hình quyến rũ và vẻ mặt tuyệt vời; một ngôi nhà trắng lộng lẫy nơi nàng có thể trị vì như một nữ hoàng; một người chồng để kiểm chế những cơn bốc đồng hoang dã của nàng; một em bé trên ngực nàng để nàng chăm sóc và cho bú...

Ngồi đối diện với nàng, Jason nhớ lại giấc mơ xưa cũ đã bị bỏ quên của hắn về việc có một người vợ để thấp sáng bàn ăn của hắn bằng sự ấm áp và tiếng cười của nàng ... một người phụ nữ để lấp đầy vòng tay hắn ở trên giường và xua đi sự trống trải đen tối bên trong hắn... một phụ nữ sẽ yêu thương những đứa con hắn tặng nàng...

Jason thấy hắn thật thiển cận, chán ghét với những giấc mơ thời trẻ đại ngây thơ và những ao ước không thành của hắn. Hắn đã mang chúng theo khi trưởng thành và lấy Melissa, ngu ngốc tin rằng một phụ nữ đẹp có thể làm cho những giấc mơ ấy trở thành hiện thực. Hắn mới ngốc nghếch làm sao, thật khờ dại không tưởng nổi khi để mình tin rằng một người phụ nữ chỉ quan tâm đến tình yêu và con trẻ hay bất kỳ điều gì khác ngoài tiền bạc, châu báu và quyền lực. Hắn giận dữ khi nhận ra Victoria Seaton bắt chợt lại mang tất cả những khát khao ngây dại xưa cũ ấy trở lại để mà làm đau xót hắn.

16. Chương 10

Chương 10

Ngay khi vợ chồng Collingwoods ra về, Jason đi thẳng vào thư viện, nơi mà Charles đã trốn mất tăm vào đó một giờ trước.

Charles đặt sách sang một bên và nhìn Jason. “Con có nhận thấy cách cư xử của Victoria vào bữa tối hôm nay không?” ông hăng hái hỏi. “Cô ấy không tuyệt vời sao? Cô ấy có vẻ lôi cuốn đến thế, đỉnh đặc đến thế, thấu hiểu đến thế. Ta hầu như là nổ tung ra vì tự hào khi ngắm cô ấy! Sao chứ, cô ấy -”

“Đưa cô ta đi London ngay ngày mai đi,” Jason cộc lốc ngắt lời. “Flossie Wilson có thể gặp các người ở đó ủa lễ hội.”

“London!” Charles lấp bắp. “Nhưng tại sao? Tại sao chúng ta phải vội thế chứ?”

“Tôi muốn cô ta đi khỏi Wakefield và đi khỏi tay tôi. Mang cô ta đi London và tìm cho cô ta một tấm chồng. Mùa lễ hội bắt đầu trong nửa tháng nữa.”

Charles tái xám, nhưng giọng ông vẫn đầy quyết tâm. “Ta cho là ta xứng đáng để có được một lời giải thích về cái quyết định đột xuất này của anh.”

“Tôi cho ông một lời giải thích – Tôi muốn cô ta đi khỏi đây và tôi rảnh nợ vĩnh viễn. Thế là đủ một lời giải thích.”

“Không dễ như thế,” Charles tuyệt vọng phản đối. “Ta không thể đơn giản là quảng cáo trên báo để kiếm một người chồng cho cô ấy. Chúng ta phải xoay sở chuyện này cho đúng- bằng cách tiếp đãi khách khứa và giới thiệu cô ấy với xã hội.”

“Vậy thì đưa cô ta đến đó và bắt đầu đi.”

Đan tay vào mái tóc bạc, Charles lắc đầu, cố thuyết phục Jason nghĩ lại. “Ngôi nhà của ta không có bất kỳ điều kiện nào để tổ chức tiệc tùng-”

“Dùng nhà tôi,” Jason nói.

“Vậy con không thể ở đó,” Charles phản đối, ráo riết tìm những trở ngại để mà chèn vào cái kế hoạch đó. “Nếu con ở đó, mọi người sẽ cho Victoria là một vụ chinh phạt khác của con – và là một vụ trơ trên để mà nói. Chuyện con được cho là đã đính hôn với cô ấy sẽ chẳng có chút trọng lượng nào.”

“Bất kỳ khi nào tôi lên thành phố, tôi sẽ ở nhà ông,” Jason lập tức nói. “Đem cả đám gia nhân của tôi lên đó với các người - họ sẽ sẵn sàng ột bữa tiệc chỉ trong một ngày chuẩn bị. Họ đã làm thế trước đây.”

“Thế còn áo váy và thể tham gia câu lạc bộ thời thượng Almack và—”

“Bảo Flossie Wilson đưa Victoria đến Madame Dumosse và bảo bà ấy là tôi muốn Victoria có những thứ tốt nhất – và ngay lập tức. Flossie sẽ biết cách lấy được thể vào Almack. Còn gì nữa không?”

“Còn gì nữa?” Charles nổ ra. Trước tiên, Dumosse nổi tiếng đến nỗi cả ta cũng nghe tiếng. Bà ta sẽ không có thì giờ mà trang bị cho Victoria, không khi mùa lễ hội đã cận kề rồi.”

“Nói với Dumosse rằng tôi bảo bà ấy phải dùng chính óc suy xét của bà ấy cho tủ áo của Victoria và không cần dè sẻn. Mái tóc đỏ và dáng người dong dong của cô ấy sẽ là một thách thức đối với bà ta; bà ta sẽ trang bị cho Victoria để cô ấy làm lu mờ cả những cô tóc vàng nhạt nhẽo và những cô tóc đen yếu điệu ở London. Bà ta sẽ làm được nếu bà ta không ngủ trong hai tuần tới, và sau đó bà ta sẽ tính cho tôi gấp hai cái giá cắt cổ thông thường của bà ta để mà bồi thường cho những bất tiện. Tôi đã trải qua tất cả những chuyện này rồi,” hắn ta mạnh mẽ kết thúc. “Giờ thì, vì mọi thứ đã đầu vào đấy, tôi có việc phải làm.”

Charles thở hắt ra một hơi dài chán nản. “Rất tốt, nhưng chúng ta sẽ rời nhà trong ba ngày nữa chứ không phải hôm nay. Như thế sẽ cho ta thời gian mà báo với Flossie Wilson đến gặp chúng ta ở London chứ không

phải ở đây. Là một người đàn ông không vợ, ta không thể sống cùng nhà với Victoria trừ phi cô ấy có một người đi kèm thích hợp - đặc biệt là ở London. Hãy gửi gia nhân của con đi trước đến nhà con và ta sẽ gửi lời đến Flossie Wilson bảo bà ấy gặp chúng ta ở London vào ngày kia. Bây giờ ta có một yêu cầu với con.”

“Là gì thế?”

Lựa lời một cách cẩn thận, Charles nói, “Ta không muốn bất kỳ ai biết đính hôn của con với Victoria đã huỷ, không phải ngay bây giờ.”

“Tại sao không?” Jason nôn nóng hỏi.

Charles do dự như thể là bị ghen hờn, rồi sau đó tươi lên. “Ồ, thứ nhất, nếu người trong thiên hạ tin rằng Victoria đã đính hôn với con, họ sẽ không dò xét cô ấy quá kỹ. Cô ấy sẽ có thể đi đây đó tự do hơn một chút, và ngấm ngấm các quý ông thông thả hơn một chút, trước khi quyết định chọn ai đó đặc biệt.”

Khi Jason ra vẻ muốn cãi lại, Charles mau mắn nói thêm, “Cô ấy sẽ được ngưỡng mộ hơn nhiều – và được khao khát hơn nữa- nếu các chàng công tử London tin là cô ấy moi được lời cầu hôn từ con, trong tất cả mọi người. Nghĩ mà xem, mỗi một anh chàng chưa vợ đủ tư cách ở London sẽ nghĩ cô ấy phải thực sự đặc biệt nếu như con muốn cưới cô ấy. Ngược lại, nếu họ nghĩ cô ấy là đồ bỏ đi của con, họ sẽ lui hết.”

“Bà ‘bạn’ Kirby của ông chắc là đã kể ọi người nghe hết rằng là cuộc đính hôn đã bị huỷ rồi,” Jason chỉ ra.

Charles phủ nhận điều đó bằng một cái phui tay. “Chẳng ai chú ý một mảy may tới bà Kirby nếu con không phủ nhận cuộc đính hôn khi nào con đến London.”

“Tốt,” Jason nói, sẵn sàng đồng ý với bất kỳ cái gì để gả quách Victoria đi. “Đưa cô ấy đi London và trình làng cô ấy đi. Tôi sẽ dành cô cô ấy một món hồi môn. Tổ chức vài vũ hội và mời bất kỳ tay công tử bột nào ở châu Âu. Chính tôi cũng sẽ dự buổi ra mắt của cô ấy,” hấn châm chọc nói thêm. “và TÔI SẼ ở London để phỏng vấn những anh chàng triển vọng thích hợp của cô ta. Sẽ không khó để tìm ra ai đó rước cô ấy khỏi tay ta.”

Hắn thấy quá thanh thoi khi sắp xếp ổn thoả được vấn đề của Victoria đến nỗi hắn không đứng lại mà xem xét những nguyên do trái ngược nhau nằm sau bài lý luận hăng hái của Charles nhằm để cho việc đính hôn tồn tại.

Victoria bước vào thư viện khi Jason đang đi ra. Họ mỉm cười với nhau; rồi hắn đi ra và nàng đến cạnh Charles. “Bác sẵn sàng cho ván cờ đam hằng đêm của chúng ta chưa, bác Charles?”

“Cái gì?” ông hỏi. “Ừ, dĩ nhiên, cháu yêu. Ta đã mong chờ nó suốt cả ngày. Ta luôn sẵn sàng.” Họ ngồi xuống hai bên chiếc bàn chơi cờ đam, một chiếc bàn có khảm 64 ô vuông, nửa đen, nửa trắng.

Trong khi nàng bày 12 quân cờ trắng hình tròn của nàng lên 12 ô đen phía bên nàng, Victoria nhìn trộm đầy suy nghĩ sang người đàn ông tóc bạc thanh lịch mà nàng đã nhanh chóng mến yêu như là người bác thật sự của nàng. Trông ông đêm nay thật đặc biệt đẹp trong chiếc áo khoác dạ tiệc thẫm màu vừa vặn khi ông cười với những câu chuyện thơ ấu của họ và thậm chí còn kể mấy câu chuyện của chính ông, nhưng bây giờ ông có vẻ đầy suy tư và lo lắng. “Bác thấy không khoẻ phải không, bác Charles?” nàng hỏi, ngấm nhìn ông đặt 12 quân cờ đen của ông vào những ô đen phía bên ông.

“Không, chẳng có gì đâu,” ông xoa dịu nàng, nhưng chỉ trong 5 phút đầu của trò chơi, Victoria đã nhảy qua 3 quân của ông và ăn chúng.

“Có vẻ như ta không thể tập trung vào trò chơi được,” ông thừa nhận khi nàng ăn quân thứ tư của ông.

“Vậy chúng ta nói chuyện vậy,” Victoria dịu dàng đề nghị.

Khi ông đồng ý với một nụ cười nhẹ nhõm, Victoria tìm một cách thật khéo léo để khám phá ra điều làm ông bối rối. Cha nàng đã là một người nhiệt liệt ủng hộ lý thuyết cho rằng người ta phải nói ra mọi việc làm người ta phiền bức - đặc biệt là những người đau tim, bởi vì làm như thế thường xuyên sẽ giải toả được những ức chế bên trong, điều gây nên những cơn đột quỵ khác. Nhớ lại là Jason đã ở cùng Charles ngay trước khi nàng đến để chơi cờ, Victoria liền gán hấn cho cái nguyên nhân khiến Charles buồn bức. “Bác có vui vẻ trong bữa tối không?” nàng bắt đầu với vẻ ngẫu nhiên bắt buộc.

“Cực kỳ vui,” ông nói, trông như thể ông hoàn toàn có ý như vậy.

“Bác có nghĩ là Jason cũng vui không?”

“Lạy chúa lòng lành, có. Rất nhiều. Sao con hỏi thế?”

“Ồ, con không thể không chú ý thấy rằng anh ấy chẳng tham gia gì khi chúng ta kể những câu chuyện thời thơ ấu của chúng ta.”

Ánh mắt của Charles né tránh ánh mắt nàng. “Có lẽ tại cậu ta không nhớ lại được câu chuyện vui vẻ nào để mà kể cho chúng ta nghe.”

Victoria chỉ chú ý đôi chút vào câu trả lời đó; nàng đang vất óc tìm một cách tốt hơn để đưa đẩy câu chuyện với Charles. “Con nghĩ có lẽ anh ấy không hài lòng vì con đã nói hoặc làm gì đó và đến chỗ bác để nói chuyện đó.”

Charles lại nhìn nàng, lần này với một nụ cười lấp lánh trong đôi mắt nâu của ông. “Con lo lắng cho ta phải không, cháu yêu? Và con muốn biết điều gì đang làm phiền ta phải không?”

Victoria bật cười. “Con thật phơi bày hết ruột gan thế ư?”

Lướt những ngón tay dài lên tay nàng, ông khẽ nắm chúng tại. “Con không phơi bày hết ruột gan, con tuyệt vời, Victoria. Con quan tâm đến người khác. Ta ngắm con và ta hy vọng cho thế gian này. Bất chấp tất cả những nỗi đau mà con phải chịu trong mấy tháng gần đây, con vẫn để ý khi một ông già trông mệt mỏi, và con quan tâm.”

“Bác chẳng già tí nào hết,” nàng phản đối, ngưỡng mộ vẻ ngoài của ông trong bộ dạ phục.

“Đôi khi ta cảm thấy ta già hơn tuổi,” ông nói nửa như cố ra vẻ hài hước. “Đêm nay là một trong những đêm như thế. Nhưng con đã làm ta vui lên. Bác có thể nói với con chuyện này không?”

“Bác cứ nói ạ.”

“Có những lúc trong cuộc đời bác, bác mong ước có được một đứa con gái, và con chính là người mà bác tưởng tượng con gái bác giống thế.”

Một nguồn cảm xúc yêu thương dâng lên trong lòng Victoria khi ông tiếp tục nói lặng lẽ, “Đôi khi bác ngắm nhìn con khi con đang dạo bước trong vườn hay nói chuyện với gia nhân, và trái tim bác đầy tự hào. Bác biết điều đó thật buồn cười, vì bác chẳng làm gì trong việc tạo ra con như là chính con, nhưng dù sao mặc lòng, bác cứ thấy tự hào như thế. Bác bất giác cứ muốn kêu lên cho tất cả mọi kẻ yếm thế trên thế gian này: ‘Hãy nhìn cô bé kia, cô là sự sống, là lòng can đảm, là cái đẹp. Cô chính là hình ảnh mà Đức chúa trời nghĩ đến khi ngài mang người bạn đời đến cho người đàn ông đầu tiên. Cô sẽ đấu tranh cho những gì cô tin tưởng, sẽ tự vệ khi cô bị cư xử tồi tệ - và tuy vậy cô sẽ chấp nhận cử chỉ hối lỗi vì điều tồi tệ đó và tha thứ cho nó không một chút hiềm thù’. Bác biết con đã tha thứ cho Jason nhiều lần vì những cư xử của nó với con.

“Bác nghĩ tất cả những điều đó, rồi bác nghĩ về phần mình, bác có thể mang cho cô ấy cái gì để cô ấy thấy là bác quan tâm đến cô ấy? Một người có thể tặng món quà gì ột nữ thần đây?”

Victoria nghĩ nàng thấy một thoáng lệ trong mắt ông, nhưng nàng không thể chắc bởi chính đôi mắt nàng cũng đang ngấn lệ.

“Ồi thôi!” ông nói với một tiếng cười e dè khi ông xiết tay nàng thật chặt, “Bác sẽ làm cho chúng ta khóc suốt suốt cả chiếc bàn cờ này mất. Vì bác đã trả lời câu hỏi của con, con sẽ trả lời câu hỏi của bác chứ? Con nghĩ thế nào về Jason?”

Victoria lo lắng mỉm cười. “Anh ấy đã rộng rãi với con,” nàng cẩn trọng bắt đầu, nhưng Charles hất tay xua đi những lời nàng nói. “Bác không ám chỉ ý đó. Ý bác là, con nghĩ thế nào về Jason một cách riêng tư ấy? Nói thật với bác đi.”

“Con – con không cho là con hiểu bác đang muốn con nói gì.”

“Tốt lắm, bác sẽ nói cụ thể hơn. Con có thấy nó đẹp trai không?”

Victoria nuốt ngược trở lại một tiếng rúc rích ngạc nhiên.

“Hầu hết phụ nữ dường như nghĩ là nó cực kỳ quyến rũ,” Charles mỉm cười gợi ý - một cách khá tự hào, Victoria nghĩ. “Con có nghĩ thế không?”

Tỉnh trí lại từ nỗi kinh ngạc vì mấy câu hỏi của ông, Victoria gật đầu, cố tỏ ra không bối rối như nàng đang cảm thấy.

“Tốt, tốt. Và con có đồng ý là nó cũng ... ờ ... nam tính không?”

Trước nỗi hoảng hốt của Victoria, tâm trí nàng lại chọn ngay lúc đó mà diễn lại cái cảnh Jason hôn nàng ở bên bờ suối, và nàng cảm thấy má nàng bừng đỏ.

“Bác có thể thấy là con nghĩ thế,” Charles gật gù nói, hiểu sai cái nguyên do làm má nàng bừng đỏ. “Tuyệt vời. Bây giờ bác có thể cho con biết một bí mật: Jason là một trong những người đàn ông tốt nhất con từng biết. Cuộc đời của nó không phải là một cuộc đời hạnh phúc, tuy nhiên nó đã song hành với nó vì nó có cái sức mạnh ghê gớm của ý chí và bản lĩnh. Có lần Leonardo da Vinci đã nói, ‘Tâm hồn của một người đàn ông càng vĩ đại, tình yêu của anh ta càng sâu sắc.’ Câu nói đó luôn luôn gợi bác nhớ đến Jason. Nó cảm nhận sâu sắc, nhưng nó hiếm khi để lộ ra. Và,” Charles nhấn nhá nói thêm, “bởi vì nó mạnh mẽ đến thế, nó hiếm khi gặp phải sự chống cự từ bất kỳ ai – và chẳng bao giờ là từ phụ nữ trẻ. Đó là lý do tại sao đôi khi con sẽ thấy nó hơi ... ờ ... độc tài thế nào đó.”

Trí tò mò của Victoria chiến thắng cái mong muốn không tọc mạch hỏi han của nàng. “Làm sao mà cuộc sống của anh ấy lại không hạnh phúc?”

“Jason phải là người kể cho con nghe điều đó; bác không có quyền làm thế. Một ngày nào đó nó sẽ kể cho con nghe- trong lòng bác biết vậy. Bây giờ, bác có chuyện khác để nói với con đây: Jason đã quyết định là con phải có mùa lễ hội London, hoàn hảo với tất cả những hào quang và vẻ phô trương của nó. Chúng ta sẽ đi London trong ba ngày nữa. Flossie Wilson sẽ gặp chúng ta ở đó, và trong nửa tháng trước khi mùa lễ hội bắt đầu, bà ấy sẽ dạy con bất kỳ điều gì con cần để xuất hiện trong xã hội. Chúng ta sẽ ở ngôi nhà trong thành phố của Jason, nó tiện nghi hơn nhà bác rất nhiều để mà đãi đằng khách khứa, và Jason sẽ ở nhà bác khi nào nó lên thành phố. Cả ba chúng ta ở cùng nhau ở đây là một chuyện, trong sự riêng tư của miền quê, nhưng chuyện đó phải chấm dứt một khi chúng ta đến London.”

Victoria không có cả một ý tưởng mờ nhạt nhất về mùa lễ hội London, song nàng nghe thật chăm chú khi Charles miêu tả tất cả những vũ hội, những cuộc hội họp, nhạc hội, liên hoan sân khấu, và những bữa sáng kiểu Ý mà nàng sẽ tham gia. Nỗi sợ hãi của nàng đã leo cao đến mức khó kiểm soát khi ông nhắc rằng Caroline Collingwood cũng sẽ ở London vì cùng một lý do đó.

“... và mặc dầu con không chú ý chút nào hết trong bữa tối hôm nay,” ông kết thúc, “Công nương Caroline đã nhắc hai lần rằng cô ấy hy vọng con sẽ lên thành phố để tiếp tục sự quen thân của các con ở đó. Con sẽ thích điều đó, phải không?”

Victoria nghĩ chỉ ít thì nàng cũng sẽ thích cái phần đó của mùa lễ hội, và nàng nói thế, nhưng tận trong tim nàng nàng ghét phải rời bỏ Wakefield và đương đầu với hàng trăm người lạ, đặc biệt nếu họ cũng giống như các quý bà nhà Kirby.

“Vì chúng ta đã sắp xếp xong tất cả chuyện đó rồi,” Charles vừa kết luận, vừa mở một chiếc ngăn kéo bàn ra và lôi ra một bộ bài, “cho bác biết nào, khi người bạn Andrew dạy con chơi bài, anh ta có dạy con chơi pique không?”

Victoria gật đầu.

“Tuyệt, vậy chúng ta cùng chơi nhé.” Khi Victoria sẵn sàng đồng ý, Charles nhấn mặt dũ tợn với nàng một cách khôi hài. “Không ăn gian chứ, phải không?”

“Tuyệt đối không,” nàng long trọng hứa.

Ông đẩy bộ bài về phía nàng, mắt ông cười tươi. “Trước tiên, cho bác thấy con chia bài từ dưới lên hay thế nào nào. Chúng ta sẽ so sánh kỹ thuật của chúng ta.”

Victoria cười rộ lên. Nàng nhặt bộ bài pikê lên và những lá bài nhảy lên sống động trong những ngón tay của nàng, bay vèo vèo thật duyên dáng vào vị trí và kêu tanh tách khi nàng xáo đi xáo lại chúng. “Trước tiên con sẽ lừa bác cho bác nghĩ rằng đêm nay là đêm may mắn của bác,” nàng giải thích, nhanh nhẹn chia hai lá bài mỗi lần cho đến khi họ có 12 lá mỗi người. Charles nhìn vào tay bài nàng đã chia cho ông, rồi ngược mắt lên, ngắm nàng với vẻ ngưỡng mộ thích thú. “Bốn quân già (quân K). Bác sẽ cực một gia tài vào tay bài này.”

“Bác sẽ thua,” Victoria hứa hẹn với một nụ cười khoái chí, và xòe tay bài của nàng ra với bốn quân xì (át).

“Giờ xem thử con chia thế nào từ dưới lên,” Charles đề nghị. Khi nàng cho ông thấy, ông ngả đầu ra sau cười lớn.

Ván bài họ định chơi thành ra một trò vui nhộn trong đó mỗi người thay phiên nhau chia ình một tay bài sẽ chắc thắng, và cả phòng thư viện rung lên vì sự đùa giỡn của họ khi họ cố bịp cho được người kia.

Sự tập trung của Jason bị phá vỡ bởi những tràng cười vọng tới từ thư viện, hắn đi tới để xem xem có chuyện gì đúng lúc chiếc đồng hồ lớn mạ vàng gõ chín giờ. Bước vào thư viện, hắn thấy Charles và Victoria gò cả người trong ghế của họ mà gạt nước mắt vì cười, trên chiếc bàn giữa họ có một bộ bài. “Những chuyện hai người nói với nhau hẳn là vui hơn cả chuyện đã nói trong bữa tối,” Jason nhận xét, thọc tay vào túi chiếc quần ôm khít của hắn và ngắm nghía họ với vẻ hơi bực. “Tôi có thể nghe thấy hai người cười từ phòng làm việc của tôi.”

“Là lỗi của ta,” Charles nói dối, bắn cho Victoria một cú nheo mắt ranh mãnh khi ông đứng dậy. “Victoria muốn chơi một ván pikê thật nghiêm túc và ta đã làm cô ấy sao nhãng vì những câu chuyện cười của ta. Về như là ta không thể nghiêm túc tối nay. Con có ngồi xuống chơi với cô ấy một ván không?”

Victoria chờ đợi Jason từ chối nhưng, sau khi liếc nhìn Charles một cách tò mò, hắn ngồi xuống đối diện nàng, và Charles ở ngay sau ghế của Jason. Charles đứng đó cho đến khi Victoria nhìn lên ông, ông nhìn nàng một cái nhìn tươi cười khuyến khích, rõ ràng có ý nói, “Hạ nó đi – ột cú lừa!”

Victoria đang ngộp lên vì những mảnh lời bài bạc của họ, kể cả những mảnh mà Charles vừa mới dạy nàng, đến nỗi nàng lao ngay vào kế hoạch không cần thúc dục gì thêm. “Anh thích chia bài hay tôi sẽ chia?” nàng hỏi Jason một cách ngây thơ.

“Nàng, tất nhiên,” hắn nói một cách nhã nhặn.

Cẩn thận để dụ hắn mất cảnh giác, Victoria xáo bài không dùng một kỹ xảo nào hết, rồi bắt đầu chia bài. Jason liếc ra sau vai nhìn Charles và xin một ly brandy, rồi ngồi trở lại vào ghế, vẻ đứng đưng. Hắn chăm một điều xì gà mảnh đôi khi hắn thích hút và nhận ly rượu Charles đưa cho.

“Anh không định nhìn những quân bài của anh à?” Victoria hỏi.

Jason thọc tay vào túi, điều xì gà cắn giữa hai hàm răng đều trắng bóng, và nhìn nàng dò xét. “Thông thường, ta thích chia bài cho ta từ trên xuống,” hắn thủng thẳng nói.

Ngây người ra trước cái nhìn của hắn, Victoria nén lại một tiếng kêu kinh hãi và cố bịp. “Tôi không hiểu anh nói gì.”

Hắn rướn một bên lông mày lên, thách thức nàng. “Nàng có biết chuyện gì xảy ra với những tên cờ bạc bịp không?”

Victoria đành bỏ cái vẻ ngây thơ đi. Chống khuỷu tay lên bàn, nàng tựa cằm vào hai bàn tay và nhìn hắn với đôi mắt xanh cười cợt. “Không, gì cơ?”

“Bên bị bịp sẽ thách bên bịp, và thông thường một vụ đấu súng sẽ nổ ra để giải quyết vấn đề.”

“Anh muốn thách tôi đấu súng đấy à?” Victoria cả gan hỏi, vẻ cực kỳ thích thú.

Jason biếng nhác ngồi trong ghế, chăm chú nhìn gương mặt tươi cười và đôi mắt lấp lánh của nàng trong khi hắn cố vẻ như đang tính toán vấn đề. “Nàng có bắn giỏi như nàng đã nói khi nàng đe dọa mạng sống của ta chiều nay không?”

“Giỏi hơn,” nàng hùng hồn tuyên bố.

“Đấu kiếm thì sao?”

“Tôi chưa rờ đến kiếm lần nào, nhưng có lẽ Công nương Caroline sẽ thay mặt tôi. Chị ấy giỏi việc đó.”

Về quyền rũ loá mắt của nụ cười khoe hàm răng trắng của Jason làm huyết mạch Victoria chao đảo khi hắn nhận xét, “Chả biết cái gì làm ta nghĩ nàng và Caroline Collingwood sẽ là một cặp yên ổn.” Rồi hắn nói thêm câu mà Victoria nghe như một lời khen ngợi dễ thương. “Chúa cứu giúp đám nịnh đầm của London mùa này. Sẽ chả còn trái tim nào không nứt mẻ khi nàng đi ngang họ.”

Victoria vẫn còn đang chói với chui ra khỏi nỗi kinh ngạc trước ý kiến cao vọi của hắn về ảnh hưởng của nàng đối với các quý ông thì Jason đã ngồi thẳng lên trong ghế và trở nên nhanh nhẩu. “Nào, chúng ta có định chơi ván bài mà nàng hằng hái muốn chơi ấy không đây?”

Khi nàng gật đầu, hắn cầm lấy những quân bài trong tay nàng. “Ta sẽ chia bài, nếu nàng không phiền,” hắn đùa. Hắn đã thắng ba ván trước khi Victoria nhìn thấy hắn im ắng ăn trộm một quân bài hắn cần từ những quân bài hắn đã bỏ đi không nên đụng tới.

“Anh xấu xa!” nàng hét lên với một tràng cười căm phẫn. “Tôi vừa bị thua hai ván! Tôi thấy anh mới làm gì rồi – anh ăn gian khi chúng ta chơi ván này.”

“Nàng sai,” Jason nói, và cười toe toét khi hắn đứng dậy trong cái vẻ duyên dáng của một con báo ấy. “Ta đã ăn gian trong suốt cả ba ván.” Không báo trước, hắn cúi xuống và gắn một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng, trêu mếu vò rối tóc nàng, và rảo bước ra khỏi thư viện.

Victoria quá đổi sửng sốt trước những hành động đó của hắn đến nỗi nàng không để ý đến niềm vui thuần khiết biểu lộ trên gương mặt Charles khi ông nhìn Jason bước đi.

17. Chương 11

Chương 11

Tờ Nhật báo và tờ Thời báo thông báo hai ngày sau đó rằng Công nương Victoria Seaton, Nữ bá tước Langston mà cuộc đính hôn của nàng với Jason Fielding, Hầu tước xứ Wakefield, đã được tuyên bố trước đây- sẽ chính thức ra mắt xã hội trong một vũ hội được tổ chức bởi bác họ của nàng, Công tước Atherton, trong hai tuần nữa.

Bàn dân thiên hạ London chưa kịp tiêu xong tin tức nóng hổi đó thì đã chứng kiến một hoạt động nhộn nhịp diễn ra tại lâu đài của Hầu tước xứ Wakefield ở London tại số 6 đường Upper Brook.

Thoạt tiên là hai cỗ xe mang đến, ngoài những gia nhân khác, Northrup, quản gia; O'Malley, chỉ huy của đám người hầu; và bà Craddock, đầu bếp. Những cỗ xe này nhanh chóng được tiếp nối bởi một toa xe hàng lớn chở bà quản lý, mấy cô hầu, phụ bếp, bốn anh hầu cấp dưới, và hàng núi hòm xiềng.

Chẳng bao lâu sau đó một cỗ xe khác chở Cô Flossie Wilson, bà cô già không chồng của ngài công tước, một phụ nữ lớn tuổi đầy đà có khuôn mặt tròn hiền hậu với đôi má đỏ hồng được đóng khung trong mái tóc vàng lượn xoắn. Chằm chằm trên đầu bà là chiếc mũ nhỏ màu dâu chín trông thật tươi vui mà có lẽ là sẽ thích hợp hơn với một cô nương trẻ hơn bà nhiều, và điều đó làm Cô Flossie trông thật là giống một con búp bê già đáng yêu. Cô Flossie, một người nổi tiếng trong giới danh gia vọng tộc, trèo xuống xe, vui vẻ vẫy tay với hai người bạn của bà khi họ đi ngang qua, và chạy bổ lên bậc tam cấp của ngôi nhà phố Brook Street thuộc về cháu họ của bà.

Tất cả những hoạt động này đều được để ý thích đáng bởi các quý bà quý ông lịch sự trong những bộ trang phục lộng lẫy đang thông dong dạo qua phố Upper Brook, nhưng chẳng có hoạt động nào trong số đó gây ra một sự khuấy đảo kinh hoàng bằng ngày hôm sau khi những người chứng kiến quan sát được cỗ xe màu đỏ tía đẹp đẻ của Jason Fielding được kéo bởi bốn con tuấn mã hiền ngang màu xám nhẹ nhàng lướt tới trước cửa nhà số 6.

Từ bên trong cỗ xe xa xỉ có gắn biểu tượng riêng ấy xuất hiện Charles Fielding, Công tước Atherton, theo sau là một cô nương trẻ tuổi chỉ có thể là người vợ hứa hôn của Jason Fielding. Cô nương trẻ duyên dáng bước xuống những bậc thang của cỗ xe, luồn tay vào trong khuỷu tay của ngài Công tước, và dừng lại, mỉm cười nghi hoặc nhìn toà nhà bốn tầng trắng lệt với những ô cửa sổ hình vòm rộng rãi của nó.

“Lạy Chúa lòng lành, là cô ấy kìa!” Đức ông Wiltshire trẻ tuổi rên lên từ một chỗ đứng thuận lợi bên kia phố của chàng ta. “Đó là Nữ bá tước Langston,” Chàng ta nói thêm, thụi khuỷu tay một cách nhiệt tình vào ngực người bạn cùng đi để nhấn mạnh thêm.

“Làm sao mà anh biết?” Đức ông Crowley căn vặn, vuốt cho phẳng một nếp nhăn tưởng tượng trên chiếc áo khoác đáng thương của anh chàng.

“Thật quá đơn giản cho bất kỳ một bộ óc xoàng xĩnh nhất mà nói nàng là ai – nhìn nàng kìa, là một giai nhân. Một trang tuyệt thế không ai sánh được.”

“Anh không thể thấy mặt nàng,” bạn anh chàng chỉ rõ một cách có lý.

“Tôi chả cần phải thấy, ngổ ẹ. Nếu nàng không xinh đẹp thì làm sao nàng moi được lời cầu hôn từ Wakefield. Đã bao giờ anh thấy ông ta đi với một người phụ nữ mà không đẹp rưng rờ chưa?”

“Chưa,” Đức ông Crowley thừa nhận. Nâng chiếc kính mắt một tròng lên, anh chàng nhú mắt lại nhìn qua nó và huyết lên một tiếng huyết sáo nhỏ ngạc nhiên. “Nàng có mái tóc đỏ. Trong vòng cả triệu năm cũng chẳng được!”

“Nó không đỏ, nó là hoàng kim hơn là đỏ.”

“Không, nó màu đồng hung,” Đức ông Crowley cãi. Sau khi xem xét thêm một chút, anh ta tuyên bố, “Màu đồng là một màu quyến rũ. Luôn luôn ưa thích nó, tôi ấy.”

“Rác rưởi! Anh chưa bao giờ ủng hộ tóc màu đồng. Nó chẳng phải là một thịnh hành gì hết.”

“Bây giờ là thế đấy,” Đức ông Crowley toe toét dự đoán. Hạ kính xuống, anh ta nhìn một cách tự mãn vào người bạn. “Tôi tin là cô Mersley của tôi quen biết ngài Atherton—cô ấy sẽ có giấy mời đến vũ hội ra mắt của Nữ bá tước Langston. Nghĩ xem, tôi sẽ đi cùng cô tới đó và—” Anh chàng im bặt và thở hổn hển trong khi cô nương trẻ tuổi họ đang bàn tán đến quay lại cỗ xe và gọi cái gì đó ra. Một giây sau đó, một con quái vật màu xám bạc chồm ra và nhảy nhót quanh chân nàng, rồi cả bộ ba đi lên các bậc thềm. “Chết tiệt mắt tôi đi nếu đó không phải là một con sói!” Đức ông Crowley thở dồn khiếp hãi.

“Nàng thật có phong cách,” anh chàng trẻ tuổi kia tuyên bố sau khi đã hoàn hồn nói lại được. “Chưa bao giờ nghe tiếng một phụ nữ nuôi sói làm thú cưng. Rất phong cách, là nàng bá tước ấy. Một Kỳ nữ, chắc chắn thế.” Hăng hái loan truyền cái tin họ là những người đầu tiên trông thấy Công nương Victoria Seaton huyền bí, hai anh chàng trẻ tuổi chia tay nhau và chạy vội về các câu lạc bộ riêng của họ.

Cho đến chiều hôm sau, khi Jason đến London và bước vào câu lạc bộ White lần đầu tiên trong vòng mấy tháng, định vui thú một vài giờ thoải mái với mấy ván bài trước khi đi nhà hát, thì chuyện đã lan toả rộng rãi rằng người đính hôn cùng hắn là một giai nhân rực rỡ và là người tạo ra một xu thế mới lừng danh. Và thế là, thay vì có thể chơi bạc trong yên ổn, Jason phải không ngừng nghỉ tiếp kiến những người quen biết đến làm gián đoạn cuộc chơi của hắn để mà ngợi khen hắn về cái gu xuất sắc và thời vận may mắn của hắn, và đổ lên hắn những lời chúc mừng và chúc tụng tốt lành nhất cho hạnh phúc ngày sau của hắn.

Sau khi chịu đựng hai tiếng đồng hồ tấn trò đó, cùng với tay bị bắt và vai bị vỗ như thế, hắn lơ mờ thấy, cho dù Charles nghĩ cái gì, thì để thiên hạ tin Victoria đính hôn với hắn là chẳng khôn ngoan gì cả. Jason rút ra kết luận đó chỉ sau một quan sát đơn giản là không một anh chàng độc thân xứng đáng nào đến chúc mừng hắn dám làm hắn phiền lòng bằng cách ve vãn cô dâu đã đính ước của hắn. Vì thế hắn bắt đầu khuyến khích họ theo đuổi nàng bằng cách cảm ơn họ vì những lời chúc tốt lành nhưng cũng nói thêm một câu phủ nhận.

“Vấn đề đó chưa hoàn toàn được thu xếp ổn thoả giữa chúng tôi đâu,” hắn lẩm bẩm, hoặc, “Công nương Seaton không hoàn toàn chắc chắn tình cảm của cô ấy dành cho tôi có lâu dài không – cô ấy không biết rõ tôi lắm.”

Hắn nói những điều đó vì đó là cần thiết, nhưng hắn cảm ghét tấn trò này từ đầu chí cuối và hoàn toàn điên tiết khi bị buộc phải đóng cái vai một chàng rể hứa hẹn có khả năng bị nàng dâu của mình tình phụ.

Đến 9 giờ, khi cỗ xe của Jason chạy tới trước ngôi nhà trắng lệ ở phố Williams mà hắn cấp cho cô tình nhân của hắn, tâm trạng hắn đen kịt (hehe, chơi luôn nghĩa đen cho nó hình tượng!). Hắn lướt lên bậc thềm và nóng nảy gõ cửa.

Cô hầu ra mở cửa nhìn một cái vào nét mặt rắn câng của hắn và dội ngược lại một bước lo sợ. “C... cô Sybil lệnh cho cháu báo với ngài là cô ấy không muốn gặp lại ngài nữa.”

“Ồ?” Jason nói giọng êm như lụa. “Đúng thế sao?”

Cô hầu bé nhỏ biết rất rõ rằng lương bổng của cô là do người đàn ông cao lớn đáng sợ đang lù lù trước mặt cô này chi trả, cô gật đầu, nuốt khan, và nói thêm đầy hối lỗi, “Vâng ạ, thưa Đức ông. Ngài, ngài thấy đấy, Cô Sybil đã đọc được về vũ hội của vị hôn thê của ngài và ngài sẽ ở đó tham dự ra sao, và cô ấy đi vào giường. Giờ cô ấy đang ở trong đó.”

“Xuất sắc!” Jason thô bạo nói. Chẳng có tâm trạng mà chịu đựng cơn tam bành của Sybil tối nay, hắn băng qua cô hầu, ào lên cầu thang và vỗ tung cánh cửa vào phòng ngủ của Sybil.

Hắn nheo mắt nhìn người phụ nữ đẹp mê hồn đang vùi mình dựa vào một núi gối sa tanh ở trên giường. “Ngất xỉu tầm phào đấy hả, cô em?” hắn lãnh đạm hỏi, vai tựa vào cánh cửa.

Đôi mắt xanh của Sybil giận dữ nhìn hắn, nhưng cô không thêm trả lời.

Tâm trạng của Jason, vốn dĩ đã quá sức căng thẳng, sắp sửa nổ bùng. “Ra khỏi cái giường đó và thay áo xống đi,” hắn ra lệnh bằng cái giọng lạnh lẽ đầy nguy hiểm. “Chúng ta sẽ đến một bữa tiệc tối nay. Ta đã gửi thư báo cô rồi.”

“Tôi không định đi đâu với ngài hết! Không bao giờ nữa!”

Jason cúi thả cởi khuy chiếc áo khoác của hắn. “Nếu thế thì nhích qua đi. Chúng ta sẽ tiêu khiển buổi tối nay ngay chỗ cô đang nằm.”

“Anh là cái đồ thú vật động cõn!” người đẹp phẫn nộ hét lên, nhảy ào ra khỏi chiếc giường trong chiếc áo sa màu hồng nhạt bay tung ra khi hắn đi tới gần cô. “Sao anh dám! Sao anh dám đến gần tôi sau cái bài báo đó trên tờ Thời báo chứ Ra khỏi nhà tôi ngay!”

Jason đứng đưng nhìn cô. “Ta có cần nhắc cho cô nhớ đây mà nhà ta không? Ta là chủ nó.”

“Vậy thì tôi sẽ đi,” cô vặc lại. Bất chấp vẻ kháng cự của cô, cầm cô run rẩy và cô ôm mặt khóc oà lên. “Jason, sao anh có thể,” cô khóc, cả người cô lẩy bẩy vì những tiếng nước nở đau lòng. “Anh đã nói với em cuộc đính ước của anh chỉ giả vờ và em tin anh! Em – em sẽ không tha thứ cho anh vì điều này. Không bao giờ...”

Nỗi giận dữ tan biến khỏi gương mặt Jason và được thay bằng vẻ hối hận ngạc nhiên khi hắn nghe tiếng than khóc có vẻ như thật tình, đau đớn. “Cái này có giúp cô tha thứ cho ta không?” hắn lạnh lẽ hỏi. Lăn tay vào túi, hắn lôi ra một chiếc hộp nhung dẹt, bật cho nó mở ra và gơ nó về phía cô.

Sybil hé mắt nhìn qua mấy ngón tay và thở hổn hển khi cô trông thấy chiếc vòng cổ kim cương lấp lánh trên nền nhung đen. Một cách tôn thờ, cô nhắc nó lên khỏi chiếc hộp nhung và ôm vào ngực. Ngược đôi mắt sáng rỡ nhìn vào mắt hắn, cô nói, “Jason, vì chiếc vòng cổ phù hợp, em sẽ tha thứ cho anh vì bất kỳ điều gì!”

Jason, vốn đang chuẩn bị xoa dịu cô rằng hắn không định cưới Victoria, ngả đầu ra và cười ầm lên. “Sybil,” hắn cười khùng khục và lắc lắc đầu như thể hắn kinh ngạc về bản thân hắn cũng như về cô, “Ta nghĩ đó là phẩm chất đáng quý nhất của cô.”

“Là cái gì?” cô hỏi, quên mất chiếc vòng cổ khi cô dò xét vẻ châm biếm của hắn.

“Sự thành thật của cô, lòng tham không dấu điểm,” hắn nói mà không lộ chút ác ý nào. “Tất cả phụ nữ tham lam, nhưng cô, ít ra thì thành thật về điều đó. Nào, đến đây và cho ta xem cô hài lòng về món nữ trang mới của cô ra sao.”

Sybil ngoan ngoãn bước vào vòng tay hắn, nhưng mắt cô thì hơi bối rối khi cô ngẩng mặt lên đón nụ hôn của hắn. “Anh – anh không đánh giá phụ nữ cao lắm, phải không, Jason? Đây không chỉ là em mà anh bí mật coi khinh—là tất cả chúng em, phải không?”

“Ta nghĩ,” hắn lẩm bẩm cái kiểu làng tránh, tháo sợi ru băng xa tanh trên ngực cô, “rằng phụ nữ là những tạo vật vui tươi ở trên giường.”

“Thế ngoài giường? Lúc đó thì sao?”

Hắn tăng lời câu hỏi của cô và kéo trượt chiếc váy của cô ra khỏi vai, những ngón tay của hắn sờn sờn mân mê núm vú cô để nó đáp ứng thật nhanh. Chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn đòi hỏi, hắn bế cô lên và mang cô tới giường. Sybil đã quên là hắn đã chẳng bao giờ trả lời câu hỏi của cô.

18. Chương 12 Part 1

Chương 12

Victoria ngồi trên chiếc đôn trong phòng ngủ của nàng, xung quanh chất đống những chiếc hộp mới được gửi đến từ Madame Dumosse đựng thêm nhiều áo váy mới để mà bổ sung thêm vào vô vàn chủng loại những là váy đi dạo, trang phục đi ngựa, váy dạ hội, mũ nón, khăn choàng, găng tay dài bằng da dê non kiểu Pháp, và giày dép đã chất đầy bất kỳ chỗ trống nào trong mấy căn phòng của nàng. “Ôi cô ơi!” Ruth thở hổn hển hào hứng khi cô mở tung một chiếc áo choàng xatanh màu xanh hoàng gia với chiếc mũ trùm rộng, viền lông chồn ermine. “Đã bao giờ cô trông thấy cái gì đẹp thế này chưa?”

Victoria ngẩng lên khỏi lá thư từ Dorothy. “Đáng yêu nhỉ,” nàng yếu ớt đồng ý. “Bao nhiêu chiếc áo choàng rồi?”

“Mười một,” Ruth trả lời, vuốt ve đám lông thú trắng mềm mại. “Không, mười hai. Em quên chiếc bằng nhung màu vàng viền lông chồn zibelin. Hay là mười ba nhỉ? Để em nghĩ xem – có bốn chiếc áo choàng nhung, năm chiếc xatanh, hai bằng lông thú, và ba chiếc bằng len. Tất cả là mười bốn!”

“Thật khó mà tin được là ta đã xoay sở khá tốt đẹp với chỉ có hai chiếc,” Victoria thở dài, mỉm cười nói. “Và khi nào ta về nhà, ba hoặc bốn chiếc sẽ là hơn cả đủ. Có vẻ như là thật phí hoài cho Đức ông Fielding khi vùng tiền mua sắm áo xống mà ta sẽ không thể dùng được trong hai tuần nữa. Ở Portage, New York, các bà các cô không ăn mặc như thế này,” nàng kết thúc, và sự chăm chú của nàng lại quay trở lại với bức thư của Dorothy.

“Khi nào cô về nhà lại?” Ruth lo lắng thì thào. “Cô nói gì thế? Em xin lỗi vì đã hỏi, thưa cô.”

Victoria không nghe thấy cô; nàng đang đọc lại bức thư mà nàng mới nhận chiều nay.

Tory yêu quý nhất đời,

Em nhận được thư của chị một tuần trước và em rất vui khi biết được chị sắp đến London, vì em hy vọng sẽ được gặp chị ngay lập tức. Em đã bảo Bà là em muốn thế, nhưng thay vì ở lại London, vào ngay ngày sau đó chúng em lại đi về ngôi nhà miền quê của Bà, ngôi nhà mà chỉ cách cái nơi gọi là Wakefield Park có một giờ đi ngựa. Bây giờ thì em ở quê còn chị lại ở thành phố. Tory, em nghĩ là Bà có ý giữ chúng ta cách xa nhau, và điều đó làm em khá giận. Chúng mình cần phải nghĩ cách gặp nhau, nhưng em sẽ để việc đó cho chị làm, vì chị giỏi sắp đặt mưu kế hơn em nhiều.

Có lẽ em chỉ tưởng tượng ra ý định của Bà. Em không thể chắc được. Bà nghiêm khắc, nhưng bà không ác nghiệt với em đâu. Bà muốn em làm được cái mà bà gọi là “cuộc phối ngẫu sáng chói” và về chuyện đó bà có ý định nhắm một quý ông tên là Winston. Em có hàng tá những chiếc váy mới tuyệt đẹp đủ màu, mặc dù em không thể xuất hiện với chúng cho đến khi nào em ra mắt, chuyện có vẻ như là một phong tục kỳ khôi. Và Bà nói em không thể ra mắt được cho đến khi chị đính hôn với ai đó, cũng lại là một phong tục nữa. Mọi việc ở nhà đơn giản hơn nhiều chị nhỉ?

Em đã giải thích với Bà rằng hà sa số lần là chị thực tế đã đính ước với Andrew Bainbridge và rằng em muốn theo đuổi sự nghiệp âm nhạc, nhưng có vẻ như bà chẳng nghe.

Bà chẳng bao giờ nhắc đến chị, nhưng em luôn luôn nói về chị, vì em định làm bà động lòng và bảo chị về ở với chúng em. Bà không cấm em nói về chị, chỉ là bà không bao giờ nói gì khi em làm thế, chuyện này làm em nghĩ bà thích làm bộ như không có chị vậy.

Bà chỉ nghe em nói với cái vẻ mặt mà có thể miêu tả chính xác nhất bằng chữ ‘dửng dưng’ và chẳng nói gì hết.

Thực ra, em đã mê nheo với bà đến chết về chị - nhưng mà mê nheo kín đáo, vì em đã hứa với chị là em sẽ làm. Mới đầu em chỉ nói về chị, lúi túi tên chị vào câu chuyện bất kỳ khi nào có thể. Khi Bà nhận xét rằng em có gương mặt xinh xắn, em bảo bà rằng chị đẹp hơn nhiều; khi bà khen kỹ năng chơi piano của em, em bảo bà là tài năng của chị lớn hơn nhiều; khi bà nói phong thái của em chấp nhận được, em nói phong thái của chị là tuyệt vời.

Khi tất cả những điều đó không làm bà hiểu được chúng ta gắn bó với nhau đến thế nào và em nhớ chị nhiều biết bao, em phải áp dụng những biện pháp mạnh hơn, và thế nên em mang một bức chân dung nhỏ của chị nâng niu xuống phòng khách và đặt nó lên bệ lò sưởi ở đó. Bà chẳng nói gì, nhưng hôm sau bà bảo em đi thăm London, và khi em trở về, bức ảnh đã quay lại phòng em rồi.

Vài ngày sau, bà đang chờ một vài người bạn của bà ghé thăm, vì thế em lên vào căn phòng yêu thích của bà và trưng những tấm phác thảo chị vẽ phong cảnh Portage lên - những bức chị cho em để em nhớ quê nhà. Khi các bà xem chúng, ai cũng ngợi khen nức nở tài năng của chị, nhưng Bà chẳng nói gì. Ngày hôm sau bà gửi em đi Yorkshire, và khi em về hai ngày sau đó, những bức phác họa đã quay trở lại một ngăn tủ phòng em rồi.

Tối nay bà lại đãi khách nữa, và em được yêu cầu chơi piano cho bạn bè của bà nghe. Em đã chơi, nhưng khi em chơi, em hát bài hát mà em với chị đã viết ra khi chúng ta còn bé, chúng ta gọi nó là “Mãi là chị em”, chị nhớ không? Từ cái vẻ trống rỗng trên mặt bà, em có thể nói là bà bức bối với em lắm. Khi bạn bè của bà về hết, bà bảo là đã quyết định sẽ gửi em đi Devonshire trong suốt một tuần.

Nếu em lại khiêu khích bà, em e bà sẽ gửi em đi Brussels hay đâu đó cả tháng luôn. Tuy vậy, em sẽ vẫn kiên trì. Bây giờ thì chuyện đó nói thế là đủ rồi chị nhỉ.

Chị phải sốc lắm nhĩ khi biết việc đính ước giữa chị với đức ông Fielding đã được tuyên bố. Andrew sẽ thất vọng biết bao nhiêu nếu anh ấy biết điều đó. Tuy nhiên, vì tất cả chuyện đó đã an bài rồi và chẳng có chuyện gì xảy ra nữa nên chị chắc thích áo váy mới của chị lắm và không thấy tệ là chị đã không thể duy trì một thời gian đủ dài để tang cho Mama và Papa. Em mang găng tay đen mà Bà nói là cách thích hợp để tang ở Anh, mặc dù có vài người mặc đồ đen trong 6 tháng đầu và đồ xám trong 6 tháng kế đó.

Bà không tin vào việc xem nhẹ khuôn phép, và cho dù bà chấp nhận cam đoan của em rằng chị đã đính hôn với Andrew, thực sự chị đã thế, thì em cũng không tiến hành lễ ra mắt của em cho đến mùa xuân năm tới. Bà nói phải sau một năm tròn từ khi một người thân trong gia đình qua đời người ta mới được phép tham dự bất kỳ sự kiện nào trừ những việc thân mật, không ồn ào. Em không phiền gì hết, bởi vì cái viễn cảnh của các vũ hội và tất cả mọi hệ lụy của chúng có vẻ đáng sợ quá. Chị phải viết thư và kể cho em biết có phải nó tệ thế không nhé.

Thỉnh thoảng Bà sẽ đi London để xem kịch, việc mà bà rất thích, và bà hứa đôi khi em có thể đi cùng bà. Em sẽ nhắn tin cho chị ngay khi em biết khi nào em được đi, và chúng ta sẽ nghĩ cách gặp nhau.

Bây giờ em phải đi, vì Bà đã thuê một gia sư để dạy em cách cư xử trong xã hội khi em ra mắt. Có quá nhiều thứ để học đến nỗi đầu em quay mòng mòng luôn...

Victoria để lá thư vào ngăn kéo, liếc nhìn cái đồng hồ trên bệ lò sưởi và thở dài. Nàng biết rõ ý của Dorothy trong đoạn cuối, bởi vì Cô Flossie Wilson đã nhồi nhét các qui tắc ứng xử và khuôn phép vào đầu nàng được gần hai tuần nay, và bây giờ lại đến lúc học bài rồi.

“Cháu đây rồi,” Cô Flossie tươi cười khi Victoria bước vào phòng. “Hôm nay, ta nghĩ chúng ta phải ôn lại cách xưng hô đúng áp dụng với các thành viên của giới quý tộc. Chúng ta không thể mạo hiểm để cháu sai

sốt gì trong vũ hội của cháu vào tối mai.”

Nén lại sự thôi thúc túm váy lên mà chuồn khỏi ngôi nhà, Victoria ngồi xuống bên cạnh Charles, đối diện với Cô Flossie. Trong gần hai tuần, Cô Flossie đã lôi nàng xềnh xệch từ chỗ thợ may đến thợ làm mũ nón sang thợ may áo choàng xen vào giữa các bài học đường như cả bao giờ kết thúc về giao tế, khiêu vũ, và tiếng Pháp. Trong những bài học đó, Cô Flossie nghe giọng Victoria, quan sát từng cử chỉ của nàng, và hỏi nàng về thành tựu cũng như sở thích của nàng, bao giờ cũng gặt gù cái đầu tóc quăn và dập dờn mấy ngón tay làm Victoria nhớ đến một con chim nhỏ lẳng xăng.

“Rồi, vậy thì,” Cô Flossie chẹp chẹp miệng. “Ta sẽ bắt đầu với các ngài công tước. Như ta đã bảo cháu ngày hôm qua, công tước là một tước hiệu ngoài hoàng tộc cao nhất trong giới quý tộc Anh. Công tước là các ‘hoàng tử’ về mặt kỹ thuật, nhưng mặc dù cháu có thể hình dung rằng một hoàng tử có vị trí cao hơn, cháu phải nhớ rằng các hoàng nam được sinh ra là hoàng tử, nhưng lại được cất nhắc lên thành công tước. Charles thân mến của chúng ta,” bà kết thúc một cách hân hoan và không cần thiết, “là một công tước!”

“Vâng,” Victoria đồng ý, đáp lại nụ cười thông cảm của bác Charles.

“Sau công tước thì đến hầu tước. Một hầu tước là một người thừa kế tước vị công tước. Đây là lý do tại sao Jason thân yêu của chúng ta được gọi là hầu tước! Rồi thì là bá tước, tử tước, và cuối cùng là nam tước. Ta có cần viết tất cả ra cho cháu không, cháu yêu quý?”

“Không,” Victoria hấp tấp cam đoan. “Con thuộc nằm lòng rồi.”

“Cháu thật là một cô gái thông minh,” Cô Flossie chấp nhận. “Bây giờ thì, tiếp tục về cách xưng hô. Khi cháu nói chuyện với một công tước, phải gọi ngài là ‘Tôn ông’, không bao giờ,” bà cảnh báo nàng bằng giọng khắc nghiệt, “được gọi một công tước là ‘Đức ông của tôi’ hết. Một nữ công tước cũng được gọi là ‘Lệnh bà’. Tuy nhiên, cháu có thể gọi tất cả các quý tộc khác là ‘Đức ông của tôi’ và vợ của họ là ‘Quý bà của tôi’, đó là hình thức xưng hô thích hợp dành cho họ. Khi nào cháu trở thành nữ công tước, cháu cũng sẽ được gọi là ‘Lệnh bà.’” bà hân hoan kết thúc. “Thế không hay sao?”

“Vâng,” Victoria lí nhí đáp một cách ngượng ngập. Bác Charles đã giải thích với nàng rằng cần thiết phải để cho xã hội nghĩ rằng hôn ước giữa nàng và Jason là thật và, vì Flossie Wilson là một cái máy huyền thuyên, ông đã quyết định là Flossie phải tin như mọi người vậy.

“Ta đã có được sự cho phép từ các bà bảo trợ của câu lạc bộ Almack cho cháu nhảy điệu van vào buổi ra mắt của cháu, cháu thân mến. Nhưng nói chuyện đó đủ rồi. Bây giờ, chúng ta xem qua một phần cuốn Giới quý tộc Debrett chứ?” Nhưng Victoria đã được cứu khỏi nỗi đau khổ ấy bởi Northrup, người vừa mới bước vào phòng, dặng hắng, và thông báo Nữ bá tước Collingwood đến.

“Dẫn cô ấy vào, Northrup,” Bác Charles vui vẻ nói.

Caroline Collingwood bước vào phòng, để ý thấy những cuốn sách về giao tế và tập Giới quý tộc Debrett đang mở, và mỉm cười bí ẩn với Victoria. “Chị đang hy vọng em có thể đi dạo cùng chị trong công viên,” Cô bảo Victoria.

“Em thích điều đó hơn mọi thứ!” Victoria kêu lên. “Mọi người có phiền lắm không ạ, Cô Flossie? Bác Charles?” Cả hai người cùng cho phép và Victoria chạy bổ lên gác để chải lại tóc và đội mũ.

Trong khi chờ nàng, Caroline lịch sự quay sang hai người còn lại trong phòng. “Cháu tưởng tượng mọi người phải rất là nôn nóng cho tối mai.”

“Ôi, vâng, rất nhiều,” Cô Flossie xác nhận, gặt gù những lọn tóc quăn của bà hết sức nhiệt tình. “Victoria là một cô nương trẻ tuổi vui tươi, chuyện chả cần phải nói, cô đã quen với cô ấy rồi mà. Cô ấy có phong thái quyền rũ đến thế, rất thông dong và rất dễ ưa. Và đôi mắt tuyệt làm sao! Và dáng hình thật đáng yêu nữa. Ta tin chắc mười mươi cô ấy sẽ thành công vang dội. Tuy nhiên ta không thể không ước gì cô ấy tóc vàng.” Cô Flossie thở dài và lúc lắc đầu về chán nản, quên khuấy mất mái tóc màu hạt dẻ của Công nương Collingwood. “Tóc vàng là tất cả thời trang, cô biết đấy.” Ánh mắt như mắt chim của bà nhìn sang Charles. “Ông có nhớ Đức ông Hornby thời trẻ không? Tôi từng cho rằng ông ấy là người đẹp trai nhất trên đời. Ông ấy có mái tóc màu đỏ và lối nói năng thật dễ thương. Em trai ông ấy thật thấp...” Và cứ thế bà nhảy từ chủ đề này sang chủ đề khác, như thể chim chuyển cành này qua cành nọ vậy.

Victoria nhìn quanh công viên và dựa lưng trong cổ xe mui trần, nhắm mắt trong niềm vui sướng. “Ồ đây thật thanh bình biết bao,” nàng nói với Caroline, “và chị thật là tử tế vì cứu vớt em bao nhiêu là buổi chiều để đi dạo công viên thế này.”

“Em đang học gì khi chị tới vậy?”

“Lối xưng hô đúng đắn đối với thành viên giới quý tộc và vợ họ.”

“Và em nắm được rồi chứ?” Caroline hỏi.

“Hoàn toàn rồi,” Victoria nói, cố nén một tiếng cười nhạo bất kính, chán nản. “Tất cả những gì em phải làm là gọi các ông bằng ‘Đức ông của tôi’ như thể họ là chúa trời vậy, và gọi vợ họ là ‘Quý bà của tôi’, làm như em là nữ tì của họ không bằng.”

Tiếng cười của Caroline làm Victoria khúc khích đáp lại. “Điều em thấy khó nhất là tiếng Pháp,” nàng thừa nhận. “Mẹ em dạy Dorothy và em đọc nó, và em học khá tốt, nhưng mà em không thể nhớ ra từ khi em phải nói.”

Caroline, người nói tiếng Pháp trôi chảy, cố giúp nàng. “Đôi khi học những cụm từ hữu dụng là cách học tốt nhất, hơn là học từng từ lẻ; vì thế ta không phải nghĩ cách ghép chúng lại với nhau. Ví dụ như, làm thế nào để em hỏi xin cái gì đó để viết bằng tiếng Pháp nào?”

“Mon pot d’encre veut vous emprunter votre stylo?” Victoria đánh bạo nói.

Môi Caroline run lên vì cười. “Em vừa nói, ‘Cái lọ mực của tôi mong muốn mượn cây bút của chị’ đấy.”

“Ít ra thì em cũng gần đúng,” Victoria nói, và cả hai người phá ra cười ngặt nghẽo.

Những người ngồi trong những cỗ xe khác trong công viên ngoái lại nghe tiếng cười rộn rã của họ và điều này lại cho thấy Nữ bá tước Collingwood sôi nổi đang bày tỏ lòng yêu thích đặc biệt đối với Tiểu thư Victoria Seaton—là một sự kiện bổ sung thêm một cách đáng kể vào uy tín đang dâng cao của Victoria giữa bàn dân thiên hạ, những người sẽ phải gặp gỡ nàng.

Victoria với tay sang con Sói, con vật thường vẫn đi cùng nàng ra ngoài, xoa đầu nó. “Ngạc nhiên thật phải không, em học toán và hoá học từ cha em rất dễ dàng, mà tiếng Pháp lại thách đố em nhỉ? Có lẽ em không thể nắm được nó bởi vì học nó có vẻ như chẳng để làm gì.”

“Tại sao lại chẳng để làm gì?”

“Bởi vì Andrew sẽ đến sớm thôi và sẽ đưa em về nhà.”

“Chị sẽ nhớ em,” Caroline buồn bã nói. “Hầu hết các tình bạn phải mất hàng năm trời trước khi người ta cảm thấy thoải mái, dễ dàng với bạn mình giống như chúng ta bây giờ. Khi nào, chính xác nhé, em nghĩ là Andrew của em sẽ đến?”

“Em đã viết cho anh ấy một tuần sau khi cha mẹ em qua đời,” Victoria trả lời, lơ đãng nhét một món tóc vào chỗ của nó bên dưới vành chiếc mũ màu vàng chanh của nàng. “Bức thư ấy phải mất 6 tuần để đến được chỗ anh ấy, và anh ấy sẽ mất sáu tuần để về nhà. Anh ấy lại mất sáu tuần nữa để quay trở lại đây từ Mỹ. Tổng cộng là chừng khoảng 16 đến 18 tuần. Ngày mai là chính xác 18 tuần kể từ khi em viết thư cho anh ấy.”

“Em tính là anh ấy nhận được bức thư đầu tiên ở Thụy sỹ, nhưng thư từ đến Châu Âu không phải lúc nào cũng đáng tin. Bên cạnh đó, giả thử anh ấy đã đi Pháp mất rồi thì sao, em nói đó là nơi kế tiếp anh ấy đến mà?”

“Em đã trao cho bà Bainbridge—mẹ của Andrew—một bức thư thứ hai để gửi sang Pháp, phòng trường hợp chuyện đó xảy ra.” Victoria thở dài. “Nếu mà em biết khi em viết bức thư đó là giờ em ở Anh, anh ấy đã có thể ở lại Âu châu rồi, thế thì sẽ tiện hơn nhiều. Thật không may là em không biết, vì thế mọi điều em nói với anh ấy trong bức thư thứ nhất là cha mẹ em đã mất trong vụ tai nạn. Em chắc là anh ấy sẽ khởi hành về Mỹ ngay khi anh ấy biết được chuyện ấy.”

“Thế tại sao anh ấy lại không trở về Mỹ trước khi em đi Anh?”

“Có lẽ là không đủ thời gian. Em đoán anh ấy về đến sau khi em đi độ một hay hai tuần.”

Caroline nhìn sang Victoria do dự, đầy suy tư. “Victoria, em có bảo Công tước Atherton rằng em chắc chắn Andrew sẽ đến đón em không?”

“Có, nhưng bác ấy không tin em. Và bởi vì không tin, bác ấy quyết tâm là em phải có mùa lễ hội này.”

“Nhưng thế không phải là kỳ cục lắm sao khi ông muốn em và Đức ngài Fielding giả vờ đã đính hôn? Chị không có ý tò mò,” Caroline nhanh nhẩu xin lỗi. “Nếu em thích không nói chuyện đó với chị, chị sẽ hiểu.”

Victoria lắc đầu khẳng định. “Em đã muốn nói chuyện đó với chị, nhưng mà em không muốn lợi dụng tình bạn của chúng ta để mà trút gánh nặng của em sang vai chị đâu.”

“Chị đã trút gánh của chị sang em,” Caroline đơn giản nói. “và đó là điều dành cho những người bạn - để nói cho cạn nỗi niềm. Em không thể tưởng tượng chị thấy tuyệt vời và lạ kỳ biết dường bao khi có một người bạn trong thế gian này người mà chị biết sẽ không khi nào hờ ra một lời chị nói với bất kỳ ai khác.”

19. Chương 12 Part 2

Victoria mỉm cười. “Thế thì... Bác Charles nói rằng lý do bác ấy muốn mọi người tin em đã đính hôn là để em có thể tránh khỏi những ‘rối rắm’ và những ‘phức tạp’. Là một phụ nữ đã đính hôn, bác ấy nói, em sẽ có thể vui hưởng tất cả những hào hứng của việc ra mắt của em mà không có cảm giác áp lực phải có một cuộc phối ngẫu phù hợp nhỏ nhất nào từ những người cầu hôn, hay từ xã hội.”

“Một phần nào đó, ông ấy đúng,” Caroline nhận xét, vẻ mặt của cô hơi bối rối, “nhưng ông ấy sẽ sa vào một mớ rắc rối chỉ để giữ cho các quý ông không chất đồng những lời cầu hôn lên em.”

Victoria nhìn về đây suy tư vào những luống hoa thủy tiên nở rộ hai bên lối đi. “Em biết thế, và em cũng thắc mắc về điều đó. Bác Charles thương em, và em đôi khi có cảm giác ông vẫn còn nuôi hy vọng Đức ông Fielding và em rốt cuộc có thể cưới nhau nếu Andrew không đến tìm em.”

Niềm quan tâm tràn ngập trong đôi mắt xám của Caroline. “Em có nghĩ là có cơ hội đó không?”

“Không hề,” Victoria nói với nụ cười nghiêm trang.

Thở phào nhẹ nhõm, Caroline ngồi dựa lại trong ghế nệm. “Tốt. Chị sẽ lo lắng về em nếu em lấy Ông Fielding.”

“Tại sao?” Victoria hỏi, trí tò mò của nàng trỗi dậy.

“Ước gì chị đừng nói thế,” Caroline khổ sở lắm bầm, “nhưng vì chị đã nói, chị cho là chị phải cho em rõ. Nếu Andrew của em không đến tìm em, em phải biết Đức ông Fielding thực sự là kiểu người gì. Có những phòng khách chấp nhận ông ấy, nhưng không chào đón thực sự đâu...”

“Tại sao lại không chứ?”

“Thứ nhất, có một vụ tai tiếng nào đó cách đây 4 năm. Chị không biết chi tiết vì lúc đó chị còn quá ít tuổi để mà dự phần vào những chuyện đồn thổi về các vụ tai tiếng. Tuần trước, chị đã yêu cầu chồng chị kể cho chị nghe, nhưng anh ấy là bạn của Đức ông Fielding và anh ấy sẽ không nói về chuyện đó. Anh ấy nói đó là một chuyện vu cáo vớ vẩn do một người đàn bà đầy thù hận dựng lên, và anh ấy cấm chị hỏi bất kỳ ai khác vì anh ấy nói nó sẽ bôi chuyện cũ lên lần nữa.”

“Cô Flossie nói thiên hạ luôn luôn soi lên với những chuyện ngồi lê đôi mách và hầu hết những chuyện đó là chuyện tào lao,” Victoria nhận xét. “Cho dù nó là gì, em chắc là sẽ nghe thấy hết trong vài tuần tới.”

“Em sẽ không nghe thấy đâu,” Caroline dự đoán dứt khoát. “Thứ nhất, em là một cô gái trẻ chưa chồng, thế nên sẽ không ai nói với em điều gì hết cho dù chỉ là một cái tiếng nhỏ xíu vì sợ sẽ xúc phạm đến tính nhạy cảm của em hoặc sẽ làm em té xỉu. Thứ hai, người ta thóc mách về người khác, chứ hiếm khi người ta kể chuyện vãn của người ta với chính người có liên quan. Bản chất của chuyện ngồi lê đôi mách là để nhỏ to sau lưng những người liên quan mật thiết nhất đến câu chuyện.”

“Là chỗ mà nó gây hại nhiều nhất và mang lại nhiều kích động nhất,” Victoria đồng ý. “Chuyện ngồi lê đôi mách không có ở Portage, New York, chị biết không, và cũng tào lao nhất ở đó nữa.”

“Có lẽ, nhưng chị còn muốn cảnh báo cho em nữa,” Caroline tiếp tục, trông có vẻ có lỗi nhưng lại đầy quyết tâm để bảo vệ bạn mình. “Vị tước vị và tài sản của ông ta, Đức ông Fielding vaanx đang được cho là một mục tiêu theo đuổi tuyệt trần đời, và có cực kỳ nhiều quý bà quý cô cũng thấy là ông ấy đẹp quá sức. Vì ba lý do trên, họ đã luôn mời chào ông ấy. Tuy nhiên, ông ta lại chẳng tử tế chút nào trong cách cư xử với họ. Thực tế là đã có những lúc ông ấy rất chi là thô bạo! Victoria,” cô kết thúc bằng một giọng nói có ý lên án thẳng tuột, “Ông Fielding không phải là một quý ông.”

Cô chờ một phản ứng nào đó từ cô bạn, song khi Victoria chỉ nhìn cô như thể cái khuyết điểm trong tư cách của đức ông Fielding ấy chả có ý nghĩa gì hơn một chiếc cà vạt bị nhăn, Caroline thở dài và chồm người ra trước. “Số các ông sợ ông ấy nhiều gần bằng các bà, không chỉ bởi vì ông ấy lạnh lùng và cách biệt, mà bởi vì có những tin đồn về các vụ đấu súng của ông ấy ở Ấn độ. Họ nói ông ấy đã đấu với hàng tá người và giết đối thủ của ông ấy cái kiểu máu lạnh, không hề nháy mắt thương xót hay rung cảm - họ nói ông ấy thách một người đấu súng vì một bất bình nhỏ nhất nhất...”

“Em không tin điều đó,” Victoria xen vào trong cảm giác trung thành với Jason mà nàng không nhận thức được.

“Em có thể không, nhưng những người khác tin, và người ta sợ ông ấy.”

“Thế thì họ có tẩy chay ông ấy không?”

“Ngược lại,” Caroline nói. “Họ hết sức o bế thoả mãn ông ta. Chả ai dám đối đầu với ông ta cả.”

Victoria nhìn cô một cách hoài nghi. “Chắc chắn là mỗi người biết anh ấy đều sợ anh ấy chứ?”

“Hầu như là mỗi người. Robert thích ông ấy thật lòng và anh ấy cười khi chị nói có điều gì đó thật gở nơi Ông Fielding. Tuy nhiên, chị đã từng nghe mẹ của Robert kể ọt nhóm bạn nghe rằng ông Fielding thật xấu xa, rằng ông ta sử dụng phụ nữ và rồi vứt bỏ họ.”

“Anh ấy không thể tệ đến thế được. Chính chị đã nói anh ấy là một mục tiêu theo đuổi tuyệt trần đời mà.”

“Thực ra, ông ấy được xếp là mục tiêu theo đuổi hạng nhất ở nước Anh.”

“Đấy, chị thấy không! Nếu người ta nghĩ anh ấy khủng khiếp như họ tưởng thì không một cô nương nào, không một bà mẹ nào lại tìm kiếm một cuộc hôn nhân với anh ấy cả.”

Caroline xì mũi một cách khiếm nhã. “Vị tước hiệu Công tước và vì tài sản, có những người dám cưới cả Yêu Râu xanh ấy chứ!”

Khi Victoria chỉ cười khúc khích, sự bối rối bao phủ cả gương mặt Caroline. “Victoria, ông ấy không có vẻ kỳ lạ và đáng sợ đối với em sao?”

Victoria cẩn thận xem xét câu trả lời cho câu hỏi ấy trong khi người đánh xe quay cổ xe ngựa trở về ngôi nhà của Jason. Nàng nhớ miệng lưỡi như roi quất của Jason hôm đầu nàng đến Wakefield và vẻ phần nộ đáng sợ của hắn khi hắn bắt được nàng bơi ngoài suối. Nàng cũng nhớ hắn đã lừa nàng êm ái ra sao khi chơi bài, an ủi nàng cái đêm nàng khóc, và cười cái nỗ lực vắt sữa bò của nàng. Nàng cũng nhớ hắn đã ôm nàng sát vào thân thể hắn thế nào và hôn nàng với tất cả sự nâng niu đòi hỏi mãnh liệt thế nào, nhưng nàng gạt những hồi ức ấy ra khỏi tâm trí nàng ngay lập tức.

“Đức ngài Fielding nổi nóng rất nhanh,” nàng chậm rãi bắt đầu, “nhưng em thấy là anh ấy vượt qua cơn giận dữ của anh ấy sớm thôi và sẵn lòng để cho những gì đã qua là đã qua. Em rất thích anh ấy ở điểm đó, mặc dù em không dễ nổi giận như anh ấy. Và anh ấy có thách em đấu súng đâu khi em dọa bắn anh ấy,” nàng hài hước nói thêm, “vì thế em không thể tin được là anh ấy lại hăng hái đi bắn người ta như vậy. Nếu chị bảo em miêu tả anh ấy,” Victoria kết luận, “có lẽ em sẽ nói rằng anh ấy là một người rất là hào hiệp, một người mà có lẽ thậm chí còn rất dịu dàng bên dưới vẻ...”

“Em đùa đấy thôi!”

Victoria lắc đầu và cố giải thích. “Em thấy anh ấy khác chị thấy. Em cố nhìn nhận con người như cách cha em dạy em.”

“Ông có dạy em giả mù trước tội lỗi của họ không?” Caroline thất vọng hỏi.

“Không hề. Nhưng cha là một bác sỹ đã dạy em nhìn vào căn nguyên của sự việc, chứ không chỉ triệu chứng. Vì điều đó, bất kỳ khi nào có ai đó cư xử kỳ cục, em bắt đầu tự hỏi tại sao họ làm như vậy, và luôn luôn có một nguyên nhân. Ví dụ, chị có bao giờ để ý là khi người ta cảm thấy không khỏe, người ta thường cáu gắt không?”

Caroline gật đầu ngay tắp lự. “Các anh trai nhà chị ngang như cua nếu họ thấy chỉ không khỏe một chút xíu thôi.”

“Đấy chính là điều em muốn nói: các anh của chị không phải là những người xấu tính, nhưng khi họ không khỏe, họ trở nên nóng nảy.”

“Thế thì em nghĩ là Ông Fielding ốm à?”

“Em không nghĩ là anh ấy hạnh phúc, điều này với không khỏe thì cũng như nhau thôi. Bất chấp điều đó, cha em cũng dạy em hãy lấy điều một người làm làm trọng chứ không phải những gì người ấy nói. Nếu chị nhìn Ngài Fielding theo cách đó, chị thấy anh ấy rất tử tế với em. Anh ấy đã cho em một mái nhà và nhiều áo quần đẹp hơn là em có thể dùng suốt đời, và anh ấy thậm chí còn để em mang Sói vào nhà nữa.”

“Em chắc phải có sự thấu hiểu con người ở cấp độ cao,” Caroline lặng lẽ nói.

“Không, em không có,” Victoria rầu rĩ phản đối. “Em mất bình tĩnh và em bị tổn thương cũng dễ dàng như mọi người thôi. Chỉ khi việc đã rồi em mới cố hiểu tại sao người ta lại đối xử với em như vậy.”

“Và em không sợ ông Fielding, ngay cả khi ông ấy giận dữ?”

“Chỉ chút xíu thôi,” Victoria âu sầu thừa nhận. “Nhưng rồi em đã không gặp anh ấy từ khi em lên London, vì thế có lẽ em chỉ cảm thấy gan góc bởi vì có khoảng cách giữa chúng em.”

“Không còn nữa đâu,” Caroline nhận xét, gật đầu đầy ý nghĩa về phía chiếc xe ngựa sơn đen bóng lộn có gia huy bằng vàng gắn trên cửa đang đứng chờ trước nhà số 6 phố Upper Brook. “Đó là huy hiệu của Đức ông Fielding trên chiếc xe ngựa đen,” cô giải thích trong khi Victoria ra về đứng dừng. “Và cỗ xe chạy đến phía sau nó là xe nhà chị - có nghĩa là chồng chị chắc hẳn đã kết thúc công việc của anh ấy sớm và quyết định tự mình đến đón chị.”

Victoria cảm thấy một nhịp tim nàng đập rộn lên thật buồn cười khi biết Jason ở đây - một phản ứng mà nàng ngay lập tức cho là cảm giác tội lỗi, lo lắng vì đã nói chuyện về hắn với Caroline.

Cả hai người đàn ông đang ở trong phòng khách, lắng nghe một cách lịch sự bài độc thoại thông lộn xộn mà Cô Flossie đang tra tấn họ về những thành tựu của Victoria trong hai tuần qua, thỉnh thoảng lại tự do xen vào những lời bình phẩm mê ly về buổi ra mắt của chính bà gần 50 năm trước. Victoria liếc nhìn về mặt miễn cưỡng của Jason và kết luận là hắn đang âm thầm xiết cổ bà.

“Victoria!” Cô Flossie nói, hân hoan vỗ đôi bàn tay nhỏ bé của bà. “Cuối cùng cháu cũng về rồi! Ta vừa kể cho họ nghe về tài năng chơi dương cầm của cháu, và họ đang nóng lòng hơn tất cả để được nghe cháu chơi đấy.” Vui vẻ bỏ qua cái vẻ mặt nhạo báng của Jason khi hắn nghe hắn được miêu tả là ‘nóng lòng hơn tất cả’, Cô Flossie dẫn Victoria đến chỗ cây dương cầm và khẳng khái đòi nàng chơi cái gì đó ngay lập tức.

Chẳng biết làm sao hơn, Victoria ngồi xuống trên chiếc ghế và nhìn Jason, người đang tập trung vào việc gỡ những xơ vãi ra khỏi chiếc quần xanh thẫm may rất khéo của hắn. Hắn không thể nào trông chán ngán hơn được nữa trừ khi hắn ngáp. Hắn cũng trông đẹp trai không tưởng nổi, Victoria nhận ra, và nàng cảm thấy một cơn chấn động vì lo lắng khác, cơn chấn động này bị gia tăng cường độ lên một tá lần do nụ cười ơ thờ mai mỉa của hắn khi hắn nhìn lên nàng. “Ta chưa bao giờ biết một cô gái có thể bơi, bắn súng, thuần hoá thú vật, và lại còn,” hắn kết luận, “chơi cả dương cầm. Nghe nàng chơi xem nào.”

Victoria có thể suy ra từ cái giọng của hắn là hắn chờ thấy nàng chơi thật tệ, và nàng mong muốn tránh một buổi biểu diễn âm nhạc ngay bây giờ, khi nàng quá đói hồi hộp như thế. “Thầy Wilhelm đã dạy Dorothy và tôi để trả công cho việc cha tôi chữa bệnh đau phổi của ông ấy, nhưng Dorothy là một nhạc công giỏi

hơn tôi nhiều. Cho đến hai tuần trước tôi đã không chơi nhạc cả hàng tháng trời, và tôi vẫn còn chưa tập luyện,” nàng nói với vẻ biền minh. “Tôi chơi Beethoven chỉ là rất xoàng xĩnh và ...”

Niềm hy vọng mong manh được hoãn lại của nàng tan tành khi Jason dướn một bên chân mày thách thức và gật đầu đầy ý nghĩa về phía phím đàn.

Victoria thở dài và đầu hàng. “Anh muốn nghe cái gì đặc biệt không?”

“Beethoven,” hắn khô khan trả lời.

Victoria ném cho hắn một cái nhìn câu tiết, điều chỉ làm cho nụ cười của hắn ngoác ra thêm, nhưng nàng cúi đầu xuống và chuẩn bị làm như hắn yêu cầu. Nàng ngáp ngừng lướt những ngón tay trên phím, rồi dừng lại, bàn tay nàng lơ lửng trên dây phím. Khi nàng lại hạ chúng xuống, căn phòng vang ngân giai điệu réo rắt, diu dặt và vút cao hân hoan của bản Xô nát cung Fa thứ dành cho dương cầm của Beethoven, bùng lên với tất cả sự mạnh mẽ, quyền năng và sự ngọt ngào du dương của khúc nhạc.

Trên hành lang phía trên phòng khách, Northrup ngừng đánh bóng một cái tô bạc và sung sướng nhắm nghiền mắt lại, mê mẩn lắng nghe. Dưới sảnh lớn, O'Malley dừng việc mắng nhiếc một gia nhân và nghiêng đầu về phía phòng khách, mỉm cười trước tiếng nhạc dâng cao đang được chơi trong ngôi nhà của Đức ông Fielding.

Khi Victoria kết thúc, mọi người trong phòng khách ào ào vỗ tay hưởng ứng - trừ Jason, người đang tựa ngả ra ghế, một nụ cười nhếch nhếch nở trên đôi môi. “Nàng còn sở hữu một kỹ năng ‘xoàng xĩnh’ nào nữa không?” hắn trêu nàng, nhưng trong mắt hắn có một lời khen ngợi thật chân thành, và khi Victoria nhìn thấy, nó làm lòng nàng ngập niềm vui ngây ngất.

Caroline và chồng cô đi ngay sau đó, họ hứa sẽ gặp Victoria trong buổi khiêu vũ tối mai của nàng, và Cô Flossie hộ tống họ ra tận cửa. Ngồi lại một mình với Jason, Victoria cảm thấy ngượng ngập không hiểu vì sao, và nàng lập tức nói liền thoảng để che dấu điều đó. “Tôi – tôi ngạc nhiên khi gặp anh ở đây.”

“Chắc chắn nàng không nghĩ ta sẽ tránh xa buổi ra mắt của nàng chứ?” hắn trêu nàng với nụ cười làm nàng choáng váng. “Ta không hoàn toàn lạc lối với khuôn phép, nàng biết đấy. Chúng ta được cho là đính hôn với nhau mà. Sẽ ra sao nếu ta không xuất hiện ở đây?”

“Đức ông của tôi—” nàng bắt đầu.

“Nghe thật dễ thương,” hắn nhận xét và cười nhe nhò. “Rất trọng vọng. Nàng chưa bao giờ gọi ta như thế trước đây.”

Victoria nhìn hắn một cách nghiêm nghị lẫn vui cười. “Và tôi đã không gọi thế bấy giờ nếu Cô Flossie không nhồi vào đầu tôi hết tước hiệu lại cách xưng hô hết ngày này qua ngày khác. Tuy nhiên, điều tôi đã bắt đầu nói là tôi không giỏi lừa gạt lắm, và cái ý tưởng bảo mọi người rằng chúng ta đính ước làm cho tôi khó chịu lắm lắm. Bác Charles sẽ không chịu sự phản đối của tôi, nhưng tôi không cho sự vờ vịt này là ý tưởng tốt đẹp gì hết.”

“Không tốt đẹp gì,” Jason hiển nhiên đồng ý. “Lý do dành mùa lễ hội này cho nàng là để giới thiệu nàng với những vị hôn phu có tiềm năng...”

Victoria mở miệng để khẳng định rằng Andrew sẽ là hôn phu của nàng, nhưng Jason giơ một tay lên và đính chính cái câu cuối cùng của hắn. “Mục đích là để giới thiệu nàng với những vị hôn phu tương lai, trong trường hợp Ambrose không chạy đến giải cứu nàng.”

“Andrew,” Victoria sửa lại. “Andrew Bainbridge.”

Jason gạt anh ta đi bằng một cái nhún vai. “Khi nào vấn đề đính hôn của chúng ta xuất hiện, ta muốn nàng nói những gì ta đã nói.”

“Là những gì?”

“Ta nói rằng mọi thứ chưa hẳn đã ổn thoả, hoặc rằng là nàng chưa biết ta đủ rõ để mà tin chắc là tình cảm của nàng đã dành cho ta. Điều đó sẽ để một cánh cửa mở cho người cầu hôn khác của nàng, và ngay cả Charles cũng không thể phản đối.”

“Tôi thà nói ra sự thật hơn và nói rằng chúng ta không đính hôn.”

Jason xoa tay dọc gáy hần, cúi kính xoa dịu những thớ thịt căng thẳng. “Nàng không thể. Nếu bất kỳ ai trong chúng ta huỷ hôn bây giờ - quá sớm sau khi nàng đến Anh - sẽ có hàng đống những đồn đoán ai trong chúng ta huỷ, và tại sao.”

Victoria nhớ lại Caroline đã tả thái độ của thiên hạ đối với Jason và ngay lập tức nàng đoán người ta sẽ nghĩ gì nếu nàng huỷ bỏ hôn ước. Khi nàng nhìn nhận vấn đề hướng đó, nàng đã sẵn lòng tiếp tục sự vờ vĩnh đính hôn của họ. Không vì thiên hạ mà nàng sẽ đáp trả sự tử tế và hào hiệp của Jason bằng cách để bất kỳ ai nghĩ nàng thấy hần là một người chồng tương lai đáng ghét hay đáng sợ. “Rất tốt,” nàng nói. “Tôi sẽ nói mọi điều chưa hoàn toàn ổn thoả giữa chúng ta.”

“Ngoan lắm,” hần nói. “Charles đã bị đột quỵ suýt chết một lần và tim ông ấy yếu lắm. Ta không muốn làm ông ấy lo lắng không cần thiết, và ông ấy quyết phải thấy nàng lập gia đình tốt đẹp.”

“Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với bác khi Andrew đến để mang tôi về nhà?” Đôi mắt nàng mở to khi một vấn đề mới xuất hiện với nàng. “Và mọi người ở đây sẽ nghĩ gì khi tôi ... khi tôi bỏ anh để cưới Andrew?”

Một niềm vui thích lấp lánh trong mắt Jason trước sự lựa chọn từ ngữ của nàng. “Nếu điều đó xảy ra, chúng ta sẽ nói nàng tôn trọng cuộc đính ước trước đây mà cha nàng sắp đặt. Ở nước Anh, nghĩa vụ của con gái là kết hôn phù hợp với gia đình. Charles sẽ nhớ nàng, nhưng nếu ông ấy tin là nàng hạnh phúc, cú sốc sẽ nhẹ nhàng đi. Tuy nhiên,” hần nói thêm, “Ta không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra. Charles đã nói với ta về Bainbridge, và ta đồng ý rằng anh ta có lẽ là một người đàn ông yếu đuối bị bà mẹ goá của anh ta dắt mũi. Không có sự hiện diện của nàng ở Mỹ để khuyến khích sự can đảm và quyết tâm của anh ta, anh ta không có khả năng vực dậy tinh thần để mà thách thức mẹ anh ta và đến đón nàng.”

“Ôi, vì chúa—” Victoria kêu lên, cúi giận trước sự hiểu sai của hần về Andrew.

“Ta chưa nói xong,” Jason ngang ngược ngắt lời. “Ta cũng thấy rõ ràng là cha nàng không tha thiết lắm về chuyện hai người cưới nhau – không nếu ông ấy khẳng khẳng muốn một khoảng thời gian chia cách thử thách để kiểm tra tình cảm của hai người đối với nhau, khi mà hai người đã quen biết nhau cả đời như thế. Khi cha nàng mất nàng chưa đính hôn với Bainbridge, Victoria,” Jason kết thúc một cách kiên quyết. “Vì thế, nếu anh ta đến trước nhà ta, anh ta sẽ phải dành được sự đồng ý của ta trước khi ta cho phép nàng lấy anh ta và trở về Mỹ.”

Victoria bị giằng xé giữa giận dữ và buồn cười trước sự trơ tráo của hần. “Thật hết biết!” nàng lắp bắp, những suy nghĩ của nàng cứ dầm dập lên nhau. “Anh chưa bao giờ gặp anh ấy cả mà anh đã quyết định anh ấy là người thế nào. Và bây giờ thì anh đang nói rằng tôi không thể ra đi với anh ấy trừ khi anh xét duyệt là anh ấy xứng đáng, anh, người thực tế đã nói thẳng vào tai tôi là sẽ vứt tôi đi cái ngày tôi đến Wakefield!” Cũng thật là ngớ ngẩn là Victoria bắt đầu cười to. “Anh biết không, tôi không bao giờ có được một ý tưởng mơ hồ nhất về việc anh chuẩn bị nói gì hay làm gì tiếp theo để làm tôi kinh hoàng. Tôi không biết làm gì khi có anh dính líu vào.”

“Tất cả những gì nàng phải làm,” Jason nói, một nụ cười đáp lại kéo xệch đôi môi hần, “là xem qua mớ công tử bột London trong vòng hai tuần tới, chọn một người mà nàng muốn, và mang anh ta tới chỗ ta để ta chúc phúc. Không gì dễ hơn – ta sẽ làm việc ở đây trong phòng làm việc của ta hầu như là mỗi ngày.”

“Ở đây?” Victoria thốt lên, đề xuống một tiếng kêu kinh hoàng với cái cách mà nàng sẽ đi lòng vòng để chọn chồng. “Tôi nghĩ anh sẽ ở nhà bác Charles mà.”

“Ta sẽ ngủ ở đó, nhưng ta sẽ làm việc ở đây. Nhà của Charles bất tiện đến chết đi được. Đồ nội thất thì cũ và phòng ốc hầu hết chật chội và tăm tối. Bên cạnh đó, không ai nghĩ gì đâu nếu ban ngày ta ở đây, khi nàng được kèm cặp rồi, thực tế đúng vậy. Không có lý do gì để ta phải chịu bất tiện khi làm việc. Nói về người đi kèm, Cô Flossie Wilson đã huyền thuyên đủ làm nàng ngất xỉu chưa?”

“Bà ấy rất dễ thương,” Victoria nói, lại cố để không phá ra cười.

“Ta chưa bao giờ thấy ai huyền thuyên nhiều mà nói được ít như vậy.”

“Bà có tấm lòng tử tế.”

“Đúng,” hắn lơ đãng đồng ý, sự chú tâm của hắn chuyển sang chiếc đồng hồ. “Ta có hẹn đi xem Opera tối nay. Khi Charles về, bảo ông ấy là ta đã ở đây và ta sẽ đến vào tối mai để đón khách.”

“Rất tốt.” Nhìn hắn một cách láo lếu và tươi cười, Victoria nói thêm, “Nhưng tôi cảnh cáo anh là tôi sẽ vui hết sức khi Andrew đến và anh sẽ buộc phải thừa nhận anh sai bét về mọi thứ đấy.”

“Đừng mong chuyện đó.”

“Ôi, nhưng tôi mong đấy. Tôi sẽ nhờ Bà Craddock làm một cái bánh to và tôi sẽ bắt anh ăn cho đến lúc anh phải nhận là đã nói bậy trong khi tôi ngồi nhìn.”

Im lặng sững sờ, Jason nhìn xuống gương mặt tươi cười đang ngược lên của nàng. “Nàng không sợ cái gì hết sao?”

“Tôi không sợ anh,” nàng vô tư tuyên bố.

“Nàng sẽ phải sợ,” hắn nói, và hắn ra đi với nhận xét bí ẩn đó.

20. Chương 13

Chương 13

“Hầu như mọi người đều đã đến,” Cô Flossie hào hứng quỳnh cả lên trong khi Ruth kết thúc nhát chải cuối cùng trên mái tóc của Victoria. “Đã đến lúc tiến hành bước tiến vào xã hội trọng đại của cháu, cháu yêu.”

Victoria ngoan ngoãn đứng dậy nhưng đầu gối nàng thì run lạt bặt. “Con thà được đứng trong hàng đón khách với bác Charles và ngài Fielding, như thế con có thể gặp từng vị khách riêng rẽ. Chắc chắn sẽ ít căng thẳng thần kinh hơn nhiều.”

“Nhưng mà không hiệu quả bằng,” Cô Flossie ung dung nói.

Victoria nhìn lần cuối hình ảnh của nàng trong gương với cặp mắt phê phán, nhận chiếc quạt Ruth đưa, và nâng tà váy lên. “Tôi sẵn sàng rồi,” nàng run rẩy nói. Khi họ đi qua đầu cầu thang, Victoria ngừng lại để nhìn xuống đại sảnh bên dưới, nơi đã biến thành một vườn hoa kỳ ảo nhân dịp vũ hội của nàng, với những chậu dương xỉ vĩ đại và những giỏ hoa hồng trắng lớn. Rồi nàng hít một hơi dài lo lắng và leo chiếc cầu thang uốn vòng dẫn lên tầng trên, nơi tổ chức vũ hội. Gia nhân mặc chế phục trang trọng bằng nhung xanh viền vàng đứng nghiêm trang dọc theo cầu thang bên cạnh những chiếc giá bạc cao đầy những hoa hồng trắng. Victoria mỉm cười với những người hầu mà nàng biết và lịch sự gật đầu với những người khác. O'Malley, người đứng đầu đám gia nhân, đang chiếm chỗ đứng trên đầu cầu thang và nàng nhỏ nhẹ hỏi hắn, “Chiếc răng của anh còn làm phiền anh không? Đừng quên nói cho tôi biết nếu nó lại làm anh đau nhé – làm thêm ít thuốc cao khác chẳng phiền hà gì đâu.”

Anh ta cười với nàng trong sự tôn sùng không giấu diếm. “Nó chẳng còn làm phiền tôi tí nào kể từ khi cô làm cho tôi món thuốc cuối cùng, thưa quý cô.”

“Rất tốt, nhưng anh đừng cố chịu đựng nó nếu nó lại bắt đầu nhé, được chứ?”

“Không đâu ạ, thưa quý cô.”

Anh ta chờ cho đến khi Victoria đi khuất góc rẽ rồi quay sang một gia nhân đứng cạnh anh ta. “Cô ấy thật tuyệt, phải không?”

“Một quý cô hoàn hảo và hoàn hảo,” người kia đồng ý. “Y như từ đầu anh đã nói.”

“Cô ấy sẽ làm mọi thứ sáng sủa lên cho nhiều người trong chúng ta,” O'Malley đoán, “và cho cả ông chủ nữa, một khi cô ấy sưởi ấm giường ông. Cô ấy sẽ cho ông một người thừa kế - điều đó sẽ làm ông hạnh phúc.”

Northrup đứng trên ban công nhìn xuống phòng khiêu vũ, lưng ông ta thẳng tưng, sẵn sàng xướng tên những người khách đến trễ đi qua chiếc cửa vòm cẩm thạch bên cạnh ông ta. Victoria đến cạnh ông ta trên

đôi chân mềm nhũn. “Cho tôi một giây lấy hơi cái đã,” nàng van vỉ với ông ta. “Rồi thì ông có thể xướng tên chúng tôi. Tôi hồi hộp đến chết đi được ấy,” nàng bày tỏ thể với ông ta.

Một nụ cười hầu như, nhưng không rõ rệt lắm, làm giãn nét mặt nghiêm nghị của ông ta khi đôi mắt sành sỏi của ông lướt qua cô gái trẻ mê hồn trước mặt ông. “Trong khi cô lấy hơi, thưa quý cô, tôi xin phép nói rằng tôi đã thưởng thức cô chơi bản Xô nát cung Fa thứ dành cho dương cầm của Beethoven chiều hôm qua được không ạ? Đó là bản nhạc đặc biệt yêu thích của tôi.”

Victoria thật vui, và thật sửng sốt, vì sự thân ái bất ngờ này từ người gia nhân khắc khổ, đến nỗi nàng quên mất đám đông cười nói ồn ào trong phòng khiêu vũ bên dưới. “Cảm ơn ông,” nàng nói và dịu dàng mỉm cười. “Và bản rất yêu thích của ông là gì?”

Ông ta có vẻ sốc vì sự quan tâm của nàng, nhưng ông ta vẫn nói với nàng.

“Tôi sẽ chơi nó cho ông nghe ngày mai,” nàng hứa một cách ngọt ngào.

“Cô thực là tử tế, thưa cô!” Northrup đáp lại với khuôn mặt sững sờ và cúi mình trịnh trọng. Nhưng khi ông ta quay lại để xướng tên nàng, giọng ông ta vang lên đầy tự hào. “Tiểu thư Victoria Seaton, Nữ bá tước Langston,” ông ta kêu lớn, “Và Cô Florence Wilson.”

Sự nôn nao xuyên qua đám đông như một tia chớp giật, làm ngưng lại những câu chuyện rôm rả và tắt ngấm những tiếng cười khi khoảng 500 khách mời đồng loạt quay đầu lại để tận mắt nhìn thấy lần đầu tiên cô gái được sinh ra tại Mỹ, người bây giờ đã mang tước hiệu của mẹ nàng và người sẽ sớm nhận được một tước hiệu đáng thêm muốn hơn nữa từ Jason, Đức ngài Fielding.

Họ nhìn thấy một nữ thần tóc đỏ đẹp lạ lùng khoác trên mình chiếc áo dạ hội lấp lánh theo phong cách Hy Lạp bằng lụa màu ngọc bích hợp với đôi mắt long lanh của nàng và ôm khít mỗi đường cong của thân hình mảnh mai, khôu gợi của nàng. Đôi găng tay dài che phủ hai cánh tay, và mái tóc óng ả của nàng được kết lên đỉnh đầu thành những búp tóc xoắn đầy lấp lánh bằng những chuỗi ngọc bích và kim cương. Họ nhìn thấy một khuôn mặt như tạc đẹp khó có thể quên với đôi gò má đầy đặn tinh tế, chiếc mũi hoàn hảo, đôi môi tươi thắm, và một vết chẻ nhỏ xíu gợi tình giữa cằm nàng.

Không một ai nhìn nàng lại có thể tin được là đầu gối của người đẹp trẻ tuổi cao sang này lại đang gần như là va đập vào nhau vì khiếp hãi.

Một biến người không tên đang ngược mặt nhìn nàng dường như rẽ ra mỗi khi Victoria bước xuống một bước, và bỗng nhiên Jason lướt tới từ giữa đám đông. Hắn giơ tay ra cho nàng và Victoria bắt giắc đặt tay nàng vào tay hắn, nhưng đôi mắt nàng ngược lên nhìn hắn thì đầy nỗi hãi hùng.

Cúi thấp xuống bên nàng như thể để thì thầm một lời khen tặng thân mật, Jason nói, “Nàng sợ đến chết, phải không? Nàng muốn ta bắt đầu hàng trăm lời giới thiệu ngay bây giờ hay nàng thích khiêu vũ với ta hơn và để cho họ kết thúc cái việc nhòm ngó nàng kỹ càng như thế?”

“Lựa chọn mới hay làm sao!” Victoria thì thầm trong tiếng cười ghen lại.

“Ta sẽ cho nhạc bắt đầu,” Jason khôn ngoan quyết định, và ra hiệu cho nhạc công bằng một cái gật đầu. Hắn dẫn nàng ra giữa sàn nhảy và dìu nàng trong tay khi những người nhạc công tấu lên một bản valse hoành tráng. “Nàng nhảy valse được chứ?” bỗng dưng hắn nói.

“Hỏi đúng lúc làm sao!” nàng nói và bật cười khi đang sắp sửa phát hoảng lên vì hồi hộp.

“Victoria!” Jason nghiêm khắc nói, nhưng vẫn đang mỉm một nụ cười loá mắt vì lợi ích của cử tọa đang ngắm họ, “Nàng chính là cô gái trẻ đã dọa bắn tung đầu ta bằng một khẩu súng trường. Bây giờ nàng đừng có mà cả gan dám tỏ ra hèn nhát đấy.”

“Không, đức ông của tôi,” nàng đáp, cố gắng đến tuyệt vọng để bước theo hắn khi hắn bắt đầu dẫn nàng đi những bước đầu tiên của điệu valse. Anh ấy khiêu vũ cũng với một vẻ thanh lịch nhẹ nhàng như khi mặc bộ dạ phục màu đen cắt may hoàn hảo, nàng nghĩ.

Bỗng nhiên cánh tay hắn xiết chặt quanh thắt lưng nàng, làm nàng sa vào cái trạng thái rệu rã thần kinh bên tấm thân mạnh mẽ của hắn, và hắn đe nàng bằng cái giọng trầm nhỏ, “Theo thông lệ là một đôi phải

nói chuyện gì đó cùng nhau hoặc đùa cợt nhẹ nhàng tí chút khi đang khiêu vũ, nếu không những người quan sát sẽ nhìn nhận là hai người không thích nhau.”

Victoria chăm chăm nhìn hắn, miệng nàng khô khốc.

“Nói gì đó với ta đi, chết tiệt.”

Tiếng chữ thê được nói ra với cái nụ cười ân cần, chói sáng đến thế làm nàng bất giác bật cười, và nàng tạm thời quên mất đám khán giả của họ. Cố làm như hắn bảo, nàng nói câu đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Anh nhảy van hay lắm, đức ông của tôi.”

Jason dịu đi và cười nhìn xuống nàng. “Đó cũng chính là điều ta định nói với nàng đấy.”

“Người Anh các anh có qui tắc bao trùm mọi thứ,” Victoria vặc lại với vẻ ngưỡng mộ mỉa mai.

“Nàng tình cờ cũng là người Anh, thưa quý cô,” hắn nhắc nhở nàng, rồi thêm, “Cô Flossie đã dạy nàng khiêu vũ điệu van rất tốt. Nàng còn học được gì nữa?”

Hơi bị phạt ý một chút vì hắn cho rằng trước đây nàng không biết khiêu vũ, Victoria cười vẻ tự mãn với hắn và nói, “Anh cứ yên chí là bây giờ tôi có tất cả những kỹ năng mà người Anh cho là cần thiết với một cô gái trẻ con nhà tử tế.”

“Và đó là...?” Jason hỏi, cười toét ra trước giọng điệu của nàng.

“Ngoài chơi dương cầm, tôi có thể hát, nhảy điệu van không ngã, và thêu một mũi thêu tinh tế. Thêm nữa, tôi có thể đọc tiếng Pháp và thực hiện một cú nhún mình chào kiểu hoàng gia với thế thăng bằng tuyệt đối. Tôi thấy có vẻ như,” nàng nhận xét với một nụ cười láo lếu, “là ở Anh điều đáng ao ước đối với một cô gái là được trở nên vô dụng một cách tuyệt vời.”

Jason ngật đầu ra cười lớn vì nhận xét của nàng.

Nàng thật là một sự phối hợp kỳ thú của những mặt đối lập khiến người ta tò mò - của sự từng trải và ngây thơ, nữ tính và gan dạ, sắc đẹp rõ ràng và tính hài hước không nén nổi. Nàng có một thân hình được tạo ra cho bàn tay của một người đàn ông, một đôi mắt có thể khiến người đàn ông mù mẫn, một nụ cười có thể là hớn hở hoặc là đầy nhục cảm, và đôi môi - một đôi môi lôi cuốn người đàn ông hôn nó.

“Nhìn chăm chăm thế là bất lịch sự,” Victoria nói, tâm trí nàng tập trung vào việc giữ vững cái vẻ đang vui hơn là vào hướng nhìn của mắt hắn.

Jason vội vàng rời mắt khỏi môi nàng. “Xin lỗi.”

“Anh nói người ta mong chúng ta đùa bốn chút xíu trong khi chúng ta khiêu vũ,” nàng nhắc hắn về trò đùa. “Tôi chưa hề có kinh nghiệm nào về chuyện đó hết – anh có không?”

“Nhiều hơn là đủ,” hắn trả lời, ngưỡng mộ cái sắc màu ngời lên làm rạng rỡ đôi má nàng.

“Rất tốt - chỉ tôi xem làm thế nào nào.”

Giật mình vì lời mời chào ấy, Jason nhìn xuống đôi mắt xanh tươi vui dưới bờ mi đen thẫm của nàng và trong giây lát để lạc mình trong ấy. Khào khát bùng lên trong thân thể hắn và đôi tay hắn tự động kéo nàng lại gần hơn. “Nàng không cần học,” hắn thì thào khản đặc. “Nàng đang làm điều đó rất tốt ngay bây giờ đây.”

“Làm gì tốt?”

Vẻ bối rối rõ ràng của nàng phục hồi lại sự tỉnh táo cho Jason và hắn buông lỏng đôi tay ôm nàng. “Làm cho chính nàng vướng vào nhiều rắc rối hơn bao giờ hết.”

Ở bên ngoài sàn nhảy, Công tử Crowley trẻ tuổi nàng chiếc kính một tròng của chàng ta lên ngắm nghía Tiểu thư Victoria từ đầu đến chân. “Diễm tuyệt,” anh ta nói với người bạn của mình. “Đã nói thế với anh từ lúc chúng ta đặt mắt vào nàng, cái ngày nàng đến phố Brook ấy. Tôi chưa bao giờ thấy ai bằng nàng. Nàng là siêu phẩm. Tuyệt thế. Một thiên thần.”

“Một giai nhân, một giai nhân thực sự!” Công tử Wiltshire trẻ tuổi đồng ý.

“Nếu không phải là dành cho Wakefield, chính tôi sẽ tán tỉnh nàng,” Crowley nói. “Tôi sẽ xây thành đắp lũy để bảo vệ nàng, chiến đấu đánh bại những kẻ cầu hôn khác, và rồi theo đuổi!”

“Anh có thể,” Công tử Wiltshire tuyên bố một cách khô khan, “Nhưng để bắt được nàng, anh cần phải lớn hơn 10 tuổi nữa hoặc giàu hơn 20 lần nữa. Mặc dầu vậy, từ những gì tôi nghe thấy, cuộc hôn nhân này vẫn chưa hoàn toàn an bài đâu.”

“Trong trường hợp đó, tôi định sẽ được giới thiệu với nàng đêm nay.”

“Tôi cũng thế,” Công tử Wiltshire đập lại một cách đầy thách thức, và cả hai người vội tản ra để tìm những người mẹ đáng kính của họ nhằm để việc giới thiệu được tiến hành đúng đắn.

Với Victoria, đêm nay quả là một thành công vượt bậc. Nàng đã sợ rằng người ta cũng giống như Bà Kirby, nhưng hầu hết họ có vẻ chào đón nàng vào hàng ngũ vượt trội của họ. Thực ra, một vài người trong số họ - đặc biệt là các quý ông- hầu như là sùng sục lên trong những lời ngợi khen và sự chú ý của họ. Họ bao quanh nàng, yêu cầu được giới thiệu và khiêu vũ với nàng, rồi đứng lại bên cạnh nàng, ganh đua dành sự chú ý của nàng và xin nàng đồng ý cho họ ghé thăm nàng. Victoria không nghiêm túc nhận điều gì, nhưng nàng cư xử với tất cả bọn họ với sự thân thiện không thiên vị.

Đôi khi, nàng thoáng nhìn Jason và cười vui vẻ với chính mình. Trông hấn đẹp trai đến ghen tở tới nay trong bộ dạ phục đen thẫm hợp với màu tóc hấn và tương phản sắc nét với chiếc áo sơ mi trắng như tuyết và nụ cười lấp lánh của hấn. Bên cạnh hấn, những người đàn ông khác dường như mờ nhạt và vô nghĩa.

Nhiều quý cô khác cũng nghĩ vậy, Victoria nhận ra hàng giờ sau đó khi nàng đang khiêu vũ với một bạn nhảy khác nữa của nàng. Mấy cô nương đang bồn chồn quá mức với hấn, bất chấp chuyện hấn được cho là đã đính hôn với nàng. Ngấm ngầm thương hại hấn, nàng quan sát một cô tóc vàng đẹp vẻ nhục cảm đang cố thu hút sự chú ý của hấn bằng cách nhìn một cách mời mọc vào mắt hấn trong khi Jason đang đứng nghiêng vai dựa cột một cách lơ đãng, một vẻ hạ cố chán chường in trên gương mặt r ám nắng của hấn.

Cho đến đêm nay, Victoria đã cho rằng hấn chỉ đối xử với nàng bằng cái thái độ nhạo báng tức điên lên đó, nhưng bây giờ nàng nhận ra là Jason dường như đối xử với tất cả phụ nữ bằng sự chịu đựng lạnh lùng. Không nghi ngờ gì thái độ này chính là điều mà Caroline nói đến khi cô bảo Jason thô lỗ và không hào hoa. Ngay cả là thế, các bà các cô cũng bị thu hút về phía hấn như là những con thiêu thân xinh đẹp lao vào ngọn lửa nguy hiểm. Mà tại sao không chứ, Victoria thần nhiên quyết định khi ngắm hấn nhẹ nhàng dứt cánh tay hấn khỏi bàn tay cô tóc vàng và đưa về phía đức ông Collingwood. Một cách thuyết phục, khó cưỡng, hút như nam châm, Jason thực là hết sức ...nam tính.

Robert Collingwood nhìn Jason và gật đầu về phía đám người hâm mộ của Victoria, họ đang túm tụm lại quanh Cô Flossie Wilson chờ Victoria quay về từ sàn nhảy. “Nếu anh vẫn còn quyết định gả nàng cho ai khác, Jason,” chàng ta nói, “anh sẽ không phải đợi lâu. Nàng đã trở thành một cơn đăm mê mới.”

“Tốt,” Jason trả lời, liếc nhìn đám nịnh đầm của Victoria và gạt họ đi bằng một cái nhún vai.

21. Chương 14 - 15

Chương 14

Dự đoán của Robert về thành công của Victoria hoá ra lại đúng. Một ngày sau vũ hội, mười hai quý ông và 7 cô nương trẻ đến thăm Tiểu thư Victoria, chất lên nàng những lời mời và cầu mong được nhìn Sói gần hơn. Northrup vẽ vang xướng tên những người đến thăm đi vào và đi ra khỏi các căn phòng khách và quát lên những lời chỉ dẫn với đám gia nhân đang mang trà vào những căn phòng khác nhau.

Cho đến lúc bữa tối được mang lên vào lúc 9 giờ, Victoria quá kiệt sức để có thể xét đến việc đến bất kỳ một vũ hội hay dạ tiệc nào mà nàng đã được các vị khách qua thăm mời đến. Tối qua nàng đã không đi

ngủ cho đến tận gần sáng và nàng không thể mở mắt được nữa khi nàng vu vơ chọc vào món trắng miệng trên đĩa của nàng. Jason, ngược lại, trông vẫn tươi mát và tràn sức sống như bao giờ, bắt chặp chuyện hân đã làm việc suốt buổi chiều trong phòng.

“Victoria, nàng đã thành công rực rỡ tối qua,” hân nói, hướng sự chú ý của hân từ Charles sang nàng. “Rõ ràng là Crowley và Wiltshire đã mê mẩn nàng rồi. Cả Công tử Makepeace cũng thế, và anh ta được cho là mục tiêu săn đuổi tốt nhất của mùa này đây.”

Đôi mắt buồn ngủ của nàng tràn ngập vẻ cười đùa. “Cái câu đặc biệt đó gợi nhớ đến một con cá bơn!”

Sau đó nàng xin phép lên phòng đi ngủ. Jason chúc nàng ngủ ngon, một nụ cười lấp lửng trên môi hân vì câu châm biếm của nàng. Nàng có thể làm cả một căn phòng sáng rực lên bằng nụ cười của nàng, cho dù đó là một nụ cười ngái ngủ. Đứng sau vẻ hiểu đời chất phác của nàng là sự ngọt ngào và thông minh nữa. Hân nhấp một ngụm rượu brandy, nhớ lại nàng đã quyến rũ cả thiên hạ như thế nào tối qua bằng sắc đẹp và tiếng cười của nàng. Nàng đã được lòng Northrup hoàn toàn, bằng cách chơi nhạc Mozart đặc biệt dành riêng cho ông ta tối nay. Khi nàng kết thúc, người quản gia già đã rơm rớm nước mắt. Nàng đã tiếp tục như thế bằng cách cho gọi O'Malley lên và chơi cho anh ta nghe một vũ điệu Ailen sôi nổi. Cho đến cuối bản nhạc ấy, một tá gia nhân đã tụ tập ngoài phòng khách, lắng vẳng quanh đó để nghe lén buổi hoà nhạc ngẫu hứng của nàng. Thay vì ra lệnh cho họ giải tán và quay trở lại với nhiệm vụ của họ - như Jason đã chuẩn bị làm - Victoria quay ra phía họ và hỏi xem họ có bản nhạc yêu thích nào mà nàng có thể chơi cho họ nghe không. Nàng biết hết tên của họ; nàng hỏi họ về sức khoẻ và gia đình. Và mặc dù nàng rõ ràng là một mối đến thế, nàng đã tiếp tục cuộc trình diễn dương cầm của nàng thêm hơn một giờ nữa.

Tất cả gia nhân đều tận tụy với nàng, Jason nhận ra. Các anh hầu mĩm cười và cúi mình xuống để làm hài lòng nàng. Các cô hầu gái chạy ù đến để làm cho nàng những việc nhỏ nhặt nhất. Và Victoria cảm ơn mỗi người trong bọn họ thật dễ thương ỏi việc họ làm. Nàng có cách xoay xở với người ta; nàng có thể làm hài lòng một người quý tộc và cả một ông quản gia dễ dàng như nhau – có lẽ bởi vì nàng đối xử với họ với cùng một mối quan tâm chân thành, vui vẻ.

Jason vẫn vơ xoay cái chân đế của ly rượu brandy trong những đầu ngón tay. Không có nàng, phòng ăn bỗng trở nên trống trải và ảm đạm. Không nhận ra là Charles đang quan sát hân với đôi mắt nheo lại hài lòng, Jason tiếp tục ngồi đó, ủ dột nhìn chiếc ghế trống của nàng.

“Cô ấy là một cô gái phi thường, phải không?” cuối cùng Charles gợi chuyện.

“Vâng.”

“Đẹp mê hồn, và dí dỏm nữa. Tại sao ư, kể từ khi Victoria đến nước Anh con đã cười nhiều hơn so với ta nhìn thấy con cười trong suốt cả một năm! Đừng chối – cô gái này thật độc nhất vô nhị.”

“Tôi không chối,” Jason trả lời, nhớ cái khả năng lạ thường của nàng trông giống một nữ bá tước, một cô vắt sữa, một đứa trẻ đáng thương, hay một người phụ nữ từng trải, tùy vào tâm trạng và hoàn cảnh xung quanh.

“Nàng lời cuốn và ngây thơ, nhưng nàng có tâm hồn và có cả lửa. Một người đàn ông đích thực sẽ có thể làm nàng trở thành một người phụ nữ đam mê, đáng yêu, - một người phụ nữ sẽ sưởi ấm chiếc giường và cuộc đời anh ta.” Charles ngừng lại, nhưng Jason không nói gì. “Anh chàng Andrew của nàng không có ý định cưới nàng,” Charles tiếp tục một cách đầy ý nghĩa. “Ta chẳng nghi ngờ gì điều đó. Nếu anh ta có, bây giờ anh ta đã đến gặp nàng rồi.” Ông lại dừng lại, và Jason lại chẳng nói gì.

“Ta cảm thấy tiếc cho anh chàng Andrew đó hơn là cho Victoria,” Charles nói thêm với lòng quyết tâm khôn khéo. “Ta thương cho bất kỳ gã nào ngốc nghếch đủ để bỏ qua một cô gái nổi trội trong cả ngàn cô, cô gái có thể làm anh ta thực lòng hạnh phúc. Jason,” Charles hỏi, “con có để tâm chút nào không đấy?”

Jason nhìn ông một cách thiếu kiên nhẫn và bối rối. “Tôi nghe từng lời một. Tất cả những điều này thì liên quan gì đến tôi?”

“Liên quan gì—?” Charles líu cả lưỡi vì thất vọng. Tự trấn an lại, ông tiếp tục thận trọng hơn. “Nó liên quan toàn bộ đến con, và cả ta nữa. Victoria là một cô gái trẻ chưa chồng. Ngay cả có Cô Flossie ở đây làm người kèm cặp, Victoria không thể cứ tiếp tục sống mãi cùng một nhà với một ông già không vợ, và thêm

một anh chàng không vợ nữa suốt ngày đến đây. Nếu chúng ta cứ tiếp tục thế này thêm vài tuần nữa, người ta sẽ cho rằng hôn ước của các con là vợ vắn và cô ấy thật sự chỉ là một cuộc chinh phục khác của con. Khi điều đó xảy ra, người ta sẽ tổng khứ cô ấy. Con không muốn hạ nhục một cô gái chứ, phải không?”

“Không, dĩ nhiên là không,” Jason hững hờ nói, chú mục vào rượu brandy trong ly hắn.

“Vậy thì chỉ có một giải pháp – cô ấy phải lấy chồng, và thật nhanh.” Ông chờ, nhưng Jason im lặng. “Có phải thế không, Jason?” ông thúc giục.

“Tôi cho là thế.”

“Vậy thì cô ấy nên lấy ai, Jason?” Charles đắc thắng hỏi. “Ai có thể làm cô ấy trở thành một phụ nữ đam mê, đáng yêu? Ai cần một người vợ để sưởi ấm chiếc giường mình và ình một người thừa kế?”

Jason cau kính nhún vai. “Làm thế quái nào mà tôi biết được chứ? Tôi không phải là ông mối trong nhà này, là ông chứ.”

Charles há hốc mồm nhìn hắn. “Con định nói là con không thể nghĩ ra cái người cô ấy nên lấy sao?”

Jason chạm ly rượu vào môi hắn và nhanh chóng uống cạn nó, rồi đặt ly lên bàn đánh ục một cách quyết đoán và đột ngột đứng dậy. “Victoria có thể hát, chơi dương cầm, nhún mình chào, và may vá,” hắn tóm tắt lại một cách dứt khoát. “hãy tìm một người có tai nghe nhạc, có mắt nhận biết cái đẹp, và có tình yêu cho chó. Nhưng mà phải bảo đảm là anh ta có tính khí thật điềm đạm - nếu không nàng sẽ làm anh ta mất trí. Đơn giản thế thôi.”

Khi Charles chăm chăm nhìn hắn đến há hốc cả miệng ra, Jason sốt ruột nói, “Tôi có sáu trang viên phải điều hành, một đội tàu phải theo dõi, cả trăm chi tiết khác phải tập trung vào. Tôi lo những việc đó. Ông lo vụ tìm chồng cho Victoria. Tôi sẽ hợp tác bằng cách đưa nàng đến một vài buổi vũ hội hay dạ tiệc trong một hoặc hai tuần sau. Nàng đã gây ra một vụ náo động cho thiên hạ. Với thêm chút ít phô diễn trong một vài sự kiện trong thành phố nữa, nàng sẽ có nhiều người cầu hôn hơn là ông có thể biết phải làm gì với họ. Nhìn qua họ khi họ đến thăm nàng và lập một danh sách những ứng cử viên thích hợp nhất. Tôi sẽ xem qua danh sách và chọn một người.”

Đôi vai của Charles trĩu cả xuống thảm nào vì thua cuộc. “Sẽ làm như con muốn.” Chương 15

“Tôi chưa thấy một cô gái nào gây ra sự náo động như thế này kể từ khi Caroline ra mắt,” Robert Collingwood nói, cười toe toét với Jason khi họ đứng ngắm Victoria trong một buổi khiêu vũ một tuần sau đó. “Cô ấy làm cho cả thành phố bàn tán xôn xao. Có thật cô ấy đã bảo Roddy Carstairs là cô ấy có thể hạ gục anh ta bằng chính khẩu súng lục của anh ta không?”

“Không,” Jason điềm nhiên nói. “Nàng bảo hắn rằng nếu hắn làm tới một lần không đúng đắn với nàng nữa, nàng sẽ bắn hắn- và rằng nếu nàng bắn trượt, nàng sẽ thả Sói ra vô hắn. Và rằng nếu Sói làm không xong, nàng tin chắc là tôi sẽ làm.” Jason cười khùng khục và lắc đầu. “Đây là lần đầu tiên tôi được xướng danh anh hùng đấy. Tuy vậy tôi cũng hơi phiền lòng một tí vì là lựa chọn thứ hai sau con chó của nàng.”

Robert Collingwood ném sang hắn một cái nhìn kỳ dị, nhưng Jason không để ý. Hắn đang mải ngắm Victoria. Hầu như bị vây kín bởi đám công tử hâm mộ đang ganh đua nhau để dành được sự chú ý của nàng, nàng đứng một cách thanh thản giữa họ - một nữ hoàng với mái tóc hung đỏ đang ngự triều với những thần dân sùng kính của nàng. Phủ lên mình tấm áo xa tanh màu trắng xanh hợp với đôi găng tay dài đến khuỷu, mái tóc nàng xoã tràn xuống hai vai phóng túng, nàng ngự trị cả phòng khiêu vũ bằng sự hiện diện mê hoặc của nàng.

Khi hắn đang nhìn, hắn để ý thấy công tử Warren lảng vảng bên cạnh nàng, đôi mắt chàng ta sục xuống cổ áo tròn cắt thấp của chiếc áo Victoria mặc. Mặt Jason trắng bệch ra vì giận dữ. “Xin lỗi,” hắn nghiêng rằng nói với Robert. “Warren và tôi sẽ nói chuyện một chút.”

Đó là lần đầu trong nhiều lần sau đó trong suốt hai tuần lễ kế tiếp thiên hạ chứng kiến cảnh giật gân khi Hầu tước xứ Wakefield như một con diều hâu giận dữ lao tới một anh chàng bạo gan nào đó mà sự chú ý của anh ta tới Tiểu thư Victoria trở nên quá lộ liễu.

Ba tuần sau buổi ra mắt của Victoria, Charles bước vào phòng làm việc của Jason. “Ta đã lập một danh sách các ứng viên làm chồng Victoria mà con muốn xem qua,” ông tuyên bố bằng cái giọng của một người bị buộc phải làm một nhiệm vụ đáng ghét mà anh ta muốn làm cho xong chuyện. “Ta muốn xem lại nó với con.”

Jason ngẩng lên từ bản báo cáo hắn đang đọc, và mắt hắn nheo lại nhìn tờ giấy trong tay Charles. “Tôi đang bận.”

“Tuy nhiên ta muốn xong chuyện này đi. Ta thấy việc chuẩn bị nó thật quá chán. Ta đã chọn vài ứng cử viên tạm được, nhưng mà nhiệm vụ này chả dễ dàng gì.”

“Tôi chắc là không dễ,” Jason mĩa mai đồng ý. “Mỗi một cậu ảm thộn ở London đã ở đây khịt khịt đánh hơi sau nàng.” Nói điều đó xong, Jason quay trở lại chú ý vào bản báo cáo. “Cứ đọc ra mấy cái tên đi, nếu ông phải làm thế.”

Nhấn nhó vì ngạc nhiên trước thái độ tùy tiện của Jason, Charles ngồi xuống đối diện với hắn qua chiếc bàn và đeo kính lên. “Trước hết, có công tử trẻ tuổi Crowley, người đã xin phép ta theo đuổi tán tỉnh cô ấy.”

“Không. Quá bốc đồng,” Jason thẳng thừng tuyên bố.

“Sao con nói thế?” Charles nói với vẻ hoảng hốt.

“Crowley không biết Victoria đủ rõ để mà muốn ‘tán tỉnh’ nàng, như ông đã diễn đạt kỳ cục như thế.”

“Đừng có lỗ bịch thế chứ. Bốn người đầu tiên trong danh sách này đều đã xin phép ta làm cùng một việc đó - miễn là, dĩ nhiên, tuyên bố của con về nàng là không phải không phá vỡ được.”

“Không, với cả bốn người bọn họ - vì cùng một lý do,” Jason cộc cằn nói, tựa ngả người ra ghế, vùi đầu vào bản báo cáo hắn đang đọc. “Tiếp theo là ai?”

“Bạn của Crowley, Công tử Wiltshire.”

“Quá trẻ. Ai tiếp theo?”

“Arthur Landcaster.”

“Quá lùn,” Jason nói một cách khó hiểu. “Tiếp theo?”

“William Rogers,” Charles vặc lại bằng cái giọng thách đố, “và anh ta cao, ôn hoà, chín chắn, thông minh, và đẹp trai. Ta nghĩ anh ta sẽ tốt cho Victoria.”

“Không.”

“Không?” Charles kêu lên. “Tại sao không?”

“Tôi không thích cái kiểu anh ta cưỡi ngựa.”

“Con không thích—” Charles la lên trong nỗi nghi hoặc bức bối; Rồi ông liếc nhìn gương mặt trơ trơ của Jason và thở dài. “Tốt thôi. Cái tên cuối cùng trong danh sách của ta là Công tử Terrance. Anh ta cưỡi ngựa cực giỏi, hơn nữa lại là một anh chàng cực kỳ. Anh ta cũng cao, đẹp trai, thông minh, và giàu có. Giờ thì,” ông đắc thắng nói, “con có thể tìm ra lỗi gì ở anh ta nào?”

Hàm Jason nghiêng chặt một cách đáng ngại. “Tôi không thích- anh ta.”

“Con có cưỡi anh ta đâu! ” Charles vặc lại, giọng ông cất cao lên.

Jason lắc lư người lên phía trước và đập tay lên mặt bàn. “Tôi nói tôi không thích anh ta,” hắn nói qua hai hàm răng nghiêng chặt. “Và đây là kết thúc của chuyện này.”

Nỗi giận dữ trên gương mặt Charles từ từ nhường chỗ cho sự ngạc nhiên, và sau đó là một nụ cười rầu rĩ. “Con không muốn cô ấy, mà con cũng không muốn ai khác có cô ấy - thế phải không?”

“Phải,” Jason cay đắng đáp. “Tôi không muốn cô ấy.”

Giọng nói giận dữ, trầm đục của Victoria vang lên từ ngưỡng cửa sau lưng hắn. “Tôi cũng không muốn anh!”

Đầu cả hai người đàn ông quay ngoắt lại, nhưng khi nàng đi lên trước, đôi mắt xanh tuyệt đẹp của nàng chỉ dán vào gương mặt không nao núng của Jason. Nàng đặt bàn tay lên bàn hấn, ngực nàng phập phồng vì giận dữ. “Vì anh quá lo lắng rữ tôi ra khỏi tay anh nếu Andrew không đến đón tôi, tôi đã hết sức cố gắng để tìm vài người thay thế anh ấy, nhưng anh sẽ chẳng bao giờ là một người trong số họ! Anh không bằng một phần mười anh ấy. Anh ấy dịu dàng và tử tế và tốt đẹp, trong khi anh lạnh lùng và cay độc và kiêu ngạo và – và ... đồ con hoang!”

Từ “con hoang” làm bùng lên một cơn thịnh nộ trong đôi mắt của Jason. “Nếu ta là cô,” hấn trả miếng bằng cái giọng trầm khắc nghiệt, “Ta sẽ bắt đầu tìm kiếm những kẻ thay thế ấy, bởi vì anh chàng Andrew ngày xưa thân ái ấy không còn muốn cô hơn gì ta nữa cả.”

Nhục nhả quá mức chịu đựng, Victoria xoay người quay gót và lao ra khỏi phòng, chỉ còn một suy nghĩ trong đầu nàng: bằng cách nào đó, nàng sẽ cho Jason Fielding thấy là những người khác đã thực sự muốn nàng. Và nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ để mình lại tin hấn. Trong mấy tuần vừa qua, nàng đã bị ru ngủ trong cái suy nghĩ rằng họ là bạn bè. Nàng thậm chí còn nghĩ hấn thích nàng. Nàng nhớ lại cái tên nàng vừa mới gọi hấn, và nỗi nhục nhả của nàng tăng lên gấp đôi. Làm sao nàng có thể để hấn khiêu khích nàng lôi hấn ra mà mạ lỵ được chứ!

Khi nàng đã đi rồi, Charles quay sang Jason. “Chúc mừng,” ông cay đắng nói. “Anh đã muốn cô ấy khinh miệt anh từ cái ngày đầu cô ấy đến Wakefield, và bây giờ ta biết tại sao. Ta đã nhìn thấy anh ngấm cô ấy thế nào khi anh nghĩ không ai nhìn anh. Anh muốn cô ấy và anh sợ một giây phút yếu lòng anh sẽ để nghị cô ấy lấyyy...”

“Đủ rồi!”

“Anh muốn nàng,” Charles phẫn nộ nói tiếp, “Anh muốn nàng, và anh quan tâm đến nàng, và anh căm ghét bản thân anh vì điểm yếu ấy. Tốt thôi, bây giờ thì anh không phải lo nữa – anh đã hạ nhục nàng đến độ nàng sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh. Cả hai người các anh đều đúng. Anh là một tên khốn kiếp, và Andrew sẽ không đến đây tìm nàng. Hả hề đi, Jason. Anh sẽ không phải lo mình yếu đuối đi nữa. Nàng sẽ ghét anh nhiều hơn nữa ngay khi nàng nhận ra Andrew không đến. Thưởng thức chiến thắng của anh đi.”

Jason nhặt bản báo cáo hấn đã đọc lúc nãy lên, về mặt hấn bằng giá. “Làm một danh sách nữa trong tuần tới và mang nó đến cho tôi.”

22. Chương 16

Chương 16

Cái nhiệm vụ tuyển chọn những người có triển vọng từ con số ngày càng tăng những người đến cầu hôn Victoria, nhằm chuẩn bị cái danh sách đó, trở nên khó hơn nhiều đối với Charles so với lần trước. Cho đến cuối tuần tiếp theo, ngôi nhà trên đường Upper Brook đã ngập những hoa được mang đến từ một đội ngũ các quí ông đi qua, tất cả đều tràn trề hy vọng dành được sự khác biệt là có được ân huệ của nàng.

Ngay cả anh chàng người Pháp thanh lịch, Hầu tước de Salle cũng mê nàng như điên, không phải là bắt chước cái rào cản ngôn ngữ, mà là bởi vì nó. Anh ta xuất hiện tại ngôi nhà vào một ngày nọ, đi cùng với bạn anh ta, Nam tước Arnoff, và một người bạn khác người đã dừng lại để ghé thăm Victoria vào buổi sáng.

“Tiếng Pháp của nàng thật tuyệt vời,” anh chàng hầu tước nói dối với một vẻ hào hoa tinh tế mà vô nghĩa khi anh ta khéo léo chuyển sang dùng tiếng Anh và ngồi xuống trên một chiếc ghế được chỉ định.

Victoria nhìn hấn và cười vì khó mà tin nổi. “Nó thật là nản,” nàng tuyên bố một cách rầu rĩ. “Tôi thấy những âm mũi người ta dùng trong tiếng Pháp cũng khó bắt chước như là những âm cổ trong thổ ngữ Apache.”

“Apache?” anh ta lịch sự hỏi lại. “Đó là gì thế?”

“Đó là ngôn ngữ của một bộ lạc thổ dân Mỹ.”

“Người Mỹ man rợ?” anh chàng nam tước người Nga, một kỵ sỹ huyền thoại trong quân đội Nga, lặp lại. Về ngán ngẩm của anh ta chuyển thành vẻ quan tâm mãi mốt. “Tôi từng nghe những người man di ấy là những tay cưỡi ngựa kỳ tài. Phải thế không?”

“Tôi chỉ biết một người da đỏ, thừa Nam tước Arnoff, và ông ấy khá già và rất lịch sự, chứ không man rợ. Cha tôi gặp ông ấy ở trong rừng và mang ông ấy về nhà để chăm sóc cho ông ấy khoẻ lại. Tên ông ấy là Dòng Sông Cuồn Cuộn, và ông ấy ở lại làm người giúp việc cho cha tôi. Tuy nhiên, để trả lời câu hỏi của ông, mặc dù ông ấy một nửa là người Apache, ông ấy thực sự là một kỵ mã siêu việt. Tôi mới 12 tuổi khi tôi nhìn thấy ông ấy diễn các kỹ xảo lần đầu tiên, và tôi ghen cả lời vì kỳ thú. Ông ấy không dùng yên cương và ...”

“Không dùng yên cương!” Chàng nam tước kêu lên.

Victoria lắc đầu. “Người Apache không dùng.”

“Ông ấy làm những loại kỹ xảo gì?” chàng hầu tước hỏi, có vẻ yêu thích khuôn mặt mê mẩn của nàng hơn là những lời nàng nói.

“Một lần Dòng Sông Cuồn Cuộn bảo tôi đặt một chiếc khăn tay ở giữa một khoảng đồng; rồi ông ấy phi ngựa về phía ấy, ngựa ông ấy phi hết tốc lực. Khi ông ấy tới gần chỗ đó, ông ấy thả dây cương ra hoàn toàn, nghiêng xuống một bên sườn, và nhặt chiếc khăn lên trong khi con ngựa vẫn phi. Ông ấy cũng dạy tôi làm thế nữa,” nàng cười thừa nhận.

Hoàn toàn bị ấn tượng, chàng nam tước nói, “Tôi sẽ phải chứng kiến điều này trước khi tôi tin. Tôi không nghĩ là cô có thể cho tôi xem điều đó được làm như thế nào chứ?”

“Không đâu, tôi xin lỗi. Con ngựa phải được huấn luyện theo kiểu Apache trước đã.”

“Có lẽ nàng có thể dạy ta một hai từ tiếng Apache nhỉ,” chàng hầu tước chòng ghẹo với một nụ cười nịnh bợ, “và ta kèm thêm tiếng Pháp cho nàng được không?”

“Đề nghị của ngài thật tử tế,” Victoria trả lời, “nhưng nó lại chẳng công bằng tí nào, vì tôi sẽ được học nhiều mà lại phải dạy rất ít. Tôi nhớ rất ít từ mà Dòng Sông Cuồn Cuộn đã dạy tôi.”

“Chắc chắn là nàng có thể dạy ta một câu chứ?” chàng ta nài nỉ, mỉm cười với đôi mắt long lanh của nàng.

“Không, thật sự...”

“Ta năn nỉ mà.”

“Thôi được,” Victoria thở dài nhượng bộ, “nếu ngài cứ khẳng khẳng thế.” Nàng nói một câu bằng giọng cổ và nhìn chàng hầu tước. “Nào, cố nhắc lại đi.”

Chàng hầu tước nói lại câu đó hoàn hảo ở lần thứ hai và mỉm cười vui sướng. “Nó có nghĩa là gì vậy?” anh ta hỏi. “Ta vừa nói gì thế?”

“Ngài nói,” Victoria trả lời với vẻ ăn năn, “ ‘Người đàn ông đó đang đạp con đại bàng của tôi.’ ”

“Đang đạp con...” — Anh chàng hầu tước, nam tước và mọi người đang tụ tập trong phòng rủ ra cười nghiêng ngả.

Ngày hôm sau, anh chàng nam tước người Nga và chàng hầu tước quay lại để gia nhập vào hàng ngũ những người hâm mộ Victoria, gia tăng rất đáng kể uy tín và sự nổi tiếng của nàng.

Bất kỳ nơi nào trong nhà có Victoria, nơi đó vang lên tiếng cười và niềm vui sống động. Trong hết cả phần còn lại của ngôi nhà, tuy vậy, lại đầy sự căng thẳng đáng ngại xuất phát từ đức ngài Fielding, sự căng thẳng đó còn len lỏi những cái vôi bạch tuộc của nó xung quanh những người khác. Tuần này nổi tiếp tuần khác, con số những người cầu hôn Victoria đã tăng gấp đôi rồi lại gấp đôi nữa, tâm trạng của Jason tiến từ chỗ thù nghịch sang huỷ diệt. Bất kỳ hấn đi đâu, hấn cũng thấy điều gì đó làm hấn bức mình. Hấn mắng nhiếc đầu bếp vì nấu món hấn thích quá thường xuyên, hấn trừng trị một cô hầu vì một hạt bụi hấn thấy dưới thành cầu thang; hấn dọa đuổi cổ một người hầu vì đã để một chiếc khay áo lông trên áo khoác của hấn.

Trước đây, Đức ông Fielding đã là một ông chủ tử tế, đòi hỏi, nhưng hẳn ta còn biết lý lẽ. Bây giờ thì không có điều gì có vẻ khiến hẳn hài lòng, bất kỳ người hầu nào đi ngang đường hẳn đi đều có thể cảm thấy ngọn roi quất từ miệng lưỡi chua cay của hẳn. Không may là hẳn càng khó chịu, họ làm việc lại càng nhanh và càng khiếp sợ, dậm ra càng lo lắng và vụng về.

Việc nhà hẳn đã từng chạy trơn tru và hiệu quả như một cỗ máy bôi dầu. Bây giờ đám gia nhân chạy nháo nhác, vấp cả vào nhau vội vã đến tuyệt vọng để mà làm cho xong công việc của họ và tránh xa cơn thịnh nộ âm ỉ của ông chủ. Hậu quả của cơn quẫn trí lo lắng này là một chiếc bình Trung hoa vô giá đã bị đánh rơi, một xô nước giặt đã đổ tràn trề lên tấm thảm Aubusson trong phòng ăn, và một sự hỗn độn ngự trị cả toà nhà.

Victoria nhận biết sự căng thẳng trong đám gia nhân, nhưng khi nàng thận trọng đưa vấn đề ra nói với Jason, hẳn buộc tội nàng đã “cố kích động sự làm loạn”, và rồi bắt đầu một tràng chỉ trích chua cay tiếng ồn ỉ các vị khách của nàng gây ra trong khi hẳn đang cố làm việc và cái mùi lộn mửa từ đám hoa hoè họ mang lại cho nàng.

Charles đã hai lần cố gắng bàn thảo cái danh sách người cầu hôn thứ hai với hẳn, chỉ để bị hét ra khỏi phòng làm việc của hẳn và tránh thật xa ra.

Khi chính Northrup nhận được lời khiển trách nhứt nhối từ Jason, cả toàn gia nội vụ bắt đầu muốn vỡ ra vì căng thẳng hãi hùng. Rồi bỗng dưng nó lại kết thúc vào một buổi chiều muộn màng năm tuần sau khi Victoria ra mắt. Jason đang làm việc trong phòng của hẳn và cho gọi Northrup, người đang sửa soạn cắm một bó hoa vừa mới tới của Victoria vào lọ.

Northrup thà chạy bỏ đến phòng làm việc hơn là để ông chủ trái nết của ông ta chờ đợi, bó hoa vẫn cầm ở trong tay. “Vâng, thưa Đức ông ngài cho gọi tôi ạ?” ông ta lo lắng hỏi.

“Dễ thương thế nhỉ,” Jason mỉa mai nhạo báng. “Thêm hoa nữa à? Cho ta sao?” Trước khi Northrup có thể trả lời, Jason châm chĩa, “Cả cái nhà chết tiệt này nồng nặc mùi hoa! Quăng bó hoa đó đi ngay, rồi bảo Victoria ta muốn gặp cô ấy, và mang cái giấy mời khi gió đến sự kiện nhà Frigley tối nay đến cho ta. Ta không nhớ nổi nó bắt đầu vào mấy giờ. Rồi bảo hầu cận của ta sắp xếp áo quần chỉnh tề cho nó, cho dù nó là khi nào. Ở kia?” hẳn quát. “Ông còn đợi gì nữa? Chạy đi!”

“Vâng, thưa đức ông. Ngay lập tức.” Northrup ù chạy vào đại sảnh và bỏ nhào vào O'Malley, người vừa bị Jason trị tội vì không làm cho đôi boots của hẳn bóng loáng lên cho thích hợp.

“Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy thế này,” O'Malley thở hào hển nói với Northrup, người đang nhét đại bó hoa vào chiếc lọ trước khi đi gọi Tiểu thư Victoria. “Đức ông bảo tôi đi lấy trà, rồi thì ông ấy la mắng tôi vì tôi không mang cà phê cho ông ấy.”

“Đức Ông,” Northrup ngạo mạn nhận xét, “đâu có uống trà.”

“Tôi đã bảo với ông thế rồi khi ông yêu cầu trà,” O'Malley cay đắng đáp, “và ông nói tôi thật láo xược.”

“Anh đúng là vậy,” Northrup trả lời, đẩy xa thêm mối hiềm khích đã phát triển giữa ông ta và anh hầu người Ái Nhĩ lan trong suốt hai mươi năm qua. Với một nụ cười tự mãn nhằm vào O'Malley, Northrup bước đi.

Trong căn phòng nhỏ, Victoria nhìn một cách vô hồn vào bức thư nàng vừa nhận từ Bà Bainbridge, những dòng chữ đã nhòa đi trước đôi mắt buốt nhói của nàng.

“... Ta không thể tìm ra một cách nhẹ nhàng nào để nói cho cô biết là Andrew đã cưới cô em họ của nó ở Thụy sĩ. Ta đã cố cảnh báo cô về điều này trước khi cô đi Anh, nhưng cô chọn cách không tin. Bây giờ thì cô phải chấp nhận điều đó rồi nên ta đề nghị cô tìm kiếm một người chồng thích hợp hơn đối với một cô gái ở vị trí của cô.”

“Không! Xin đừng!” Victoria thì thầm khi hi vọng và mơ ước của nàng đổ vỡ tan hoang, cùng với niềm tin vào nam giới của nàng. Trong tâm trí nàng, nàng trông thấy gương mặt tươi cười đẹp trai của Andrew khi nàng phóng ngựa bên cạnh anh: “Không ai cưới ngựa như em cả, Tory. ...” Nàng nhớ nụ hôn phớt qua đầu tiên của anh vào dịp nàng 16 tuổi: “Nếu em lớn hơn,” anh nói giọng khàn đặc, “Anh sẽ trao em một chiếc nhẫn, thay vì là vòng tay...”

“Đồ dối trá!” Victoria nức nở thì thầm. “Đồ dối trá!” Nước mắt nóng hổi ngập đầy đôi mắt nàng và chảy tràn xuống má, chậm chậm nhỏ giọt xuống lá thư.

Northrup bước vào phòng và ngân nga, “Đức ông Fielding muốn gặp cô trong phòng làm việc, thưa tiểu thư, và Công tử Crowley vừa mới tới. Ngài hỏi liệu cô có dành cho ngài một ...” Giọng nói của Northrup tắt ngấm đi trong sự im lặng ngạc nhiên khi Victoria ngược đôi mắt xanh đau đớn đầm lệ nhìn ông, rồi nàng đứng vụt dậy, ôm mặt trong hai bàn tay và chạy qua ông. Một tiếng nấc trầm sâu thăm não thoát ra khi nàng lao vào đại sảnh và chạy lên cầu thang.

Ánh mắt sợ hãi của Northrup dõi theo nàng lên chiếc cầu thang dài, rồi ông ta tự động cúi xuống và nhặt lá thư rơi xuống từ đùi nàng lên. Không giống những gia nhân khác, những người chỉ lượm lật chỗ này chỗ kia đôi mẩu chuyện trong nhà, Northrup chia sẻ nhiều hơn thế, và ông chưa bao giờ tin như những gia nhân còn lại là Tiểu thư Victoria chuẩn bị kết hôn với Đức ông Fielding. Hơn nữa, ông đã nghe nàng nói vài lần rằng nàng dự định sẽ lấy một quý ông bên Mỹ.

Bị thôi thúc bởi cảm giác sợ, chứ không phải hiếu kỳ, ông ta nhìn xuống bức thư để xem cái tin khủng khiếp nào đã đến để làm cho nàng đau lòng đến thế. Ông đọc nó, và nhắm nghiền mắt lại vì nỗi đau chia sẻ cùng nàng.

“Northrup!” Đức ông Fielding gầm lên như sấm từ phòng làm việc của hắn ở dưới nhà.

Như một cỗ máy tự động, Northrup nghe theo tiếng gọi.

“Ông đã bảo Victoria ta muốn gặp nàng chưa?” Jason tra hỏi. “Ông có gì kia – là thư mời của quý bà Frigley? Nào, đưa nó cho ta.” Jason đưa tay ra, mắt hắn nheo lại nồn nóng khi người quản gia lưng thẳng đơ chậm chậm, rất chậm, đi về phía bàn hắn. “Chuyện ma quỷ gì với ông vậy?” hắn nói, giật bức thư từ tay ông người hầu. “Có những đốm gì trên khắp nó thế?”

“Nước mắt,” Northrup nói rõ, ông đứng thẳng đơ, mắt dán vào tường.

“Nước mắt?” Jason lặp lại, ánh mắt hắn chăm chăm nhìn vào những dòng chữ đã nhoè đi. “Đây không phải là thư mời – nó...” Căn phòng sa vào im lặng khi cuối cùng Jason cũng nhận ra hắn đang đọc cái gì, và hắn hít vào một hơi. Khi đọc xong, Jason ngược ánh mắt phẫn nộ nhìn Northrup. “Anh ta đã bảo mẹ anh ta nói với nàng rằng anh ta đã lấy ai đó khác. Đồ chó đẻ không có xương sống hèn nhất đó!”

Northrup nuốt khan. “Quan điểm của tôi cũng chính xác như vậy,” ông ta nói giọng khàn khàn.

Lần đầu tiên trong vòng gần một tháng, giọng nói của Jason không có vẻ giận dữ. “Ta đi nói chuyện với nàng,” hắn nói. Kéo ghế đứng lên, hắn đi sang phòng ngủ của Victoria.

Như thường lệ, nàng không đáp lại tiếng gõ cửa của hắn, và cũng như thường lệ, Jason tự quyết định vắn đề và vào phòng không cần nàng cho phép. Thay vì vùi mặt vào gối mà khóc, Victoria đang nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt nàng tái xám, đôi vai nàng cứng cỏi và vươn thẳng đến nỗi Jason có thể cảm thấy nỗ lực đau đớn của nàng để mà giữ mình ưỡn thẳng. Hắn đóng cánh cửa lại sau lưng và do dự, hi vọng nàng lại đưa ra một trong những lời khiển trách chanh chua của nàng về việc hắn không mời mà đến phòng nàng, nhưng khi rốt cuộc nàng cũng nói, giọng nàng bình thản đến đáng sợ và không chút xúc cảm. “Làm ơn đi đi.”

Jason làm ngơ điều đó và đi đến bên nàng. “Victoria, ta rất tiếc...” hắn mào đầu, nhưng hắn dừng lại trước nỗi giận dữ cháy rực lên trong đôi mắt nàng.

“Tôi cá là anh tiếc! Nhưng đừng lo, đức ông của tôi, tôi không định ở lại đây và tiếp tục làm cái gánh nặng của anh.”

Hắn vói tay sang nàng, cố kéo nàng vào trong đôi tay hắn, nhưng nàng lùi lại tránh sự động chạm của hắn và nhảy ra sau như thể nàng bị cháy sém. “Đừng động vào tôi!” nàng rít lên. “Anh đừng cả gan động vào tôi! Tôi không muốn bị động chạm vào bởi bất kỳ tên đàn ông nào, đặc biệt là anh.” Nàng thở một hơi dài run rẩy, rõ ràng là cố kiềm chế, và rồi nàng tiếp tục ngập ngừng. “Tôi đã nghĩ về chuyện tôi có thể tự chăm sóc lấy mình ra sao. Tôi – tôi không phải là vô dụng đến mức như anh nghĩ,” nàng cam đảm bảo hắn. “Tôi là một thợ may tuyệt vời. Madame Dumosse người may áo váy cho tôi đã nói hơn một lần rằng tìm cho được những người làm việc tình nguyện thật là khó. Bà ấy có thể cho tôi một công việc”

“Đừng buồn cười thế!” Jason kêu lên, giận chính bản thân hắn vì đã bảo nàng vô dụng khi nàng đến Wakefield lần đầu, và giận nàng vì đã ném nó vào mặt hắn bây giờ, khi hắn muốn an ủi nàng.

“Ôi, nhưng tôi buồn cười thế đấy,” nàng nắc lên. “Tôi là một nữ bá tước không một xu dính túi, không nhà, không còn chút tự hào nào nữa. Tôi thậm chí còn không biết tôi có đủ khéo léo với một cây kim để mà...”

“Ngừng lại đi!” Jason nghiêng răng ngắt lời nàng. “Ta không cho phép nàng làm việc như một cô thợ may thông thường, và chấm dứt chuyện đó ở đây nhé.” Khi nàng bắt đầu tranh cãi, Jason cắt lời ngay. “Nàng sẽ đáp lại lòng mến khách của ta bằng cách làm Charles và ta ngượng ngáp trước mặt toàn dân London chứ?”

Đôi vai Victoria sụp xuống và nàng lắc đầu.

“Tốt. Vậy đừng nói đến bất kỳ chuyện vô nghĩa nào nữa về việc làm việc cho Madame Dumosse.”

“Vậy thì tôi phải làm gì đây?” nàng thì thầm, đôi mắt đầy đau khổ của nàng nhìn hắn.

Một cảm giác kỳ cục lướt qua gương mặt của Jason, và hàm hắn nghiêng chặt như thể hắn đang cố kiềm mình lại để đừng nói lên điều gì đó. “Hãy làm điều mà mọi phụ nữ luôn làm,” hắn nói giọng thật khắc nghiệt sau một lúc lâu im lặng. “Hãy lấy một người có thể cho nàng lối sống mà nàng muốn quen. Charles đã nhận được nửa tá lời đề nghị hỏi cưới nàng đấy. Hãy lấy một người trong số đó.”

“Tôi không muốn lấy người tôi không quan tâm gì cả,” Victoria vặc lại với chút tinh thần loé sáng.

“Nàng sẽ thay đổi ý định thôi,” Jason nói với vẻ tin tưởng lạnh lẽo.

“Có lẽ tôi nên thế,” Victoria nói dứt đoạn. “Quan tâm ai đó thật quá đau đớn. B..bởi vì rồi họ sẽ phản bội anh và - ôi Jason, cho tôi biết chuyện gì xảy ra với tôi đi,” nàng khóc, đôi mắt tổn thương của nàng mở to van vãn. “Anh ghét tôi, và Andrew...” Sự kìm nén của Jason sụp đổ. Hắn choàng cánh tay quanh nàng và ôm nàng thật chặt vào ngực hắn. “Không có gì sai với em cả,” hắn thì thầm, ve vuốt mái tóc nàng. “Andrew là một thằng ngốc chết nhất. Và ta thì còn đại ngốc hơn cả anh ta nữa.”

“Anh ấy muốn ai đó hơn tôi,” nàng nức nở trong vòng tay hắn. “Và thật đau đớn khi biết thế.”

Jason nhắm nghiền mắt và nuốt nghẹn. “Ta biết,” hắn thì thầm.

Nàng đã làm ướt đầm ngực áo hắn bằng những giọt nước mắt nóng hổi của nàng, và đến lượt chúng chúng làm tan chảy tảng băng bao phủ trái tim Jason đã bao nhiêu năm tháng. Ôm Victoria một cách bảo bọc trong vòng tay, hắn chờ cho đến khi tiếng khóc của nàng cuối cùng cũng lặng; rồi hắn lướt đôi môi lên thái dương nàng và thì thầm nói, “Em có nhớ khi em hỏi liệu chúng ta có thể là bạn ở Wakefield không?”

Nàng gật đầu, miết gò má nàng trên ngực hắn mà không nghĩ ngợi gì.

“Ta muốn điều đó nhiều lắm,” Jason thì thào khản đặc. “Ta có thể có cơ hội thứ hai không?”

Ngẩng đầu lên, Victoria nghi hoặc nhìn hắn. Rồi nàng gật đầu.

“Cảm ơn em,” hắn nói với một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi.

23. Chương 17 Part 1

Chương 17

Trong những tuần sau đó, Victoria cảm nhận đầy đủ cái tác động của việc Andrew rũ bỏ nàng. Mỗi đầu nàng đau, sau đó nàng giận, và rồi cuối cùng nàng cảm thấy nỗi đau nhức nhối ngu ngốc của sự mất mát. Nhưng với sức mạnh và lòng quyết tâm, nàng khiến bản thân mình đối mặt với sự bội phản của anh và đương đầu với sự thật đau đớn rằng cuộc sống xưa kia của nàng đã vượt qua mãi mãi. Nàng học được cách khóc một mình, những giọt nước mắt bí mật cho tất cả những gì nàng đã bỏ lại sau lưng - và rồi nàng khoác lên mình bộ áo đẹp nhất và cười nụ cười tươi sáng nhất cho bè bạn và người thân quen.

Nàng đã có thể giữ những cảm xúc của mình ẩn giấu thật sâu ngoại trừ trước Jason và Caroline Collingwood, cả hai người đã đến giúp nàng theo những cách khác nhau - Caroline giữ cho nàng bận rộn trong cái vòng không ngơi nghỉ những hoạt động xã hội, và Jason hộ tống nàng hầu hết tất cả những hoạt động đó.

Hầu hết mọi lúc hấn đối xử với nàng như thể một người anh trai đi kèm em gái, đưa nàng đến các buổi tiệc, nhà hát, vở diễn opera, và sau đó, khi đã ở đó rồi, hấn để cho nàng vui thú với bè bạn của nàng trong khi hấn tiêu khiển cả buổi tối với bè bạn hấn. Mặc dù vậy, hấn luôn canh chừng, và bảo vệ - sẵn sàng lao xoẹt tới và đuổi cổ bất kỳ anh chàng ái mộ nào mà hấn không chấp nhận. Và hấn không chấp nhận nhiều. Với Victoria, người bây giờ đã có đầy đủ nhận thức về cái tiếng là người phóng đảng đến phát khiếp lên của hấn, nàng thấy thật buồn cười khi nhìn Jason hướng tia nhìn lạnh buốt của hấn vào một anh chàng ái mộ quá háo hức nào đó và liếc cho đến khi anh chàng bất hạnh ấy lí nhí xin lỗi và vội vã thoái lui.

Với toàn thể dân tình còn lại, hành vi của ngài Hầu tước xứ Wakefield không chỉ thú vị, nó còn kỳ cục, và thậm chí còn đôi chút đáng ngờ. Không ai tin là cặp này sẽ kết hôn, - không khi Jason Fielding cứ tiếp tục chào đón đám nịnh đầm của Tiểu thư Victoria đến nhà hấn và lặp đi lặp lại cái tuyên bố rằng hôn ước của họ thực sự vẫn chưa ngã ngũ. Vì tất cả những việc đó, và vì hôn ước của họ được thông báo trước khi nàng bá tước đặt chân lên nước Anh, người ta tin rằng đám này đã được xếp đặt một cách hấp tấp bởi vị Công tước ốm yếu và rằng hai người chỉ là giả bộ đính ước vì ngại ông thôi.

Bây giờ, tuy thế, cái lý thuyết đó đang bắt đầu bị lấn lướt bởi một cái khác ít tử tế hơn. Ngay từ đầu, đã có một vài kẻ dai dẳng lên tiếng phản đối sự sắp đặt cuộc sống của Victoria, nhưng bởi vì nàng đã tỏ ra là một cô gái ngọt ngào đến vậy và bởi vì Đức ngài Fielding không cho thấy bất kỳ sự mếm mộ thật sự nào đối với nàng, chẳng còn ai khác nghe những phản đối của họ. Tuy nhiên, vì số lượng những lần xuất hiện nơi công cộng với Victoria của Jason đã tăng lên, nên những lời đồn thổi về chuyện Ngài Fielding trứ danh đã quyết định tiến hành một cuộc chinh phục nàng - nếu như hấn chưa làm - cũng vì thế mà tăng.

Một vài tin đồn ác ý nhất thậm chí còn đi xa đến tận chỗ cho rằng về chuyện thân mật thì vụ đính ước này chả là gì cả, ngoại trừ là một sự trá hình rất chi là tiện lợi ột mối quan hệ nhăng nhít bất chính diễn ra ngay dưới mũi cô Flossie Wilson tội nghiệp. Lời phỉ báng này được lặp lại, nhưng chẳng mấy ai khen, vì một lý do đơn giản là, mặc dù Ngài Fielding thường hành động như là một vệ sỹ của nàng, hấn không xử sự cái kiểu tình nhân độc chiếm. Hơn nữa, Tiểu thư Victoria đã có được bao nhiêu là người bảo vệ trung thành, bao gồm cả nữ Bá tước Collingwood và đức ông chồng có ảnh hưởng rộng của cô, cả hai người bọn họ đều mạnh mẽ tấn công nếu như có kẻ nào dám hờ hững bình phẩm về Nữ bá tước Langston.

Victoria không phải không biết sự tò mò mà mối quan hệ giữa nàng và Jason tạo ra, nàng cũng không mù chuyện nhiều người trong thiên hạ tỏ ra không tin tưởng gì hấn. Khi sự xa lạ trước những người quen quý phái mới của nàng qua đi, nàng trở nên nhạy hơn với những sắc thái mơ hồ lướt qua gương mặt họ bất kỳ khi nào Jason ở bên cạnh. Họ nghi ngờ hấn, cảnh giác, đề phòng hấn. Mới đầu nàng nghĩ nàng chỉ tưởng tượng cái cách mọi người trân cững lại khi có mặt hấn và trở nên trịnh trọng hơn, nhưng mà đó chẳng phải là sự tưởng tượng của nàng. Đôi khi nàng nghe thấy những điều - những mẩu tin đồn thổi phong thanh, chỗ này một tiếng chỗ kia một tiếng - những điều ngầm chứa mỗi ác ý hoặc chí ít cũng là sự bất bình.

Caroline đã cảnh báo nàng là người ta e sợ và không tin hấn. Một đêm nọ Dorothy cũng đã cố cảnh báo nàng.

“Tory, Tory, chị đây rồi!” Dorothy nói, chạy ào qua đám đông người vây quanh Victoria ở phía ngoài toà nhà của Ông bà Potham, nơi chuẩn bị có một vũ hội diễn ra.

Victoria, đã lâu không gặp Dorothy kể từ dạo họ xuống tàu, nhìn cô với vẻ yêu thương trong khi Dorothy ôm chặt lấy nàng trong vòng tay bảo bọc. “Em đã ở đâu thế chứ!” Victoria âu yếm la rầy cô. “Em viết thư ít quá, chị nghĩ em vẫn đang ‘vui thú điền viên’ ở miền thôn dã chứ.”

“Bà và em trở về London ba ngày rồi,” cô nhanh chóng giải thích. “Em muốn gặp chị ngay lập tức, nhưng Bà không muốn em tiếp xúc với chị chút xíu nào hết. Em đã để ý tìm chị bất cứ chỗ nào em đến. Nhưng thôi đừng nghĩ chuyện đó nữa. Em không có nhiều thời gian. Người đi kèm của em sẽ tìm em bất kỳ khi nào. Em đã bảo bà ấy là em cho là em thấy một người bạn của Bà và muốn gửi một tin nhắn cho Bà.” Cô ngoái nhìn sau lưng về lo sợ, quá lo lắng về người đi kèm của cô để có thể để ý thấy những người hâm mộ trẻ tuổi của Victoria đang tò mò dò xét cô. “Ôi, Tory, em cứ lo canh cánh! Em biết là Andrew đã làm

chuyện tôi tệ với chị, nhưng chị không được tự cho phép mình nghĩ đến chuyện lấy Wakefield đấy nhé! Chị không thể lấy người đó được. Chị không thể! Không ai thích ông ta, chị phải biết thế. Em nghe Phu nhân Faulklyn—một người bạn của bà – nói với bà về ông ta, và chị biết Phu nhân F nói gì không?”

Victoria quay lưng lại phía đám khán giả quá sức quan tâm của họ. “Dorothy, Ngài Fielding đã rất tử tế đối với chị. Đừng yêu cầu chị nghe những chuyện đồn đại khó chịu, bởi vì chị chẳng nghe đâu. Thay vì thế, để chị giới thiệu em với - ...”

“Không phải bây giờ!” Dorothy tuyệt vọng nói, cô quá quẩn trí để có thể quan tâm đến một điều gì khác. Cô cố thì thầm, nhưng thật không thể làm thế mà vẫn cứ nghe thấy được trong cái đám ồn ào ấy, vì thế mà cô buộc phải nói to hơn. “Chị có biết loại chuyện mà người ta nói về Wakefield không? Phu nhân Faulklyn nói ông ta thậm chí sẽ không được thừa nhận nếu ông ta không phải là một người họ Fielding. Tầm tiếng của ông ta thật xấu xa. Ông ta sử dụng phụ nữ vì cái mục đích bất chính của ông ta, rồi quay lưng lại với họ! Người ta sợ ông ta và chị cũng nên thế đi! Họ nói ...” Cô ngừng bật khi một phụ nữ lớn tuổi leo xuống khỏi một cỗ xe đang chờ trên phố và bà ta đi xuyên qua đám đông, rõ ràng là đang tìm ai đó. “Em phải đi. Đó là Phu nhân F.”

Dorothy chạy biến đi đón đầu người phụ nữ và Victoria nhìn họ trôi vào trong cỗ xe.

Bên cạnh nàng, Ngài Warren đang tự phục vụ một nhúm thuốc hít. “Cô nương trẻ ấy nói khá đúng đấy, cô biết không” anh ta dài giọng nói.

Dứt khỏi những suy tư cô đọc về Dorothy, Victoria liếc nhìn người đàn ông trẻ ra dáng công tử bột ấy với vẻ chán ngán, và anh ta trông như muốn co rúm lại vì sợ, rồi nàng nhìn về mặt sợ sệt của những người hâm mộ khác của nàng, những người rõ ràng là đã nghe thấy rất nhiều những gì Dorothy nói.

Cảm giác khinh rẻ giận dữ bùng lên trong ngực nàng là dành cho hầu hết bọn họ. Không ai trong số họ đã từng làm công việc của một ngày lương thiện như Jason đã làm. Họ là những hình nhân ngờ nghệch, nông cạn, ăn mặc bảnh choẹ, những người thích thú nghe Jason bị chỉ trích vì cái lý do rõ ràng là chàng giàu có hơn họ nhiều, và đáng ao ước hơn họ nhiều, bất chấp tai tiếng của chàng.

Nụ cười tươi rói, phỉnh phờ của Victoria bị che dấu bởi ánh lấp lánh trong đôi mắt khi nàng nói, “Tại sao, Ngài Warren, ngài lo sợ về tình trạng của tôi ư?”

“Vâng, cô nương, và tôi không phải là người duy nhất đâu.”

“Thật lố bịch quá sức!” Victoria nhạo báng. “Nếu ngài ưa nghe sự thật hơn là những tin đồn ngu ngốc, tôi sẽ nói cho ngài biết. Sự thật là tôi đã đến đây, hoàn toàn cô độc trên thế giới này, không có gia đình thân thích hay một xu dính túi, một người phụ thuộc hoàn toàn vào Tôn ông và Ngài Fielding. Bây giờ,” nàng nói tiếp với một nụ cười không thay đổi, “tôi muốn các ngài nhìn tôi thật kỹ.”

Một niềm vui chân thực reo lên trong lòng nàng khi một anh chàng ngớ ngẩn đưa chiếc kính một tròng của anh ta lên mắt, làm theo chỉ dẫn của nàng từng chữ một. “Trông tôi có bị lạm dụng không?” Victoria sốt sắng hỏi. “Tôi có bị ám sát trong giường chưa vậy? Không, thưa ngài, tôi không bị thế! Thay vào đó, Ngài Fielding đã mang cho tôi tiện nghi của ngôi nhà xinh đẹp của anh ấy và tặng cho tôi sự bảo vệ dưới tên tuổi anh ấy. Với tất cả lòng chân thật, Ngài Warren, tôi tin nhiều phụ nữ ở London bí mật khát khao được ‘lạm dụng’ theo lối đó và, từ những gì tôi thấy được, bởi chính người đàn ông đó. Hơn nữa, tôi tin chính sự đổ kỵ với anh ấy đã làm nảy sinh những lời đồn đại lố bịch kia.”

Ngài Warren đỏ mặt, và Victoria quay sang những người khác rồi nói thêm một cách phô trương, “Nếu các ngài biết Ngài Fielding như tôi biết anh ấy, các ngài sẽ khám phá ra rằng anh ấy chính là con người của lòng tử tế, sự quan tâm, tình tế, và – và đáng yêu!” nàng kết thúc.

Sau lưng nàng bỗng vang lên giọng nói pha lẫn tiếng cười của Jason, “Tiểu thư, trong nỗ lực xoá trắng thanh danh đen đúa của ta, nàng đang làm cho ta nghe giống một kẻ chán đến chết hơn đấy.”

Victoria xoay mòng, ánh mắt bối rối của nàng hướng sang mắt hắn. “Tuy nhiên,” hắn tiếp tục với một nụ cười phớt qua, “ta sẽ tha thứ cho nàng về điều đó, nếu nàng cho ta cái vinh dự được khiêu vũ với nàng nhé?” Victoria đặt tay nàng lên trên cánh tay đưa ra mời gọi của hắn và bước vào trong toà nhà đông đúc sau lưng hắn.

Cái cảm giác tự hào, niềm hoan hỉ chiến thắng mà nàng cảm thấy khi có đủ cam đảm để mà phát biểu vì lợi ích của Jason đã bắt đầu nhạt đi khi hắn lặng lẽ ôm nàng vào trong vòng tay trên sàn khiêu vũ đông đúc. Nàng vẫn biết rất ít về hắn, nhưng nàng đã học được từ chính kinh nghiệm của nàng bất kỳ khi nào nàng cố gắng một cách vô ích dụ hắn nói chuyện về bản thân hắn là hắn coi trọng sự riêng tư của mình. Thật khó chịu, nàng tự hỏi không biết hắn có bức nàng không khi nàng đem chuyện hắn ra nói cùng những người khác. Khi hắn tiếp tục khiêu vũ với nàng trong im lặng, nàng do dự liếc nhìn vào đôi mắt đầy suy tư, mí mắt trĩu nặng của hắn. “Anh có giận tôi không?” Nàng hỏi, “ Ý tôi là, vì đã nói chuyện về anh với người ta ấy?”

“Chính ta là người nàng đang nói tới à?” hắn thắc mắc với đôi lông mày nhướng lên. “Ta không thể nói thể từ những gì nàng miêu tả. Từ khi nào mà ta trở nên tử tế, quan tâm, tinh tế, và đáng yêu thế?”

“Anh giận rồi,” Victoria thở dài kết luận.

Một tiếng cười trầm lục khục trong ngực hắn và đôi tay hắn xiết chặt, kéo nàng sát vào cơ thể rắn rỏi của hắn. “Ta không giận,” hắn nói bằng giọng dịu dàng, khàn đục. “Ta bối rối.”

“Bối rối?” nàng ngạc nhiên lặp lại, ngắm nhìn sự ấm áp tan chảy trong đôi mắt màu ngọc của hắn. “Tại sao?”

“Với một người đàn ông tuổi ta, cao lớn như ta, và tiếng tăm ác độc, thật là đáng bối rối một chút khi có một cô gái bé nhỏ cố gắng bảo vệ ta chống lại thế gian.”

Bị mê hoặc bởi vẻ dịu dàng trong đôi mắt hắn, Victoria chống chọi lại niềm thôi thúc áp má vào ngực chiếc áo vét bằng nhung màu rượu đỏ đang dâng lên trong nàng.

Tin đồn lan ra về vụ Victoria bảo vệ Ngài Fielding nơi công cộng, người rõ ràng là nàng mến mộ nhưng không hẳn đã muốn cưới, và thiên hạ kết luận rằng một ngày hôn lễ rất cuộc có thể sắp tới nơi rồi - một khả năng khiến cho những kẻ cầu hôn khác của Victoria buồn rầu đến nỗi họ tăng gấp đôi nỗ lực làm nàng vui lòng. Họ ganh đua quyết liệt với nhau để dành sự chú ý của nàng, họ cãi cọ nhau về nàng, và cuối cùng, Công tử Crowley và Công tử Wiltshire đã quyết đấu vì nàng.

“Nàng không muốn ai trong chúng ta cả,” Công tử Crowley trẻ tuổi giận dữ thông báo cho Công tử Wiltshire vào một buổi chiều tối khi họ đi về từ toà nhà ở phố Upper Brook sau một chuyến viếng thăm Victoria ngắn ngủi đáng thất vọng.

“Có, nàng có mà,” Công tử Wiltshire sốt sắng cãi. “Nàng dành cho tôi một cảm tình đặc biệt!”

“Anh chỉ hợm mình! Nàng nghĩ chúng ta là những người Anh cát lợi bảnh chọe, mà nàng không thích người Anh,” chàng ta sừng sĩa nói. “Nàng thích những anh nhà quê thực dân hơn kia! Nàng chả phải ngọt ngào như anh nghĩ đâu, nàng che miệng lại mà cười chúng ta đấy ...”

“Nói dối!” anh bạn máu nóng của chàng ta vặc lại.

“Anh gọi tôi là kẻ dối trá đấy à, hử Wiltshire?” Crowley giận dữ hỏi.

“Không,” Wiltshire trả lời qua hai hàm răng nghiến chặt, “Tôi gọi anh ra đấu trường ấy.”

“Tốt thôi,” Crowley đập lại. “Bình minh sáng mai tại chỗ tôi. Ở nghĩa địa.” Quay ngựa vòng lại, anh ta phóng thẳng tới câu lạc bộ của mình trong khi tin tức về vụ quyết đấu sắp tới của họ lan tỏa cho đến khi tới được bàn cờ của các quý ông thượng lưu nơi Hầu tước De Salle và Nam tước Arnoff đang gieo súc sắc để ăn những món tiền cược chất ngất. “Mấy thằng ngốc nhãi nhép chết tiệt,” De Salle nhận xét với một tiếng thở dài cáu tiết khi được thông báo về kế hoạch đấu súng. “Tiểu thư Victoria sẽ rất phiền lòng khi nàng biết chuyện này.”

Nam tước Arnoff chép miệng. “Cả Crowley lẫn Wiltshire đều không thể bắn đủ thẳng để có thể gây ra thiệt hại nào. Bản thân tôi đã chứng kiến kỹ năng khiếm khuyết của họ khi một nhóm chúng tôi đi săn ở trang trại nhà Wiltshire tại Devon.”

“Có lẽ tôi phải cố gắng chấm dứt chuyện này,” Ngài Hầu tước nói.

Nam tước Arnoff lúc lắc đầu, trông có vẻ thú vị. “Tôi không thấy tại sao ngài nên làm thế. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là một người trong bọn họ sẽ thành công trong việc bắn trúng ngựa người kia.”

“Tôi đang nghĩ đến tiếng tăm của Tiểu thư Victoria. Một vụ đấu súng vì nàng sẽ chẳng mang lại điều gì tốt lành cho nó cả.”

“Tuyệt,” Arnoff chẹp miệng. “Nếu nàng ít nổi tiếng hơn, tôi sẽ có nhiều cơ hội hơn với nàng.”

Vài tiếng đồng hồ sau đó, tại một bàn khác, Robert Collingwood nghe được tin tức vụ đấu súng, nhưng anh chẳng nhẹ nhàng gì khi tiếp nhận nó. Sau khi xin cáo từ khỏi nhóm bạn, anh rời câu lạc bộ và đến thẳng ngôi nhà London của Công tước Atherton, nơi Jason đang ở. Sau gần một giờ chờ Jason trở về, Robert buộc ông quản gia đang gà gât đánh thức hầu cận của Jason dậy. Sau một hồi ép buộc và khuyến khích, anh hầu mới chia sẻ một chút thông tin rằng ông chủ của anh ta đã trở về sớm sau khi hộ tống Tiểu thư Victoria đến một buổi dạ hội, và rồi đã đi thăm một cô nương nào đó tại số 21 đường Williams.

Robert nhảy bổ vào xe và đưa cho anh đánh xe địa chỉ đường Williams. “Nhanh lên,” anh ra lệnh.

Tiếng gõ cửa ầm ầm của anh rốt cuộc đã đánh thức cô hầu người Pháp đang ngủ. Cô ta mở cửa và thận trọng chối bỏ bất kỳ thông tin gì về Ngài Fielding. “Mang cô chủ của cô tới đây ngay lập tức,” Robert nóng nảy ra lệnh cho cô ta. “Ta không có nhiều thì giờ đâu.” Cô hầu liếc nhìn anh thật nhanh, nhìn thấy cái huy hiệu trên cổ xe, chần chừ một chút, rồi đi lên gác.

Sau một hồi chờ đợi dài nữa, một cô gái tóc đen dễ thương mặc chiếc áo ngủ trong suốt đi xuống cầu thang. “Có chuyện gì không ổn sao, Ngài Collingwood?” Sybil hỏi.

“Có Jason đây không?” Robert căn vặn.

Sybil gật đầu ngay lập tức.

“Nói với anh ấy là Crowley và Wiltshire sắp đấu súng vì Victoria lúc bình minh tại nghĩa địa gần nhà Crowley,” Robert bảo cô.

Jason đưa tay hất ra khi Sybil ngồi xuống cạnh hắn trên giường. Mắt vẫn nhắm nghiền, bàn tay hắn tìm kiếm và tìm ra chỗ mở trên chiếc áo ngủ của cô, vuốt ve một cách khơi gợi ngược lên bắp đùi để trần của cô. “Trở lại giường đi,” hắn mời mọc với giọng khào đục. “Ta lại cần cô rồi.”

Một nụ cười nuối tiếc ánh lên trong mắt cô khi cô vuốt ve bờ vai màu đồng của hắn. “Ông chẳng ‘cần’ ai cả, Jason,” cô thì thầm buồn bã. “Ông chẳng bao giờ cần.”

Một tiếng thì thầm trầm đục, khơi gợi rung lên trong ngực hắn khi hắn nằm lật ngửa người ra, và nhanh chóng kéo cô xuống nằm lên cơ thể trần trụi đang kích động của hắn. “Nếu đây không phải là cần, cô gọi nó là gì nhỉ?”

“Đây không phải là điều em nói đến bằng chữ ‘cần’, và ông biết mà,” cô thì thầm, đặt một nụ hôn lên đôi môi ấm áp của hắn. “Không,” cô vội vã nói khi đôi tay thạo chuyện của hắn kéo cô lại gần hắn. “Ông không có thời gian đâu. Collingwood đang ở đây. Ông ấy bảo nói với ông là Crowley và Wiltshire sắp đấu súng vào lúc bình minh tại nhà Crowley.”

Đôi mắt xanh của Jason mở ra, biểu hiện của chúng là báo động nhưng không hoàn toàn quan tâm.

“Họ đấu súng vì Victoria,” cô nói thêm.

Ngay lập tức Jason trở thành một cơn lốc các hoạt động hiệu quả, đẩy cô sang một bên, vung ra khỏi giường, nhanh như cắt xô chân vào quần và ủng. Lâm bầm chửi thề một cách hoang dại trong ngực, hắn giật mạnh áo sơ mi lên. “Mấy giờ rồi?” hắn hỏi cộc lốc, và nhìn ra cửa sổ.

“Khoảng một giờ trước bình minh.”

Hắn gật đầu, cúi xuống ấn vội một cái hôn phớt nhẹ tạ lỗi lên đôi mày của cô, và rời đi, tiếng đôi boots của hắn vang vọng trên nền nhà lát gỗ bóng lộn.

Nền trời đã ửng lên khi Jason cuối cùng cũng tìm ra vị trí của cái nghĩa trang trong trang viên nhà Crowley và xác định ra chỗ hai kẻ quyết đấu đang đứng dưới tán những cây sồi. Cách đó chừng năm mươi sải về

phía bên phải họ, cỗ xe đen bóng của ông bác sỹ đang đợi một cách đáng ngại phía dưới một tàn cây khác, một con ngựa buộc bên rìa. Jason điên cuồng thúc gót chân vào con ngựa đang cười, làm cho con ngựa ô phóng xuống trên gò đất phủ cỏ, bốn vó của nó xới bằng những đám cỏ ẩm ướt tung toé lên trời.

Hắn ghì lại bên cạnh hai đầu sỹ và tung mình ra khỏi yên chạy tới. “Cái quỷ quái gì đang diễn ra ở đây thế này!” hắn căn vặn Crowley khi hắn tới được bên cạnh anh ta, rồi hắn xoay ngoắt lại ngạc nhiên khi ngài Hầu tước De Salle bước ra khỏi bóng cây cách đó hai chục bước và đứng lại bên cạnh chàng trai trẻ Wiltshire. “Ông đang làm gì ở đây thế, De Salle?” Jason giận dữ nói. “Ông, ít ra thì cũng nên có đầu óc hơn một chút so với mấy con cún này chứ.”

“Tôi đang làm cùng một việc anh làm đây,” De Salle nhăm nhắng với một nụ cười mờ nhạt, “nhưng chả có mấy thành công, anh sẽ thấy nhanh thôi.”

“Crowley bắn tôi,” Wiltshire nổ ra những lời buộc tội. Mặt anh chàng méo xẹo lại vì giận dữ và hốt hoảng, và lời lẽ anh ta nói thì riu cả lại vì món rượu anh ta đã uống để lấy can đảm. “Crowley khô ... không tỏ vẻ là một quý ... quý ông. Bây giờ, tôi sẽ bắn anh ta.”

“Tôi không bắn anh,” Crowley gầm lên giận dữ bên cạnh Jason. “Nếu tôi bắn, tôi đã trúng anh rồi.”

“Anh không nhắm vào ... vào không khí,” Wiltshire réo lên đáp lại. “Anh không... không phải là một quý ông. Anh đáng chết, và tôi sẽ bắn anh!” Cánh tay của Wiltshire run bần bật khi anh ta nâng nó lên và nhắm khẩu súng lục vào đối thủ, và rồi mọi thứ xảy ra. Khẩu súng nổ bùng vừa lúc Hầu tước De Salle nhảy xổ ra và cố gắng đâm bay nó khỏi tay Wiltshire và Jason lao vào Crowley, làm anh chàng té nhủi bò càng ra đất. Viên đạn rít lên lướt qua vành tai Jason khi hắn ngã xuống, bập vào gốc cây rồi dội ngược ra và xé toạc bắp tay hắn.

Sau một giây kinh hoàng, Jason chậm chạp ngồi dậy, vẻ mặt hoài nghi. Hắn đưa tay lên chỗ đau buốt nhói trên cánh tay hắn và rồi nhìn chăm chăm vào máu trên ngón tay với vẻ không thể nào tin nổi thật khôi hài.

Ông bác sỹ, Hầu tước De Salle, và anh chàng Wiltshire trẻ tuổi chạy cả lại. “Đây đây, để tôi nhìn cánh tay kia xem,” Bác sỹ Worthing nói, vẩy tay xua mọi người dẹp sang và ngồi xổm xuống.

Bác sỹ Worthing xé toạc chiếc áo sơ mi của Jason ra và chàng trai trẻ Wiltshire thốt ra một tiếng rên kỳ cục khi chàng ta nhìn thấy máu chảy xuống từ vết thương của Jason. “Oh, Chúa ơi!” chàng ta rên rĩ. “Ngài Fielding, tôi không bao giờ cố ý ...”

“Im nào!” Bác sỹ Worthing kêu lên. “Ai đó lấy cho tôi chỗ whiskey trong va li.” Ông nói với Jason, “Chỉ là một vết thương phần mềm, nhưng nó khá sâu đấy. Tôi sẽ phải rửa sạch nó và khâu nó lại.” ông cầm lấy chai rượu mà Hầu tước De Salle trao cho, và nhìn Jason xin lỗi. “Cái này sẽ bỏng rất như lửa địa ngục đấy.”

Jason gật đầu và nghiêng chặt hàm răng, và ông bác sỹ nhanh nhẹn mở chai rượu, tưới lên phần thịt bị rách bằng thứ rượu bốc lửa ấy. Rồi ông trao cả chai rượu cho Jason. “Tôi mà là anh thì tôi sẽ uống hết chỗ rượu này. Anh sẽ phải cần nhiều mũi khâu đấy.”

“Tôi không bắn ông ấy,” Wiltshire kêu lên, nỗ lực để tránh chuyện mang lại cho Ngài Fielding, một tay đấu súng huyền thoại, cơ hội phục hận mà hắn có quyền yêu cầu vào một dịp khác sau này. Bốn cặp mắt nhìn anh chàng chán ghét. “Tôi không bắn!” Wiltshire tuyệt vọng tranh cãi. “Chính gốc cây gây ra chuyện này. Tôi bắn vào gốc cây, và viên đạn va vào cây, rồi nó trúng vào Ngài Fielding.”

Jason ngược cặp mắt đen lấp lánh của hắn nhìn anh chàng gây sự hoảng sợ của hắn và nói với cái giọng đầy đe dọa, “Nếu cậu may mắn, Wiltshire, cậu sẽ tránh xa tầm mắt tôi cho đến khi nào tôi quá già để có thể dùng roi ngựa mà đánh cậu.”

24. Chương 17 Part 2

Wiltshire lùi lại, quay lưng và vùng chạy. Jason quay đầu, làm cho tay đấu súng ngang ngành còn lại chết đứng vì cái nhìn của hắn. “Crowley,” hắn mềm mỏng cảnh cáo, “sự có mặt của cậu làm ta bức đấy.”

Crowley quay lại và lùi đến chỗ con ngựa.

Khi bọn họ đã phóng ngựa đi mất, Jason nâng chai rượu lên và uống một ngụm dài, thở hổn hển khi cây kim của bác sỹ Worthing đâm xuyên qua chỗ thịt sưng vù của hắn, kéo chặt chúng lại, kết hai mép thịt vào với nhau, rồi lại đâm xuyên qua. Chìa chai rượu về phía De Salle, hắn nói khô khốc, “Tôi lấy làm tiếc vì thiếu một cái ly thích hợp; tuy nhiên, nếu ông muốn uống cùng tôi, hãy tự phục vụ lấy nhé.”

De Salle không chần chừ đưa tay ra cầm lấy chai rượu mời và giải thích, “Tôi chạy đến nhà anh khi tôi biết được về trận đấu súng, nhưng người của anh nói anh đã đi ra ngoài mà không chịu nói cho tôi biết anh đi đâu.” Ông ta uống một ngụm lớn thứ rượu whiskey cao độ đó và trao chai rượu lại cho Jason. “Vì thế tôi tìm bác sỹ Worthing và chúng tôi tới đây, hy vọng ngăn họ lại.”

“Lẽ ra chúng ta nên để bọn họ bắn nhau,” Jason chán ghét nói, rồi hắn nghiêng rặng và co rúm người lại khi cây kim lại đâm xuyên qua thớ thịt rách lờm chớm của hắn.

“Có lẽ vậy.”

Jason uống thêm hai rượu ngụm lớn nữa và cảm thấy chất lỏng đó bắt đầu làm cho các giác quan của hắn tê liệt. Dựa đầu ra sau lớp vỏ cứng của gốc cây, hắn thở hắt ra với tất cả sự bức bối ngạc nhiên. “Chính xác thì nàng Bá tước nhỏ bé của ta đã làm gì để gây ra trận đấu súng này vậy?”

De Salle trăn trăn nhìn trước câu nói đầy vẻ triu mến của Jason và ông ta đánh mất luôn vẻ thân thiện trong giọng nói của mình. “Theo tôi biết thì gần như là bởi vì Tiểu thư Victoria được cho là đã gọi Wiltshire là một anh chàng nhà quê nước Anh bảnh choẹ.”

“Vậy thì Wiltshire phải nên thách đấu nàng chứ,” Jason nói với một tiếng cười lục khục, tu thêm một hời rượu whiskey nữa. “Nàng sẽ không bắn trượt đâu.”

De Salle không cười với câu nói đùa ấy. “Anh có ý gì khi nói ‘nàng bá tước nhỏ bé của anh’?” ông ta hỏi cộc lốc. “Nếu nàng là của anh, anh bỏ chút thì giờ làm cho nó trở nên chính thức đi – chính anh đã nói là vấn đề chưa ngã ngũ. Anh đang chơi trò gì với tình cảm của nàng vậy, Wakefield?”

Ánh mắt của Jason chăm chăm vào vẻ hằn học trên gương mặt của ông ta; rồi hắn nhắm mắt lại, một nụ cười đau đớn đọng trên môi hắn. “Nếu ông đang lên kế hoạch thách đấu tôi, tôi thiết tha hy vọng ông có thể bắn. Thật lố bịch chết đi được ột người danh tiếng như tôi mà bị một gốc cây bắn phải.”

Victoria trần trọc trần trọc trong giường nàng, quá kiệt sức để có thể ngủ và không thể nào xoa dịu được những suy nghĩ lộn xộn của nàng. Vào lúc rạng đông nàng từ bỏ cố gắng và ngồi dậy trên giường, ngắm bầu trời chuyển từ màu xám đen sang xám nhạt, suy nghĩ của nàng cũng âm ỉ và âm u như buổi sáng hứa hẹn sẽ là như thế. Ngồi tựa lên đồng gối, nàng vẫn vờ rút những chiếc vỏ gối sa tanh, trong khi cuộc đời nàng trải ra trước mắt như thể một đường hầm dài tăm tối, cô đơn và đáng sợ. Nàng nghĩ về Andrew, người đã cưới một người khác và giờ đã mất đi đối với nàng; nàng nghĩ về những người dân nàng đã yêu mến từ thời ấu thơ và họ cũng đã yêu mến lại nàng. Bây giờ thì không còn ai. Trừ bác Charles, dĩ nhiên, nhưng kể cả tình thương của ông cũng không thể xoa dịu được sự bất an và đong đầy nỗi trống vắng nhức nhối trong lòng nàng.

Nàng đã luôn cảm thấy mình được cần đến và có ích; bây giờ cuộc đời nàng chỉ là một cái vòng luẩn quẩn những chuyện phù phiếm điên cuồng mà Jason phải trả mọi chi phí. Nàng cảm thấy thật là ... thật là vô ích, không cần thiết, và phiền toái.

Nàng đã cố gắng làm theo lời khuyên trắng trợn của Jason và chọn một người đàn ông khác để lấy làm chồng. Nàng đã cố, nhưng chỉ là nàng không thể hình dung mình lại lấy một trong những anh chàng London nông cạn, những người đang cố hết sức để dành được nàng. Họ không cần nàng làm vợ; nàng sẽ chỉ là một món đồ trang trí làm cảnh trong cuộc đời họ. Ngoại trừ Collingwoods và một vài người khác, thiên hạ cưới nhau chỉ là tiện thể làm mặt thể thôi, chả là gì khác. Các cặp vợ chồng ít khi xuất hiện cùng nhau tại một hoạt động xã hội và, nếu họ có thì lại chẳng hợp thời khi họ ở bên cạnh nhau tại đó. Trẻ em được sinh ra từ những cuộc hôn nhân đó lại ngay lập tức bị ấn vào tay các cô bảo mẫu và gia sư. Ý nghĩa của “hôn nhân” thật là khác biệt ở đây, Victoria nghĩ.

Nàng buồn bã nhớ lại những cặp vợ chồng nàng biết ở Portage. Nàng nhớ ông Prowther già nua ngồi trên hiên nhà vào những mùa hè, hào hứng đọc sách cho người vợ bại liệt của ông nghe, bà thực sự biết bà đang ở đâu trên đời. Nàng nhớ về mặt ông bà Makepeace khi cha Victoria thông báo với họ rằng, sau hai mươi

năm không con cái, bà Makepeace đã hoài thai. Nàng nhớ cái cách mà hai vợ chồng đứng tuổi đã ôm chầm lấy nhau và khóc vì vui sướng không hề xấu hổ. Đó là những cuộc hôn nhân đúng nghĩa hôn nhân – hai người làm việc cùng nhau và giúp đỡ nhau qua những lúc thăng trầm; hai người cười cùng nhau, nuôi lớn con cái cùng nhau, và cả khóc cùng nhau.

Victoria nghĩ đến chính cha mẹ nàng. Mặc dù Katherine Seaton đã không yêu chồng mình, bà cũng đã thu vén một gia đình ấm cúng cho ông và là người giúp đỡ ông. Họ cũng làm nhiều việc cùng nhau, như là chơi cờ trước lò sưởi trong mùa đông và đi dạo cùng nhau những buổi chiều hè chạng vạng.

Ở London, Victoria được ao ước chỉ vì cái lý do đơn giản, ngu ngốc là vì nàng hiện giờ đang là “mốt”. Là một người vợ nàng sẽ không có mục đích, không ích lợi, ngoại trừ việc làm một món đồ trang trí dưới chân bàn ăn khi khách khứa được mong chờ đến dùng bữa tối. Victoria biết nàng sẽ không bao giờ có thể hài lòng nếu đó là cuộc sống của nàng. Nàng muốn chia sẻ chính mình với ai đó cần nàng, để làm anh hạnh phúc và trở nên quan trọng đối với anh. Nàng muốn mình có ích, có một mục đích sống khác chứ không phải là một món đồ trang trí.

Hầu tước De Salle thực sự quan tâm đến nàng, nàng có thể cảm nhận được điều đó – nhưng ông ta không yêu nàng, bất chấp những gì ông ta nói.

Victoria cần môi để ngăn lại nỗi đau khi nàng nhớ lại lời tỏ tình dịu dàng của Andrew. Anh đã chẳng yêu nàng thực sự.

Hầu tước De Salle cũng chẳng yêu nàng. Có lẽ những người đàn ông giàu có, kể cả Andrew, không có khả năng cảm nhận tình yêu đích thực. Có lẽ ...

Victoria ngồi thẳng dậy khi nghe tiếng bước chân nặng nề kéo lê vang lên trong đại sảnh. Quá sớm để cho gia nhân đi lại loanh quanh, và hơn nữa, thực tế là họ chạy qua nhà vội vã để làm thỏa mãn ông chủ của họ. Cái gì đó va vào tường và một người đàn ông rên lên. Bác Charles chắc hẳn bị ốm rồi, nàng nghĩ, và nàng lật tung chăn ra, nhảy khỏi giường. Chạy bỏ ra cửa, nàng giật cho nó mở ra. “Jason!” nàng nói, tìm nàng như rơi cả ra ngoài khi hấn cong người dựa vào tường, cánh tay trái của hấn máng vào một cái băng đeo tạm bợ. “Chuyện gì thế?” nàng thì thầm, rồi nhanh chóng sửa lại, “Đừng bận tâm. Đừng cố nói chuyện. Tôi sẽ gọi một gia nhân đến giúp anh.” Nàng quay đi, nhưng hấn túm lấy tay nàng trong nắm tay khỏe đến không ngờ và kéo nàng trở lại, một nụ cười nhếch nhếch nở trên mặt hấn.

“Ta muốn nàng giúp ta,” hấn nói, và quăng cánh tay phải lên vai nàng, suýt nữa làm nàng đổ sụm xuống dưới sức nặng của hấn. “Mang ta về phòng ta đi, Victoria,” hấn ra lệnh bằng cái giọng thô tháo, phỉnh phờ.

“Ở đâu thế?” Victoria thì thầm hỏi lúc họ bắt đầu bước dè dặt dọc sảnh.

“Nàng không biết à?” hấn trách móc nàng bằng cái giọng tổn thương. “Phòng nàng ở đâu thì ta biết đấy.”

“Thì có khác gì nhau không?” Victoria hỏi với vẻ điên khùng một chút trong khi nàng gắng gượng dịch chuyển sức nặng của hấn.

“Chả khác gì,” hấn tán đồng, và dừng lại trước cánh cửa kế tiếp ở bên phải. Victoria mở nó ra và giúp hấn vào phòng.

Ở đầu sảnh đằng kia, một cánh cửa phòng ngủ khác mở ra và Charles Fielding đứng nơi ngưỡng cửa, nét mặt ông lo lắng lẫn hồi hộp khi ông khoác vào chiếc áo choàng satin. Ông sững lại khi mới xỏ được một cánh tay vào tay áo khi Jason nói giọng thật hòa nhã với Victoria, “Nào, Nữ bá tước của ta, đưa ta vào giường nhé.”

Victoria bắt gặp cái vẻ kỳ khôi khi Jason lè nhè nói nhịu; nàng thậm chí nghĩ rằng có một chút cợt nhả trong giọng hấn, nhưng nàng đổ tội cho hoặc là cơn đau, hoặc là do mất quá nhiều máu mà lời nói của hấn lại đâm ra lạ lùng như vậy.

Khi họ tới được cái giường bốn cột màn to đùng của hấn, hấn kéo tay lại và đứng chờ một cách ngoan ngoãn khi Victoria lật khăn trải giường ra; rồi hấn ngồi xuống và nhìn nàng với một nụ cười ngoác miệng thật ngớ ngẩn. Victoria nhìn hấn, che dấu nỗi lo lắng của mình. Với cái giọng trịnh trọng thông-hiểu-vấn-đề của cha nàng, nàng nói, “Anh có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Nhất định rồi!” hắn nói, ra vẻ bị sỉ nhục. “Ta chả phải là thằng ngốc, nàng biết đấy.”

“Được rồi, chuyện gì xảy ra?” Victoria lặp lại khi hắn không hề thử nói cho nàng biết.

“Giúp ta cởi giày ông ra nào.”

Victoria chần chừ. “Tôi nghĩ tôi phải gọi Northrup.”

“Thế thì đừng bận tâm đến giày nữa,” hắn nói với vẻ hào hiệp, và xong câu đó, hắn cúi thả gác chéo đôi chân dận giày ông của hắn lên tấm vải trải giường màu hạt dẻ. “Ngồi xuống bên cạnh ta và nắm tay ta nào.”

“Đừng có ngốc.”

Hắn nhìn nàng vẻ bị tổn thương. “Nàng phải dễ thương với ta hơn, Victoria. Rốt cuộc thì ta đã bị thương trong một cuộc đấu súng vì danh dự của nàng.” Hắn với tay ra và nắm lấy tay nàng.

Hoảng sợ khi nghe nói đến cuộc đấu súng, Victoria chịu cái áp lực ngày một tăng lên của bàn tay hắn và ngồi xuống bên cạnh thân thể sóng sượt của hắn. “Oh, Chúa tôi—đấu súng! Jason, tại sao?” Nàng ngấm nghĩa về mặt tái nhợt của hắn, nhìn thấy nụ cười nhợt nhạt can trường của hắn, và trái tim nàng như tan chảy vì cảm giác tội lỗi và hối hận. Vì lý do nào đó, hắn đã thực sự đấu tranh vì nàng. “Hãy nói cho tôi biết vì sao anh lại đấu súng,” nàng khấn nài.

Hắn cười toét ra. “Bởi vì Wiltshire đã gọi nàng là đồ nhà quê Anh cát lợi.”

“Đồ gì? Jason,” nàng lo lắng hỏi, “anh mất bao nhiêu máu thế?”

“Tất tần tật,” hắn quả quyết. “Nàng cảm thấy tiếc cho ta đến thế nào?”

“Rất nhiều,” nàng bất giác trả lời. “Giờ thì, anh vui lòng nói cho rõ ràng nhé? Wiltshire bắn anh bởi vì ...”

Hắn đảo tròn mắt chán chường. “Wiltshire không bắn ta - cậu ta còn không bắn nổi một bức tường cách hai bước. Là một gốc cây bắn ta.” Với tay lên, hắn ôm lấy khuôn mặt hốt hoảng của nàng giữa hai bàn tay, kéo nàng lại gần hắn hơn, và giọng hắn hạ xuống thành tiếng thì thầm. “Có biết em xinh đẹp đến thế nào không?” hắn nói giọng khản đặc, và lần này hơi rượu whiskey nồng nặc phả vào mặt nàng.

“Anh sặc mùi men!” Victoria buộc tội hắn và lắc người ra sau.

“Đúng vậy,” hắn thân ái nhận. “Uống với ông bạn De Salle của nàng.”

“Lạy Chúa lòng lành!” Victoria rên rỉ. “Ông ta cũng ở đó sao?”

Jason gật đầu nhưng chẳng nói gì trong khi ánh mắt vui thích của hắn lướt khắp mặt nàng. Mái tóc óng ả của nàng tuôn xuống trên vai thành một suối vàng rực rỡ lộn xộn, ôm lấy khuôn mặt đẹp đến sững sờ. Làn da nàng mịn màng như thạch cao tuyết hoa, đôi lông mày uốn cong thanh tú, đôi bờ mi dày cong cong. Đôi mắt nàng hệt như hai viên ngọc bích lớn long lanh trong bóng tối trong khi lo lắng dõi nhìn gương mặt hắn, cố gắng đánh giá tình trạng của hắn. Vẻ kiêu hãnh và can đảm lộ rõ trong mỗi đường nét trên gương mặt nàng, từ đôi má cao và chiếc mũi nhỏ bướng bỉnh đến chiếc cằm thon gọn với đường chẻ giữa nhỏ xíu mê hoặc. Và còn khuôn miệng mềm mại, dễ tổn thương – cũng mềm mại như đôi gò bồng đảo đang nhô cao ngay tầm mắt hắn trên vạt áo trước của chiếc áo ngủ viền đăng ten bằng sa tanh màu kem của nàng, rõ ràng là đang van nài hắn chạm vào. Nhưng khuôn miệng nàng mới là thứ Jason muốn thử trước ... Hắn xiết chặt bàn tay trên cánh tay nàng, kéo nàng lại gần hơn.

“Ngài Fielding!” nàng cau có cảnh cáo, cố gắng trì ngược lại.

“Một phút trước, nàng đã gọi ta là Jason. Ta đã nghe thấy, đừng có chối.”

“Đó là một nhầm lẫn,” Victoria nói liêu.

Đôi môi hắn uốn cong trong một nụ cười thoáng qua. “Vậy hãy nhầm lẫn khác nữa đi.” Trong khi nói thế tay hắn đã đưa lên gáy nàng, ôm vòng nó và cương quyết kéo mặt nàng xuống gần mặt hắn.

“Xin đừng mà,” Victoria van xin, mặt nàng chỉ còn cách mặt hắn vài phân. “Đừng làm tôi phải cự lại anh - sẽ làm đau vết thương của anh đấy.” Sức ép trên gáy nàng giãn ra rất ít, không đủ để buông nàng dậy, nhưng cũng không ép nàng xuống gần hơn trong khi Jason dò xét nàng trong im lặng trầm ngâm.

Victoria nhẫn nại chờ hắn buông nàng ra, biết rằng ý thức của hắn đang rối tung lên vì mất máu, vì đau, và vì một lượng khá nhiều rượu. Chẳng một phút giây nào nàng tin là hắn cảm thấy một chút nhỏ nhoi niềm khao khát thực sự dành cho nàng, và nàng nhìn xuống hắn với một vẻ gì đó gần như là thích thú.

“Nàng đã từng bao giờ được hôn chưa, hôn thực sự ấy, bởi bất kỳ ai khác ngoài anh bạn già Arnold ấy?” hắn lơ mơ hỏi.

“Andrew,” Victoria sửa lại, đôi môi nàng rúm lại vì cười.

“Không phải tất cả đàn ông hôn giống nhau đâu, nàng biết thế không?”

Một tiếng khúc khích thoát ra trước khi Victoria có thể nén lại. “Thế sao? Anh đã hôn bao nhiêu người đàn ông rồi?”

Một nụ cười đáp lại nở toe trên đôi môi đầy nhục cảm của hắn, nhưng hắn lơ tịt lời châm biếm của nàng đi. “Cúi xuống với ta nào,” hắn khàn khàn ra lệnh, kín đáo ép mạnh thêm bàn tay hắn sau gáy nàng, “và đặt môi nàng lên môi ta. Chúng ta sẽ làm theo cách của ta.”

Sự ân cần chiều chuộng của Victoria biến mất và nàng bắt đầu sợ hãi. “Jason, dừng lại đi,” nàng cầu khẩn. “Anh đâu muốn hôn tôi. Anh thậm chí không thích tôi chút nào hết khi anh không có hơi men mà.”

Một tiếng cười khắc nghiệt thoát ra từ hắn. “Ta thích em nhiều quá lắm!” hắn thì thầm cay đắng, rồi kéo đầu nàng xuống và chiếm lấy đôi môi nàng trong một nụ hôn nóng bỏng, đòi hỏi, một nụ hôn lấy đi tất cả mà không trả lại cái gì. Victoria chống lại với một thái độ hoảng hốt, sợ hãi, chống hai tay nàng hai bên người hắn và vùng vẫy thật mạnh, cố gắng dứt môi nàng ra khỏi hắn. Jason nhanh chóng luồn những ngón tay của hắn vào lớp tóc dày sau gáy nàng và xoắn mạnh. “Đừng vùng vẫy!” hắn nói qua hàm răng nghiến chặt, “em đang làm ta đau đấy.”

“Anh đang làm đau tôi thì có,” Victoria nức nở, đôi môi nàng chỉ cách môi hắn có một phân. “Buông tôi ra.”

“Ta không thể,” hắn nói bằng giọng khàn đục, nhưng bàn tay hắn nắm tóc nàng thì buông lỏng ra và những ngón tay dài của hắn trượt xuống dưới, ôm lấy gáy nàng trong khi đôi mắt xanh mê hoặc của hắn nhìn vào mắt nàng sâu thẳm. Như thể sự thú tội đang đau đớn thoát ra, hắn nói nhọc nhằn, “Ta đã cố cả trăm lần để buông cho em đi, Victoria, nhưng ta không thể.” Và trong khi Victoria vẫn còn đang điên đảo vì câu nói không thể tin được ấy, Jason kéo đầu nàng xuống và đặt lên môi nàng một nụ hôn mê cuồng dài đến vô tận làm nàng nghẹn thở và khiến nàng sững sờ đến bất động. Đôi môi hắn chuyển động trên môi nàng tha thiết, khát khao, nhắm nháp và nhào nặn môi nàng, làm cho chúng khít khao trong vành môi hắn, trượt lên rồi xuống như thể hắn muốn có nàng nhiều hơn. Một điều gì đó sâu thẳm trong lòng nàng cảm nhận được nỗi tuyệt vọng cô độc của hắn, và, một cách vô vọng, Victoria đáp lại nụ hôn. Đôi môi nàng mềm đi và tan chảy trên môi hắn. Ngay lập tức, sự nồng nàn đòi hỏi trong nụ hôn của Jason tăng lên. Lưỡi hắn trượt trên môi nàng, thôi thúc nàng mở ra, và ngay giây phút đôi môi nàng đầu hàng dưới sức ép nhục cảm đó, lưỡi hắn dịu dàng chìm sâu vào giữa chúng.

Những cơn choáng váng hoang dại lướt qua Victoria hết đợt này đến đợt khác trong khi lưỡi hắn khám phá miệng nàng, cho đến khi, trong một cơn sốt của niềm khát khao mê muội, nàng rụt rè chạm lưỡi vào môi hắn. Phản ứng của Jason xảy ra tức thì; hắn rên lên và ôm chặt cánh tay không bị thương quanh mình nàng, xiết chặt bầu ngực nàng vào lồng ngực hắn, lưỡi hắn chìm sâu vào miệng nàng, rồi đưa ra để rồi lại chìm vào nữa và nữa trong một nhịp điệu cảm đoán, si mê hoang dại.

Một hoảng hốt vô tận sau đó, hắn dứt miệng ra khỏi nàng và trượt lưỡi dọc theo gò má nóng bỏng của nàng, hôn cạnh hàm và thái dương nàng. Và rồi, không hề báo trước, hắn dừng lại.

Sự tỉnh táo chậm chạp quay trở lại với Victoria, mang theo cả cái nhận thức kinh khủng về hành vi không biết xấu hổ của nàng. Má nàng đang tựa lên lồng ngực cứng rắn của hắn và một nửa người nàng đang phủ lên người hắn như là ... như là một cô ả phóng đảng vô liêm sỉ! Run rẩy đến tận đáy lòng, nàng gượng

ngẩng đầu lên, hoàn toàn mong đợi sẽ thấy Jason đang nhìn nàng hoặc với vẻ hân hoan thắng lợi, hoặc với vẻ khinh miệt, điều xứng đáng với nàng hơn cả. Nàng miễn cưỡng mở mắt ra và buộc mình phải nhìn vào mắt hắn.

“Chúa tôi,” hắn thì thầm khản đặc, đôi mắt xanh của hắn thiết tha. Victoria chột nao núng khi hắn nhấc tay lên, nhưng thay vì đẩy nàng đi, hắn áp lòng bàn tay lên má nàng đang ửng đỏ, những ngón tay hắn dịu dàng lần theo những nét mong manh của khuôn mặt nàng. Bối rối vì tâm trạng không thể hiểu được của hắn, nàng chăm chăm nhìn vào đôi mắt của hắn đầy nhục cảm.

“Tên em không hợp với em chút nào,” hắn thì thầm đầy suy tư. “ ‘Victoria’ là quá dài và quá lạnh lẽo ột tạo vật bé nhỏ, nóng bỏng thế này.”

Hoàn toàn bị lôi cuốn bởi vẻ gần gũi trong đôi mắt hắn và thanh âm dịu dàng trong giọng nói hắn, Victoria nuốt khan và nói, “Cha mẹ gọi tôi là Tory.”

“Tory,” hắn nhắc lại, mỉm cười. “Ta thích thế - nó hoàn toàn phù hợp với em.” Ánh mắt thôi miên của hắn vẫn vút mắt nàng trong khi bàn tay hắn tiếp tục những cái ve vuốt si mê của nó, lướt lên bờ vai nàng và lên xuống dọc cánh tay nàng. “Ta cũng thích cách mặt trời chiếu sáng trên mái tóc em những khi em dong xe ngựa ra ngoài với Caroline Collingwood,” hắn tiếp tục. “Và ta thích tiếng em cười. Ta thích cái cách đôi mắt em loé lên khi em giận dữ ... Em có biết ta còn thích gì không?” hắn hỏi trong khi đôi mắt hắn dần riu lại.

Victoria lắc đầu, bị mê hoặc vì giọng hắn và dư vị ngọt ngào trong những lời hắn nói.

Với đôi mắt nhắm lại và nụ cười trên môi, hắn thì thầm, “Hơn tất cả ... ta thích cách em tràn đầy lên thế trong chiếc áo ngủ em đang mặc ...”

Victoria giật nảy mình ra sau ngại ngùng và tay hắn rơi xuống, nằm im lìm bên cạnh đầu hắn trên gối. Hắn đã ngủ vùi.

Với đôi mắt mở to đầy nghi hoặc, nàng nhìn hắn, không biết nghĩ gì, cảm thấy ra sao. Hắn quả thực là trớ tráo nhất, ngạo mạn nhất - Sự oán giận mà nàng đang cố khơi ra hoàn toàn từ chối tiến tới, và một nụ cười miễn cưỡng nở trên môi nàng khi nàng nhìn hắn. Trong giấc ngủ, những nét cứng cỏi trên mặt hắn đã mềm đi và, không còn cái nét cong nhạt báng trên môi hắn, hắn trông thật dễ tổn thương và trẻ thơ một cách không ngờ.

Nụ cười của nàng đậm sâu thêm khi nàng để ý đôi mi của hắn mới dày làm sao – đôi mi dài, sắc sảo mà bất cứ cô gái nào cũng khát khao có được. Ngắm hắn, nàng bắt đầu tự hỏi không biết hắn như thế nào khi còn bé. Chắc chắn hắn đã không chua cay, tách biệt và không thể tiếp cận như thế khi hắn còn nhỏ. “Andrew đã phá hỏng tất cả những giấc mơ thời thơ ấu của tôi,” nàng nói to những suy nghĩ thành lời. “Tôi tự hỏi không biết ai đã phá hỏng mơ ước của anh.” Hắn quay đầu trên gối và một món tóc đen quăn tít rơi xuống ngang trán hắn. Cảm thấy tình thương yêu lạ lùng của một người mẹ và đôi chút tình quái, Victoria đưa tay ra và vén nó đi bằng những ngón tay của nàng. “Tôi sẽ nói anh nghe một bí mật,” nàng bày tỏ, biết rằng hắn sẽ không nghe thấy nàng. “Tôi cũng thích anh nữa, Jason.”

Bên kia sảnh một cánh cửa đóng lại kêu tách lên và Victoria nhảy dựng lên tội lỗi, vuốt phẳng tà váy ngủ và mái tóc, nhưng khi nàng liếc trộm ra ngoài sảnh, không có ai ở đó.

25. Chương 18 Part 1

Chương 18

Khi Victoria xuống ăn sáng, nàng ngạc nhiên thấy bác Charles đã ngồi bên bàn rồi, rất sớm so với khi ông vẫn trở dậy lúc bình thường, và có vẻ như đang quá đỗi vui mừng vì điều gì đó.

“Con trông vẫn đáng yêu như mọi khi,” Charles nói, vẻ mặt rạng rỡ khi ông đứng dậy kéo ghế ra cho nàng.

“Và bác trông thậm chí còn tốt hơn mọi khi, bác Charles,” Victoria trả lời, nàng mỉm cười khi nàng rót trà ình và thêm vào ít sữa.

“Ta chưa bao giờ cảm thấy tốt hơn thế này,” ông tuyên bố một cách khoa trương. “Nói ta nghe, Jason cảm thấy thế nào rồi?”

Victoria đánh rơi cái thìa.

“Ý ta là,” ông giải thích một cách trơn tru, “ta nghe thấy nó đi lại trong sảnh sáng sớm hôm nay và ta nghe cả giọng con. Jason nghe có vẻ như,” ông dụi dằm ngừng lại, “là hơi chệnh choáng. Phải không?”

Victoria vui vẻ gật đầu. “Say tuý luy cần khôn!”

Thay vì bình phẩm điều đó, Charles nói, “Northrup thông báo cho ta biết sáng nay là cậu bạn Wiltshire của con đã ở đây độ một giờ trước, hỏi thăm khá là sốt sắng về sức khỏe của Jason.” ông nhìn nàng vẻ vui thích và dò đoán. “Wiltshire có vẻ tin là Jason đã đấu súng một trận sáng hôm nay và đã bị thương.”

Victoria nhận ra cổ giầu ông chuyện này là thật vô ích. Nàng gật đầu cười vang. “Theo những gì Jason bảo con thì anh ấy đấu súng với Công tử Wiltshire bởi vì Công tử Wiltshire đã gọi con là ‘đồ nhà quê Anh cát lợi.’ ”

“Wiltshire đã quấy rầy ta suốt để được phép đến thăm con một cách chính thức. Ta không thể tin cậu ta lại gọi con như thế.”

“Con chắc chắn là anh ta không gọi thế. Thứ nhất, điều đó chẳng có chút ý nghĩa nào.”

“Chẳng chút nào hết,” Charles vui vẻ đồng ý. “Nhưng cho dù là sự khiêu khích nào gây ra vụ đấu súng thì Wiltshire rõ ràng là đã bắn Jason?”

Về vui thích lấp lánh trong mắt Victoria. “Theo Ngài Fielding, anh ấy bị một gốc cây bắn vào cánh tay.”

“Khá kỳ khôi,” Bác Charles vui thích nói, “đấy chính xác là câu chuyện mà Northrup nghe được từ anh chàng Wiltshire trẻ tuổi!” Sau giây lát, ông thêm, “Không có vấn đề gì. Ta hiểu là bác sỹ Worthing đã chú tâm đến Jason. Ông ấy là bạn của ta và cả Jason, và là một bác sỹ xuất sắc. Nếu sức khỏe của Jason thực sự nguy hiểm, ông ấy đã ở đây chăm sóc nó ngay bây giờ rồi. Hơn nữa, có thể dựa dẫm vào Worthing để giữ cho vấn đề lắng xuống - đấu súng là trái pháp luật, con biết đấy.”

Victoria tái mặt, và bác Charles với tay qua bàn để đặt tay mình lên tay nàng, khẽ bóp tay nàng động viên. “Chẳng có gì con phải lo lắng cả.” Một sự thiết tha không thể giải thích được rung lên trong giọng nói ông khi ông thêm, “Ta không thể nói với con ta ... ta hạnh phúc sâu sắc dường nào khi có con ở đây với chúng ta, con yêu. Có rất nhiều điều ta muốn nói với con và Ja - về mọi thứ,” ông chống chế. “Cái lúc mà ta có thể nói sẽ đến sớm thôi.”

Victoria chớp lấy cơ hội để lại thúc giục ông kể về những ngày ông quen biết mẹ nàng, nhưng bác Charles chỉ lắc đầu, về mặt ông trở nên trang trọng. “Một ngày nào đó sớm thôi,” ông hứa như ông luôn từng hứa. “Nhưng bây giờ thì chưa.”

Phần còn lại của ngày dường như kéo dài lê thê khi Victoria hồi hộp chờ Jason xuất hiện, tự hỏi không biết chàng sẽ phản ứng thế nào với nàng sau chuyện tối qua. Tâm trí nàng cứ xoay vòng giữa các khả năng sẽ xảy ra, không thể nào để chúng yên được. Có lẽ hắn sẽ căm ghét bản thân vì đã thừa nhận hấn thích nàng và không muốn để nàng đi. Có lẽ hắn đã không định tâm gì trong những điều ngọt ngào hắn nói.

Nàng khá tin chắc là hầu hết những hành động của hắn tối qua chỉ là do rượu mạnh, nhưng nàng vô cùng muốn tin vào một tình bạn thân thiết hơn, hơn là mối quan hệ nửa vời giữa họ, nàng muốn tin tình bạn đó sẽ hình thành từ việc để cho những rào cản giữa họ đổ xuống tối qua. Trong những tuần lễ vừa rồi, nàng đã đi đến chỗ quan tâm đến hắn rất nhiều; nàng thích và ngưỡng mộ hắn. Hơn nữa, nàng ... Hơn nữa, nàng từ chối không nghĩ ngợi gì thêm.

Cùng với thời gian một ngày trôi qua, hy vọng của nàng bắt đầu chết dần và sự căng thẳng của nàng thì lại tăng lên - tình trạng này lại bị hai tá khách đến thăm làm cho tồi tệ hơn, tất cả bọn họ đều lo tìm hiểu sự thật về cuộc đấu súng của Jason. Northrup thông báo ọi người rằng Tiểu thư Victoria đi vắng hết cả ngàn, và Victoria tiếp tục chờ đợi.

Vào lúc một giờ chiều, Jason cuối cùng cũng đi xuống nhưng chỉ để đi thẳng vào phòng làm việc của hắn, nơi hắn cứ đóng kín cửa phòng mà hội ý với Ngài Collingwood và hai người đàn ông khác về việc kinh doanh đầu tư của họ.

Lúc ba giờ, Victoria đi vào thư viện. Hoàn toàn bức bối bản thân vì đã tự khiến mình bị lo lắng đến quần trí, nàng ngồi đó, cố gắng tập trung vào cuốn sách, không thể nào nói chuyện được cho có đầu có cuối với bác Charles, người ngồi cạnh cửa sổ phía bên kia phòng đang lật giở một cuốn tạp chí.

Cho đến cái lúc mà Jason rút cuộc cũng bước vào thư viện, Victoria đã rệu rã thần kinh đến nỗi nàng suýt nữa thì nhảy nhồm lên khi trông thấy hắn.

“Đang đọc gì thế?” hắn hỏi một cách tùy tiện, đứng lại trước mặt nàng và xỏ cả hai tay vào túi chiếc quần màu nâu chạt khít.

“Một cuốn của Shelley,” nàng trả lời sau một hồi dài bối rối rồi nàng không thể nhớ ra tên của nhà thơ đặc biệt đó.

“Victoria,” hắn bắt đầu nói, và lần đầu tiên Victoria để ý thấy vẻ căng thẳng xung quanh khóe miệng hắn. Hắn ngập ngừng, như thể đang tìm lời lẽ thích hợp, rồi nói, “Ta có làm gì tối hôm qua mà ta nên xin lỗi không?”

Trái tim Victoria chùng xuống; hắn ta chẳng nhớ gì cả. “Tôi không nhớ có gì như thế,” nàng nói, cố gắng kìm nén nỗi thất vọng của mình không để lộ ra.

Một nụ cười thấp thoáng hiện trên môi hắn. “Thông thường, người không nhớ là người say sưa quá độ - không phải người kia.”

“Tôi hiểu. Ồ, không, anh không làm gì đâu.”

“Tốt. Thế thì, ta sẽ gặp em sau, khi chúng ta đi nhà hát—” Với một nụ cười toe toét loé sáng, hắn nói thêm đầy hàm ý, “—Tory.” Rồi hắn quay lưng đi mất.

“Anh nói anh không nhớ gì hết mà,” Victoria bật kêu lên trước khi nàng có thể kìm lại.

Jason quay lại đối diện nàng, nụ cười toe toét của hắn rõ là hết như nụ cười một con sói. “Ta nhớ mọi thứ, Tory. Ta chỉ muốn biết là, ở vào vị trí của em, liệu ta có làm gì mà ta phải xin lỗi hay không.”

Victoria thở phào ra trong một tiếng cười bối rối tắc nghẹn. “Anh đúng là một người đáng giận nhất trên đời!”

“Đúng,” hắn thừa nhận chẳng chút ăn năn, “nhưng đằng nào thì em cũng thích ta mà.”

Màu đỏ nóng bừng lan nhanh trên má nàng khi nàng nhìn hắn bước đi. Chẳng bao giờ, cả trong những tưởng tượng tệ nhất của nàng, nàng lại nghĩ là hắn còn thức khi nàng nói câu đó. Nàng ngồi thụp trở lại vào ghế và nhắm nghiền mắt lại, xấu hổ cùng cực. Và đó là trước khi một chuyển động ở bên kia phòng nhắc nàng nhớ đến sự có mặt của bác Charles ở đó. Nàng mở bừng mắt ra, và nàng thấy ông đang quan sát nàng, một vẻ hân hoan chiến thắng lộ rõ trên mặt ông.

“Làm hay lắm, con à,” ông nhẹ nhàng nhận xét. “Ta luôn hy vọng con sẽ bắt đầu quan tâm đến nó, và ta có thể thấy là con có.”

“Vâng, nhưng con không hiểu anh ấy, bác Charles à.”

Sự thừa nhận của nàng chỉ có vẻ càng làm vị công tước hài lòng hơn. “Nếu con có thể quan tâm đến nó bây giờ mà không hiểu nó, con sẽ quan tâm đến nó hơn một trăm lần khi cuối cùng con hiểu, ta có thể hứa với con nhiều như vậy đấy.” Ông đứng dậy. “Ta cho là ta đi thì tốt hơn. Ta đã hẹn cả chiều và tối nay với một người bạn cũ.”

Khi Victoria bước vào phòng khách chiều tối đó, Jason đang đứng đợi nàng, dáng người cao lớn của hắn đóng bộ một cách tuyệt vời trong chiếc áo khoác và quần màu rượu vang, một viên hồng ngọc lấp lánh trong nếp gấp của chiếc cà vạt trắng tinh khôi của hắn. Hai viên hồng ngọc đồng bộ khác lấp lánh trên măng sét áo hắn khi hắn duỗi tay ra để với lấy ly rượu của hắn.

“Anh đã bỏ băng đeo ra rồi!” Victoria nói khi nàng nhận ra không còn cái dải đeo.

“Em vẫn chưa thay áo để đi nhà hát,” hấn vận lại. “Và nhà Mortrams sẽ tổ chức vũ hội. Chúng ta sẽ đi đến đó sau đây.”

“Tôi thực sự chẳng muốn đến chỗ nào trong hai nơi ấy cả. Tôi đã gửi một tin nhắn đến Hầu tước de Salle, yêu cầu ông ấy tha lỗi vì không đi ăn tối cùng ông ta ở nhà Mortrams được.”

“Ông ta sẽ chết mất,” Jason dự đoán với vẻ hài lòng. “Đặc biệt là khi ông ta nghe là em sẽ đi ăn tối với ta thay vào đó.”

“Ôi, nhưng tôi không thể!”

“Có chứ,” hấn nói ráo hoảnh, “Em có thể.”

“Tôi ước anh mang cái băng treo tay vào,” Victoria lảng đi.

Hấn nhìn nàng với vẻ vui thích thái quá. “Nếu ta xuất hiện nơi công cộng với cái băng đeo, cậu nhỏ Wiltshire đó sẽ làm ọi người ở London bị thuyết phục là ta bị một gốc cây bắn hạ.”

“Tôi nghi ngờ anh ta nói thế,” Victoria nháy mắt nói. “Anh ta còn rất trẻ và vì thế nên có khả năng anh ta sẽ huênh hoang là đã tự tay đánh bại anh trong cuộc đấu.”

“Chuyện đó lại càng rối hơn nữa so với việc bị một gốc cây đánh. Wiltshire,” hấn giải thích một cách chán ngán, “không biết nên chĩa đầu nào của cây súng lục vào mục tiêu.”

Victoria nén lại một tiếng cười. “Nhưng tại sao tôi phải đi với anh nếu tất cả những gì anh cần là xuất hiện nơi công cộng với vẻ không bị thương gì hết?”

“Bởi vì nếu em không ở bên cạnh ta, một người phụ nữ nào đó đang tha thiết muốn trở thành nữ công tước sẽ đeo dính vào bên tay đau của ta. Hơn nữa, ta muốn đưa em đi.”

Victoria không thể chống lại được sự thuyết phục kiểu đùa cợt của hấn. “Được lắm,” nàng cười. “Tôi không thể sống nổi nếu tôi phải chịu trách nhiệm về chuyện phá tan danh tiếng là một tay súng bất khả chiến bại của anh.” Nàng bắt đầu quay đi, rồi dừng lại với một nụ cười láo lếu trên môi. “Anh đã giết mất một tá người trong khi đấu súng ở bên Ấn độ à?”

“Không,” hấn nói huych toẹt ra. “Giờ thì chạy đi thay xống váy của em đi.”

Có vẻ như mỗi một người London đều ở nhà hát tối nay – và mỗi một cặp mắt đều dường như chuyển sang nhìn họ khi họ đi vào lô của Jason. Mọi cái đầu quay lại, những chiếc quạt lơ lửng, những tiếng thì thào nổi lên. Mới đầu Victoria cho rằng họ ngạc nhiên khi thấy Jason trông hoàn toàn mạnh khỏe chứ không bị thương, nhưng nàng bắt đầu đổi ý ngay sau đó. Ngay khi nàng rời lô cùng Jason giữa hai màn kịch, nàng nhận ra có điều gì đó khang khác. Các quý cô trẻ tuổi hay lớn tuổi hơn cũng vậy, những người trong quá khứ đã rất thân thiện, bây giờ cứ nhìn nàng với bộ mặt vô cảm và đôi mắt chỉ trích. Và cuối cùng thì Victoria nhận ra tại sao: người ta đã thông báo với nhau là Jason đấu súng vì nàng. Danh tiếng của nàng đã phải gánh chịu búa rìu dư luận.

Cách đó không xa, một bà lão đội chiếc nón không vành bằng xatanh trắng gắn một viên thạch anh to tướng ở phía trước đang quan sát Jason và Victoria bằng đôi mắt nheo tí lại. “Như vậy là,” Nữ công tước Claremont rít lên thì thào với bà bạn già của mình, “Wakefield đã đấu súng vì con bé.”

“Tôi đã nghe thấy vậy đấy, thưa Lệnh bà,” Phu nhân Faulklyn xác nhận.

Nữ công tước Claremont cúi xuống tựa trên chiếc gậy bằng gỗ mun của bà, ngắm nghía cô chắt gái của mình. “Con bé là hình ảnh của Katherine.”

“Vâng, thưa lệnh bà.”

Đôi mắt xanh mờ của nữ Công tước nhìn Victoria từ đỉnh đầu đến gót chân, rồi chuyển sang Jason Fielding. “Một con quý xinh trai, phải không?”

Phu nhân Faulklyn tái mặt như thể sợ không dám trả lời khẳng định.

Tầng lơ sự im lặng của bà ta, nữ công tước nhịp nhịp mấy đầu ngón tay trên cái cán giắt ngọc của chiếc gậy của bà và tiếp tục ngắm nghía Hầu tước xứ Wakefield qua đôi mắt nheo tí. “Trông hẳn giống Atherton,” bà nói.

“Có một chút giống nhau,” Phu nhân Faulklyn mạo muội nói một cách do dự.

“Ngốc!” nữ công tước gắt. “Wakefield trông y hệt Atherton thời hần ta còn trẻ.”

“Y hệt!” Phu nhân Faulklyn tuyên bố.

Một nụ cười hân hoan đầy chủ ý lan toả trên gương mặt gầy gò của nữ công tước. “Atherton nghĩ hần ta sẽ lôi kéo được một cuộc hôn nhân giữa hai gia đình chúng ta ngược lại ý muốn của ta. Hần ta đã chờ hai mươi hai năm để chọc giận ta, và thực sự hẳn tin hẳn sắp sửa thành công.” Một tiếng cười khùng khục nhỏ nhỏ vang trong ngực bà khi bà ta ngắm đôi trẻ đẹp để đứng cách đó mấy bước. “Atherton sai,” bà nói.

26. Chương 18 Part 2

Victoria lo lắng ngoảnh mặt khỏi bà cụ có gương mặt khắc nghiệt đội chiếc nón không vành kỳ dị. Mọi người có vẻ như đang quan sát nàng và Jason, ngay cả hai bà cụ nàng chưa bao giờ thấy trước đây cũng vậy. Nàng bứt rứt nhìn lên Jason. “Việc tôi đến đây với anh là một sai lầm đáng sợ,” nàng bảo hần khi hần đang trao nàng một ly rượu hạnh.

“Tại sao? Em đã thích xem vở kịch mà.” Hần cười vào đôi mắt xanh lo lắng của nàng. “Và ta thì thích xem em.”

“Thôi mà, anh không phải xem tôi, và đặc biệt là anh không phải tỏ vẻ thích làm thế,” Victoria nói, cố làm ngơ cái cảm giác vui thích đang dâng lên trong lòng mà nàng cảm thấy trước lời khen ngẫu hứng của hần.

“Sao lại không?”

“Bởi vì mọi người đang xem chúng ta kìa.”

“Họ đã nhìn thấy chúng ta đi cùng nhau trước đây rồi,” Jason nói với một cái nhún vai bàng quan, và dẫn nàng trở lại trong lô riêng của hần.

Mọi thứ trở nên tệ hơn, tệ hơn nhiều khi họ đến vũ hội nhà Mortrams. Cái lúc mà họ bước vào cùng nhau, tất cả mọi người trong phòng khiêu vũ đông đúc dường như quay lại và nhìn họ cái kiểu không mấy may mắn thiện.

“Jason, thật kinh khủng! Ở đây còn tệ hơn ở nhà hát. Ở đó, ít ra thì mọi người còn nhìn lên sân khấu. Ở đây, tất cả mọi người đang chăm chăm nhìn chúng ta, và xin anh làm ơn,” nàng cầu khẩn, đổi sang đề tài khác, “làm ơn đừng cười với tôi cái kiểu quấy rầy ấy nữa - mọi người đang ngắm chúng ta kìa!”

“Ta đang tỏ ra quấy rầy sao?” hần trêu, nhưng ánh mắt hần thì nhanh chóng đảo một vòng đánh giá những gương mặt trong phòng khiêu vũ. “Điều mà ta nhìn thấy,” hần ôn tồn nói, hất đầu về phía bên phải nàng, “là nửa tá những người hâm mộ mê muội của em đang đứng đằng kia, ra vẻ như là tất cả bọn họ đều muốn nghĩ ra một cách để cắt họng và xé tanh tành xác ta ra vậy.”

Victoria giậm chân thất vọng. “Anh hoàn toàn làm ngơ chuyện đang xảy ra. Caroline Collingwood chia sẻ bí mật về tất cả những lời đồn đại, và chị ấy nói với tôi rằng không ai tin là chúng ta có bất kỳ mối quan tâm thật sự nào về nhau. Mấy tin đồn đại nói rằng chúng ta chỉ chơi trò đấm ước là vì bác Charles thôi. Nhưng bây giờ anh đã có một cuộc đấu súng bởi vì ai đó nói cái gì đó về tôi, chuyện này đã làm thay đổi mọi thứ. Họ đang nghĩ về bao nhiêu thời gian anh ở trong nhà khi tôi ở đó ...—”

“Đó tình cờ cũng là nhà ta mà,” Jason thủng thẳng nói, đôi lông mày của hần nhíu lại với nhau trên đôi mắt xanh ẩn chứa điều gì đó thật đáng ngại.

“Tôi biết, nhưng đó là nguồn gốc của mọi chuyện đáng kể. Giờ thì mọi người - đặc biệt là phụ nữ - sẽ thắc mắc mọi chuyện tôi bại về chúng ta. Nếu là bất kỳ ai khác chứ không phải anh, chuyện sẽ không nghiêm trọng đến thế,” nàng nói, chỉ có ý rằng tình trạng đấm ước lộn xộn của họ sẽ thêm dầu vào ngọn lửa đồn đại. “Đó là nguồn gốc của ... —”

Giọng Jason hạ xuống thành tiếng thì thầm bằng giá. “Nàng sai rồi nếu nàng nghĩ ta màng đến điều người ta nói — kể cả nàng. Đừng lo giảng giải cho ta về nguồn gốc nguyên lý, vì ta chẳng có cái nguyên lý nào đâu, và đừng nhảm ta là một ‘quí ông’, ta không phải thế. Ta đã sống ở những nơi nàng chưa từng nghe nói đến và tại đó ta đã làm những chuyện sẽ xúc phạm đến cái tính đa cảm được giáo dục của nàng. Nàng là một đứa trẻ ngây thơ, ngốc nghếch. Ta đã chẳng bao giờ ngây thơ cả. Thậm chí ta đã chẳng bao giờ là một đứa trẻ. Tuy nhiên, vì nàng quá quan tâm về những gì người ta nghĩ, vấn đề là khá dễ để mà sửa chữa. Nàng có thể tiêu khiển tất cả phần còn lại của tối nay với những tên nịnh đầm màu mè của nàng, còn ta sẽ tìm ai đó làm ta vui.”

Victoria quá bối rối và bị tổn thương từ cuộc công kích vô cớ của Jason đến nỗi nàng chẳng nghĩ được gì sau khi hắn đã bước đi. Tuy nhiên, nàng đã làm chính xác những gì mà hắn đã đề nghị một cách thô lỗ, và bất chấp chuyện những ánh mắt ghê tởm nhìn về phía nàng đã giảm đi, nàng đã có một quãng thời gian tẻ nhạt cùng cực. Niềm tự hào bị tổn thương của nàng bắt buộc nàng phải khiêu vũ với các bạn nhảy của nàng và lắng nghe những câu chuyện nhạt nhẽo của họ, nhưng tai nàng dường như dõi theo âm thanh giọng nói trầm sâu của Jason, và trái tim nàng dường như cảm nhận được những khi hắn ở gần nàng.

Với nỗi khổ sở dâng cao, Victoria nhận ra Jason đã lạnh lùng tụ họp được quanh hắn ba cô gái tóc vàng đang ganh đua nhau giành sự chú ý của hắn và cố gắng để có được một trong những nụ cười ơ thờ của hắn. Kể từ tối hôm qua đến giờ không một lần nào nàng cho phép mình đắm chìm vào niềm khoái lạc mà đôi môi hắn đã mang tới cho nàng. Giờ thì nàng có vẻ không thể nào nghĩ được chuyện gì khác, và nàng mong mỗi hắn trở về bên cạnh nàng thay vì đùa cợt với những người phụ nữ kia, và cứ mặc cho quan điểm công chúng chu du với quĩ!

Bên cạnh nàng, một chàng trai trẻ cỡ hai mươi tuổi nhắc nàng rằng nàng đã hứa dành cho anh ta bản khiêu vũ tiếp theo.

“Vâng, tất nhiên,” Victoria nói, lịch sự nhưng không mấy nhiệt tình. “Ngài có tình cờ biết mấy giờ rồi không ạ, ngài Ba b?” nàng hỏi khi anh ta dẫn nàng ra sàn nhảy.

“Vâng, chắc chắn rồi,” hắn tự hào tuyên bố. “Mười một giờ rưỡi.” Victoria rên thầm. Còn cả mấy tiếng nữa mới đến lúc cái thử thách đêm nay đến hồi kết thúc.

Charles tra chìa khoá vào ổ và mở cửa ra vừa lúc Northrup vội vã chạy vào tiền sảnh. “Ông không cần phải thức chờ ta, Northrup,” Charles tử tế nói, trao cho ông ta chiếc can và mũ của ông. “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ rưỡi, thưa Tôn ông.”

“Jason và Victoria sẽ không trở về trước bình minh, thế nên đừng cố thức chờ chúng nhé,” ông khuyên. “Ông biết là các hoạt động đó kéo dài trễ thế nào mà.”

Northrup chúc ông ngủ ngon và biến mất về phía phòng ông ta. Charles quay về phía ngược lại và rảo bước đi về phía phòng khách, định thư giãn một chút với một ly pocotô và thư thả nhấm nháp những ý nghĩ về câu chuyện lãng mạn giữa Jason và Victoria, câu chuyện cuối cùng cũng đã khởi sắc hoàn toàn vào đêm qua trong phòng ngủ của Jason. Ông đã rảo bước qua đại sảnh, nhưng một tiếng gõ cửa to, cấp bách ngoài cửa lớn khiến ông dừng lại và quay lui. Nghĩ rằng Jason và Victoria chắc hẳn đã để quên chìa khoá và về sớm, ông mở cửa, nụ cười của ông nhạt đi thành vẻ hơi thất vọng khi ông trông thấy một người đàn ông ăn vận chải chuốt chừng ba mươi tuổi đứng đó.

“Tha lỗi cho tôi đã đường đột đến đây muộn thế này, thưa Tôn ông,” người đàn ông nói. “Tôi là Arthur Winslow, và công ty của tôi đã được một công ty luật khác ở Mỹ thuê với chỉ thị thu xếp sao cho lá thư này được mang đến cho ngài ngay lập tức. Tôi có một lá khác cho Cô Victoria Seaton.”

Một dự cảm tai hoạ không kiểm soát được bắt đầu vang lên trong đầu Charles khi ông nhận lá thư của ông. “Tiểu thư Seaton đi ra ngoài tối nay rồi.”

“Tôi biết điều đó, thưa Tôn ông.” Chàng trai trẻ khoát tay rầu rĩ về phía cỗ xe trên phố. “Tôi đã ở đây từ chiều chờ một hoặc cả hai người trở về, khi những lá thư này đến tay tôi. ”Trong trường hợp Tiểu thư Seaton không ở đây, chúng tôi được chỉ dẫn là đưa lá thư cho ngài để chắc chắn nó đến tay cô ấy ngay lập tức.“ Anh ta đặt lá thư thứ hai vào bàn tay ướt đầm của Charles và khẽ nghiêng mũ. ”Buổi tối tốt lành, thưa Tôn ông.“

Nỗi sợ hãi bằng giá trị tràn đầy trong cơ thể khi Charles đóng cửa và mở lá thư của ông ra, tìm kiếm danh tính của người gửi. Cái tên “Andrew Bainbridge” đập vào mắt ông. Ông nhìn chăm chăm vào nó, trái tim ông bắt đầu giật những nhịp đập đau đớn; rồi ông buộc mình đọc những gì được viết. Trong khi ông đọc, mặt ông tái dần đi và chữ nghĩa trôi nổi trước đôi mắt nhòa nhạt dần của ông.

Khi ông đọc xong, đôi tay ông rũ xuống và đầu ông gục về phía trước. Đôi vai ông rung lên và những giọt nước mắt tuôn xuống trên khuôn mặt, nhỏ giọt xuống sàn... khi mơ ước và hy vọng của ông đã sụp đổ tan tành làm máu ông ù lên trong hai tai. Rất lâu sau khi những giọt nước mắt đã thôi không rơi nữa, ông đứng dậy, mắt nhìn trống rỗng xuống nền nhà. Cuối cùng, rất chậm, đôi vai ông lại vươn thẳng và ông ngẩng đầu lên. “Northrup,” ông gọi khi ông bắt đầu bước lên cầu thang, nhưng giọng ông chỉ còn là tiếng thì thào đứt đoạn. Ông háng giọng và lại gọi, “Northrup!”

Northrup chạy bổ vào tiền sảnh, vừa chạy vừa kéo áo khoác lên. “Ngài gọi phải không, thưa Tôn ông?” ông ta nói, ánh mắt hoảng hốt nhìn công tước, người đang dừng lại giữa lưng chừng cầu thang, đôi tay nắm chặt thanh vịn để tựa vào.

Charles quay đầu lại và nhìn xuống ông ta. “Cho gọi bác sỹ Worthing,” ông nói. “Bảo ông ấy đến ngay lập tức. Bảo ông ấy khẩn cấp.”

“Tôi sẽ cho người đi gọi ngài Fielding và Tiểu thư Victoria chứ ạ?” Northrup nhanh chóng hỏi.

“Không, chết tiệt!” Charles nghiêng răng nói, và rồi ông kiểm soát lại giọng nói của mình. “Ta sẽ cho ông biết, sau khi bác sỹ Worthing tới,” ông sửa lại, tiếp tục đi chậm chạp lên thang gác.

Đã gần đến rạng đông khi người đánh xe của Jason ghì những con ngựa xám dừng lại trước cửa nhà số #6 Upper Brook. Cả Jason lẫn Victoria đều không nói lời nào kể từ khi rời vũ hội nhà Mortrams, nhưng khi Jason bắt chợt hít vào một hơi, Victoria hoảng sợ và nhìn quanh. “Xe ai thế kia?” nàng hỏi.

“Của bác sỹ Worthing. Ta nhận ra những con ngựa hồng.” Jason xô tung cánh cửa, nhảy ào ra khỏi xe và thẳng tay kéo nàng xuống, rồi nhảy mấy bậc thêm đi lên toà nhà, để mặc Victoria tự xoay sở lấy. Victoria kéo ngược tà váy dài của nàng lên và chạy theo hắn, nỗi khiếp sợ dâng lên tận cổ nàng khi một ngài Northrup hốc hác mở cửa ra.

“Chuyện gì?” Jason hét lên.

“Bác của ngài, thưa đức ông,” Northrup đáp u ám. “Ông bị một cơn đột quỵ - tim ông. Bác sỹ Worthing đang bên cạnh ông ấy.”

“Chúa lòng lành!” Victoria nói, túm chặt lấy tay áo của Jason sợ hãi.

Họ cùng nhau chạy lên thang gác, trong khi đó sau lưng họ Northrup kêu, “Bác sỹ Worthing yêu cầu rằng ông không được vào đó cho đến khi tôi thông báo với ông ấy về việc ông về!”

Jason giơ tay lên để gõ cửa phòng Charles, nhưng bác sỹ Worthing đã mở nó ra. Ông bước ra hành lang, đóng chặt cửa lại sau lưng ông. “Tôi nghĩ là tôi nghe thấy anh về,” ông giải thích, thọc mấy ngón tay vào mái tóc bạc trắng của ông bằng một cử chỉ phiến não.

“Ông ấy sao rồi?” Jason khẩn thiết hỏi.

Bác sỹ Worthing gỡ cặp kính gọng dây của ông ra và tập trung vào việc lau ắt kính bóng loáng lên... Sau một hồi dài đến vô tận, ông thở một hơi dài và nhìn lên. “Ông ấy vừa chịu một cơn ngưng tim chết người, Jason.”

“Chúng tôi có thể gặp ông ấy không?” Jason hỏi.

“Có, nhưng tôi phải cảnh báo cả hai người không được nói hay làm bất cứ điều gì làm ông ấy phiền lòng đấy.”

Victoria vụt đưa tay lên chặn cổ. “Bác ấy không ... không chết chứ, có phải không, bác sỹ Worthing?”

“Sớm hay muộn người ta cũng phải chết, cháu yêu ạ,” ông bảo nàng, về mặt ông u ám đến nỗi Victoria bắt đầu run lên khiếp sợ.

Họ bước vào căn phòng của người đang hấp hối và đi đến đứng cạnh giường ông, Victoria một bên, Jason bên khác. Một cặp nến được thắp lên trên cái bàn bên cạnh giường, nhưng với Victoria căn phòng đã có vẻ tối tăm đáng sợ như một ngôi huyệt mộ đang chờ người chết. Một bàn tay của Charles nằm rải rượi trên tấm chăn và, cổ nuốt nước mắt, nàng với tay ra nắm chặt lấy nó trong tay nàng, cố gắng điên cuồng truyền chút sức lực của nàng cho ông.

Đôi mắt của Charles run rẩy mở ra và nhìn vào mặt nàng. “Đứa trẻ yêu dấu của ta,” ông thì thầm. “Ta không định chết sớm thế đâu. Ta vô cùng mong muốn được trông thấy con ổn định cuộc sống hạnh phúc. Ai sẽ chăm sóc con khi ta đi đây? Con còn có ai có thể đón con về và lo liệu cho con không?”

Nước mắt chảy tràn xuống má Victoria. Nàng yêu ông biết bao nhiêu, và bây giờ nàng sắp sửa mất ông. Nàng cố nói, nhưng nỗi thống khổ và sợ hãi dâng lên làm nàng nghẹn ngào và nàng chỉ có thể xiết bàn tay mong manh của Charles chặt hơn.

Charles quay đầu trên gối và nhìn Jason. “Con thật giống ta,” ông thì thầm, “thật buồn bình. Và bây giờ con sẽ cô đơn như ta đã luôn cô đơn.”

“Đừng nói nữa,” Jason nạt ông, giọng hần khô ráp vì đau đớn. “Nghỉ ngơi đi.”

“Ta không thể nghỉ,” Charles yếu ớt cãi. “Ta không thể chết thanh thản được khi biết rằng Victoria sẽ còn lại cô đơn. Cả hai đứa con sẽ cô đơn theo cách của mỗi người. Cô ấy không thể ở lại trong sự bảo bọc của con nữa, Jason. Xã hội sẽ không bỏ qua...” Giọng ông lịm đi. Rõ ràng là đấu tranh để lấy lại đủ sức lực để tiếp tục, ông quay đầu về phía Victoria.

“Victoria, con được đặt tên theo tên ta. Mẹ con và ta đã từng yêu nhau. Ta – ta định nói cho con nghe về mọi chuyện vào một ngày nào đó. Bây giờ thì không còn thời gian nữa.”

Victoria không còn có thể ngăn được nước mắt, và nàng cúi đầu, đôi vai rung lên vì những tiếng nức nở đau đớn.

Charles rời mắt khỏi hình dáng đang khóc thương của nàng và nhìn lên Jason. “Đó đã là một giấc mơ của ta, rằng con và Victoria sẽ cưới nhau. Ta muốn các con có nhau khi ta ra đi ...”

Gương mặt Jason căng thẳng vì nỗi đau kìm nén. Hắn gật đầu, và cố nói. “Con sẽ chăm sóc Victoria— con sẽ cưới nàng,” hần nhanh chóng nói rõ khi Charles bắt đầu tranh cãi.

Victoria sững sốt, đôi mắt đắm lệ của nàng nhìn lên mặt Jason; rồi nàng nhận ra rằng hần nói thế chỉ để cố làm cho Charles nhẹ lòng trong giờ phút hấp hối của ông.

Charles mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt. “Ta không tin con, Jason,” ông thì thầm.

Sợ hãi và tuyệt vọng, Victoria quì gối xuống bên cạnh giường, nắm chặt lấy bàn tay của Charles. “Bác không được lo lắng cho chúng con, bác Charles,” nàng khóc.

Yếu ớt quay đầu trên gối, Charles mở mắt và nhìn Jason. “Con có chịu thề điều đó không?” ông thì thầm.

“Hãy thề với ta là con sẽ cưới Victoria, rằng con sẽ luôn luôn chăm sóc cho cô ấy.”

“Con thề,” Jason nói, và vẽ dấu chéo trong đôi mắt hần thuyết phục Victoria rằng về phần hần đó không hề là trò chơi, rốt cuộc là như thế. Hần đã thề trước một người sắp chết.

“Còn con, con ta?” ông hỏi Victoria. “Con có trang trọng thề rằng con sẽ chấp nhận nó không?”

Victoria căng thẳng. Không còn thời gian để tranh cãi về những mối bất bình và những chi tiết lật lọng trước đây. Sự thật thô bạo là không có Jason, không có Charles, nàng cũng chẳng còn ai trên đời, và nàng biết thế. Nàng nhớ lại niềm vui sướng choáng ngợp mà những nụ hôn của Jason mang lại, và mặc dù nàng sợ vẻ ngoài lạnh giá của hần, nàng biết hần mạnh mẽ và có thể giữ nàng an toàn. Một chút nhỏ nhoi còn lại của cái kế hoạch quay trở về Mỹ một mình đã phải nhượng bộ cho cái nhu cầu cấp thiết hơn để tồn tại và để làm yên lòng Charles trong giờ phút hấp hối của ông.

“Victoria?” Charles yếu ớt khản nài.

“Con sẽ chấp nhận anh ấy,” nàng nghẹn ngào thầm nói.

“Cảm ơn con,” Charles thì thào với một cố gắng đáng thương để mỉm cười. Ông rút bàn tay trái ra từ dưới tấm chăn và nắm lấy tay Jason. “Bây giờ ta có thể chết trong thanh thản.”

Bỗng nhiên toàn thân Jason căng cứng. Đôi mắt hắn ngẩng phắt lên nhìn vào mắt Charles và gương mặt hắn trở nên cay độc. Bằng giọng nhạo báng chua cay, hắn đồng ý, “Giờ thì ông có thể thanh thản mà chết, Charles.”

“Không!” Victoria bật kêu lên nức nở. “Đừng chết, bác Charles à. Xin đừng!” Diên cuồng cố gắng mang cho ông một lý do để tranh đấu vì sự sống, nàng thổn thức, “Nếu bác chết, bác sẽ không thể đưa con đi trong đám cưới của chúng con...”

Bác sỹ Worthing bước lên từ trong bóng tối và dịu dàng giúp Victoria đứng dậy. Gật đầu về phía Jason để đi theo hắn, ông dẫn nàng đi ra ngoài hành lang. “Đủ rồi, cháu yêu,” ông vỗ về. “Cháu sẽ làm mình ốm mất thôi.”

Victoria ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt nhìn người bác sỹ. “Ông có nghĩ là bác ấy sẽ sống không, bác sỹ Worthing?”

Người bác sỹ già tốt bụng vỗ về cánh tay nàng. “Bác sẽ ở lại bên ông ấy và sẽ cho cháu biết bất kỳ khi nào có chuyện gì thay đổi.” Và không nói một lời cam đoan thật sự nào, ông quay trở lại căn phòng ngủ, đóng chặt cửa lại sau lưng.

Victoria và Jason đi xuống gác vào phòng khách. Jason ngồi xuống bên cạnh nàng và, với một cử chỉ an ủi, hắn vòng tay quanh người nàng, nhẹ đặt đầu nàng trên vai hắn. Victoria vùi mặt vào vòng ngực cứng cáp của hắn và nức nở khóc cho cơn nỗi đau đớn và sợ hãi của nàng đi cho đến khi không còn giọt nước mắt nào để khóc nữa. Nàng ngồi suốt phần còn lại của đêm ấy trong tay Jason, thức ột đêm nguyên cầu trong im lặng.

Charles để cả phần còn lại của đêm ấy chơi bài với bác sỹ Worthing.

27. Chương 19 Part 1

Chương 19

Đầu buổi chiều hôm sau, bác sỹ Worthing đã có thể báo cáo rằng Bác Charles vẫn “còn giữ được bản thân.” Ngày hôm sau, ông xuống phòng ăn nơi Jason và Victoria đang ăn tối và báo cho họ biết là Charles “có vẻ đã tiến triển nhiều.”

Victoria khó lòng kìm nén được niềm vui, nhưng Jason chỉ nhướn mày lên nhìn vị bác sỹ và mời ông cùng ăn tối với họ.

“Ồ—cảm ơn,” bác sỹ Worthing nói, hướng một ánh mắt sắc bén vào nét mặt khó dò của Jason. “Tôi tin là tôi có thể để người bệnh của tôi lại không cần theo dõi một lúc.”

“Tôi chắc là ông có thể,” Jason thờ ơ trả lời.

“Ông có nghĩ là bác ấy sẽ bình phục không, bác sỹ Worthing?” Victoria kêu lên, lấy làm lạ tại sao Jason có thể tỏ ra vô cảm hoàn toàn như vậy.

Cẩn trọng né tránh ánh mắt dò xét của Jason, bác sỹ Worthing hướng ánh mắt khó xử của ông vào Victoria và hắng giọng. “Khó nói lắm. Cháu thấy đấy, ông ấy nói ông ấy muốn sống để nhìn thấy hai đứa các cháu kết hôn. Ông ấy rất quyết tâm làm như thế. Cháu có thể nói rằng ông ấy bám vào điều đó như là một lý do để sống.”

Victoria cắn môi và liếc nhìn Jason một cách khó khăn trước khi hỏi bác sỹ, “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông bắt đầu bình phục và chúng ta – chúng cháu bảo ông là chúng cháu thay đổi quyết định?”

Jason ôn tồn trả lời nàng bằng giọng nói ngập ngừng kéo dài. “Trong trường hợp đó, ông ấy không nghi ngờ gì là sẽ bị tái phát.” Quay sang vị bác sỹ, hần mát mẻ hỏi, “Phải thế không?”

Bác sỹ Worthing vội nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt nghiêm nghị của Jason. “Tôi chắc là anh biết ông ấy rõ hơn tôi, Jason. Anh nghĩ ông ấy sẽ thế nào?”

Jason nhún vai. “Tôi cho là ông ấy sẽ bị tái phát.”

Victoria cảm tưởng như cuộc đời đang cố ý dày vò nàng, lấy đi mái ấm của nàng và những người nàng thương yêu, bắt nàng phải đến một đất nước xa lạ, và bây giờ lại đang xô đẩy nàng vào một cuộc hôn nhân không tình yêu với một người không muốn nàng.

Rất lâu sau khi cả hai người đàn ông đã đi, nàng ngồi lại bên bàn, thờ ơ nghịch thức ăn trên đĩa, cố tìm một cách thoát khỏi tình thế khó xử này sao cho vẹn cả đôi bên, cho Jason và cả chính nàng. Giấc mơ về một ngôi nhà hạnh phúc của nàng, với một người chồng đáng yêu bên cạnh và một đứa trẻ bi bô trong vòng tay nàng, giờ đã trở lại để chế diễu nàng, và nàng ình được tự thương mình một lúc. Rốt cuộc thì nàng đã không đòi hỏi gì nhiều lắm từ cuộc đời; nàng không khát áo lông thú hay đồ trang sức, không đòi có những mùa lễ hội London, không mong những ngôi nhà tráng lệ nơi nàng có thể đóng vai một nữ hoàng đang trị vì. Nàng đã chẳng muốn gì hơn những gì nàng đã có ở Mỹ - chỉ là nàng muốn có một người chồng và kèm theo đó là những đứa con thôi.

Nỗi nhớ nhà cồn lên như sóng trong lòng nàng và nàng gục đầu xuống. Nàng mong sao có thể quay thời gian lại một năm và ngừng lại đó, để có gương mặt tươi cười của cha mẹ nàng trước mặt nàng, để nghe cha nàng nói về cái bệnh viện mà ông muốn xây, và để được dân làng vây quanh, những người đã là gia đình thứ hai của nàng. Nàng sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì để trở về nhà. Hình ảnh gương mặt tươi cười, đẹp trai của Andrew xuất hiện để chế nhạo nàng, và Victoria gạt bỏ nó đi, không nhỏ một giọt nước mắt nào nữa cho người đàn ông bội bạc nàng đã từng yêu dấu.

Nàng đẩy ghế ra và đi tìm Jason. Andrew đã bỏ nàng lại cho số phận, nhưng Jason đang ở đây và hần sẵn lòng giúp nàng nghĩ cách thoát khỏi cái đám cưới mà không ai trong hai người mong muốn.

Nàng tìm thấy hần một mình trong thư viện - một người đàn ông suy tư, cô độc đứng đó với một tay hững hờ tựa trên mặt lò sưởi, lặng nhìn vào lò lửa trống không. Lòng trắc ẩn dâng lên trong lòng khi nàng nhận ra rằng, mặc dù hần vờ tỏ ra lạnh lùng vô cảm trước bác sỹ Worthing, Jason đã đến đây để lo âu trong im lặng một mình.

Cổ nén niềm thôi thúc đến bên hần và tỏ lòng thương cảm, điều nàng biết hần sẽ chối từ, nàng lặng lẽ gọi, “Jason?”

Hần ngẩng đầu lên và nhìn nàng, gương mặt dừng đứng.

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Về chuyện gì cơ?”

“Về chuyện cái ý tưởng kỳ quặc của bác Charles muốn thấy chúng ta lấy nhau ấy.”

“Tại sao lại là kỳ quặc?”

Victoria ngạc nhiên trước câu nói của hần, nhưng nàng quyết tâm bàn bạc về vấn đề này bình tĩnh và chân thành. “Kỳ quặc bởi vì tôi không muốn lấy anh.”

Đôi mắt hần trân cứng. “Ta nhận thức điều đó rất rõ, Victoria.”

“Anh cũng không muốn lấy tôi mà,” nàng trả lời một cách hợp lẽ, gơ hai tay lên trong một cử chỉ khản nài.

“Nàng nói đúng.” Đưa mắt quay trở lại nhìn lò sưởi, hần im lặng. Victoria chờ hần nói thêm điều gì đó; khi hần không nói nữa, nàng thở dài và bắt đầu bước đi. Những lời tiếp đó của hần làm nàng quay ngoắt lại và chậm chậm nhìn. “Tuy nhiên, cuộc hôn nhân của chúng ta có thể mang lại cho chúng ta điều mình thực lòng muốn.”

“Đó là gì?” nàng hỏi, liếc nhìn về mặt trông nghiêng như một bức phù điêu thô ráp của hần, cố thăm dò tâm trạng hần. Hần đứng thẳng lại và quay sang, hai bàn tay thọc sâu vào túi, mắt hần nhìn xoáy vào mắt

nàng. “Nàng muốn trở về Mỹ, để được tự do, để sống giữa bạn bè và có lẽ để xây cái bệnh viện cha nàng mơ ước. Nàng đã kể cho ta nghe tất cả những chuyện đó. Nếu nàng trung thực với chính nàng, nàng sẽ thừa nhận rằng nàng cũng muốn trở về đó để cho Andrew, và mọi người khác, thấy sự ruồng bỏ của anh ta chẳng có nghĩa lý gì đối với nàng - rằng nàng đã quên anh ta cũng dễ dàng như là anh ta đã quên nàng vậy, và nàng vẫn đi tiếp với cuộc sống của nàng.”

Victoria bị những lời hắt hủi chỉ cảnh ngộ của nàng làm cho bề mặt đến nỗi phải mất một lúc những lời nói tiếp theo của hắt hủi nàng mới để ý. “Và,” hắt hủi kết thúc một cách thực tế, “Ta muốn một đứa con trai.”

Nàng há hốc miệng ra khi hắt hủi bình thản tiếp tục, “Chúng ta có thể mang lại cho nhau những gì cả hai chúng ta mong muốn. Hãy lấy ta và cho ta một đứa con trai. Đổi lại, ta sẽ cho nàng trở lại Mỹ với tiền đủ để nàng sống như một nữ hoàng và xây một tá bệnh viện.”

Victoria chầm chầm nhìn hắt hủi không thể nào tin nổi. “Cho anh một đứa con trai?” nàng lặp lại. “Cho anh một đứa con trai, và rồi anh cho tôi quay về Mỹ ư? Cho anh một đứa con trai và để nó lại đây ư?”

“Ta không hoàn toàn ích kỷ đâu - nàng có thể giữ nó bên nàng cho đến khi nó ... xem nào, bốn tuổi. Một đứa trẻ cần mẹ cho đến khi nó được chừng đó tuổi thôi. Sau đó, ta mong sẽ đưa nó về với ta. Có lẽ nàng sẽ chọn ở lại đây với chúng ta khi nàng mang nó trở lại. Thực ra, ta thích rằng nàng ở lại đây luôn, nhưng ta sẽ để điều đó cho nàng quyết định. Có một chuyện, tuy nhiên - một điều kiện cho tất cả những chuyện này - mà ta muốn khẳng định.”

“Điều kiện gì?” Victoria sững sờ hỏi.

Hắt hủi ngập ngừng như thể đang so đo câu trả lời cẩn thận, và khi cuối cùng hắt hủi nói ra, hắt hủi nhìn đi chỗ khác, ngấm ngấm bức tranh phong cảnh treo phía trên lò sưởi như thể muốn tránh ánh mắt nàng. “Bởi vì cái kiểu nàng đã nhảy ra bảo vệ ta đêm hôm trước, người ta đã cho rằng nàng không coi khinh hay sợ hãi ta. Nếu nàng đồng ý với cuộc hôn nhân này, ta mong nàng sẽ ủng hộ cái quan điểm đó và không làm gì hay nói gì làm người ta nghĩ khác đi. Nói cách khác, cho dù điều gì có thể xảy ra giữa riêng hai chúng ta, khi chúng ta ra trước mặt mọi người, ta mong nàng sẽ cư xử như thể nàng lấy ta vì điều gì đó hơn cả tiền bạc hay địa vị. Hay nói cho đơn giản - như thể nàng quan tâm đến ta.”

Không biết vì lý do gì, Victoria nhớ lại những nhận xét chua cay của hắt hủi tại vũ hội nhà Mortrams: Nàng sai rồi nếu nàng nghĩ ta màng đến điều người ta nói...” hắt hủi đã nói dối, nàng nhận ra điều đó trong niềm xúc động dâng tràn. Hắt hủi rõ ràng quan tâm đến chuyện người ta nghĩ, nếu không hắt hủi đã chẳng yêu cầu nàng làm điều đó.

Nàng nhìn người đàn ông bình thản lạnh lùng đứng trước mặt nàng. Trông hắt hủi mạnh mẽ, xa cách, và hoàn toàn tự tin. Không thể nào tin được hắt hủi lại muốn một đứa con trai, hay nàng, hay bất kỳ ai khác - cũng khó mà tin được như vậy chuyện hắt hủi lo lắng người ta sợ hay không tin hắt hủi. Không thể nào, nhưng đúng. Nàng nhớ lại hắt hủi đã trông trẻ đến thế nào cái đêm hắt hủi đầu súng về, khi hắt hủi đùa giỡn nàng và dỗ dành nàng hôn hắt hủi. Nàng nhớ niềm khát khao cháy bỏng trong nụ hôn của hắt hủi và nỗi tuyệt cùng cô đơn trong những lời hắt hủi nói: “Ta đã cố cả trăm lần buông cho em đi. Nhưng ta không thể.”

Có lẽ dưới cái vẻ ngoài lạnh lùng vô cảm, Jason cũng cảm thấy cô đơn và trống trải như nàng. Có lẽ hắt hủi cần nàng mà không thể tự mình nói thể. Hay có lẽ, nàng chỉ làm mình trở nên ngu ngốc khi tin điều đó. “Jason,” nàng nói, để ột vài suy nghĩ của nàng cất tiếng. “Anh không thể mong tôi sinh con rồi trao nó cho anh và đi con đường của riêng tôi. Anh không thể lạnh lùng không tìm như những đề nghị anh vừa nói làm cho anh ra vẻ vậy. Tôi - tôi không thể tin là anh như thế.”

“Nàng sẽ không thấy ta là một người chồng thô bạo, nếu như đó là điều nàng đang nói đến.”

“Đó không phải là điều tôi đang nói đến,” Victoria kêu lên với chút cuồng nộ. “Làm sao anh có thể nói đến chuyện lấy tôi như thể anh đang bàn chuyện - chuyện buôn bán thông thường thế - không một chút tình cảm, không một chút xúc động, không có cả một chút vờ yêu hay ...-”

“Chắc chắn là nàng không có ảo tưởng tình yêu nào còn sót lại chứ,” hắt hủi chế diễu nàng với vẻ nôn nóng khó chịu. “Kinh nghiệm của nàng với Bainbridge hắt hủi đã dạy nàng rằng tình yêu chỉ là thứ cảm giác để đem phỉnh phờ những kẻ ngốc nghếch. Ta không mong đợi mà cũng chẳng muốn tình yêu của nàng, Victoria.”

Victoria nắm chặt lấy lưng ghế bên cạnh nàng, quay cuồng vì những lời hắn nói. Nàng mở miệng để từ chối đề nghị của hắn, nhưng hắn lắc đầu để chặn nàng lại. “Đừng trả lời ta trước khi nàng xem xét những gì ta vừa nói. Nếu nàng lấy ta, nàng sẽ tự do làm bất kỳ cái gì nàng thích với cuộc đời nàng. Nàng có thể xây một cái bệnh viện ở Mỹ và một cái khác gần Wakefield, và ở lại nước Anh. Ta có 6 điền trang và một ngàn tá điền cùng gia nhân. Chỉ gia nhân của ta thôi cũng đã cung cấp đủ người ốm để cho vào đầy bệnh viện của nàng. Nếu không, ta sẽ trả lương cho họ để họ ốm.” Một nụ cười thấp thoáng trên môi hắn, nhưng Victoria quá đau lòng để có thể nhận thấy một chút hài hước nào trong tình huống đó.

Khi hắn thấy câu đùa của hắn không được đáp lại, hắn nhẹ nhàng nói thêm, “Nàng có thể phủ kín những bức tường của Wakefield bằng những bức phác hoạ của nàng, và nếu như nàng hết phòng, ta sẽ xây thêm phòng nữa.” Victoria còn đang cố thu nhận cái thông tin đáng giật mình là hắn biết nàng vẽ phác hoạ khi hắn đưa tay ra và lướt những ngón tay trên gò má căng của nàng và nói một cách giản dị, “Em sẽ thấy ta là một người chồng rộng lượng, ta hứa với em như vậy.”

Cái thanh âm cuối cùng của từ “chồng” mang đến một cơn chấn động xuyên suốt người nàng và nàng ôm chặt hai tay, chà xát chúng để cố gắng một cách tuyệt vọng mang lại chút hơi ấm ỉn. “Tại sao?” nàng thầm thì. “Tại sao lại là tôi? Nếu anh muốn có con trai, có hàng tá phụ nữ ở London sẵn sàng lấy anh đến đáng khinh kia mà.”

“Bởi vì ta bị nàng thu hút, - chắc chắn nàng biết điều đó mà,” hắn nói. “Ngoài ra,” hắn thêm, đôi mắt hắn đầy vẻ cợt đùa khi hắn đặt tay lên vai nàng và cố kéo nàng gần lại, “nàng thích ta. Nàng đã nói điều đó với ta khi nàng tưởng ta đã ngủ - nhớ không?”

Victoria há hốc miệng nhìn hắn, không thể nào tiếp nhận nỗi sự tiết lộ đáng ngạc nhiên là hắn thực sự bị nàng thu hút. “Tôi cũng thích Andrew đấy,” nàng xác xược đập lại một cách giận dữ. “Ôc suy xét của tôi về vấn đề nam giới thật quá tệ.”

“Đúng ,” hắn đồng ý, sự vui thích nhảy múa trong mắt hắn.

Nàng cảm thấy mình bị kéo không thương xót lại gần lồng ngực hắn. “Tôi nghĩ anh đã đánh mất hết ý thức của anh rồi!” nàng nói bằng giọng nghèn nghẹt. “Tôi nghĩ anh khá là điên!”

“Đã mất hết và đang điên,” hắn đồng ý khi hắn vòng tay ra sau lưng nàng, ôm nàng vào gần hơn.

“Tôi sẽ không làm điều đó- Tôi không thể—”

“Victoria,” hắn nói thật nhẹ, “em không có lựa chọn nào.” Giọng hắn trở nên khàn đục và đầy thuyết phục khi ngực nàng cuối cùng cũng chạm vào áo hắn. “Ta có thể cho em mọi thứ mà một người phụ nữ mong muốn—”

“Mọi thứ chỉ trừ tình yêu,” Victoria nắc lên.

“Mọi thứ mà một người phụ nữ thực sự mong muốn,” hắn sửa lại, và trước khi Victoria có thể hiểu thấu câu nói đầy hoài nghi đó, đôi môi như nét vẽ của hắn đã bắt đầu chậm chậm, cương quyết hạ xuống phía môi nàng. “Ta sẽ cho em châu báu và lông thú,” hắn hứa. “Em sẽ có nhiều tiền hơn em từng bao giờ mơ tới.” Bàn tay còn tự do của hắn ôm sau mái đầu nàng, vẩy vò mái tóc như lụa của nàng trong khi hắn nghiêng mặt nàng lên cho nụ hôn của hắn. “Đổi lại, tất cả những gì em phải cho ta là điều này đây...”

28. Chương 19 Part 2

Thật kỳ quặc thay, một trong những suy nghĩ của Victoria là hắn bán mình sao rẻ thế, đòi hỏi từ phía nàng sao ít thế. Hắn điển trai, và giàu, và đáng ao ước - chắc chắn hắn có quyền mong đợi nhiều hơn từ vợ hắn chứ không chỉ thế này... Và rồi đầu óc nàng trở nên trống rỗng khi khuôn miệng đầy nhục cảm của hắn gắn chặt miệng nàng chiếm hữu trong một nụ hôn khuấy đảo tưởng như dài vô tận, từ từ trở nên đầy đòi hỏi khát khao và khiến nàng run lên trong những cơn xúc cảm nóng bỏng. Hắn chạm lưỡi vào môi nàng, rà nhẹ nó giữa đôi môi, dỗ dành chúng, rồi bắt chúng phải mở ra, và khi đôi môi nàng đã mở ra, hắn trượt lưỡi vào giữa chúng, gây nên những cơn sóng xúc cảm choáng váng xuyên suốt người nàng. Victoria rên rỉ và đôi tay hắn xiết chặt một cách chiếm hữu quanh nàng, kéo nàng dựa vào cả chiều dài rắn chắc của hắn trong khi

lưỡi hấn bắt đầu một sự cảm dỗ chậm chạp, kêu gọi đến hoang dại và tay hấn ve vuốt cũng đầy chiếm hữu dọc hai bên thân nàng, vai nàng và sau lưng nàng.

Đến lúc cuối cùng hấn ngừng đầu lên, Victoria cảm thấy mù mịt, ngốt cả lên và sợ hãi mà chẳng hiểu vì sao.

“Nhìn ta này,” hấn thì thầm, đặt tay dưới cằm nàng và nâng nó lên. “Em đang run rẩy,” hấn nói khi đôi mắt xanh mở rộng của nàng ngược lên nhìn hấn. “Em sợ ta sao?”

Bất chấp tất cả những cảm xúc nguyên sơ đang run lên trong nàng, Victoria lắc đầu. Nàng không sợ hấn; nàng bỗng nhiên lại lo sợ cho chính mình một cách vô cớ. “Không,” nàng nói.

Một nụ cười thấp thoáng trên môi hấn. “Em sợ, nhưng em chẳng có lý do nào phải thế đâu.” Hấn áp bàn tay vào khuôn mặt nóng bỏng của nàng, chậm chậm đưa nó ra sau để vuốt thẳng mái tóc dày của nàng. “Ta sẽ chỉ làm đau em một lần thôi, và chỉ bởi vì đó là điều không tránh khỏi.”

“Cái gì - tại sao?”

Hàm hấn nghiêng chặt. “Có lẽ nó hoá ra là chả đau đâu. Phải thế không?”

“Cái gì cơ?” Victoria kêu lên với một chút hoảng loạn. “Tôi ước gì anh đừng nói năng khó hiểu thế khi tôi đã quá bối rối để mà nghĩ ra được chuyện gì.”

Đó là một trong những lúc hấn thay đổi tâm trạng nhanh như chớp, hấn cho qua vấn đề bằng một cái nhún vai lạnh lùng. “Không thành vấn đề,” hấn cộc cằn nói. “Ta không quan tâm chuyện nàng làm với Bainbridge. Đó là chuyện xảy ra trước.”

“Trước?” Victoria lặp lại, cất cao giọng lên vì thật chán là nàng không hiểu được. “Trước cái gì?”

“Trước ta,” hấn nói giọng cụt lủn. “Tuy nhiên, ta nghĩ nàng phải biết trước rằng ta sẽ không chịu được việc bị cấm sừng. Thế đã rõ chưa?”

Miệng Victoria há hốc ra. “Bị cấm sừng! Anh điên rồi. Cực kỳ điên.”

Đôi môi hấn cong lên gần như thành một nụ cười. “Chúng ta đã đồng ý về điểm này rồi.”

“Nếu anh cứ tiếp tục nói năng cạnh khoé mạ lỵ như vậy, tôi sẽ lên gác về phòng tôi cho yên chuyện đấy.”

Jason nhìn xuống đôi mắt xanh đang chứa đầy đồng tử của nàng và đau khổ kìm nén niềm thôi thúc đột ngột muốn lại ôm nàng vào tay và lại ngấu nghiêng môi nàng trong môi hấn. “Thôi được, chúng ta sẽ nói về cái gì đó trần tục hơn. Bà Craddock đang nấu món gì vậy?”

Victoria cảm thấy như cả thế giới, cùng với mọi người trên đó, đang quay theo một chiều, trong khi nàng luôn luôn quay chiều khác, choáng váng và mất phương hướng. “Bà Craddock ư?” nàng thốt lên ngơ ngác.

“Bà đầu bếp ấy. Thấy không, ta đã học được tên bà ấy rồi. Ta còn biết O'Malley là người chạy việc ưa thích của nàng.” Hấn toét miệng cười. “Nào, Bà Craddock đang nấu món gì cho bữa tối đấy?”

“Ngỗng,” Victoria nói, cố lấy lại thăng bằng. “như- như thế có được không?”

“Tuyệt vời. Chúng ta ăn tối ở nhà sao?”

“Tôi sẽ...,” nàng trả lời, không có vẻ gì là ràng buộc.

“Trong trường hợp đó, tất nhiên, ta cũng thế.”

Hấn đang đóng vai một người chồng rồi đây, nàng choáng váng nhận ra. “Tôi sẽ thông báo cho bà Craddock vậy,” nàng nói và quay đi trong trạng thái bối rối. Jason nói hấn mê nàng. Hấn muốn cưới nàng. Thật không thể nào. Nếu bác Charles chết, nàng sẽ phải lấy hấn. Nếu nàng lấy hấn bây giờ, có lẽ bác Charles sẽ tìm thấy ý chí để sống. Và con cái – Jason muốn có con. Nàng cũng muốn, muốn rất nhiều. Nàng muốn có cái gì đó để yêu. Có lẽ họ có thể hạnh phúc cùng nhau; có những lúc Jason có thể dễ thương và hấp dẫn, những lúc mà nụ cười của hấn làm nàng cảm thấy cũng muốn cười. Hấn đã nói hấn sẽ không làm nàng đau... Nàng đã đi được nửa đường ngang qua căn phòng thì giọng nói bình thản của Jason làm nàng đứng lại.

“Victoria—”

Victoria tự động quay về phía hắn.

“Ta nghĩ nàng đã quyết định về hôn nhân của chúng ta rồi. Nếu đúng vậy, chúng ta phải gặp Charles sau bữa tối và báo ông ấy là chúng ta đang định ngày hôn lễ. Ông ấy sẽ thích điều đó, và chúng ta báo cho ông ấy càng sớm càng tốt.”

Jason đang vô cùng muốn biết liệu nàng có định lấy hắn không, nàng nhận ra. Nàng nhìn qua căn phòng vào người đàn ông đẹp, mạnh mẽ, sôi nổi ấy—và khoảnh khắc ấy dường như đứng lại. Tại sao nàng lại nghĩ hắn đang căng thẳng khi chờ nghe câu trả lời của nàng? Tại sao hắn phải xin nàng lấy hắn như thể đó là một lời đề nghị làm ăn vậy?

“Tôi—” Victoria tuyệt vọng bắt đầu, trong khi lời cầu hôn trang trọng, ngọt ngào của Andrew bỗng nhiên vang vọng trong tâm trí. “Hãy nói em sẽ lấy anh, Victoria. Anh yêu em. Anh sẽ luôn luôn yêu em...”

Cầm nàng hất lên nổi loạn và giận dữ. Ít ra thì Jason Fielding cũng không nói lời đầu môi chót lưỡi về tình yêu mà hắn không cảm thấy. Tuy nhiên, hắn cũng không cầu hôn nàng với một kiểu phô diễn yêu đương lãng mạn nào, vì thế nàng chấp nhận đề nghị của hắn cũng với một cách vô cảm như khi nó được đưa ra. Nàng nhìn Jason và gật đầu cứng rắn. “Chúng ta sẽ báo cho ông ấy sau bữa tối.”

Victoria có thể thề rằng vẻ căng thẳng dường như đã rời bỏ khuôn mặt và cả con người Jason.

Về mặt kỹ thuật mà nói thì đó là buổi tối đính hôn của nàng, và Victoria quyết định nhân dịp này để định ra một hình mẫu tương lai tốt hơn cho họ. Vào cái buổi sáng hôm đầu sùng, Jason đã nói hắn thích tiếng cười của nàng. Nếu, giống như nàng nghi ngờ, bên trong hắn cô độc và trống trải như nàng thường cảm thấy, thì có lẽ họ có thể làm cho cuộc đời của nhau sáng sủa hơn. Nàng đứng trên đôi chân trần trước tủ áo mở rộng, xem xét những chiếc áo dạ hội đẹp nhất của nàng, cố gắng quyết định mặc cái gì cho cái dịp hội hè trở trêu này. Cuối cùng nàng chọn một chiếc váy sa màu nước biển với lớp váy ngoài điểm hoa văn vàng lấp lánh và một chiếc vòng cổ bằng ngọc xanh biển nạm vàng mà Jason đã tặng nàng cái đêm nàng ra mắt. Ruth chải tóc nàng cho đến khi nó bóng lên, rồi rẽ ngôi giữa và để cho nó đổ xuống thành những làn sóng óng ả ôm lấy khuôn mặt nàng và xoả tràn xuống hai vai và lưng nàng. Khi Victoria đã hài lòng với vẻ ngoài của mình, nàng rời phòng mình đi xuống phòng khách. Jason rõ ràng là cũng tuân theo cùng một niềm thôi thúc đó, vì thân hình cao ráo của hắn đang đóng bộ một cách trịnh trọng trong bộ đồ nhung màu rượu đỏ vừa vặn không chệch vào đâu được và chiếc áo chên thêu kim tuyến cùng những chiếc ghim hồng ngọc lấp lánh trên ngực áo hắn.

Hắn đang rót sâm panh vào ly khi hắn ngẩng lên và nhìn thấy nàng, và đôi mắt táo tợn của hắn lướt khắp người nàng với vẻ ngưỡng mộ không dấu điểm của đàn ông. Niềm tự hào của một chủ nhân ông thật rõ ràng trong ánh mắt sở hữu của hắn khiến lòng dạ Victoria cuộn cả lên khi nàng nhìn thấy nó. Hắn chưa bao giờ nhìn nàng như thế trước đây – như thế nàng là một miếng ngon hắn sắp đặt để ngấu nghiến khi nổi hứng.

“Nàng có cái khả năng làm người ta rối trí nhất đó là mới trông như một đứa trẻ đáng yêu một phút trước, ngay phút sau đã là một phụ nữ quyến rũ không thể tin được rồi,” hắn nói.

“Cảm ơn,” Victoria nghi ngại nói, “Tôi hiểu.”

“Ta định nói câu đó như một lời khen,” hắn cam đoan với nàng, mỉm cười thật nhẹ. “Ta không vụng về quá với những lời khen để đến nỗi nàng không thể nhận ra. Ta sẽ cẩn thận hơn sau này.”

Cầm động vì cái chủ ý nhỏ là hắn định cố thay đổi cho vừa lòng nàng, Victoria ngấm nhìn khi hắn khéo léo rút thứ chất lỏng sủi tăm vào hai chiếc ly. Hắn đưa cho nàng một cái và nàng dợm quay sang ghế ngồi, nhưng hắn đặt một bàn tay lên cánh tay trần của nàng để ngăn nàng và kéo nàng lùi lại. Hắn mở một chiếc hộp trang sức bằng nhung nằm cạnh chiếc ly của hắn bằng tay kia và lấy ra một chuỗi ba vòng trân châu lớn nhất, lộng lẫy nhất mà Victoria từng thấy. Không nói một lời, hắn quay nàng về phía tấm gương phía trên chiếc bàn bên cạnh và đẩy mái tóc dài của nàng sang một bên. Những ngón tay của hắn gợi nên những rung động nhẹ dọc xương sống nàng khi hắn gỡ chiếc vòng cổ ngọc xanh ra và đeo chuỗi trân châu to nặng quanh chiếc cổ mảnh mai của nàng.

Trong gương, Victoria ngấm nhìn nét mặt không để lộ điều gì của hắn khi hắn cài chiếc móc kim cương sau gáy nàng, rồi ngược mắt nhìn nàng, ngấm chuỗi trân châu trên cổ nàng. “Cảm ơn,” nàng bắt đầu rụt rè nói và quay lại, “J___”

“Ta thích được cảm ơn bằng một nụ hôn,” Jason kiên nhẫn cho biết.

Victoria nghiêng người lên trên đầu ngón chân và ngoan ngoãn nhưng cũng ngượng ngập đặt một nụ hôn lên bên má cạo nhẵn trơn tru, tươi mát của hắn. Có điều gì đó trong cách hắn tặng ngọc châu cho nàng và đòi trả bằng một nụ hôn làm nàng phiền lòng lắm, - như thể là hắn đang bán mua ân huệ của nàng, bắt đầu bằng một nụ hôn đổi lấy một chiếc vòng cổ. Nhận thức đó được khẳng định thêm một cách đáng sợ khi hắn nói về nụ hôn của nàng: “Nụ hôn như thế là không nhiều lắm để đem đổi lấy một chiếc vòng cổ đẹp đến thế,” và chiếm lấy môi nàng đột ngột đầy đòi hỏi.

Khi hắn buông nàng ra, hắn cười giễu cợt với đôi mắt xanh sợ hãi của nàng. “Không thích ngọc trai sao, Victoria?”

“Ồ, có mà - thật đấy!” Victoria lo lắng nói, giận bản thân mình vì không thể kiểm soát được nỗi sợ hãi kỳ lạ, ngốc nghếch của nàng. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những hạt ngọc nào đẹp như thế trước đây. Thậm chí của Phu nhân Wilhelm cũng không lớn đến thế. Những hạt ngọc này thích hợp ột nữ hoàng.”

“Chúng thuộc về một công chúa người Nga một thế kỷ trước,” hắn nói, và Victoria cảm thấy rung động một cách kỳ khôi vì hắn rõ ràng đã nghĩ nàng xứng đáng với một chuỗi vòng cổ vô giá như vậy.

Sau bữa tối, họ lên gác để gặp Charles. Niềm vui sướng của ông khi họ lặng lẽ thông báo quyết định của họ tiến hành kế hoạch kết hôn làm ông trẻ ra hàng mấy tuổi, và khi Jason choàng tay qua vai Victoria đầy yêu thương, người bệnh liệt giường ấy thực sự đã cười vì vui sướng. Trông ông quá hạnh phúc, quá tin tưởng rằng họ đang làm điều đúng đắn đến nỗi Victoria gần như cũng tin là họ đúng.

“Định khi nào thì sẽ là đám cưới?” Charles bỗng nhiên hỏi.

“Một tuần nữa,” Jason nói khiến Victoria nhìn hắn ngạc nhiên.

“Tuyệt vời, tuyệt vời!” Charles kêu lên, nhìn họ đầy sung sướng. “Ta định sẽ đủ khỏe vào lúc đó để tự mình tham dự.”

Victoria bắt đầu phản đối, nhưng bàn tay Jason xiết chặt trên cánh tay nàng, ngăn không cho nàng tranh cãi.

“Và con có cái gì kia, con yêu?” Charles hỏi, nhìn vào chuỗi vòng trên cổ nàng.

Tay nàng tự động đưa lên chỗ ông nhìn. “Jason tặng nó cho con tối nay, để đánh dấu vụ mua...ờ, đính ước của chúng con,” nàng giải thích.

Khi cuộc chuyện trò với Charles kết thúc, Victoria lấy cớ mệt mỏi và Jason đưa nàng về tận cửa phòng ngủ của nàng. “Điều gì đó làm em phiền lòng,” hắn bình thản nói. “Gì vậy?”

“Trong mọi việc, tôi cảm thấy thật khổn khổ khi kết hôn trước khi thời kỳ để tang cho cha mẹ tôi kết thúc. Tôi cảm thấy tội lỗi mỗi khi tôi đến vũ hội. Tôi đã phải thoái thác trả lời câu hỏi cha mẹ tôi qua đời khi nào để người ta không nhận ra tôi là một đứa con gái bất kính đến thế nào.”

“Em đã làm những gì em phải làm, và cha mẹ em sẽ hiểu điều đó. Bằng cách kết hôn với ta ngay lập tức, em sẽ cho Charles một lý do để sống. Em thấy ông ấy trông khỏe hơn biết bao nhiêu khi chúng ta cho ông ấy biết chúng ta đã sắp xếp ngày hôn lễ. Hơn nữa, quyết định rút ngắn thời gian để tang của em là do ta, không phải em, và thế nên em không có lựa chọn nào trong chuyện này. Nếu em phải trách cứ ai thì hãy trách cứ ta đi.”

Suy nghĩ một cách hợp lý, Victoria biết hắn đúng, và nàng thay đổi đề tài. “Nói cho tôi biết,” nàng nói, nụ cười của nàng có vẻ cạo buộc, “vì giờ tôi vừa mới khám phá ra là chúng ta quyết định kết hôn trong vòng một tuần nữa, anh có thể nói tôi nghe chúng ta sẽ kết hôn ở đâu không?”

“Touché ,” hắn cười. “Hay lắm; chúng ta đã quyết định là sẽ kết hôn ở đây.”

Victoria lắc đầu dứt khoát. “Làm ơn mà, Jason, chúng ta không thể kết hôn trong nhà thờ được sao- ngôi nhà thờ nhỏ ở gần Wakefield ấy? Chúng ta có thể chờ thêm một chút cho đến khi Charles có thể đi được.” Hốt hoảng, nàng nhìn cái vẻ kinh sợ lạnh lùng loé lên trong đôi mắt hắn khi nàng nhắc đến nhà thờ, nhưng

sau một phút do dự, hắn gật đầu ưng thuận. “Nếu một đám cưới trong nhà thờ là điều em muốn, chúng ta sẽ tổ chức ở đây tại London trong một nhà thờ đủ lớn để chứa hết tất cả khách khứa.”

“Làm ơn, không,—” Victoria kêu lên, bất giác đặt tay lên tay áo hắn. “Tôi ở quá xa nước Mỹ, Đức ông à. Nhà thờ gần Wakefield sẽ tốt hơn – nó gợi cho tôi nhớ đến quê nhà, và kể từ khi tôi là một cô bé, tôi đã mơ ước được cưới trong một nhà thờ thôn quê nhỏ—” Nàng đã mơ ước được cưới trong một nhà thờ thôn quê nhỏ với Andrew, Victoria muộn mòng nhận ra, và nàng ước chi nàng đã không bao giờ nghĩ tới nhà thờ.

“Ta muốn đám cưới của chúng ta diễn ra ở London, trước mặt thiên hạ,” Jason nói tuyệt đối dứt khoát. “Tuy nhiên, chúng ta sẽ thoả hiệp,” hắn đề nghị. “Chúng ta sẽ kết hôn trong nhà thờ ở đây, và sau đó chúng ta sẽ về Wakefield tổ chức một buổi lễ nhỏ.”

Bàn tay của Victoria trượt khỏi tay áo hắn. “Quên chuyện tôi nói về nhà thờ đi. Hãy mời mọi người đến nhà này. Sẽ là chuyện báng bổ khi chúng ta vào nhà thờ để ghi dấu điều chẳng là gì khác ngoài một thoả thuận công việc.” Với chút cố gắng hài hước vô vọng, nàng nói thêm, “Trong khi chúng ta thề nguyện yêu thương và tôn trọng lẫn nhau, tôi sẽ chờ một tia sét giáng xuống.”

“Chúng ta sẽ kết hôn trong nhà thờ,” Jason cộc cằn nói, cắt ngang bài công kích của nàng. “Và nếu như sét giáng xuống, ta sẽ chịu phí tổn xây một mái nhà mới.”

29. Chương 20 Part 1

Chương 20

“Xin chào, con yêu,” Charles vui vẻ nói, vỗ lên mép giường bên cạnh ông. “Đến ngồi xuống đây nào. Cuộc viếng thăm tối hôm qua của con và Jason đã phục hồi sức khoẻ của ta quá mức có thể tin được. Bây giờ thì nói thêm cho ta nghe về kế hoạch đám cưới đi.”

Victoria ngồi xuống bên cạnh ông. “Thực sự là, mọi thứ rối tung rối mù lên, bác Charles ạ. Northrup vừa bảo con là Jason đã gói ghém mọi thứ đồ đạc khỏi phòng làm việc của anh ấy sáng nay và đã chuyển về Wakefield lại rồi.”

“Ta biết,” Charles mỉm cười nói. “Nó đã đến gặp ta trước khi đi và bảo ta rằng nó quyết định làm điều đó ‘vì thể diện.’ Nó càng ở bên cạnh con ít bao nhiêu, cơ hội cho những chuyện đồn đại ngồi lê đôi mách càng ít bấy nhiêu.”

“À và đó là lý do tại sao anh ấy ra đi,” Victoria nói, vẻ lo lắng trên mặt nàng đã tan biến.

Một nụ cười làm rung cả đôi vai Charles khi ông gật đầu. “Con ta à, ta nghĩ đây là lần đầu tiên trong đời Jason nhượng bộ trước phép tắc! Nó thấy phiền bức khi làm thế, nhưng dù sao thì nó cũng đã làm. Con có ảnh hưởng hiển nhiên là tốt đối với nó,” Charles vui sướng kết thúc. “Có lẽ tiếp theo con có thể dạy nó thói chế nhạo phép tắc đi.”

Victoria mỉm cười lại với ông, thư thái và bỗng nhiên rất hạnh phúc. “Con e là con không biết gì về việc sắp đặt lễ cưới cả,” nàng thừa nhận, “trừ chuyện nó sẽ diễn ra ở một nhà thờ lớn ở đây, tại London.”

“Jason đang lo mọi chuyện. Nó mang theo viên thư ký về Wakefield, cùng với gia nhân chính từ đây về, để họ có thể lo việc chuẩn bị. Sau lễ cưới, một bữa tiệc kỷ niệm đám cưới sẽ được tổ chức ở Wakefield cho bạn bè thân thiết của con và một số dân làng. Ta tin là danh sách khách mời và thiệp mời đang được chuẩn bị. Vì thế con chả có gì phải làm trừ chuyện cứ ở lại đây và vui vẻ đón nhận nổi ngạc nhiên của mọi người khi họ nhận ra con sẽ thực sự và xứng đáng là Nữ công tước tiếp theo của Atherton.”

Victoria bỏ qua điều đó và ngập ngừng gợi lại một điều quan trọng hơn nhiều đối với nàng. “Vào cái đêm bác ốm, bác nói gì đó về mẹ con và bác - điều gì đó bác định kể cho con nghe.”

Charles quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, và Victoria nói nhanh, “Bác không cần nói nếu nói về điều đó làm bác phiền lòng.”

“Không phải thế đâu,” ông nói, chậm chạp quay nhìn lại vào khuôn mặt nàng. “Ta biết con thấu hiểu và nhạy cảm, nhưng con vẫn còn rất trẻ. Con yêu quý cha con, có lẽ cũng nhiều như con yêu mẹ. Một khi ta đã kể cho con nghe những điều ta cần kể, có khi con sẽ bắt đầu nghĩ về ta như một kẻ chen vào cuộc hôn nhân của họ, mặc dầu ta thề với con ta không hề liên lạc với mẹ con kể từ ngày bà cưới cha con. Victoria,” ông đau khổ giải thích, “Ta đang cố nói với con rằng ta không muốn con coi khinh ta, và ta sợ con có thể thế khi con nghe câu chuyện.”

Victoria cầm lấy bàn tay của ông trong tay nàng và nói thật dịu dàng, “Làm sao con có thể coi khinh một người có cảm nhận tinh tế để yêu mẹ con được chứ?”

Ông nhìn xuống bàn tay nàng và giọng ông nghẹn ngào vì cảm xúc. “Con thừa hưởng cả trái tim của mẹ con, con biết điều đó không?” Khi Victoria im lặng, ánh mắt ông lại quay ra ngoài cửa sổ và ông bắt đầu kể câu chuyện về mối liên quan của ông với Katherine. Ông không nhìn Victoria cho đến khi ông kết thúc, và ông không thấy vẻ trách cứ nào trong đôi mắt nàng, chỉ có niềm xót thương và lòng trắc ẩn. “Nên con thấy đấy,” ông kết thúc, “Ta đã yêu nàng bằng tất cả trái tim. Ta yêu nàng và rồi ta gạt bỏ nàng khỏi cuộc đời ta trong khi nàng là điều duy nhất đáng để cho ta sống.”

“Bà cố của con đã buộc bác làm điều đó,” Victoria nói, đôi mắt nàng thật dữ dội.

“Họ có hạnh phúc không – cha mẹ con ấy? Ta luôn luôn thắc mắc không biết họ đã có một cuộc hôn nhân như thế nào, nhưng ta sợ không dám hỏi.”

Victoria nhớ lại cái cảnh hãi hùng nàng chứng kiến đã nhiều mùa Giáng sinh trước đây giữa cha mẹ nàng, nhưng điều đó chẳng còn là gì so với mười tám năm trăn trở và quan tâm họ dành cho nhau. “Vâng, họ hạnh phúc. Cuộc hôn nhân của cha mẹ con chẳng giống chút nào so với các cuộc hôn nhân của thiên hạ.”

Nàng nói đến “một cuộc hôn nhân của thiên hạ” với cái vẻ ác cảm đến nỗi Charles mỉm cười tò mò. “Con có ý gì khi nói một cuộc hôn nhân của thiên hạ?”

“Cái kiểu hôn nhân hầu như mọi người ở London có - trừ Robert và Caroline Collingwood cùng vài người khác. Cái kiểu hôn nhân mà cặp vợ chồng ít khi ở bên nhau, và khi họ tình cờ gặp nhau trong một sự kiện nào đó, họ cư xử như là những người lạ lịch sự, có học. Các quý ông luôn luôn đi ra ngoài vui thú với những niềm vui của họ, các quý bà có nếp của mình. Ít ra thì cha mẹ con sống cùng nhau trong một tổ ấm thực sự và chúng con là một gia đình thực sự.”

“Ta hiểu là con muốn có một cuộc hôn nhân kiểu xưa với một gia đình kiểu xưa,” ông trêu nàng, trông ông thật hài lòng với ý tưởng đó.

“Con không nghĩ là Jason muốn một cuộc hôn nhân như thế.” Nàng không thể đành lòng nói cho Charles biết rằng lời đề nghị thực sự của Jason là để nàng sinh cho hắn một đứa con trai và rồi sẽ ra đi. Nàng tự an ủi mình bằng điều nàng biết, rằng mặc dù Jason đề nghị như thế, hắn có vẻ như thích nàng ở lại cùng hắn ở nước Anh.

“Ta rất nghi ngờ chuyện Jason biết nó muốn gì ngay bây giờ,” Charles nghiêm trang nói. “Nó cần con, con yêu. Nó cần hơi ấm và tâm hồn con. Nó sẽ không thừa nhận điều đó, ngay cả đối với chính lòng nó cũng chưa – và khi cuối cùng nó thừa nhận với chính mình, nó sẽ không thích điều đó đâu, tin ta đi. Nó sẽ tranh đấu chống lại con,” Charles nhẹ nhàng cảnh báo. “Nhưng sớm muộn gì nó cũng sẽ mở rộng lòng mình với con, và khi nó làm thế, nó sẽ tìm thấy yên bình. Đối lại, nó sẽ làm cho con hạnh phúc hơn con có bao giờ từng mơ tưởng.”

Trông nàng quá đổi hồ nghi, quá đổi ngờ vực, đến nỗi nụ cười của Charles biến mất. “Hãy kiên nhẫn với nó, Victoria. Nếu nó không mạnh mẽ đến thế cả trong tâm hồn và trong thân thể nó, nó đã không bao giờ có thể sống sót được đến 30 tuổi. Nó có những vết sẹo, những vết sẹo rất sâu, nhưng con có sức mạnh chữa lành chúng.”

“Những vết sẹo như thế nào?”

Charles lắc đầu. “Sẽ tốt hơn cho cả hai đứa nếu tự Jason là người cuối cùng kể cho con nghe về cuộc đời nó, đặc biệt là về thời thơ ấu. Nếu nó không kể, lúc đó con có thể đến chỗ ta.”

Trong những ngày sau đó, Victoria có quá ít thì giờ để mà nghĩ về Jason hay bất kỳ cái gì khác. Nàng vừa mới rời phòng ngủ của Charles thì Madame Dumosse đã đến cùng với 4 cô thợ may. “Ngài Fielding đã chỉ thị cho tôi chuẩn bị váy cưới cho cô, mademoiselle (tiếng pháp: thưa cô),” bà ta nói và thẳng bước đến chỗ Victoria. “Ông ấy nói nó phải thật sang, thật lộng lẫy. Thật riêng biệt. Xứng với một nữ hoàng. Không đàng ten.”

Kẹt vào đầu đó giữa bức bối và buồn cười vì sự độc đoán của Jason, Victoria liếc nhìn bà. “Ông ta có tình cờ chọn luôn màu nữa không?”

“Xanh.”

“Xanh?” Victoria kêu lên, chuẩn bị tiến hành một trận chiến vũ trang vì màu trắng.

Madame gật đầu, ngón tay bà ta ấn lên đôi môi với vẻ đầy suy nghĩ, tay kia bà ta gõ nhịp trên hông. “Vàng, xanh. Xanh lơ. Ông ấy nói cô lộng lẫy trong màu đó – “một nữ thần tóc đỏ,” ông ấy nói thế.”

Victoria đột ngột quyết định xanh lơ thực là một màu đáng yêu để mà mặc trong lễ cưới.

“Ngài Fielding có gu thẩm mỹ tuyệt vời,” Madame tiếp tục, đôi chân mày mỏng dính của bà ta nhướng cao trên đôi mắt sáng cảnh giác. “Cô đồng ý chứ?”

“Nhất định rồi,” Victoria nói, bật cười, và nàng đầu hàng trước sự chăm sóc thành thạo của các cô thợ may.

Bốn giờ sau đó, khi Madame cuối cùng cũng giải phóng nàng và vẫy tay cho các cô thợ của mình quay về cửa hiệu, Victoria được báo rằng Công nương Caroline Collingwood đang chờ nàng trong phòng khách vàng.

“Victoria,” bạn nàng kêu lên, gương mặt đẹp của cô đầy lo lắng khi cô đưa tay ra nắm lấy tay Victoria. “Ngài Fielding đến nhà chị sáng nay để báo bọn chị về đám cưới. Chị rất tự hào được làm phù dâu danh dự cho em, ngài Fielding đã bảo chị là em muốn thế, nhưng tất cả chuyện này thật đột ngột quá – Ý chị là cuộc hôn nhân của em ấy.”

Victoria dẫu niềm vui bất ngờ trước cái tin Jason đã chu đáo nhớ rằng nàng cần một người phù dâu và đã ghé lại gặp gia đình Collingwoods.

“Chị chả bao giờ ngờ là em sẽ phát triển một sự gắn kết dài lâu với Ngài Fielding như vậy,” Caroline tiếp tục, “và chị không thể không thắc mắc. Em thực mong muốn lấy ông ấy sao, phải không? Em không bị, ờ, ép buộc làm chuyện đó tí nào chứ?”

“Chỉ là duyên phận,” Victoria nói với một nụ cười, nàng ngồi thụp xuống ghế một cách mệt mỏi. Nàng nhìn thấy vẻ nhăn nhó của Caroline và vội vàng nói thêm, “Em không bị ép buộc. Đó là điều em muốn làm.”

Toàn bộ sắc mặt của Caroline bừng sáng lên vì nhẹ nhõm và hạnh phúc. “Chị vui lắm - chị đã hy vọng chuyện này sẽ xảy ra.” Trước vẻ mặt hoài nghi của Victoria, cô giải thích, “Trong mấy tuần vừa qua, chị đã hiểu ông ấy hơn, và chị khá là đồng tình với Robert, anh ấy đã bảo chị rằng những thứ mà người ta nghĩ về Ngài Fielding chỉ là kết quả của chuyện đồn thổi chỉ xuất phát từ một người phụ nữ hiểm độc, đầy thù hận. Chị không tin có ai lại tin tất cả những lời đồn đại nếu chính Ngài Fielding không tách biệt và ít cỏi mở đến vậy. Dĩ nhiên, người ta không đặc biệt thích những người tin những chuyện khủng khiếp về người ta, phải không? Vì thế có lẽ ông ấy không cảm thấy có một chút bồn phẫn nào để làm cho chúng ta hiểu ra. Và như Robert nói, Ngài Fielding là một người đàn ông kiêu hãnh, điều này làm cho ông ấy không thể nào mà khom lưng cúi đầu trước dư luận công chúng được, đặc biệt là khi nó bắt công đến thế!”

Victoria nén cười trước sự ủng hộ nhiệt tâm của bạn nàng đối với người đàn ông cô đã từng khiếp sợ và oán trách, nhưng đó chính là điểm đặc trưng của Caroline. Caroline từ chối nhìn nhận bất kỳ lỗi lầm nào trong những người mà cô yêu thích, và ngược lại cô không sẵn lòng thừa nhận có bất kỳ một phẩm chất bù lại nào trong những người mà cô ghét. Cái thói tật này trong tính cách của cô, tuy nhiên, lại làm cho cô trở thành người trung thành nhất trong những người bạn, và Victoria biết ơn cô sâu sắc vì tình bạn không thay đổi của cô. “Cảm ơn, Northrup,” nàng nói khi người quản gia mang khay trà đến.

“Chị không thể nghĩ ra tại sao lại có lúc chị thấy ông ấy đáng sợ như vậy,” Caroline nói trong khi Victoria rót trà. Hăng hái quá mức để bào chữa cho Jason khỏi những lời buộc tội của mình trước đây, cô tiếp tục nói, “Chị đã sai khi để cho trí tưởng tượng của mình bỏ chạy cùng với óc suy xét của chị như thế. Chị tin

rằng lý do chị nghĩ ông ấy đáng sợ là do ông ấy cao lớn như thế, tóc đen như thế, chị thật thật là ngớ ngẩn. Tại sao ư, em có biết ông ấy nói gì khi ông ấy rời nhà chị sáng nay không?” cô hỏi với giọng cực kỳ hài lòng.

“Không,” Victoria nói, cố nén một nụ cười khác vì lòng quyết tâm của Caroline nâng Jason từ ác quỷ thành thánh thần. “Anh ấy nói gì?”

“Ông ấy nói chị luôn luôn gọi cho ông ấy nhớ tới một con bướm bướm xinh đẹp.”

“Thật dễ thương,” Victoria chân thành tuyên bố.

“Ừm, đúng thế, nhưng chẳng dễ thương bằng cách ông ấy tả em.”

“Em ư? Làm sao mà lại có chuyện như thế trên đời này nhỉ?”

“Ý em là chuyện khen ngợi ấy à?” Khi Victoria gật đầu, Caroline nói, “Chị vừa mới nói xong là chị hạnh phúc biết nhường nào khi em kết hôn với một người Anh và ở lại đây, để chúng ta có thể mãi mãi là bạn bè thân thiết. Ngài Fielding cười và nói rằng chúng ta bổ khuyết cho nhau tuyệt vời, chị và em ấy, bởi vì chị luôn luôn gọi cho ông ấy nhớ tới một con bướm bướm xinh đẹp, còn em thì giống như một đoá hoa rừng khoe sắc ngay cả trong hoàn cảnh trở trêu và làm sáng bừng cuộc sống của mọi người. Thế không phải là ông ấy cực kỳ dễ thương sao?”

“Cực kỳ,” Victoria đồng ý, đột nhiên cảm thấy thật vui sướng.

“Chị nghĩ ông ấy yêu em nhiều hơn là ông ấy cho phép mình đấy,” Caroline chia sẻ. “Nói cho cùng thì ông ấy đã đấu súng vì em.”

Cho đến khi Caroline đi, Victoria đã bị thuyết phục một chút là Jason thực sự quan tâm đến nàng, một niềm tin làm cho nàng có thể khá vui sướng và lạc quan vào sáng hôm sau, khi một loạt người bắt đầu lũ lượt đến thăm để chúc nàng hạnh phúc sau khi họ biết được về đám cưới sắp đến của nàng.

Victoria đang tiếp đón một nhóm các quý cô đến thăm nàng cũng vì một lý do đó khi câu chuyện lãng mạn của họ trở thành đề tài bàn luận trong phòng khách màu xanh. Tiếng cười bỗng trở thành tiếng thì thầm lo lắng, do dự khi các cô nương trẻ trông thấy hình dáng ấn tượng một cách nguy hiểm của Hầu tước xứ Wakefield bất ngờ xuất hiện, đóng bộ trong chiếc áo đi ngựa màu đen và chiếc quần chèn đen bó sát khiến hắn trông vô cùng nam tính. Không ý thức được ảnh hưởng của mình lên những người phụ nữ nhạy cảm này, nhiều người trong đó đã từng ấp ủ giấc mơ bí mật tự mình tóm được hắn, Jason ban tặng cho họ một nụ cười sáng loá. “Xin chào, thưa quý cô,” hắn nói; rồi quay sang Victoria và nụ cười của hắn trở nên còn thân tình hơn nữa. “Có thể cho ta một phút được không?”

30. Chương 20 Part 2

Victoria từ tạ ngay lập tức và đi theo hắn vào phòng làm việc.

“Ta không giữ em khỏi bạn bè lâu đâu,” hắn hứa, thọc tay vào túi áo khoác của hắn. Không nói thêm một lời, hắn cầm lấy tay nàng trong tay hắn và đẩy vào ngón tay nàng một chiếc nhẫn nặng trĩu. Victoria nhìn chiếc nhẫn phủ đến tận khớp ngón tay nàng. Một hàng những viên sapphire lớn chen giữa hai hàng kim cương sáng chói ở hai bên. “Jason, đẹp quá,” nàng thở. “Đẹp, xứng sỡ, không tin nổi. Cảm—”

“Cảm ơn ta bằng một nụ hôn của em,” hắn nhẹ nhàng nhắc nàng, và khi Victoria kiễng ngón chân nghiêng mặt lên phía hắn, đôi môi hắn giam giữ môi nàng trong một nụ hôn dài, khát khao, trọn vẹn, một nụ hôn xoá sạch mọi suy nghĩ của nàng ra khỏi đầu và mọi kháng cự ra khỏi con người nàng. Run lên vì sự nồng nhiệt của hắn và sự đáp ứng vô vọng của cơ thể nàng với hắn, Victoria nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu ngọc pha khói xám của hắn, cố hiểu tại sao những nụ hôn của Jason luôn luôn có ảnh hưởng choáng váng này với nàng.

Ánh mắt hắn rơi xuống môi nàng. “Lần sau, em có nghĩ là em có thể thấy trái tim em nhắc em hôn ta chứ không đợi yêu cầu không nhỉ?” Một chút thất vọng mà Victoria nghĩ nàng nghe thấy trong giọng hắn làm trái tim nàng tan chảy. Hắn đã dâng bản thân hắn làm chồng nàng, đổi lại hắn yêu cầu thật ít - chỉ thế này thôi. Nhón chân lên, nàng trượt tay trên vòng ngực cứng rắn của hắn và đan lại phía sau gáy hắn, và nàng phủ lên đôi môi hắn bằng môi nàng. Nàng cảm thấy một cơn chấn động chạy dọc thân thể cao lớn của hắn

khi nàng ngậy thơ mơn man đôi môi nàng tới lui trên môi hắn, chậm chạp khám phá những đường cong ấm áp của môi hắn, khám phá mùi vị của hắn trong khi đôi môi hé mở của hắn bắt đầu chuyển động trên môi nàng trong một nụ hôn khuấy động đến hoang dại.

Nhưng trong cơn náo động dâng tràn của nụ hôn của họ và không nhận thức được cái áp lực cứng ngắc ép lên bụng nàng, Victoria để những ngón tay nàng đan vào trong mái tóc mềm sau gáy hắn trong khi tấm thân nàng tự động ép vừa khít vào thân thể hắn – và mọi thứ bỗng dưng thay đổi. Đôi tay của Jason ôm chặt lấy nàng với một sức mạnh kinh người, miệng hắn mở ra trên miệng nàng với niềm khát khao mãnh liệt. Hắn tách môi nàng ra, mơn trớn nàng bằng lưỡi hắn cho đến khi hắn khiến được nàng chạm chính lưỡi nàng vào môi hắn, và khi nàng làm thế, hắn hôn hển, kéo nàng vào sát hơn, thân thể hắn căng lên vì nhu cầu mãnh liệt.

Cuối cùng khi hắn ngừng đầu lên, hắn nhìn xuống nàng với vẻ tự trào kỳ lạ trên gương mặt như những nét khắc thô ráp của hắn. “Lẽ ra ta nên tặng nàng một chuỗi kim cương và ngọc bích vào đêm nọ, thay vì chỉ là ngọc trai,” hắn bình luận. “Nhưng đừng có hôn ta như thế nữa cho đến sau khi chúng ta cưới nhé.”

Victoria đã được mẹ nàng và Cô Flossie cảnh báo rằng một người đàn ông có thể bị sự nồng nhiệt của mình cuốn trôi đi, dẫn anh ta đến chuyện xử sự theo một cách thức không thể xác định, nhưng không phù hợp đối với những cô gái trẻ sai lầm mà cho phép anh ta đánh mất cái đầu anh ta đi. Nàng nhận ra theo bản năng rằng Jason đang nói với nàng rằng chính hắn đã suýt nữa đánh mất cái đầu hắn. Và nàng đủ nữ tính để cảm thấy một sự thoải mái nho nhỏ le lói bởi vì nụ hôn vụng về của nàng có thể ảnh hưởng đến thể với người đàn ông thạo đời này – và bởi vì Andrew đã chẳng bao giờ có vẻ bị nụ hôn của nàng tác động. Nhưng mà, nàng đã chẳng bao giờ hôn Andrew cái cách mà Jason thích nàng hôn hắn.

“Ta thấy là nàng đã hiểu ý ta,” hắn nhún nhó nói. “Cá nhân ta chưa bao giờ đánh giá cao sự trinh bạch. Có những điểm thuận lợi rõ ràng với việc lấy những phụ nữ đã biết cách làm hài lòng một người đàn ông....” Hắn chờ, quan sát nàng thật kỹ như thể mong đợi – hay hy vọng – một phản ứng nào đó từ nàng, nhưng Victoria chỉ nhìn đi chỗ khác, tinh thần nàng đang ủ rũ. Sự trinh bạch của nàng, hay người ta nói thế, lẽ ra phải là một món quà cao quý dành cho chồng nàng. Chắc chắn là nàng không thể dâng tặng chàng bất kỳ kinh nghiệm nào trong việc “làm hài lòng một người đàn ông,” cho dù điều đó đưa đến chuyện gì. “Tôi – tôi thật lòng xin lỗi vì làm anh thất vọng,” nàng nói, cảm thấy bối rối vì chủ đề này. “Mọi thứ ở Mỹ thật khác.”

Bất chấp sự căng thẳng tốt độ trong giọng nói của Jason, lời lẽ của hắn vẫn thật dịu dàng. “Em không cần xin lỗi hay trông đau khổ thế kia, Victoria. Đừng bao giờ sợ nói sự thật với ta. Cho dù sự thật có tệ thế nào, ta vẫn có thể chấp nhận nó và thậm chí còn ngưỡng mộ em vì đã có dũng khí để nói lên điều đó.” Hắn đưa tay lên vuốt ve má nàng. “Không thành vấn đề đâu,” hắn êm ái nói. Bỗng dưng, hắn trở nên nhanh nhẹn. “Cho ta biết em có thích chiếc nhẫn của em không, rồi chạy trở lại với bạn bè em.”

“Tôi thích nó,” nàng nói, cố bắt kịp những thay đổi tâm trạng như chong chóng không thể hiểu nổi của hắn. “Nó đẹp đến nỗi tôi thấy sợ làm mất nó.”

Jason nhún vai hoàn toàn dừng dưng. “Nếu em làm mất nó, ta sẽ mua cho em cái khác.”

Rồi hắn đi, và Victoria nhìn xuống chiếc nhẫn đính hôn của nàng, ước gì hắn đừng có dừng dưng đến thế về chuyện nó có thể mất đi. Nàng ước chiếc nhẫn quan trọng hơn với hắn, và không dễ thay thế như vậy. Nhưng mà, như một kỷ vật tình cảm của hắn, nó thật thích hợp một cách đáng buồn, vì nàng cũng không quan trọng gì đối với hắn và cũng dễ dàng thay thế.

Nó cần con, con yêu. Những lời của Charles trở lại để an ủi nàng và nàng mỉm cười, nhớ rằng ít ra thì khi nàng ở trong vòng tay hắn, Jason dường như cần nàng nhiều lắm. Cảm thấy ít nhiều được vững tâm, nàng quay trở lại phòng khách, nơi chiếc nhẫn của nàng ngay tức khắc được chú ý và tất cả các cô nương trẻ đều xuýt xoa vì nó.

Vào cái ngày trước đám cưới của nàng, gần 300 người đã đến thăm nàng để chúc nàng hạnh phúc. Những cỗ xe thanh lịch diễu ngược xuôi trên phố, cho những hành khách của chúng xuống và quay lại đúng 20 phút sau để đón họ lên, trong khi đó Victoria ngồi trong phòng khách, lắng nghe các bà mệnh phụ trung niên xinh đẹp khuyên răn về những nhiệm vụ khó khăn khi điều hành những ngôi nhà lớn và tiếp đãi khách khứa thật hào phóng mà giới quý tộc đòi hỏi phải làm. Những thiếu phụ trẻ hơn thì nói với nàng về những vấn đề

như tìm nữ gia sư thích hợp hay cách tốt nhất để tìm ra những người thầy chấp nhận được cho bọn trẻ. Và giữa tất cả những mớ hỗn độn vui vẻ ấy một cảm giác gần bó dễ chịu bắt đầu bén rễ trong Victoria. Cho đến bây giờ, nàng đã không có cơ hội để biết những người này rõ hơn một chút, hay để chuyện trò với họ về bất kỳ điều gì khác ngoài những chủ đề hời hợt nhất. Nàng đã có khuynh hướng nhìn nhận họ phần lớn là những người phụ nữ giàu có được nuông chiều, những người chẳng bao giờ nghĩ đến điều gì khác ngoài trừ váy áo, nữ trang và các trò tiêu khiển. Bây giờ nàng thấy họ trong một kiểu mẫu mẫu mực – và nàng thích họ nhiều hơn.

Trong mọi người nàng biết, chỉ có Jason là tránh xa, nhưng hẳn làm thế là để giữ thể diện, và Victoria phải biết ơn vì điều đó, cho dù đôi khi điều đó mang đến cho nàng cái cảm giác chẳng nhẹ nhàng gì rằng nàng đang kết hôn với một người xa lạ vắng mặt. Charles thường xuống nhà để làm vui lòng quý bà quý cô bằng câu chuyện của ông và tuyên bố rõ ràng rằng Victoria có được sự ủng hộ toàn tâm toàn ý của ông. Thời gian còn lại ông thường lãnh mặt, “để thu thập sức mạnh của mình” như ông bảo Victoria, để ông có thể có niềm vinh dự được dẫn nàng đi. Cả Victoria lẫn bác sỹ Worthing không thể thuyết phục ông bỏ quyết tâm làm điều đó. Jason thì chẳng bận lòng.

Ngày ngày trôi qua, Victoria thực sự yêu thích quãng thời gian nàng trải qua trong phòng khách với những người thăm viếng - trừ những dịp cái tên Jason được nhắc đến và nàng cảm thấy một nỗi e sợ ngấm ngấm quen thuộc trong bọn họ. Rõ ràng những người bạn mới và người quen của nàng ngưỡng mộ cái uy thế xã hội nàng sẽ vui hưởng khi làm vợ của một hầu tước giàu có không thể tưởng tượng nổi, nhưng Victoria có cái cảm giác khó chịu là một vài người vẫn còn dè dặt thực sự trước người chồng tương lai của nàng. Điều đó làm nàng phiền lòng bởi vì nàng đang dần thích những người này rất nhiều, và nàng muốn họ cũng thích cả Jason nữa. Thẳng hoặc, khi nàng chuyện phiếm với một vị khách, nàng nghe thấy đôi mẩu chuyện về Jason từ những chỗ khác trong phòng, nhưng câu chuyện luôn luôn dừng lại đột ngột khi Victoria quay lại chăm chú lắng nghe. Điều đó ngăn nàng khỏi phải bảo vệ hẩn, bởi vì nàng không biết phải bảo vệ hẩn chống lại điều gì.

Cái ngày trước hôm họ làm lễ cưới, những mẩu rời của trò chơi lắp ghép đó cuối cùng cũng vào vị trí, hình thành nên một bức tranh khủng khiếp suýt nữa thì làm Victoria choáng váng ngã lăn xuống sàn nhà. Khi phu nhân Clappeston, người khách cuối cùng của buổi chiều, chào tạm biệt, bà ta vỗ lên cánh tay Victoria đầy trù mến và nói, “Cô là một cô gái hiểu biết, cô gái yêu quý ạ. Và không giống như một vài kẻ giá áo ngọc nghề cứ lo lắng về sự an toàn của cô, ta hoàn toàn tin tưởng cô có thể đối phó tốt với Wakefield. Cô chẳng giống cô vợ đầu của ông ta chút nào. Theo quan điểm của ta, Công nương Melissa đáng bị mọi thứ mà bà ta nói ông ấy đã làm với bà ta, và còn hơn nữa kia. Bà ta chẳng là gì khác ngoài một con điếm!”

Xong câu đó, phu nhân Clappeston lướt ra khỏi phòng khách, để Victoria lại nhím chăm chăm vào Caroline. “Vợ đầu của ông ấy?” nàng thốt lên, cảm giác như thể nàng đang ở giữa một cơn ác mộng. “Jason trước đây đã kết hôn rồi ư? Tại sao - tại sao không ai nói với em cả thế?”

“Nhưng chị nghĩ là ít nhất em biết chuyện đó chứ,” Caroline kêu lên, lo lắng thanh minh ình. “Tự nhiên là chị nghĩ bác của em hoặc Ngài Fielding đã nói cho em biết rồi. Chắc chắn là em phải nghe thấy ít ra là một vài câu chuyện phiếm chứ?”

“Tất cả những gì em nghe thấy là vài mẩu chấp và rời rạc những câu chuyện mà cứ ngắt ngang luôn luôn ngay khi người ta thấy có mặt em.” Victoria đáp lại, tái nhợt ra vì giận dữ và bàng hoàng. “Em đã nghe cái tên Công nương Melissa được nhắc đến có liên hệ với Jason, nhưng không ai nói đến bà ấy như là vợ của anh ta cả. Người ta thường nói đến bà ấy với giọng bất bình đến nỗi em tưởng bà ấy có ... liên hệ ... với Jason, chị biết đấy,” nàng kết thúc một cách rụt rè, “như kiểu Cô Sybil hay-ai-đó đã có liên hệ với anh ấy cho đến bây giờ.”

“Đã có liên hệ?” Caroline lặp lại ngạc nhiên trước cách dùng thì quá khứ, “đã”, của Victoria. Cô im bật ngay tức khắc, và nhìn xuống, rõ là trở nên ham thích mẫu hoa văn trên chiếc sofa lụa màu xanh.

“Tự nhiên là thế, vì bây giờ chúng em chuẩn bị kết hôn, Jason sẽ không – hay anh ấy vẫn sẽ...?” nàng hỏi.

“Chị không biết ông ấy sẽ làm gì,” Caroline đau khổ nói. “Một vài người đàn ông, ví dụ như Robert, thật sự là bỏ hết nhân tình của họ khi họ kết hôn, nhưng vài người khác lại không.”

Victoria chà xát hai bên thái dương bằng những ngón tay nàng, tâm trí nàng đang hỗn loạn nên nàng bị

câu chuyện về các cô tình nhân làm cho xao lãng. “Đôi khi, nước Anh thật lạ lùng đối với em. Ở nhà, các ông chồng không bỏ thời gian và tình cảm cho ai khác ngoài vợ họ. Chỉ ít là em chưa bao giờ nghe thấy điều đó. Tuy vậy ở đây em có nghe những nhận định làm em nghĩ rằng người ta chấp nhận cho những quý ông giàu có đã kết hôn đi lại với - với những người phụ nữ không phải là vợ họ.”

Caroline hưởng câu chuyện về cái chủ đề cấp thiết hơn. “Chuyện ngài Fielding đã kết hôn trước đây có quan trọng lắm đối với em không?”

“Dĩ nhiên là có. Ít nhất em nghĩ là có. Em không biết nữa. Chuyện đáng phiền nhất ngay bây giờ là không ai trong gia đình nói với em về điều đó.” Nàng đứng dậy đột ngột đến nỗi Caroline nhảy nhồm lên. “Nếu chị cho phép, em muốn đi lên gác và nói chuyện với Bác Charles của em.”

Người hầu cận của bác Charles đưa ngón tay lên môi khi Victoria gõ cửa phòng ông, anh ta báo cho nàng hay công tước vừa mới thiếp đi. Quá buồn bực để có thể chờ ông tỉnh giấc để có câu trả lời cho những câu hỏi của nàng, Victoria đi xuống đại sảnh đến phòng Cô Flossie. Trong mấy tuần vừa rồi, Cô Flossie thực sự đã bỏ nghĩa vụ làm người giám hộ Victoria cho Caroline Collingwood. Kết quả là Victoria hiếm khi gặp người phụ nữ tóc vàng bé nhỏ đáng yêu đó ngoài những dịp thăng hoặc gặp tại bữa ăn.

Victoria gõ cửa phòng bà, và khi Cô Flossie vui vẻ mời nàng vào phòng, nàng bước vào căn phòng khách nhỏ dễ thương nói liền với phòng ngủ của cô Flossie.

“Victoria, cháu yêu, cháu trông rạng rỡ như một cô dâu!” Cô Flossie nói với nụ cười tươi, lơ đãng và như thường lệ không mấy sắc sảo, vì thực sự thì Victoria đang tái xám như chết và rõ ràng là quá căng thẳng.

“Cô Flossie,” Victoria nói, vào thẳng câu chuyện, “Cháu vừa mới từ phòng bác Charles ra, nhưng ông đang ngủ. Cô là người duy nhất cháu có thể dựa vào. Đó là về Jason. Có điều gì đó sai trái tệ hại.”

“Lạy trời!” Cô Flossie kêu lên, dẹp món đồ khâu của bà sang một bên. “Cháu nói cái gì thế?”

“Cháu vừa mới khám phá ra anh ấy đã kết hôn trước đây!” Victoria bật ra.

Cô Flossie nghiêng đầu sang một bên, y hệt một con búp bê già bằng sứ đội chiếc nón nhỏ bằng đăng ten trắng. “Than ôi, ta tưởng Charles đã kể cháu nghe rồi – hay tự Wakefield đã kể. Thôi được, bất kỳ chuyện gì thì Jason cũng đã kết hôn trước đây, cháu yêu. Vậy giờ thì cháu biết rồi đó.” Giải quyết xong chuyện đó, cô Flossie mỉm cười và lại nhặt món đồ khâu của cô lên.

“Nhưng cháu không biết gì cả. Phu nhân Clappeston nói điều kỳ khôi nhất – bà ấy nói vợ của Jason đáng bị tất cả những gì anh ấy làm với chị ấy. Anh ấy đã làm gì vậy?”

“Làm?” Cô Flossie nhắc lại, mắt chớp chớp. “Sao chứ, ta chẳng biết chắc điều gì cả. Phu nhân Clappeston thật là ngốc nghếch khi nói cậu ấy làm bất cứ điều gì, vì bà ta cũng chẳng biết luôn, trừ khi bà ta kết hôn với cậu ấy, chuyện mà ta có thể nói chắc với cháu là không có. Đây, như thế đã làm cháu ổn hơn chưa?”

“Không!” Victoria bật kêu với một chút điên cuồng. “Chuyện cháu muốn biết là tại sao Phu nhân Clappeston tin anh ấy đã làm những chuyện tồi tệ với vợ anh ấy. Bà ấy chắc hẳn phải có lý do để nghĩ thế, và trừ phi cháu bỏ qua suy đoán của cháu, nhiều người cũng nghĩ như bà ấy.”

“Có thể,” Cô Flossie đồng ý. “Cháu thấy đấy, người vợ mất nết của Jason, cầu mong cô ta được yên nghỉ – mặc dù ta không biết làm sao cô ta có thể yên nghỉ được, khi người ta xét chuyện cô ta đã cư xử xấu xa thế nào hồi cô ta còn sống – cô ta la lối lên với mọi người là Wakefield đã đối xử tồi tệ với cô ta. Vài người rõ ràng là tin cô ta, nhưng chính chuyện cậu ấy không giết cô ta chứng minh cậu ấy là người có sức kiềm chế đáng ngưỡng mộ. Nếu ta mà có chồng, mà dĩ nhiên là ta không có nhé, và ta làm những chuyện mà Melissa làm, mà dĩ nhiên là ta chẳng bao giờ làm đấy, chồng ta thế nào cũng đánh ta. Vì thế nếu Wakefield đánh Melissa, mà ta không biết chắc là cậu ấy có làm không, cậu ấy có lý do còn hơn là chính đáng để làm thế. Cháu có thể tin lời ta về chuyện đó.”

Victoria nghĩ đến những lúc nàng thấy Jason giận dữ, lúc cơn phẫn nộ kìm nén lộ ra trong mắt hằn và sức mạnh huỷ diệt khủng khiếp đôi khi nàng thoáng nhận ra dưới vẻ bề ngoài thanh lịch của hắn. Một bức tranh thoáng qua tâm trí hoảng loạn của nàng – hình ảnh một phụ nữ gào thét khi hắn đánh cô ta vì một sự vi phạm quy tắc riêng của hắn thật nhỏ nhặt nào đó. “Điều gì,” nàng thì thào khản đặc, “Melissa đã làm điều gì vậy?”

“Ồ, không có cách nào tốt đẹp để nói về điều đó cả. Sự thật là cô ta bị bắt gặp đi cùng những người đàn ông khác.”

Victoria rùng mình. Hầu như mọi phụ nữ hợp thời ở London đều bị nhìn thấy đi cùng những người đàn ông khác. Đó là một lối sống mà những quý bà đã kết hôn có bồ trẻ của họ. “Và anh ấy đánh chị ta vì điều đó ư?” nàng thì thào yếu ớt.

“Chúng ta không biết cậu ấy đánh hay không,” Cô Flossie chỉ ra một cách chuẩn xác. “Thực sự ta nghi ngờ điều đó. Ta từng nghe một quý ông chỉ trích Jason – sau lưng cậu ấy, dĩ nhiên, vì không ai đủ can đảm mà chỉ trích thẳng vào mặt cậu ấy – ông ta chỉ trích Jason vì đã làm ngơ hành vi của Melissa.”

31. Chương 20 Part 3

Một ý nghĩ bất chợt đến trong tâm trí đang quay cuồng của Victoria. “Chính xác thì quý ông đó đã nói gì ạ?” nàng cẩn trọng hỏi. “Chính xác ấy,” nàng nhấn mạnh.

“Chính xác ư?Ồ, vì cháu đã khẳng khái như thế, ông ta nói - nếu ta nhớ chính xác—‘Wakefield đang bị cấm sừng trước mặt toàn thể dân London và chết tiệt là ông ta biết rõ điều đó, vậy mà ông ta cứ làm ngơ và mang cặp sừng ấy. Ông ta đang tạo ra một tấm gương xấu cho các bà vợ của chúng ta nhìn vào. Nếu anh hỏi tôi, ông ta nên nhốt con mụ đi thoả đó vào cái xó ở Scotland của ông ta và ném chìa khoá đi.’ ”

Victoria yếu ớt tựa đầu ra sau ghế, và nàng nhắm mắt trong những cảm xúc pha lẫn giữa xót xa và nhẹ nhõm. “Bị cấm sừng,” nàng thì thầm. “Chuyện là thế đấy...” Nàng nghĩ đến chuyện Jason kiêu hãnh biết nhường nào, và niềm kiêu hãnh của chàng đã bị vò xé tới tởm biết bao nhiêu vì sự bội bạc công khai của vợ chàng.

“Nào, vậy thì, cháu còn chuyện gì muốn biết không?” Cô Flossie nói.

“Có ạ,” Victoria nói với vẻ ngượng ngập rõ ràng.

Về căng thẳng trong giọng nói của nàng làm cho Cô Flossie mào đầu một cách lo lắng. “Ồ, ta hy vọng không có gì về chuyện-ấy-đấy,” bà lấp bắp một cách lo lắng, “bởi vì là người họ hàng phụ nữ gần gũi nhất của cháu, ta nhận ra trách nhiệm của ta là giải thích chuyện đó cho cháu, nhưng sự thật là ta dốt đặc về chuyện đó. Ta đã ôm hy vọng mẹ cháu có thể đã giải thích.”

Victoria tròn mắt tò mò, nhưng nàng quá kiệt quệ vì tất cả mọi chuyện đã xảy ra để có thể làm gì khác ngoài việc nhẹ nhàng nói, “Cháu không hiểu lắm chuyện Cô đang nói, thưa cô.”

“Ta đang nói về chuyện-ấy-đấy—đấy là cách bạn thân nhất của ta, Prudence, luôn gọi nó thế—mà thật ngốc nghếch bởi vì ta không biết gì hết á. Tuy nhiên, ta có thể nhắc lại thông tin mà mẹ cô bạn Prudence đã nói với cô ấy trước cái ngày cô ấy kết hôn.”

“Cháu xin lỗi, gì cơ ạ?” Victoria nhắc lại, cảm thấy mình thật thộn.

“Được thôi, cháu không cần xin lỗi; ta nên hỏi đến người thân của cháu vì đã không cho cháu biết. Nhưng quý cô không nói về chuyện-ấy-đấy. Cháu có muốn nghe mẹ Prudence đã nói gì về chuyện đó không?”

Đôi môi Victoria chum lại. “Vâng, thưa cô,” nàng nói, chẳng có chút ý tưởng mơ hồ nào về chuyện họ đang nói.

“Được rồi. Vào đêm tân hôn của cháu, chồng cháu sẽ vào cùng cháu trong giường.- hay có lẽ cậu ấy sẽ mang cháu vào giường cậu ấy, ta không nhớ nữa. Dù trong trường hợp nào, cháu không được, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, biểu lộ sự khiếp sợ của cháu, không kêu thét, không ngắt xiu. Cháu phải nhắm mắt và cho phép cậu ấy làm chuyện-ấy-đấy. Cho dù chuyện ấy là chuyện gì. Nó sẽ đau và ghê tởm, và sẽ chảy máu trong lần đầu, nhưng cháu phải nhắm mắt lại và kiên gan. Ta tin rằng mẹ Prudence đề xuất ý kiến là trong khi chuyện-ấy-đấy xảy ra, Prudence nên cố nghĩ đến một chuyện gì đó khác – ví dụ như chiếc áo lông thú mới hoặc váy áo mà cô ấy sẽ sớm có thể mua nếu chồng cô ấy hài lòng với cô ấy. Một thương vụ kinh khủng, có phải không?”

Những giọt nước mắt vui cười lẫn lo lắng trào lên trong mắt Victoria và vai nàng rung hết cả lên vì cười không nín nổi. “Cảm ơn cô, Cô Flossie,” nàng khúc khích. “Cô làm con yên tâm lắm.” Cho đến bây giờ, Victoria không lo lắng gì về những cử chỉ thân mật của cuộc hôn nhân mà Jason sẽ được quyền làm và không nghi ngờ gì sẽ sử dụng, bởi vì hắn muốn một đứa con trai từ nàng. Mặc dù nàng là con gái của một bác sỹ, cha nàng đã hết sức cẩn trọng ngăn không để mắt nàng bắt gặp hình ảnh cơ thể một nam bệnh nhân nào từ dưới thắt lưng. Tuy vậy, Victoria không hoàn toàn ngu ngơ về quá trình phối giống. Nhà nàng nuôi mấy con gà, và nàng đã chứng kiến những cú đập cánh và tiếng kêu quang quác kèm theo cái hành động ấy, mặc dù chính xác chuyện gì xảy ra thì khó mà nói được. Hơn nữa, nàng đã luôn luôn ngoảnh đi chỗ khác tránh cái nhu cầu kỳ dị nào đó để cho chúng chút riêng tư trong khi chúng tạo ra những chú gà con mới.

Có một lần khi nàng 14 tuổi, cha nàng đã được gọi đến một nhà một người nông dân để chăm sóc cho vợ ông ta đang lâm bồn. Trong khi Victoria đang chờ em bé ra đời, nàng đã đi lang thang ra một bãi cỏ nhỏ nơi người ta nhốt ngựa. Ở đó nàng đã chứng kiến cái cảnh đáng sợ khi một con ngựa đực tơ cưỡi một con ngựa cái. Nó đã ngoạm hai hàm răng khổng lồ của nó một cách độc ác vào cổ con ngựa cái, giữ nó một cách vô vọng trong khi nó làm điều tệ hại nhất của nó với con cái, và con ngựa cái gào lên đau đớn.

Cảnh những cái cánh đập, gà mái quang quác, và ngựa cái hoảng sợ diều qua trong đầu nàng, và Victoria run bắn lên.

“Cô gái yêu quý, trông con tái xám, và ta không trách con đâu,” Cô Flossie xen vào mà chẳng giúp được gì. “Tuy nhiên, ta đã hiểu được rằng một khi người vợ đã làm xong bổn phận của cô ta và đã sinh ra một người kế tự, một người chồng chu đáo có thể sẽ trông cậy được bằng cách tìm ính một tình nhân và làm chuyện-ấy-đấy với cô ta, để người vợ sống yên ổn và vui hưởng phần còn lại của cuộc đời cô ấy.”

Ánh mắt Victoria lo lắng dôi ra ngoài cửa sổ. “Một tình nhân,” nàng thở dài, biết rằng Jason đã có một người rồi, và rằng hắn có rất nhiều trong quá khứ- tất cả đều xinh đẹp, theo những lời đồn thổi mà nàng đã nghe thấy. Khi Victoria ngồi đó, nàng bắt đầu nghĩ lại về những cảm xúc của nàng trước đây về các quý ông trong thiên hạ và các cô nhân tình của họ. Nàng đã nghĩ họ thật là bội bạc khi đã kết hôn mà vẫn giữ tình nhân, nhưng có lẽ chuyện hoàn toàn không phải thế. Đường như là, như cô Flossie đã gợi ý, đàn ông trong thiên hạ có vẻ văn minh hơn, tế nhị hơn và chu đáo với vợ họ hơn.

Thay vì dùng vợ họ để đáp ứng những nhu cầu căn bản của mình, họ đơn giản là tìm một người phụ nữ khác để làm thế, tạo dựng cho họ những ngôi nhà đẹp với người hầu và áo váy đẹp đẽ, và để cho những bà vợ tội nghiệp của họ yên thân. Đúng, nàng quyết định một cách hợp lý, đây có lẽ là một cách lý tưởng để giải quyết vấn đề. Chắc chắn là phụ nữ thiên hạ có vẻ như nghĩ thế, và họ biết rõ hơn nhiều so với bản thân nàng.

“Cảm ơn cô, Cô Flossie,” nàng chân thành nói. “Cô đã giúp rất nhiều và rất tử tế.”

Cô Flossie tươi lên, những búp tóc vàng của bà xoè ra dưới chiếc nón đăng ten trắng nhỏ xíu. “Cảm ơn, cô gái yêu quý. Cháu đã làm cho Charles hạnh phúc hơn ta từng thấy. Và Jason nữa, dĩ nhiên,” bà nói thêm một cách lịch sự.

Victoria mỉm cười, nhưng nàng khó có thể chấp nhận hoàn toàn cái khái niệm là nàng đã làm cho Jason thực sự hạnh phúc.

Thơ thần quay trở lại phòng mình, nàng ngồi xuống trước lò sưởi trống không và bắt mình cố gỡ rối lòng mình và thôi không lẫn tránh sự thật nữa. Sáng ngày mai nàng sẽ kết hôn với Jason. Nàng muốn làm chàng hạnh phúc- nàng muốn điều đó nhiều đến nỗi nàng hầu như không biết đối phó với cảm xúc của mình ra sao. Chuyện chàng đã từng kết hôn với một phụ nữ không đáng tin đã khơi dậy trong lòng nàng niềm cảm thông và trắc ẩn, không phải là oán hận- và một khao khát còn lớn hơn nữa là được xây dựng tất cả hạnh phúc cho cuộc đời chàng.

Victoria bồn chồn ngồi dậy và đi lại trong phòng, cầm chiếc hộp nhạc bằng sứ trên bàn trang điểm của nàng lên rồi lại đặt xuống và đi về phía chiếc giường. Nàng cố bảo mình rằng nàng lấy Jason vì nàng không còn lựa chọn nào khác, nhưng khi nàng ngồi xuống giường, nàng thừa nhận điều đó không hoàn toàn đúng. Một phần trong nàng muốn lấy chàng. Nàng yêu vẻ mặt chàng và nụ cười của chàng và óc hài hước tinh khôi của chàng. Nàng yêu cái uy lực hiển lộ trong giọng nói trầm sâu của chàng và vẻ tự tin trong những sải chân dài khoẻ mạnh của chàng. Nàng yêu cách ánh mắt chàng lấp lánh khi chàng cười với nàng và cách chúng

cháy lên nung nấu khi chàng hôn nàng. Nàng yêu vẻ thanh lịch hững hờ của chàng khi chàng vận những bộ trang phục của chàng và cách đôi môi chàng cảm nhận...

Victoria dứt khỏi dòng suy nghĩ về đôi môi của Jason và nhìn một cách thất vọng vào tấm rèm bằng lụa vàng quanh giường nàng. Nàng yêu nhiều điều nơi chàng- quá nhiều điều. Nàng không phải là một người xét đoán nam giới giỏi; kinh nghiệm của nàng với Andrew chứng minh điều đó. Nàng đã tự dối mình khi tin rằng Andrew yêu nàng, nhưng nàng không có ảo tưởng nào về chuyện Jason cảm thấy gì đối với nàng. Hắn bị nàng thu hút và hắn muốn có một đứa con trai từ nàng. Hắn cũng thích nàng, Victoria biết, nhưng ngoài điều đó ra, hắn không cảm thấy gì với nàng nữa cả. Nàng, ngược lại, thì lại có nguy cơ nghiêm trọng là phải lòng hắn. Nhưng hắn không muốn tình yêu của nàng. Hắn đã bảo nàng thế bằng những từ ngữ đơn giản nhất có thể.

Đã hàng tuần nay Victoria cố gắng tự thuyết phục mình rằng những gì nàng cảm thấy đối với Jason là lòng biết ơn và tình bạn, nhưng bây giờ nàng biết chuyện đã sâu sắc hơn thế rồi. Còn tại sao nữa chứ khi nàng cảm thấy cái nhu cầu cháy bỏng làm cho hắn hạnh phúc và làm cho hắn yêu nàng? Còn tại sao nữa chứ khi nàng cảm nhận một cơn phẫn nộ như thế khi Cô Flossie nói về sự bất tín công khai của vợ hắn?

Nỗi sợ xuyên qua Victoria và nàng chà lòng bàn tay ẩm ướt vào chiếc áo muslin màu vàng chanh của nàng. Sáng ngày mai nàng sẽ cam kết đem toàn bộ cuộc đời nàng vào việc giữ lấy một người đàn ông không muốn có tình yêu của nàng, một người có thể dùng tình yêu thương nàng cảm thấy đối với hắn như một vũ khí để chống lại nàng. Bản năng tự bảo vệ mà Victoria có cảnh báo nàng đừng lấy hắn. Những lời của chính cha nàng vang vọng trong đầu nàng, như chúng đã vang lên suốt bao nhiêu ngày qua, cảnh báo nàng đừng đi xuống lối đi giữa nhà thờ đó vào ngày mai: “Yêu một người không yêu mình thật là địa ngục.... Đừng bao giờ để ai thuyết phục con rằng con có thể hạnh phúc với một người không yêu con... Đừng bao giờ yêu ai nhiều hơn họ yêu con, Tory...”

Victoria cúi đầu, mái tóc nàng đổ về phía trước thành một tấm rèm phủ quanh gương mặt căng thẳng, hai bàn tay nàng nắm lại. Lý trí cảnh cáo nàng đừng lấy hắn, rằng hắn sẽ làm cho nàng đau khổ- nhưng trái tim van xin nàng hãy đặt cược mọi thứ vào chàng, để giành được hạnh phúc chỉ ngoài tầm tay nàng.

Lý trí bảo nàng bỏ chạy, nhưng trái tim xin nàng đừng làm một người hèn nhát.

Northrup gõ cửa phòng nàng, giọng ông ta run run vì bất bình. “Xin thứ lỗi, tiểu thư Victoria,” ông ta nói từ phía bên kia cánh cửa. “Có một cô gái trẻ quẫn trí, ăn mặc nhếch nhác ở dưới nhà, không có người hộ tống, không mũ nón, đến đây trong một chiếc xe ngựa đi thuê, nhưng lại tuyên bố, a hèm, là em của cô ạ? Tôi không biết được bất kỳ họ hàng nữ trẻ nào của cô ở London này cả, thế nên dĩ nhiên là tôi đề nghị cô ấy đi, tuy nhiên ...—”

“Dorothy sao?” Victoria kêu lên, kéo bật cửa ra và cào tóc ra khỏi trán. “Cô ấy đâu?” Victoria hỏi, mặt mày rạng rỡ cả lên.

“Tôi để cô ấy trong phòng khách nhỏ phía trước,” Northrup nói với vẻ mặt tinh thần rõ rệt. “Nhưng nếu cô ấy là em gái cô, dĩ nhiên, tôi sẽ đưa cô ấy vào phòng khách màu vàng tiện nghi hơn và ...”

Giọng ông ta tắt ngấm khi Victoria vụt chạy qua chỗ ngoặt và xuống cầu thang.

“Tory!” Dorothy hét lên, ôm chèoàng lấy Victoria bằng một vòng tay xiết chặt, lời lẽ của cô cứ lẫn cả vào nhau, giọng cô run lên vì cười và khóc. “Chị nên nhìn thấy vẻ mặt mà ông quản gia nhà chị nhìn chiếc xe ngựa thuê của em, - nó cũng gần tệ bằng vẻ mặt ông ấy nhìn em vậy.”

“Tại sao em không trả lời lá thư vừa rồi của chị?” Victoria nói, ôm em nàng thật chặt.

“Bởi vì em vừa mới trở về từ Bath hôm nay. Ngày mai em sẽ bị gửi sang Pháp trong hai tháng để đạt cho được điều mà bà cố gọi là “đánh bóng”. Bà sẽ nổi điên phùng phùng lên nếu bà biết em ở đây, nhưng em không thể đứng một bên mà để chị lấy người đàn ông đó. Tory, họ đã làm gì để khiến chị đồng ý vậy? Họ có đánh chị hay bỏ đói chị hay...—”

“Không có gì như thế cả,” Victoria nói, nàng mỉm cười vuốt ve mái tóc vàng của em gái nàng. “Chị muốn lấy anh ấy.”

“Em không tin chị. Chị chỉ cố lừa em để em khỏi lo lắng...”

Jason ngã người dựa trong cổ xe ngựa của hắn, vẫn vợ đập đập gắng tay hắn lên đầu gối khi hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm những ngôi nhà lướt qua dọc con đường đến nhà hắn ở phố Upper Brook. Đám cưới của hắn đã là ngày mai...

Bây giờ vì hắn đã thừa nhận với chính mình niềm khao khát của hắn đối với Victoria và quyết định cưới nàng, hắn muốn nàng khẩn thiết đến nỗi chuyện đó hầu như là phi lý. Nhu cầu ngày một dâng cao đối với nàng làm hắn cảm thấy dễ tổn thương và bứt rứt, vì hắn biết từ kinh nghiệm quá khứ của hắn, ‘phái yếu’ có thể bội bạc biết bao, độc ác biết bao. Tuy vậy, hắn không thể ngăn hắn đừng mong muốn nàng nhiều hơn là hắn có thể đè nén cái hy vọng đại khờ rằng họ sẽ làm cho nhau hạnh phúc.

Cuộc sống cùng nàng có thể chẳng bao giờ bình lặng, hắn nghĩ thế với một nụ cười nhản nhó. Victoria sẽ làm hắn vui thích, làm hắn vỡ mộng, và thách thức hắn bất kỳ lúc nào - , hắn biết điều đó cũng chắc chắn như hắn biết rằng nàng kết hôn với hắn chỉ vì nàng không còn lựa chọn nào khác. Hắn biết điều đó cũng chắc chắn như hắn biết sự trinh bạch của nàng đã trao hết cho Andrew.

Nụ cười đột nhiên nhạt đi trên môi hắn. Hắn đã hy vọng nàng sẽ phủ nhận điều đó vào chiều hôm trước; thay vì thế nàng chỉ nhìn đi chỗ khác và nói, “Tôi xin lỗi.”

Hắn đã ghét phải nghe sự thật, nhưng hắn đã ngưỡng mộ nàng vì đã nói lên sự thật với hắn. Trong lòng hắn, hắn không thể trách cứ Victoria vì đã dâng mình cho Andrew, không khi hắn có thể dễ dàng hiểu được chuyện đó xảy ra như thế nào. Hắn có thể hình dung làm thế nào mà một cô gái ngây thơ lớn lên ở làng quê có thể bị người đàn ông giàu có nhất vùng thuyết phục rằng nàng sẽ là vợ hắn. Một khi Bainbridge đã thuyết phục nàng điều đó, có lẽ chẳng còn khó khăn gì quá để mà tước đoạt trinh tiết của nàng. Victoria là một cô gái rộng lượng, ấm áp, người có thể dâng mình cho người đàn ông mà nàng thực lòng yêu , cũng tự nhiên như nàng dành sự chú ý của nàng cho gia nhân hay tình cảm của nàng cho Sói.

Sau một cuộc sống phóng túng mà chính hắn đã sống qua, khiển trách Victoria vì đã trao tiết trinh của nàng cho người đàn ông nàng yêu thì thực là quá đạo đức giả, và Jason khinh miệt thói đạo đức giả. Không may là hắn cũng cảm ghét cái ý nghĩ Victoria nằm đó trần truồng trong vòng tay một người đàn ông khác. Andrew đã dạy nàng tốt lắm, hắn nghĩ vừa khi cỗ xe ngựa lướt đến trước cửa nhà số 6 phố Upper Brook. Anh ta đã dạy nàng cách hôn một người đàn ông và làm cho sự nhiệt thành của hắn tăng cao bằng cách ép cả thân mình vào hắn...

Dứt tâm trí mình ra khỏi những suy nghĩ đau đớn đó, hắn ra khỏi chiếc xe và bước lên bậc thềm. Victoria đã kết thúc với Andrew rồi, hắn dữ dội tự bảo mình. Nàng đã quên hết về anh ta trong mấy tuần qua.

Hắn gõ cửa, cảm thấy chút ngờ ngạc khi xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà nàng vào đêm trước đám cưới của họ. Hắn chẳng có lý do gì để đến ngoài việc để tự làm vui lòng mình bằng hình ảnh của nàng và, hắn hy vọng, để làm vui lòng nàng bằng cách nói cho nàng biết về con ngựa non giống Anh-điêng hắn đã sắp đặt đưa lên một trong những chuyến tàu của hắn về từ Mỹ. Nó phải là một trong những món quà cưới của nàng, nhưng thực sự là hắn tha thiết đến nỗi bạch muốn thấy nàng trình diễn những kỹ năng trên con ngựa đó. Hắn biết nàng trông sẽ đẹp biết nhường nào khi nàng nghiêng rạp thân hình xinh đẹp của nàng xuống bên cổ ngựa, và mái tóc đẹp kỳ lạ của nàng lấp lánh trong ánh mặt trời... “Xin chào, Northrup. Tiểu thư Victoria ở đâu?”

“Trong phòng khách vàng, thưa đức ông,” Northrup trả lời. “Với em gái cô ấy.”

“Em gái cô ấy à?” Jason nói, hắn mỉm cười ngạc nhiên và vui thích khi Northrup gật đầu. “Rõ ràng là mụ phù thủy già kia đã bãi bỏ lệnh hạn chế Dorothy đến đây,” hắn nói thêm, trong khi đã rảo bước đi dọc xuống hành lang. Vui mừng vì có cơ hội gặp gỡ cô em gái mà Victoria đã kể với hắn, Jason mở cánh cửa vào căn phòng khách màu vàng.

“Em không thể chịu đựng được,” một cô gái nhỏ đang khóc vào chiếc khăn tay của cô. “Em mừng là Bà đã không cho em tham dự đám cưới của chị. Em không thể chịu đựng được nếu ở đó, nhìn chị đi dọc lối đi nhà thờ, biết rằng chị đang giả vờ đó là Andrew—”

“Rõ ràng ta đến đúng lúc bất tiện,” Jason dài giọng. Cái hy vọng mà hắn đã bí mật ấp ủ là Victoria thực sự muốn lấy hắn đã chết một cách nhanh chóng và đau đớn khi hắn khám phá ra rằng nàng cần phải giả tưởng hắn là Andrew trước khi nàng có thể ép mình bước xuống dọc lối đi nhà thờ.

“Jason!” Victoria nói, hết hồn quay ngoắt lại khi nàng nhận ra hắn đã nghe thấy những câu huyền thuyên ngốc nghếch của Dorothy. Lấy lại bình tĩnh, Victoria đưa tay ra cho hắn và nói với nụ cười dịu dàng, “Thật mừng là anh ở đây. Hãy đến và gặp em gái tôi nào.” Biết rằng không có cách nào khả dĩ có thể xoa dịu mọi thứ bằng một lời nói dối đáng thương, nàng cố gắng làm hắn hiểu bằng cách nói lên sự thật. “Dorothy đã nghe trộm thấy một vài câu chỉ trích từ bạn bè của bà cố, Phu nhân Faulklyn, và bởi vì những gì nó nghe thấy, Dorothy đã hình thành một ấn tượng lố bịch nhất đời rằng anh là một con quỷ tàn bạo.” Nàng cần mỗi khi Jason nhướn đôi mày nhạo báng về phía Dorothy và chẳng nói gì; rồi nàng nghiêng về phía Dorothy. “Dorothy, xin em tỏ ra có lý một chút và ít ra là để chị giới thiệu Ngài Fielding với em, để rồi em sẽ tự nhìn thấy anh ấy rất dễ thương được không?”

Không lay chuyển chút nào, Dorothy ngược ánh mắt của cô nhìn vào nét mặt lạnh lùng, sắt đá của người đàn ông đứng lù lù trước mặt cô như một tên khổng lồ giận dữ, tầm tối, đôi tay bắt chéo ngang vòng ngực rộng. Đôi mắt cô mở tròn và không nói một lời, cô đứng dậy, thay vì nhún mình chào, cô nhìn chằm chằm vào hắn. “Ngài Fielding,” cô ngang ngược nói, “Tôi không biết ông có “rất dễ thương” hay không. Tuy nhiên, tôi cảnh cáo ông nếu ông dám làm hại một sợi tóc trên đầu chị tôi tôi sẽ không do dự mà – mà bắn ông đâu! Tôi nói tuyệt đối rõ ràng chưa?” Giọng cô run lên vì sợ và giận, nhưng cô can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lạnh lẽo của hắn.

“Tuyệt đối.”

“Vây thì, vì tôi không thể thuyết phục chị tôi chạy khỏi ông,” cô kết thúc, “Tôi sẽ trở về nhà bà tôi. Chào.”

Cô bước ra với Victoria đi theo sát gót. “Dorothy, làm sao em có thể,” Victoria đau khổ hỏi. “Làm sao em có thể thô lỗ như thế?”

“Tốt hơn hết là ông ta nghĩ em thô lỗ, còn hơn là để ông ta lạm dụng chị mà không ai trừng trị cho xứng đáng.”

Victoria đảo tròn mắt và ôm em để tạm biệt, rồi nàng vội vã trở lại phòng khách.

“Tôi xin lỗi,” nàng khốn khổ nói với Jason, người đang đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe ngựa của Dorothy chạy đi khuất dạng.

Ngoài nhìn lại nàng, Jason nhướn đôi chân mày lên. “Cô ấy bắn được không?”

Không chắc tâm trạng của hắn ra sao, Victoria nén lại một tiếng cười hồi hộp và lắc đầu. Khi hắn quay lại từ cửa sổ và không nói gì thêm, nàng cố gắng giải thích. “Dorothy có một trí tưởng tượng phong phú và nó sẽ không tin tôi không cười anh vì tôi quần trí vì Andrew.”

“Không à?” hắn nhạo báng.

“Không, không đâu.”

Khi đó hắn quay hẳn lại, đôi mắt như những mảnh kính vỡ màu xanh sắc lạnh. “Khi nàng bước xuống lối đi đó ngày mai, Victoria, Andrew quý báu của nàng sẽ không ở đó chờ nàng đâu, là ta. Hãy nhớ điều đó. Nếu nàng không thể đối diện với sự thật thì đừng đến nhà thờ.” Hắn đã đến để báo nàng rằng hắn đã kiếm được cho nàng một con ngựa non Anh diêng; hắn đã định trêu chọc nàng và làm nàng cười. Hắn bỏ đi không nói thêm một lời nào nữa.

32. Chương 21 Part 1

Chương 21

Bầu trời đầy mây và xám xịt khi cỗ xe ngựa đen bóng loáng của Jason chao đảo đi qua đường phố London đông đúc. Cỗ xe được bốn chú ngựa màu hạt dẻ trong bộ cương bạc lộng lẫy kéo. Sáu người hầu mặc chế

phục nhung xanh đi đầu đoàn, theo sau cỗ xe là bốn người cưỡi ngựa mặc đồng phục khác. Hai người đánh xe kiêu hãnh ngồi thẳng băng trên đầu cỗ xe và hai người khác bám đằng sau.

Victoria ngồi dúm vào trong đồng gối nệm sang trọng êm ái của xe ngựa Jason, mặc bộ áo váy đẹp không thể tưởng được và đất kinh người, suy nghĩ của nàng cũng âm ỉ như cảnh tượng bên ngoài.

“Con lạnh à, cưng?” Charles lo lắng hỏi từ chỗ ông ngồi bên đối diện nàng.

Victoria lắc đầu, nàng đang tự hỏi tại sao Jason lại cứ muốn tạo ra một cảnh tượng hoành tráng như thế này trong đám cưới của họ.

Vài phút sau đó, nàng đặt tay mình vào tay Charles và bước xuống xe ngựa, đi chậm chạp lên những bậc thanh dài hẹp của ngôi nhà thờ đồ sộ kiến trúc lối Gô-tíc giống như một đứa trẻ được bố mẹ dẫn đến một sự kiện đáng sợ nào đó.

Nàng đứng chờ bên cạnh Charles phía cuối nhà thờ, cố không nghĩ đến sự nghiệt ngã của những gì nàng sắp sửa làm, để cho ánh mắt nàng lang thang vô định qua đám đông. Tâm trí sợ hãi của nàng trở nên hỗn loạn trước những khác biệt một trời một vực giữa những nhà quý tộc London phục sức lộng lẫy và vài trang kim đến để chứng kiến hôn lễ của nàng và những người dân quê giản dị, thân tình mà nàng đã luôn luôn mong đợi có ở bên nàng trong ngày cưới. Nàng hầu như không biết hầu hết mọi người trong số họ - một vài người nàng chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Cần thận ngoạn mục khỏi bệ thờ, nơi Jason, không phải Andrew, sẽ sớm đứng đợi nàng, nàng liếc nhìn các dãy ghế. Một chỗ trống dành cho Charles ở trên dãy ghế đầu tiên bên phải, còn lại mọi chỗ ngồi đều đã kín khách. Ngay phía đối diện ở bên kia lối đi trong chỗ ngồi đầu tiên, thông thường dành cho gia đình cô dâu, là một quý bà già lão tựa vào chiếc gậy gỗ mun, mái tóc bà bị che phủ trong chiếc mũ không vành bằng sa tanh màu tím sẫm sặc sỡ.

Mái đầu đội mũ không vành trông quen quen, nhưng Victoria quá hồi hộp để mà nhớ ra đã thấy nó ở đâu, và Charles chuyển hướng chú ý của nàng bằng cách gật đầu về phía Ngài Collingwood, người đang đi về phía họ.

“Jason đã đến chưa?” Charles hỏi khi Robert Collingwood đi đến chỗ họ.

Chàng bá tước, bạn tốt nhất của Jason, hôn tay Victoria, mỉm cười động viên và nói, “Anh ấy ở đây rồi, và anh ấy đã sẵn sàng ngay khi quý vị xong.”

Đầu gối của Victoria bắt đầu lập cập. Nàng chưa sẵn sàng. Nàng không sẵn sàng làm điều này một chút nào!

Caroline vượt phăng đuôi váy satin xanh đính kim cương của Victoria và mỉm cười với chồng nàng. “Ngài Fielding có hồi hộp không?”

“Anh ấy nói không,” Robert nói. “Nhưng anh ấy muốn những nghi thức này xong cho rồi đi.”

Thật lạnh lùng, Victoria nghĩ, nỗi sợ của nàng leo thang thành nỗi kinh hoàng. Thật vô cảm. Thật Jason.

Charles đang bồn chồn, háo hức. “Chúng tôi đã sẵn sàng,” ông hăng hái nói. “Hãy bắt đầu nào.”

Cảm thấy giống như một con rối bị giật dây bởi bất kỳ ai đó, Victoria đặt tay nàng lên cánh tay Charles và bắt đầu con đường dài tưởng như vô tận dọc lối đi được soi sáng bằng ánh nến. Nàng di chuyển qua ánh nến trong tà áo satin xanh bóng bệ sang trọng, lung linh với những viên kim cương lấp lánh như những tia sáng nhỏ trong tóc nàng, nơi cổ nàng, và rải rác suốt tấm voan trùm đầu của nàng. Trên tầng gác rộng phía trên, dàn đồng ca đang hát, nhưng Victoria không nghe thấy họ. Sau lưng nàng, mỗi ngày một rời xa hơn sau mỗi bước đi là tiếng cười và những ngày vô tư lự của thời con gái. Phía trước nàng... phía trước nàng là Jason trong bộ đồ nhung thẫm xanh tuyệt đẹp. Khuôn mặt hằn một phần lấp trong bóng tối, trông hằn cao lớn và tối tăm. Tối tăm như người xa lạ... tối tăm như tương lai của nàng.

Tại sao cô làm điều này? Tâm trí hoảng hốt của Victoria kêu gào với nàng khi Charles dẫn nàng về phía Jason.

Tôi không biết, nàng kêu lên trong câu trả lời câm lặng. Jason cần tôi.

Đó không phải là lý do! Lý trí nàng hét lớn. Cô vẫn còn có thể thoát được. Quay lại và chạy đi.

Tôi không thể! Trái tim nàng kêu lên.

Cô có thể. Chỉ cần quay lại và chạy. Nào, trước khi quá muộn.

Tôi không thể! Tôi không thể để anh ấy lại đây.

Tại sao không chứ?

Anh ấy sẽ nhục nhã nếu tôi làm thế- nhục nhã hơn anh ấy từng bị vì người vợ trước của anh ấy.

Hãy nhớ điều cha cô nói - đừng bao giờ để cho ai thuyết phục cô rằng cô có thể hạnh phúc với người không yêu cô. Hãy nhớ ông ấy đã bắt hạnh thế nào. Chạy đi! Nhanh lên! Ra khỏi đây trước khi quá muộn!

Trái tim Victoria để thua trận chiến với nỗi kinh hoàng khi Charles đặt bàn tay giá lạnh của nàng vào bàn tay ấm áp của Jason và bước đi. Cơ thể nàng căng ra vì muốn tháo chạy, bàn tay còn lại nắm chặt tà váy, hơi thở dồn dập. Nàng đã bắt đầu giật tay phải khỏi nắm tay của Jason cùng lúc những ngón tay của hắn xiết chặt lại quanh tay nàng như một cái bẫy bằng thép và hắn quay ngoắt đầu lại, đôi mắt xanh dữ dội của hắn khoá chặt mắt nàng, cảnh cáo nàng đừng thử làm điều đó. Rồi bỗng nhiên bàn tay hắn nói lỏng ra; đôi mắt trở nên trống rỗng, xa vời. Hắn buông tay, thả cho tay nàng rơi xuống một bên trước tà áo xoè rộng của nàng, và hắn nhìn vào đức giám mục.

Anh ấy chuẩn bị ngưng nó lại! Victoria hoảng hốt nhận ra khi vị giám mục cúi đầu và nói, “Chúng ta bắt đầu chứ, đức ngài?”

Jason cộc cằn lắc đầu và mở miệng.

“Không!” Victoria thì thào, cố ngăn Jason lại.

“Con nói gì?” vị giám mục hỏi, nhần nhó nhìn nàng.

Victoria ngược mắt nhìn vào mắt Jason và nhìn thấy sự nhục nhã hằn dấu sau cái mặt nạ đứng đưng cay nghiệt. “Em chỉ sợ thôi, đức ngài. Xin hãy cầm lấy tay em.”

Hắn lưỡng lự, dò xét mắt nàng, và vẻ nhẹ nhõm bắt đầu thay thế cho vẻ khắc nghiệt sắt đá trên mặt hắn. Tay hắn chạm vào tay nàng, rồi nắm lại quanh những ngón tay nàng che chở.

“Bây giờ, tôi có thể tiến hành chứ?” Vị giám mục thì thào bực bội.

Đôi môi Jason động đậy. “Xin hãy làm đi.”

Trong khi đức cha đọc lời tế lễ dài dằng dặc, Charles vui sướng nhìn cô dâu chú rể, trái tim ông hân hoan cho đến khi nó tưởng chừng muốn vỡ oà, nhưng một ánh tím bên góc mắt ông cùng với cái cảm giác kỳ lạ rằng ông đang bị theo dõi đột ngột làm ông chú ý. Ông liếc nhìn sang bên cạnh, rồi trân cứng cả người vì hoảng hốt khi ông chạm mắt vào đôi mắt màu xanh mờ thuộc về Nữ công tước Claremont. Charles nhìn bà, gương mặt ông rạng lên về chiến thắng lạnh lùng; rồi, với một cái liếc mắt khinh mạn cuối cùng, ông quay đi và đẩy sự hiện diện của bà ra khỏi tâm trí. Ông ngắm con trai mình đứng bên cạnh Victoria, hai con người trẻ tuổi đẹp đẽ, kiêu hãnh đang thề nguyện gắn kết họ mãi mãi. Nước mắt trào lên trong mắt ông khi vị giám mục ngân nga, “Victoria Seaton, con có...”

“Katherine, tình yêu của ta,” Charles thì thầm với bà trong tim mình, “em có thấy con chúng ta đây không? Chúng ở bên nhau không đẹp lắm sao? Bà em đã không cho chúng ta có con cái cùng nhau, em yêu quý- đó là chiến thắng của bà ta, nhưng chiến thắng này là của chúng ta. Chúng ta sẽ có cháu chắt thay vào đó, em yêu. Katherine ngọt ngào, xinh đẹp của ta, chúng ta sẽ có cháu...” Charles cúi đầu, không muốn để bà lão bên kia lối đi nhìn thấy ông đang khóc. Nhưng nữ công tước Claremont chẳng thể thấy gì qua làn nước mắt đang rơi từ đôi mắt của chính bà và chảy tràn xuống đôi má nhăn nheo. “Katherine, tình yêu của ta,” bà thì thầm trong tim mình, “hãy nhìn xem ta đã làm gì. Vì sự ích kỷ mù quáng ngu ngốc mà ta đã ngăn con lấy hắn và có con cùng hắn. Nhưng bây giờ ta đã sắp xếp để con có cháu thay vào đó. Ôi Katherine, ta yêu con biết nhường nào. Ta đã muốn con có cả thế giới dưới chân con, và ta đã không tin tất cả những gì con muốn chỉ là hắn...”

Khi vị giám mục yêu cầu Victoria nhắc lại lời thệ nguyện của nàng, nàng nhớ lại vụ mặc cả về chuyện nàng phải làm ọi người thấy rằng nàng thực sự gắn kết sâu sắc với Jason. Ngẩng mặt lên nhìn hắn, nàng cố nói

ra thật rõ ràng và tự tin, nhưng khi nàng hứa sẽ yêu hắn, ánh mắt của Jason bỗng nhiên ngược lên phía mái vòm nhà thờ, và một nụ cười chế nhạo kéo nhẹ đôi môi hắn. Victoria nhận ra hắn đang chờ xem sấm sét giáng xuống mái nhà, và sự căng thẳng của nàng tan biến thành một tiếng khúc khích nén lại khiến cho vị giám mục nghiêm khắc nhăn mặt phê bình.

Sự vui vẻ của Victoria đột ngột biến mất khi giọng nói trầm ấm của Jason vang vọng trong nhà thờ, thề sẽ dâng cho nàng tất cả những gì tốt đẹp hắn có. Và rồi tất cả kết thúc. “Con có thể hôn cô dâu,” vị giám mục nói.

Jason quay lại và nhìn nàng, đôi mắt ánh lên vẻ chiến thắng thật dữ dội, thật không ngờ, và thật đáng sợ đến nỗi Victoria cứng cả người khi đôi tay hắn ôm quanh người nàng. Cúi đầu xuống, hắn đòi hỏi đôi môi đang run rẩy của nàng trong một nụ hôn dài, mạnh mẽ khiến cho vị giám mục quắc mắt nhìn và nhiều vị khách cười khúc khích; rồi hắn buông nàng ra và nắm lấy cánh tay nàng.

“Đức ngài,” nàng thì thầm cầu khẩn khi họ bước theo lối đi dẫn ra khỏi nhà thờ, “làm ơn, em không theo kịp ông được.”

“Gọi ta là Jason,” hắn gắt, nhưng hắn đi chậm lại. “Và lần sau khi ta hôn nàng, hãy giả vờ thích nó đấy.”

Giọng nói băng giá của hắn đổ ập vào nàng như thể một thùng đầy nước giá lạnh, nhưng bằng cách nào đó Victoria đứng vững giữa Charles và Jason bên ngoài nhà thờ và mỉm cười gần như với cả 800 người khách dừng lại để chúc cả hai hạnh phúc.

Charles quay sang để nói chuyện với một trong những người bạn của ông vừa đứng lúc vị khách cuối cùng xuất hiện từ trong nhà thờ, nặng nề tựa vào cán chiếc gậy gỗ mun khảm ngọc của bà.

Hoàn toàn tảng lờ Jason đi, bà tiến thẳng về phía Victoria, sầm soi nhìn vào đôi mắt xanh của nàng. “Con có biết ta là ai không?” bà hỏi không chút úp mở trong khi Victoria mỉm cười lịch sự với bà.

“Không ạ, thưa bà,” Victoria nói. “Cháu xin lỗi, nhưng cháu không biết. Cháu tin là cháu đã nhìn thấy bà đâu đó, vì trông bà quen lắm, và còn...”

“Ta là bà cố của con.”

Bàn tay của Victoria đột ngột nắm chặt cánh tay Jason. Đây là bà cố của nàng, người đã từ chối không cho nàng nương náu và là người đã huỷ hoại hạnh phúc của mẹ nàng. Cầm Victoria hất cao. “Tôi không có bà cố,” nàng nói với vẻ bình tĩnh chết người.

Lời phản đối thẳng thừng này có một hiệu quả kỳ khôi đối với bà Công tước quả phụ. Đôi mắt bà rục lên về ngưỡng mộ và một nụ cười thoáng qua làm mềm đi những nét khắc nghiệt trên mặt bà. “Ồ, nhưng con có đấy, con yêu,” bà nói. “Con có,” bà lặp lại gần như là triu mến. “Con rất giống mẹ con ở về ngoài, nhưng tính kiêu hãnh ngang ngạnh kia thì có từ ta.” bà chép miệng, lắc đầu khi Victoria bắt đầu tranh cãi. “Không- đừng bận tâm chối bỏ sự tồn tại của ta, vì dòng máu của ta chảy trong huyết quản của con và ta thấy chính về buồng bình của ta nơi cầm con. Đôi mắt của mẹ con, ý chí của ta...”

“Tránh xa cô ấy ra!” Charles rít lên giận dữ, đầu ông quay ngoắt lại. “Đi khỏi chỗ này ngay!”

Nữ công tước trân cứng lại và mắt bà loé lên giận dữ. “Đừng cả gan dùng giọng đó với ta, Atherton, nếu không ta sẽ—”

“Nếu không bà sẽ làm gì?” Charles đập lại một cách hoang dại. “Đừng bận tâm đe dọa tôi. Giờ tôi đã có mọi thứ tôi muốn rồi.”

Nữ công tước quả phụ của Claremont nhìn ông dọc xuống sống mũi quý tộc của bà, vẻ mặt bà hân hoan. “Anh có nó bởi vì ta đưa nó cho anh, đồ ngốc.” Tăng lên ánh mắt sững sờ, giận dữ của Charles, bà quay sang Victoria lại và mắt bà trở nên ảm áp. Đưa tay ra, bà đặt bàn tay gầy gò của bà lên má Victoria trong khi lệ mờ đôi mắt bà. “Có lẽ con sẽ đến toà nhà Claremont để gặp Dorothy khi nó từ Pháp trở về. Chẳng dễ dàng gì để giữ nó cách xa con, nhưng nó hẳn sẽ phá tan mọi thứ chỉ vì chuyện nhầm nhứ của nó về vụ xì can... ồ, những lời đồn đại cũ rích,” bà công tước mau chóng sửa lời.

Bà quay sang Jason lúc đó và vẻ mặt bà trở nên nghiêm khắc. “Ta giao phó cháu ta cho anh giữ, Wakefield, nhưng ta sẽ nắm lấy trách nhiệm cá nhân của anh vì hạnh phúc của nó, rõ chưa?”

“Khá rõ,” hắn nói giọng trang trọng, nhưng hắn nhìn bà cụ nhỏ bé đang đưa ra những lời đe dọa mập mờ với vẻ vui thích không dấu dếm.

Nữ công tước chăm chú nhìn vẻ mặt thư thái của hắn một cách sắc sảo, rồi gật đầu. “Vì chúng ta đã hiểu nhau, ta sẽ ra về.” Bà nâng cổ tay lên. “Anh có thể hôn tay ta.”

Với vẻ bình thản tuyệt vời, Jason cầm lấy bàn tay đưa lên của bà và đặt một cái hôn hào hoa lên lưng bàn tay.

Quay sang phía Victoria, nữ công tước nói về chán chường, “Ta cho rằng như thế là quá nhiều để mà yêu cầu chẳng?” Victoria hầu như chẳng hiểu được chuyện gì đang xảy ra trong mấy phút kể từ khi bà cổ của nàng bước lại phía nàng, nhưng nàng biết không một chút nghi ngờ là cảm xúc mà nàng nhìn thấy trong đôi mắt của bà cụ là tình yêu – tình yêu, và một nỗi ân hận khủng khiếp.

“Bà,” nàng thì thầm nức nở, và nàng thấy mình đang bám chặt lấy cánh tay bà.

Nữ công tước lùi lại một chút, nụ cười của bà e dè và nôn nóng; rồi bà nhìn Jason một cách độc đoán. “Wakefield, ta đã quyết định không chết cho đến khi nào ta bế chất sơ dời của ta trong tay. Vì ta không thể sống mãi, ta sẽ không cho phép bất kỳ sự trì hoãn nào bên phần anh.”

“Tôi sẽ chú ý vấn đề này ngay lập tức, thưa Lệnh bà,” Jason nói, mặt thẳng tưng, nhưng trong đôi mắt xanh ngọc lục bảo của hắn thì thấp thoáng nụ cười.

“Ta cũng sẽ không cho phép bất kỳ sự dùng dằng ngúng nguẩy nào bên phần con, cưng ạ,” bà cảnh cáo cô chặt gãi đang đỏ cả mặt của bà. Vỗ vỗ bàn tay của Victoria, bà nói thêm với vẻ khá bằng khuâng, “Ta đã quyết định về nghỉ ngơi ở miền quê. Claremont chỉ cách Wakefield một tiếng đi ngựa, vì thế có lẽ con sẽ thỉnh thoảng ghé thăm ta.” Dứt lời, bà vẫy tay ra hiệu cho vị luật sư của bà, người đang đứng cạnh cửa nhà thờ, và nói một cách oai vệ, “Đưa cánh tay cho ta, Weatherford. Ta đã thấy điều ta muốn thấy và đã nói điều ta muốn nói.” Với một cái nhìn hân hoan cuối cùng vào Charles đang ngăn cả người ra, bà quay lưng bước đi, đôi vai vươn thẳng, cây gậy của bà chỉ lướt qua mặt đất.

Nhiều vị khách của đám cưới vẫn còn quanh quẩn ở đó, chờ cho xe của họ tới khi Jason dẫn Victoria đi qua đám đông đến cỗ xe sang trọng của hắn. Victoria tự động mỉm cười khi người ta vẫy tay và nhìn họ rời đi, nhưng tâm trí nàng thì rã rời sau một ngày mà cảm xúc đổi thay liên tục, đến nỗi nàng vẫn chưa trở lại nhận biết được xung quanh cho đến khi họ đến gần ngôi làng gần Wakefield. Nàng bắt đầu cảm thấy tội lỗi khi nhận ra đã không nói nổi chực từ với Jason trong suốt hai giờ qua.

Nàng liếc trộm thật nhanh qua bờ mi người đàn ông đẹp trai bây giờ đã là chồng nàng. Mặt hắn quay đi khỏi nàng, nét trông nghiêng như một chiếc mặt nạ điêu khắc rắn đanh, không chút cảm thương hay thấu hiểu. Hắn đang giận nàng vì đã cố bỏ hắn lại trước bệ thờ, nàng biết - giận dữ và không tha thứ. Nỗi khiếp sợ về việc hắn có thể trả thù làm cả hệ thần kinh của nàng run lên, dồn thêm căng thẳng lên cả mớ cảm xúc đã quá sức chịu đựng của nàng. Nàng điên cuồng tự hỏi có phải nàng đã tạo ra một vết nứt giữa họ mà chẳng bao giờ có thể hàn gắn được. “Jason,” nàng nói, rụt rè dùng tên gọi của hắn, “Tôi xin lỗi vì chuyện xảy ra trong nhà thờ.”

Hắn nhún vai, gương mặt vô cảm.

Sự im lặng của hắn chỉ làm nỗi lo lắng của Victoria tăng lên khi cỗ xe đi vòng qua một khúc quanh và tiến vào một ngôi làng nhỏ xinh đẹp gần Wakefield. Nàng đang định xin lỗi lần nữa khi tiếng chuông nhà thờ đột ngột gióng lên, và nàng thấy người làng và nông dân đứng xếp hàng trên khúc đường trước mặt, mặc những bộ lễ phục đẹp nhất của họ.

Họ mỉm cười và vẫy tay khi chiếc xe ngựa đi qua, và những đứa trẻ, cầm những bó hoa dại thật chặt trong tay chạy về phía trước, dâng những chùm hoa nhỏ của chúng cho Victoria qua cánh cửa mở của cỗ xe.

Một chú bé nhỏ xíu chừng 4 tuổi vướng chân vào một chiếc rễ cây to ở bên vệ đường và ngã sòng soài ra đè lên cả bó hoa của chú. “Jason,” Victoria van nài, quên hết tất cả sự khó chịu giữa hai người, “bảo người đánh xe dừng lại, làm ơn đi mà!”

Jason làm theo, và Victoria mở cửa xe. “Những bông hoa thật dễ thương!” nàng xuýt xoa nói với cậu bé vừa mới tự ngồi dậy được khỏi mặt đường bên cạnh cỗ xe trong khi những đứa lớn hơn đang la hét chế nhạo

cậu. “Có phải là để cho cô không?” nàng hỏi một cách nhiệt tình, hất đầu về phía những bông hoa tươi tắn.

Cậu bé con sụt sịt, gạt nước mắt bằng nắm tay nhỏ xíu đầy bụi bẩn. “Vâng, thưa cô – chúng là để tặng cô trước khi con ngã lên chúng.”

“Cô lấy nó được không?” Victoria mỉm cười gợi ý. “Chúng trông sẽ dễ thương lắm ngay chỗ này ở trong bó hoa của cô.”

Cậu bé con then thùng đưa những cành hoa đã bị rút hết cánh cho nàng. “Con tự hái chúng đấy ạ,” cậu thì thầm đầy tự hào, mắt cậu mở tròn khi Victoria cẩn thận nhét hai cành hoa vào trong bó hoa lộng lẫy của nàng. “Tên con là Billy,” cậu nói, nhìn Victoria bằng con mắt bên trái, mắt phải của cậu lệch lên góc trên sống mũi. “Con sống trong trại trẻ mồ côi ở đằng kia.”

Victoria mỉm cười và dịu dàng nói, “Tên cô là Victoria. Nhưng các bạn thân thiết của cô gọi cô là Tory. Con muốn gọi cô là Tory không?”

Lòng ngực nhỏ của cậu ưỡn lên tự hào, nhưng cậu liếc nhìn Jason e dè và chờ cho đức ngài gạt đầu trước khi cậu gạt đầu đồng ý hết sức hồ hởi.

“Con có muốn đến Wakefield một ngày nào đó gần đây và giúp cô thả điều không?” nàng tiếp tục trong khi Jason ngấm nàng trong sự ngạc nhiên sâu sắc.

Nụ cười của cậu bé nhạt đi. “Con chạy không giỏi lắm. Con bị té rất nhiều,” cậu bé thừa nhận một cách đau đớn.

33. Chương 21 Part 2

Victoria gạt đầu thông hiểu. “Có lẽ là bởi vì mắt con. Nhưng cô có thể biết cách làm cho nó thẳng lại. Cô từng biết một cậu bé với một con mắt như mắt con vậy. Có một lần khi tất cả bọn cô chơi trò Người định cư và Người Da đỏ, cậu ấy té xuống và làm bị thương con mắt tốt của cậu ấy, thế là cha cô phải dùng băng che nó lại cho đến khi nó lành. Ừm, trong khi con mắt tốt bị che lại, con mắt kia bắt đầu nhìn thẳng lại – cha cô nghĩ là do con mắt kém phải làm việc trong khi bên mắt tốt bị che mất. Con có muốn cô ghé thăm con, và chúng ta thử dùng một miếng băng không?”

“Trông con sẽ kỳ quặc lắm, thưa cô,” cậu bé do dự nói.

“Bọn cô đã nghĩ Jimmy—cái cậu bé ấy đấy—trông y hệt một tên cướp biển,” Victoria nói, “và chẳng bao lâu sau tất cả bọn cô đều thử đeo một miếng băng lên một bên mắt. Con có muốn cô ghé thăm con và tất cả chúng ta chơi trò cướp biển không?”

Cậu bé gạt đầu và quay lại để cười một cách tự mãn với những đứa trẻ khác. “Cô ấy nói gì vậy?” chúng hỏi trong khi Jason ra hiệu cho người lái xe tiếp tục đi.

Billy thọc tay vào túi quần, ưỡn hết ngực ra, và tự hào tuyên bố, “Cô ấy nói em có thể gọi cô ấy là Tory.”

Bọn trẻ hoà vào với người lớn làm thành một đám rước theo sau cỗ xe ngựa đi lên ngọn đồi, cảnh tượng mà Victoria cho là một tập tục lễ hội của làng khi chủ nhân ông của điền trang kết hôn. Cho đến lúc những con ngựa lướt qua cánh cổng sắt khổng lồ của Khu Wakefield, một đoàn dân làng đã đi theo họ và nhiều người nữa đang chờ dọc theo con đường lớn trồng cây hai bên băng qua khuôn viên. Victoria nhìn trộm Jason, và nàng có thể thề là hắn đang giấu một nụ cười.

Lý do cho nụ cười của hắn trở nên rõ ràng ngay khi cỗ xe của họ đến gần toà nhà lớn. Nàng đã bảo Jason rằng nàng luôn luôn có kế hoạch làm lễ kết hôn trong một ngôi làng nhỏ với tất cả dân làng ở đó giúp làm một lễ ăn mừng, và với một cử chỉ hào hiệp lạ lùng, người đàn ông khó hiểu nàng vừa lấy làm chồng đang cố gắng hoàn thành ít ra là một phần giấc mơ của nàng. Hắn đã biến những bãi cỏ của Wakefield thành những bồn hoa trong xứ thần tiên. Những vòm hoa đỏ sộ đầy lan, huệ và hồng trắng trải rộng trên những chiếc bàn lớn chất đầy đĩa bạc, đồ sứ và thức ăn. Chiếc rạp cưới ở phía bên kia bãi cỏ phủ đầy hoa và giăng đầy những chùm đèn màu sắc tươi vui. Đèn đuốc thắp sáng rực khắp mọi nơi nàng nhìn đến, xua hết bóng chiều chạng vạng đang dần lan và làm cho quang cảnh rực lên huyền ảo, tượng bồng.

Thay vì thấy phiền lòng vì bỏ lại hầu hết khách khứa ở London, Jason rõ ràng là đã bỏ cả một gia tài để biến khu điền trang thành một nơi đẹp để lạ kỳ cho nàng, và rồi hắn đã mời cả làng đến để ăn mừng đám cưới của họ. Cả thiên nhiên cũng hợp tác với mưu đồ của Jason, vì những đám mây bắt đầu tan biến, chúng đã bị ánh tà dương xua đi hết, trang điểm cho bầu trời những dải màu hồng và tím rõ ràng.

Cỗ xe ngựa dừng lại trước toà nhà, và Victoria nhìn quanh vào cái bằng chứng của sự chu đáo của Jason, một sự chu đáo ngược hẳn với vẻ ngoài dừng dừng chại đá thông thường của hắn. Nàng nhìn hắn, thấy cái nụ cười nhỏ làm nhăn đuôi mắt hắn bất chấp cái nỗ lực che dấu của hắn, và nàng để tay dịu dàng lên cánh tay hắn. “Jason,” nàng thì thầm, giọng nàng run lên vì xúc động. “Em...- em cảm ơn.” Nhớ lại hắn nhắc nàng phải cảm ơn hắn bằng một nụ hôn, nàng đặt tay lên vòng ngực cứng rắn của hắn và hôn hắn với tất cả sự dịu dàng e thẹn chảy tràn qua huyết mạch.

Giọng cười cợt của một người đàn ông Ailen kéo Victoria về thực tại. “Jason, cậu bé của tôi, anh có định ra khỏi chiếc xe đó và giới thiệu tôi với cô dâu của anh không hay tôi phải tự giới thiệu đây?”

Jason quay mòng và một vẻ ngạc nhiên vui thích hiện ra trên khuôn mặt rám nắng của hắn khi hắn nhảy ào xuống xe. Hắn với tay ra để bắt bàn tay của một người đàn ông Ai len khoẻ mạnh, nhưng người đàn ông choàng lấy hắn trong một cái ôm rất chặt. “Thế là,” cuối cùng người lạ nói, nắm chặt vai Jason và tươi cười nhìn hắn với vẻ trìu mến không che dấu, “cuối cùng anh đã kiếm được ình một người vợ để sưởi ấm cái lâu đài to đùng giá buốt này của anh rồi. Ít ra thì anh đã có thể đợi cho đến khi tàu tôi vào cảng, để tôi có thể tham dự lễ cưới với chứ,” ông trên.

“Tôi không mong gặp chú cho đến tháng tới mà,” Jason nói. “Chú trở về khi nào vậy?”

“Tôi ở lại để trông coi hàng hoá dỡ xuống, rồi tôi về nhà hôm nay. Tôi cưỡi ngựa đến đây một giờ trước, nhưng thay vì thấy anh đang làm việc chăm chỉ, tôi lại biết ra là anh bận cưới vợ. A, anh có định giới thiệu tôi với vợ anh không đây?” ông căn vặn một cách hiền hoà.

Jason quay lại để giúp Victoria xuống xe và sau đó hắn giới thiệu người thuỷ thủ với nàng là Thuyền trưởng Michael Farrell. Thuyền trưởng Farrell độ 50 tuổi, Victoria đoán, với mái tóc dày màu nâu vàng và đôi mắt màu nâu lục dễ chịu nhất mà nàng từng thấy. Gương mặt ông rám nắng và dài dàu sương gió, với những đường rạn chân chim từ đuôi mắt chứng thực ột cuộc đời đã lênh đênh trên những boong tàu. Victoria thích ông ngay, nhưng nghe thấy mình được gọi là vợ Jason lần đầu tiên trong đời khiến nàng mất bình tĩnh tệ hại, đến mức nàng chào Mike Farrell với vẻ trịnh trọng kín đáo mà nàng đã được yêu cầu phải duy trì kể từ khi nàng đến Anh.

Khi nàng làm thế, vẻ mặt của thuyền trưởng Farrell thay đổi. Vẻ tán thành nồng hậu trong mắt ông biến mất, và phong thái của ông còn vượt xa Victoria về mặt cứng nhắc. “Thật hân hạnh khi gặp bà, Phu nhân Fielding,” ông cao giọng và hơi cúi mình lạnh lùng. “Xin bà bỏ qua cho việc tôi ăn mặc không được thích hợp. Khi tôi đến đây tôi không biết là một buổi tiệc sắp bắt đầu. Bây giờ, nếu bà lượng thứ, tôi đã lênh đênh trên biển 6 tháng nay và tôi đang nóng lòng về nhà.”

“Ôi, nhưng chú không thể đi!” Victoria nói, nàng phản ứng bằng sự ấm áp chân thật mà với nàng là tự nhiên hơn nhiều so với vẻ trang trọng cứng nhắc. Nàng có thể thấy rằng Thuyền trưởng Farrell là một người bạn tốt đặc biệt của Jason, và nàng vô cùng muốn làm ông cảm thấy được hoan nghênh. “Chồng cháu và cháu đang quá diện cho lúc này,” nàng trên. “Hơn nữa, khi cháu ở trên biển chỉ có 6 tuần thôi, cháu đã khao khát được ngồi ăn tối trên một chiếc bàn không xiêu vẹo và quay tít, và cháu cam đoan là những chiếc bàn nhà cháu để đâu đứng nguyên đó chứ à.”

Thuyền trưởng Farrell chăm chú nhìn nàng như thể không chắc nên hiểu nàng thế nào. “Tôi cho là cô không thích chuyển đi của mình lắm, phải không Phu nhân Fielding?” ông hỏi.

Victoria lắc đầu, nàng mỉm một nụ cười thật dễ lấy. “Không nhiều như cháu thích đánh gãy tay mình hay mắc sỏi – ít ra thì lúc đó cháu không mắc ói, cháu bị ói suốt cả tuần trên biển. Cháu không phải là một người đi biển giỏi, cháu e là thế, vì khi một cơn bão thổi tới trước khi cháu hoàn hồn từ vụ say sóng, cháu sợ đến phát ngại lên ấy.”

“Lạy Chúa nhân từ!” Thuyền trưởng Farrell nói, nụ cười của ông đã lấy lại được chút ít sự nồng hậu nguyên thuỷ của nó. “Đừng tự gọi mình là một tên chét nhát trong trường hợp đó. Những anh thuỷ thủ kỳ cựu

còn sợ chết trong một cơn bão Đại tây dương mà.”

“Nhưng cháu,” Victoria cãi lại và cười lớn, “cháu sợ cháu không định chết ấy chứ.”

Mike Farrell ngả đầu ra sau cười lớn, rồi ông nắm chặt cả hai tay Victoria trong lòng bàn tay to lớn, chai sạn của ông và mỉm cười nhìn nàng. “Tôi rất sung sướng ở lại tham gia cùng cô và Jason. Tha thứ cho tôi vì đã... ờ ... đã nghi ngại như thế trước đây.”

Victoria sung sướng gật đầu. Rồi nàng lấy một ly rượu từ chiếc khay đang được một người hầu chuyển qua và đi đến gặp hai người nông dân đã đưa nàng đi Wakefield cái ngày nàng vừa mới đến.

Khi nàng đã khuất dạng, Mike Farrell quay sang Jason và nói khẽ, “Khi tôi nhìn thấy cô ấy hôn anh trong xe ngựa, tôi thích hình ảnh cô ấy ngay lập tức, Jason. Nhưng khi cô ấy chào tôi cái kiểu đúng mực, trịnh trọng ấy - với cái vẻ trống rỗng ấy trong đôi mắt như thể cô ấy không thực sự trông thấy tôi - tôi đã hoảng sợ mất một lúc rằng anh đã lại lấy một cô ả ngạo mạn khác giống như là Melissa.”

Jason ngấm nhìn Victoria đang trấn an mấy anh nông dân nhút nhát. “Nàng là bất kỳ điều gì nhưng không phải ngạo mạn. Con chó của nàng một nửa là sói và nàng thì một nửa là tiên (huhu, chơi chữ, khó dịch quá. Fish = a strange or crazy person. Thôi thì sẵn mọi người đang yêu Vic, tớ cho nàng làm tiên vậy). Bọn gia nhân của tôi mê mẩn nàng, Charles quý nàng, và mọi cậu ấm London gốc xít đều tưởng tượng mình đang phải lòng nàng.”

“Kể cả anh hả?” Mike Farrell nói thẳng thừng.

Jason nhìn Victoria uống hết ly rượu của nàng và với tay lấy ly khác. Cách duy nhất nàng tự ép mình kết hôn với hần sáng nay là tưởng như hần là Andrew, và, thậm chí là thế, nàng đã chết tiệt là suýt bỏ hần đứng lại nơi bệ thờ trước 800 con người rồi. Vì hần chưa bao giờ thấy nàng uống nhiều hơn một ngụm rượu trước đây, và nàng đã uống sang ly thứ hai, Jason cho rằng nàng đang cố xoa dịu đi nỗi sợ phải kết đôi với hần đêm nay.

“Trông anh không giống mấy với một trong những chú rể hạnh phúc nhất,” Mike Farrell nói, quan sát vẻ nhăn nhó tăm tối trên mặt Jason.

“Tôi chưa bao giờ hạnh phúc hơn,” Jason cay đắng đáp, và bước đi chào đón các vị khách mà hần chẳng biết tên để mà giới thiệu với người phụ nữ mà hần đã bắt đầu ân hận là đã lấy. Hần hoàn thiện vai trò ông chủ nhà và diễn vai chàng rể với một vẻ ngoài tươi cười thân ái, trong lòng lại canh cánh nhớ rằng Victoria đã gần như chạy trốn khỏi hần trong nhà thờ. Ký ức đó thật đau đớn và làm hần suy sụp đến tột độ, và hần không thể nào xua nó ra khỏi tâm trí hần.

Những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời khi Jason đứng ở bên lề, ngấm nàng khiêu vũ với người điền chủ địa phương và Mike Farrell rồi vài người làng khác. Nàng nhất quyết tránh hần, hần biết, và vào những lúc hiếm hoi ánh mắt họ gặp nhau, Victoria vội nhìn đi chỗ khác.

Nàng đã cởi bỏ tấm voan cưới từ lâu và yêu cầu dàn nhạc chơi những giai điệu sinh động hơn, và rồi làm dân làng mê hoặc bằng cách xin họ dạy nàng những vũ điệu địa phương. Cho đến lúc mặt trăng đã lên cao trên đỉnh trời, tất cả mọi người đã khiêu vũ, vỗ tay và vui vẻ hoàn toàn, kể cả Victoria, bây giờ nàng đã kết thúc ly rượu thứ 5 rồi. Rõ ràng là nàng đang cố chuốc rượu ỉnh đến ngất ngư, Jason chưa chút nghĩ, để ý thấy màu đỏ rực lên trên đôi má nàng. Một nỗi chán ghét cuộn lên trong lòng hần khi hần nghĩ đến những hy vọng của hần cho đêm nay, cho tương lai của họ. Như một thằng ngốc, hần đã tin hạnh phúc cuối cùng cũng ở trong tầm tay hần.

Uể oải tựa mình vào một gốc cây, hần ngấm nhìn nàng, tự hỏi tại sao phụ nữ lại quyến rũ hần thế cho đến khi hần cưới họ, và rồi thì họ căm ghét hần. Hần lại làm thế nữa rồi, hần tức giận nghĩ. Hần đã phạm cùng một sai lầm ngu ngốc lần thứ hai - hần đã cưới một phụ nữ đồng ý lấy hần bởi vì cô ta muốn điều gì đó từ hần chứ không vì cô ta muốn hần.

Melissa đã muốn mọi người đàn ông cô ta nhìn thấy, trừ hần. Victoria chỉ muốn Andrew- Andrew tốt, dịu dàng, tử tế, nhất chết.

Điều khác biệt duy nhất giữa Melissa và Victoria là Victoria là một diễn viên giỏi hơn nhiều, Jason quyết định. Hần đã biết Melissa là một cô ả khốn nạn ích kỷ, đầy toan tính ngay từ đầu, nhưng hần đã nghĩ

Victoria như là một thiên thần hơn ... một thiên thần gục ngã, đương nhiên - nhờ Andrew- nhưng hẳn đã không lấy chuyện đó để chống lại nàng. Giờ thì hẳn làm thế. Hẳn khinh nàng vì đã cho không Andrew bản thân nàng, thế mà lại lẩn tránh dâng nàng cho chồng nàng, đó chính là điều nàng đang cố làm bằng cách uống cho đủ rượu để làm ình không còn cảm thấy điều gì. Hẳn ghét cái cách nàng đã run rẩy trong tay hẳn và tránh ánh mắt của hẳn khi nàng khiêu vũ cùng hẳn mấy phút trước, và sau đó nàng đã nhún vai khi hẳn đề nghị đã đến lúc vào nhà.

Jason bình nhiên tự hỏi sao hẳn có thể làm các cô tình nhân của hẳn kêu thét lên trong cơn mê mẩn nhưng những phụ nữ hẳn cưới thì chẳng muốn làm gì với hẳn ngay khi lời thệ nguyện được nói ra. Hẳn tự hỏi sao việc làm ra tiền bạc lại dễ dàng quá thể đối với hẳn mà hạnh phúc thì lại mãi lẩn tránh hẳn. Cái mù già độc ác đã nuôi lớn hẳn rõ ràng là đã đúng - hẳn là đứa con của quỷ, phường vô lại, không đáng sống chứ nói chi đến hạnh phúc.

Chỉ ba người phụ nữ đã là một phần trong cuộc đời hẳn - Victoria, Melissa, và bà mẹ nuôi của hẳn—tất cả đều đã nhìn thấy điều gì đó trong hẳn, điều làm cho hẳn trở nên đáng ghét và ghê tởm trong mắt họ, mặc dù cả hai người vợ của hẳn đều đã dấu diếm sự chán ghét của họ cho đến sau lễ cưới, khi tài sản của hẳn cuối cùng đã thành của họ.

Với vẻ kiên quyết không lay chuyển, Jason đi đến bên Victoria và chạm vào tay nàng. Nàng nhảy nhồm lên và giật tay đi như thể sự động chạm của hẳn làm nàng bị bỏng. “Muộn rồi và đã đến lúc đi vào,” hẳn nói.

Ngay cả dưới ánh trăng mặt nàng cũng tái xám thấy rõ và đôi mắt nàng mở to đầy vẻ ám ảnh khó chịu. “N-nhưng thực sự chưa muộn mà—”

“Đủ muộn để đi ngủ được rồi, Victoria,” hẳn cộc cằn bảo nàng.

“Nhưng tôi chẳng buồn ngủ chút nào!”

“Tốt,” Jason nói, vẻ khó chịu rõ ràng. Hẳn biết nàng hiểu vì cả con người nàng bắt đầu run rẩy. “Chúng ta đã thương lượng,” hẳn cay nghiệt nói, “và ta mong nàng làm nhiệm vụ của nàng, cho dù nàng thấy việc lên giường cùng ta khó chịu đến thế nào.”

Giọng nói băng giá, đầy quyền hành của hẳn làm nàng buốt đến tận xương tủy. Gật đầu, Victoria khó nhọc bước vào nhà và lên gác vào phòng mới của nàng, những căn phòng nối liền với phòng Jason.

Cảm nhận được tâm trạng lãnh đạm của nàng, Ruth lặng lẽ giúp nàng cởi chiếc áo cưới ra và mặc vào chiếc áo ngủ bằng vải satin với ren màu kem mà Madame Dumosse đã đặc biệt tạo ra cho nàng mặc đêm tân hôn.

Nỗi cay đắng dâng lên tận cổ nàng và sự khiếp sợ làm lòng nàng co rúm lại khi Ruth đi qua lật khăn trải giường ra. Rượu mà nàng đã uống với hy vọng dẹp yên nỗi sợ bấy giờ lại khiến nàng nôn nao phát bệnh. Thay vì làm nàng bình tĩnh như lúc nãy, rượu đang làm cho nàng cảm thấy yếu lả đi và không thể nào kiểm soát được cảm xúc của mình. Nàng chỉ ước chi nàng đã không đụng vào nó. Lần duy nhất nàng uống hơn một ngụm rượu là sau đám tang của cha mẹ nàng, khi bác sỹ Morrison khẳng khái bắt nàng phải uống hai ly. Nó đã làm cho nàng nôn ói lần đó, và ông đã bảo nàng rằng nàng có lẽ là một trong những người mà cơ địa không chấp nhận nó.

Cùng với lời kể khủng khiếp của Cô Flossie đang gào lên trong tâm trí nàng, Victoria bước về phía giường ngủ. Rồi máu của nàng chẳng mấy chốc nữa sẽ tràn trề trên những tấm khăn trải giường này, nàng hoảng loạn nghĩ. Bao nhiêu máu? Đau đớn chừng nào? Nàng túa mồ hôi lạnh, và cơn chóng mặt xâm chiếm nàng khi Ruth vỗ cho gối phồng lên. Như một con rối nàng chui vào giường, cố gắng kiểm soát nỗi sợ đang run lên và cơn buồn nôn dâng ngập. Nàng không thể la thét và để lộ sự khiếp sợ của nàng, Cô Flossie đã bảo nàng thế, nhưng khi Jason mở cánh cửa ăn thông ra và bước vào phòng trong chiếc áo choàng màu hạt dẻ thêu kim tuyến làm lộ hết lồng ngực trần và đôi chân hẳn, Victoria không thể nén nổi hơi thở hổn hển vì sợ của nàng. “Jason!” nàng kêu lên, lún sâu mình vào gối.

“Chứ nàng đợi ai – Andrew sao?” hẳn hỏi cho có chuyện. Tay hẳn đã lần đến sợi thắt lưng satin giữ hai tà áo choàng của hẳn lại với nhau, và nỗi sợ của Victoria trở thành nỗi hoảng loạn. “Đừng làm thế,” nàng hoảng hốt van xin, không thể nghĩ hay nói cho rành mạch được. “Một quý ông chắc chắn là không cởi áo trước mặt một cô gái, ngay cả nếu họ đã kết hôn.”

“Ta nghĩ chúng ta đã nói về chuyện này trước đây rồi, nhưng vì nàng quên, ta xin nhắc cho nàng nhớ một lần nữa là ta không phải là một quý ông.” Tay hắn kéo hai đầu sợi dây thắt lưng. “Tuy nhiên, nếu cảnh tằm thân không cao quý gì của ta xúc phạm cảm giác của nàng, nàng có thể giải quyết vấn đề đó bằng cách nhắm mắt lại. Cách giải quyết khác duy nhất là ta vào giường trước rồi cởi áo sau, và lựa chọn này lại xúc phạm cảm giác của ta.” Hắn mở rộng tà áo, rũ nó ra và mắt Victoria mở to với nỗi kinh hoàng trước thân thể to lớn, gân guốc của hắn.

Niềm hi vọng bí mật nhỏ bé nào mà Jason đã ôm ấp rằng tuy thế nàng có thể tự nguyện quy thuận trước những ưu thế của hắn cũng đều tan biến khi nàng nhắm mắt lại và ngoảnh mặt đi.

Jason nhìn nàng và rồi, với vẻ khó chịu rõ rệt, hắn giật những tấm chăn ra khỏi tay nàng và liệng chúng đi. Hắn lên giường và cởi nút thắt trên vạt trước chiếc áo sa tin của nàng; rồi hắn thở mạnh khi nhìn thấy vẻ hoàn hảo trên tấm thân trần của nàng.

Đôi bầu ngực của Victoria đầy đặn và chín mọng, vòng eo nhỏ, đôi hông tròn. Chân nàng dài và thon thả không ngờ được, với cặp đùi thanh mảnh và đôi bắp chân nuột nà. Khi ánh mắt của hắn lướt qua người nàng, một màu đỏ nhuộm ửng lên da ngà mịn mượt của nàng, và khi hắn đặt một tay lên một bên vú đầy gợi cảm của nàng, cả người nàng lão đảo và trần cứng lại, từ chối sự động chạm của hắn.

Với một phụ nữ có kinh nghiệm thì nàng lạnh lùng và cứng queo như một hòn đá nằm đó, khuôn mặt quay đi của nàng nhăn nhúm lại vì khiếp sợ. Jason đã nghĩ sẽ cố vồ về nàng cho đến khi nàng hợp tác, rồi hắn gạt phăng suy nghĩ đó đi với lòng khinh miệt. Nàng đã suýt bỏ hắn lại nơi bệ thờ sáng nay, và rõ ràng nàng không mong chịu đựng những ve vuốt kéo dài hơn của hắn.

“Đừng làm điều này mà,” nàng van xin hốt hoảng khi hắn vuốt ve ngực nàng. “Tôi sẽ ốm mất!” nàng kêu lên, cố gắng nhào ra khỏi giường. “Anh làm tôi ốm mất!”

Lời nàng nói xoáy vào tri thức hắn như thể những chiếc đinh nhọn sắc, và cơn thịnh nộ đen tối nổi bùng lên trong hắn. Thọc tay vào mái tóc lộn lẫy của nàng, Jason lăn tròn lên phía trên nàng. “Nếu vậy,” hắn gầm gừ trong hơi thở thô tháo cuồng nộ, “chúng ta làm vội cho xong chuyện này đi thì hơn.”

Cảnh máu me và đau đớn khủng khiếp lướt qua Victoria, cộng thêm nỗi khiếp sợ của chúng vào cơn nôn nao mà rượu đã gây ra. “Tôi không muốn!” nàng kêu lên thật thảm thương.

“Chúng ta đã thương lượng rồi, và đến chừng nào chúng ta còn hôn thú, nàng sẽ tuân thủ nó,” hắn thầm thì trong khi cố tách hai chân cứng đờ của nàng ra. Victoria rên khóc khi cái phần đàn ông cứng ngắc của hắn liều lĩnh thăm dò nàng, nhưng tận nơi nào đó sâu thẳm trong tâm trí hoảng loạn của nàng, nàng biết hắn nói đúng về vụ thương lượng và nàng thôi không chống cự hắn nữa. “Thoải mái đi,” hắn chua cay cảnh cáo nàng từ trong bóng tối phía trên nàng, “Ta có thể không được chu đáo như Andrew quý báu của nàng, nhưng ta không muốn làm nàng đau đâu.”

Việc hắn độc địa nhắc đến Andrew vào thời điểm đó cắt nàng một nhát sâu đến tận tim, và nỗi đau khổ của nàng sụp đổ thành một tiếng thét đau đớn khi Jason đâm xuyên nàng. Cơ thể nàng quặn lại phía bên dưới hắn, và nước mắt đổ ra từ mắt nàng thành những vệt nóng bỏng nhục nhã khi chồng nàng sử dụng nàng không một chút tử tế hay gượng nhẹ.

Ngay lúc sức nặng của thân thể hắn rời khỏi nàng, Victoria quay sang một bên, vùi mặt vào gối, cơ thể nàng rung chuyển vì những cơn nức nở nửa kinh sợ, nửa bàng hoàng. “Đi đi,” nàng thổn thức, co đầu gối lên tận ngực nằm cuộn tròn lại thành một khối đau khổ. “Đi ra, đi ra!”

Jason chân chừ, rồi lăn ra khỏi giường, nhặt chiếc áo choàng của hắn lên, và bước về phòng hắn. Hắn đóng cửa, nhưng tiếng nức nở của nàng vọng theo hắn. Hắn trần truồng đi về phía bàn trang điểm, chộp lấy một chiếc bình thủy tinh đựng brandy và rót ra một nửa ly thứ rượu mạnh đó. Hắn nuốt chửng tất cả chỗ rượu bỏng họng đó, cố gắng nhấn chìm cái ký ức về sự kháng cự của nàng và âm thanh nỗi sợ hãi đến não lòng của nàng, gắng xoá sạch ý nghĩ về khuôn mặt hoảng sợ của nàng khi nàng cố kéo tay nàng ra khỏi tay hắn nơi bệ thờ.

Sao hắn lại ngu muội mà tin hắn đã cảm nhận được sự ám nòng từ Victoria khi nàng hôn hắn. Nàng đã bảo hắn ngay khi hắn đề nghị cưới nàng lần đầu rằng nàng không muốn cưới hắn. Trước đây đã lâu khi nàng khám phá ra họ được cho là đã đính hôn, nàng đã bảo hắn những điều nàng thực sự nghĩ về hắn: “Anh là

một tên quái vật lạnh lùng, nhẫn tâm, ngạo mạn, ... Không một phụ nữ nào tâm trí bình thường mà lại muốn cưới anh... Anh không bằng một phần mười Andrew..."

Nàng đã thực tâm trong từng chữ một.

Hắn thật ngu muội biết chừng nào khi tự thuyết phục mình rằng nàng thực sự quan tâm đến hắn... Jason quay sang để đặt ly rượu xuống mặt bàn và nhìn thấy hình ảnh của mình trong gương... Những vết máu vấy bẩn đùi hắn.

Máu của Victoria.

Trái tim nàng có thể đã thuộc về Andrew, nhưng thân thể xinh đẹp của nàng thì không – nàng đã mang nó cho chỉ một mình Jason. Hắn nhìn vào chính mình trong khi nổi căm ghét bản thân tràn qua mạch máu hắn như axit. Hắn đã ích kỷ đến chết tiệt, đã tổn thương khi nàng thử rời bỏ hắn nơi bệ thờ, đến nỗi hắn đã không để ý nàng còn là trinh nữ.

Hắn nhắm mắt trong nỗi hối tiếc đau đớn, không chịu nổi cả hình ảnh của chính mình. Hắn đã cho Victoria sự âu yếm và quan tâm không nhiều hơn một tên thủy thủ say rượu dành cho con điếm đã trả tiền của hắn.

Hắn nghĩ lại lối vào của nàng đã khô và chặt thế nào, nàng đã nhỏ bé và mong manh ra sao trong tay hắn, hắn đã sử dụng nàng độc ác thế nào, và một nỗi hối hận nào lòng dâng lên trong hắn.

Mở mắt ra, hắn nhìn vào mình trong gương, biết rằng hắn đã biến đêm tân hôn của nàng thành một cơn ác mộng. Victoria quả là nữ thần nhạy cảm, can đảm, dịu dàng mà hắn đã nghĩ ngay từ lúc ban đầu. Và hắn-hắn chính xác là những gì mà mẹ nuôi hắn đã gọi khi hắn còn bé: phường vô lại.

Khoác chiếc áo choàng vào, Jason cầm lấy chiếc hộp nhưng từ một chiếc ngăn kéo và quay trở lại phòng Victoria. Hắn đứng cạnh giường nàng, ngắm nàng ngủ. "Victoria," hắn thì thầm. Nàng co mình lại trong giấc ngủ khi nghe tiếng hắn và hắn nhói đau vì ân hận. Trông nàng đau đớn và dễ tổn thương làm sao; nàng đẹp đến không tin nổi với mái tóc xoã tràn trên gối và lấp lánh trong ánh nến.

Jason ngắm nàng ngủ trong im lặng dày vò, lòng không muốn khuấy rầy nàng. Cuối cùng hắn đưa tay xuống và dịu dàng kéo tấm chăn lên che đôi bờ vai trần mảnh dẻ của nàng, rồi gạt mớ tóc dày của nàng ra khỏi trán. "Anh xin lỗi," hắn thì thầm với người vợ đang ngủ của hắn.

Hắn thổi tắt ngọn nến và để chiếc hộp nhưng lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường nơi nàng chắc chắn sẽ thấy khi tỉnh dậy. Kim cương sẽ xoa dịu nàng. Phụ nữ sẽ bỏ qua bất kỳ điều gì vì kim cương.

34. Chương 22

Chương 22

Victoria mở mắt và nhìn một cách vô hồn ra ngoài cửa sổ lên nền trời u ám, tối tăm. Giấc ngủ lơ lửng bên trên nàng như một tấm mạng nhện dày, xáo tung những ý nghĩ vô định của nàng khi nàng nhìn vu vơ lướt qua những tấm rèm lụa màu vàng và hồng xa lạ rủ xuống từ góc giường nàng.

Nàng cảm thấy lơ đãng mê muội, như thể nàng chưa hề ngủ tí nào, tuy vậy nàng không hề mong muốn chìm lại vào giấc ngủ hay tỉnh dậy hẳn. Tâm trí nàng dật dờ vô định, và rồi mọi sự bỗng nhiên sáng tỏ với nàng.

Lạy chúa lòng lành, nàng đã kết hôn! Kết hôn thật. Nàng là vợ của Jason.

Nàng nén lại một tiếng kêu phản kháng trước ý nghĩ đó và bật ngồi dậy khi toàn bộ hồi tưởng về tối hôm qua dội vào nàng. Vậy ra đó là những gì Cô Flossie đã cố cảnh báo nàng. Thảo nào mà phụ nữ không nói về chuyện đó! Nàng bắt đầu choàng ra khỏi giường đáp lại cái bản năng muợn màng nào đó bảo nàng chạy trốn; rồi nàng xem lại mình, vuốt phẳng những chiếc gối, và ngã trở lại lên giường, cắn chặt bờ môi dưới của nàng. Những chi tiết nhục nhã của đêm tân hôn trở lại rõ ràng đến đau đớn và nàng co rúm lại, nhớ ra Jason đã cởi toang áo choàng một cách thô lỗ trước mặt nàng. Nàng rùng mình khi nhớ lại Jason đã chế

nhạo nàng về Andrew ra sao, và rồi hắn đã lạm dụng nàng. Hắn đã sử dụng nàng như thể nàng là một con vật, một con vật câm điếc không cảm xúc, không đáng để yêu chiều hay thương xót.

Một giọt nước mắt lăn xuống má nàng khi nàng nghĩ đến đêm nay, và đêm mai, tất cả những đêm ở trước mắt nàng cho đến khi Jason có thể làm nàng mang thai. Sẽ là bao nhiêu lần nhỉ? Chục lần? Hai chục? Hay hơn? Không, xin đừng, xin đừng hơn nữa. Nàng không thể chịu đựng được hơn nữa.

Nàng giận dữ gạt nước mắt đi, nổi giận với chính mình vì đã không chống nổi nỗi sợ hãi và yếu đuối. Tối hôm qua hắn đã nói hắn định tiếp tục làm cái việc xấu xa, nhục nhã đó với nàng – đó là phần trách nhiệm của nàng trong thoả thuận của họ. Bây giờ thì nàng đã biết thoả thuận ấy kéo theo điều gì, vì thế nàng muốn thoát khỏi nó ngay lập tức!

Nàng hất tung chăn sang một bên và trèo ra khỏi chiếc kén lụa, cái đã được cho là sự đền bù cho nàng suốt cuộc đời vì nỗi đau khổ mà một người đàn ông không tim, khắc nghiệt bắt nàng phải chịu. Được thôi, nàng không phải là một đứa con gái người Anh điệu dàng, sợ phải đứng dậy vì chính mình hay đương đầu với thế gian. Nàng thà đối đầu với cả một đoàn quân vũ trang còn hơn với một đêm khác như đêm qua! Nàng có thể sống không cần xa hoa, nếu như đó là điều người ta mong nàng phải trả giá vì nó.

Nàng nhìn quanh phòng, cố gắng lập kế hoạch cho bước đi kế tiếp, và ánh mắt nàng dừng phải chiếc hộp nhung đen trên chiếc bàn bên cạnh giường nàng. Nàng nhặt nó lên và mở chiếc khoá cài ra, rồi nghiêng rằng giận dữ khi nhìn thấy chuỗi vòng cổ kim cương ngoạn mục nằm trong đó. Bề ngang của nó rộng đến 3 phân và được tạo mẫu để trông như một chuỗi hoa, với những viên kim cương được gọt theo nhiều hình dạng khác nhau để kết thành những cánh hoa và lá uất kim hương, hồng và lan.

Cơn giận dâng lên sục sôi trong lòng nàng như một màn sương đỏ trong khi nàng cầm chiếc móc khoá nhấc chiếc vòng cổ lên, giữ nó bằng hai ngón tay như thể nó là một con rắn độc, rồi thả nó trở lại vào trong hộp thành một đồng chằng ra gì.

Bây giờ nàng hiểu điều gì làm nàng phiền lòng về tất cả những món quà mà Jason tặng nàng và cái cách hắn muốn được cảm ơn bằng một nụ hôn của nàng. Hắn mua nàng. Hắn thật sự tin rằng có thể mua được nàng – mua như mua một con điếm rẻ mạt nơi ụ tàu. Không – không rẻ, đắt, nhưng chỉ là một con điếm, không có gì hơn.

Sau đêm qua, Victoria đã cảm thấy bị lợi dụng và thương tổn; chiếc vòng cổ đã thêm một nỗi sỉ nhục vào cái danh sách những tội lỗi đang tăng lên của Jason. Nàng hầu như không thể tin được nàng lại tự huỷ hoại mình rằng hắn quan tâm đến nàng, rằng hắn cần nàng. Hắn chẳng quan tâm tới ai, chẳng cần chi ai. Hắn không muốn được yêu và hắn chẳng có chút tình yêu nào để mang cho người khác. Lẽ ra nàng nên biết thế - hắn cũng đã nói thế rồi.

Ôi trời ơi! Victoria tức tối nghĩ, cơn giận của nàng làm nổi lên những đốm sáng trên đôi má tái xanh của nàng. Họ thật là những tên quái vật – Andrew với lời tỏ tình vờ vịt của anh ta, và Jason, người đã nghĩ có thể lợi dụng nàng và rồi trả cho nàng bằng một chiếc vòng cổ ngu ngốc.

Nhấn mặt vì chỗ đau giữa hai đùi, nàng trèo ra khỏi giường và lê bước vào phòng tắm lát cẩm thạch ăn thông với phòng nàng phía ngược lại với phòng Jason. Nàng sẽ ly dị, nàng quyết định. Nàng đã nghe thấy mấy vụ đó rồi. Nàng sẽ nói với Jason nàng muốn một vụ ly dị, ngay bây giờ.

Ruth bước vào ngay khi Victoria đi ra từ phòng tắm.

Gương mặt của cô hầu bé nhỏ nhăn tít lại vì một nụ cười bí ẩn khi cô nhón chân đi vào phòng và liếc mắt nhìn quanh. Cho dù cô bé mong đợi để thấy điều gì đi nữa thì cũng không phải là cô chủ của cô sai bước một cách cương quyết qua căn phòng, đã dậy rồi và tắm tấp xong xuôi, quần mình trong một chiếc khăn lông và đang chải mái tóc một cách không thương xót. Cô cũng không mong nghe cô dâu mới của Jason Fielding, người được đồn là một người tình khó cưỡng, nói bằng cái giọng của một tảng băng trôi, “Chả có lý do gì để mà rón rén bò vào đây như thể là cô sợ cả cái bóng của cô như thế, Ruth ạ. Tên quái vật ở phòng bên kia kia, không phải phòng này.”

“Q...quái vật á, thưa cô?” cô hầu khốn khổ cà lăm một cách ngây dại. “Ôi,” cô cười khúc khích một cách hồi hộp, nghĩ rằng cô nhầm lẫn, “Cô hẳn đã nói “quí ông”, thế mà em nghĩ cô nói...”

“Tôi nói ‘quái vật,’ ” Victoria gần như là gầm lên. Thanh âm giọng nói gắt gỏng của nàng làm cho nàng hồi hận ngay lập tức. “Tôi xin lỗi, Ruth. Tôi chỉ hơi ... ờ... mệt mỏi, tôi nghĩ thế.”

Vì lý do gì đó, điều này lại làm cho cô hầu bé nhỏ đỏ cả mặt và cười rúc rích làm cho Victoria phát cáu, nàng đang chênh vênh trên miệng vực của nỗi hoảng loạn, bất chấp nỗ lực tự nhắc mình rằng nàng thật lạnh lùng và đầy lý trí và đầy quyết tâm. Nàng chờ đợi, và gõ trống bằng mấy đầu ngón tay, cho đến khi Ruth kết thúc việc dọn phòng. Chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi cho thấy đã 11 giờ khi nàng bước đến cánh cửa phòng nàng mà Jason đã đi vào qua lối đó tối hôm qua. Nàng dừng lại với một tay đặt lên tay vịn cửa, cố gắng trấn tĩnh. Cả người nàng đang run như dế trước cái ý nghĩ phải đương đầu với hắn và đòi hỏi hắn ly dị, nhưng nàng định làm chính xác như thế, và không có gì cản nổi nàng. Một khi nàng đã thông báo với hắn rằng cuộc hôn nhân của họ đã kết thúc, hắn sẽ chẳng còn quyền làm chồng nữa. Sau đó, nàng sẽ quyết định đi đâu và làm gì. Bây giờ nàng cần bắt hắn đồng ý ly dị. Hay là nàng lại phải cần sự cho phép của hắn nhỉ? Vì nàng không chắc, nàng quyết định khôn ngoan ra là không nên chọc giận hắn không cần thiết hay làm cho hắn tức lên mà từ chối. Nhưng rồi thì nàng cũng không nên nói quanh co lâu lắc quá.

Victoria vươn thẳng vai, thắt chặt dây thắt lưng quanh chiếc áo choàng của nàng, xoay tay vịn, và hùng dũng bước vào phòng Jason.

Cố đè nén cái mong muốn đập vào đầu hắn bằng cái bình sứ bên cạnh giường, nàng nói rất chi là lịch sự, “Chúc buổi sáng tốt lành.”

Đôi mắt hắn mở choàng ra, vẻ mặt hắn ngay khi ấy tỏ vẻ cảnh giác, gần như là đề phòng, rồi hắn mỉm cười. Cái nụ cười ngái ngủ, đầy nhục cảm của hắn trước đây có thể làm trái tim nàng tan chảy, bây giờ lại làm nàng nghiêng răng giận dữ. Chẳng biết bằng cách nào mà nàng giữ cho vẻ mặt nàng rất lịch sự, hầu như là dễ chịu.

“Xin chào,” Jason nói giọng khàn khàn, đôi mắt hắn lướt trên thân hình gợi cảm của nàng đang quần trong nếp mềm mại quyến rũ của tấm áo nhung vàng lấp lánh. Nhớ lại cái cách mà hắn đã tước đoạt nàng tối qua, Jason rời mắt khỏi cổ áo chữ V hạ thấp của nàng và dịch người qua lấy chỗ cho nàng ngồi bên cạnh hắn trên giường. Xúc động sâu sắc vì nàng đã vào để chào hắn vào buổi sáng trong khi nàng có mọi quyền khinh ghét hắn vì tối qua, hắn vỗ tay lên chỗ trống mà hắn vừa chừa ra và dịu dàng nói với nàng, “Nàng muốn ngồi xuống không?”

Victoria đang quá bận rộn nghĩ cách nào cho dễ dàng để nói điều nàng muốn nói nên nàng nhận lời mời của Jason một cách bất giác. “Cảm ơn,” nàng lịch sự nói.

“Vì điều gì?” hắn trêu.

Đấy chính xác là cái khởi đầu mà Victoria tìm kiếm. “Cảm ơn vì mọi thứ. Anh đã vô cùng tử tế đối với tôi trong nhiều chuyện. Tôi biết anh bức mình biết bao nhiêu cái ngày tôi xuất hiện trên ngưỡng cửa nhà anh mấy tháng trước, nhưng cho dù anh không muốn có tôi ở đây, anh vẫn để tôi ở lại. Anh đã mua cho tôi áo váy đẹp, và anh đưa tôi đến các buổi dạ tiệc, thật là vô cùng tử tế. Anh đã đấu súng vì tôi, chuyện chẳng cần thiết tí nào, nhưng về phần anh thì thật là hào hiệp. Anh đã kết hôn với tôi trong nhà thờ, chuyện mà anh chẳng hề mong muốn, và anh đã cho tôi một bữa tiệc thật dễ thương ở đây tối qua và mời những người anh không biết, chỉ để làm tôi vui lòng. Cảm ơn vì tất cả những điều đó.”

Jason với tay lên, vắn vơ ve vuốt gò má tái xanh của nàng bằng khớp ngón tay. “Có gì đâu mà,” hắn nhẹ nhàng nói.

“Bây giờ tôi muốn một vụ ly dị.”

Bàn tay hắn đông cứng lại. “Nàng sao cơ?” hắn nói bằng giọng thì thầm đáng sợ.

Victoria nắm chặt tay rồi lại duỗi ra trên đùi nàng, nhưng nàng giữ vững quyết tâm của nàng. “Tôi muốn có một vụ ly dị,” nàng lặp lại với vẻ bình tĩnh giả vờ.

“Chỉ thế thôi à?” hắn nói với giọng êm ái đáng sợ. Mặc dù Jason rất sẵn lòng thừa nhận hắn đã xử tệ hại với nàng tối qua, hắn cũng không mong chờ bất kỳ điều gì như thế này. “Sau một ngày kết hôn, nàng muốn một vụ ly dị ư?”

Victoria nhìn vẻ giận dữ nhen nhúm trong đôi mắt xanh sáng loé của Jason và đứng dậy, chỉ để rồi bị bàn tay Jason tóm chặt cổ tay nàng và kéo giật nàng ngồi xuống lại. “Đừng thô bạo với tôi, Jason,” nàng cảnh cáo.

Jason, người đã bỏ lại nàng tối qua với cái vẻ như một đứa trẻ bị tổn thương, bây giờ đang đối mặt với một người phụ nữ mà hắn không nhận ra - một người đàn bà dũng mãnh xinh đẹp, nổi giận một cách lạnh lùng. Thay vì xin lỗi như hắn đã định một phút trước đây, hắn nói, “Nàng thật ngớ ngẩn. Có một số vụ ly dị ở nước Anh trong vòng 50 năm qua, và chẳng có vụ ly dị nào là của chúng ta cả.”

Victoria giật tay nàng ra mạnh đến mức suýt nữa trật cả bả vai, rồi nàng bước lùi lại, ra khỏi tầm với của tay hắn, ngực nàng nhấp nhô lên xuống trong cơn giận và nỗi sợ. “Anh là đồ thú vật!” nàng hét lên. “Tôi không ngớ ngẩn, và tôi sẽ không để bị lợi dụng như là một con vật bao giờ nữa!”

Nàng hùng hổ đi về phòng, sập cửa lại và khoá nó lại với một tiếng cách thật to.

Nàng chỉ mới bước đi được vài bước khi cánh cửa mở tung ra sau lưng nàng, kêu rảng rặc và bay ra khỏi khung, treo nghiêng ngả trên một chiếc bản lề. Jason đứng ngay trên ngưỡng cửa, mặt trắng bệch ra vì giận dữ, giọng nói rít lên giữa hai hàm răng. “Đừng bao giờ đóng cửa ngăn ta lần nữa, cho đến khi nào nàng còn sống!,” hắn gầm gừ. “Và đừng bao giờ dọa ly dị ta nữa! Nhà này là tài sản của ta, theo luật pháp, cũng như nàng là tài sản của ta. Hiểu ta chưa hả?”

Victoria miễn cưỡng gật đầu, âm thầm rút lại vì vẻ tàn bạo căm lạng loé lên trong mắt hắn. Hắn xoay gót và bước ra khỏi phòng, để nàng lại đó run lên vì sợ hãi. Chưa bao giờ nàng chứng kiến một cơn thịnh nộ sục sôi như thế trong một con người. Jason không phải là một con thú, hắn là một tên quái vật nổi điên.

Nàng chờ đợi, lắng nghe tiếng những ngăn kéo của hắn mở ra đóng vào khi hắn mặc áo quần, tâm trí nàng ráo riết tìm cách nào đó giải thoát mình khỏi cơn ác mộng mà đời nàng đã trở thành. Khi nàng nghe tiếng cửa phòng hắn sập lại và biết hắn đã xuống dưới lầu, nàng bước đến bên giường và nằm xoài xuống. Nàng cứ nằm đó cả tiếng đồng hồ, nghĩ ngợi mãi mà không có cách nào thoát được. Nàng đã bị sập vào bẫy suốt đời rồi. Jason đã nói lên sự thật – nàng là vật sở hữu của hắn, cũng như ngôi nhà và mấy con ngựa của hắn thôi.

Nếu hắn không đồng ý ly dị, nàng không thể tưởng tượng làm sao nàng có thể tự mình làm được. Nàng thậm chí còn không chắc nàng có được một lý do thích đáng để toà án cho nàng ly dị hay không, nhưng nàng hoàn toàn chắc chắn là nàng không thể nào giải thích ột nhóm những vị quan toà đội tóc giả những gì Jason đã làm với nàng tối qua để khiến nàng muốn ly dị.

Nàng đã như chết đuối tím được cọng rơm khi nàng hình thành cái ý nghĩ ly dị sáng nay. Toàn bộ ý tưởng thật là cực đoan không thể tưởng được, nàng nhận ra điều đó trong tiếng thở dài chán nản. Nàng đã bị mắc kẹt ở đây cho đến khi nàng sinh cho Jason đứa con trai hắn muốn. Rồi thì nàng sẽ bị ràng buộc với Wakefield bởi sự tồn tại của chính đứa trẻ mà lẽ ra có thể cho nàng tự do, bởi nàng biết nàng không bao giờ có thể ra đi và bỏ lại đứa trẻ của nàng.

Victoria nhìn vu vơ quanh căn phòng sang trọng. Chẳng biết làm sao mà nàng lại sắp sửa phải học để thích nghi với cuộc sống mới của nàng, để xoay sở cho qua đến khi nào số phận can thiệp vào và giúp nàng bằng cách nào đó. Hiện giờ, nàng sẽ phải có biện pháp để giữ mình tỉnh táo, nàng quyết định khi sự bình thản đến lặng người xâm chiếm nàng. Nàng có thể tiêu dao ngày tháng với những người khác, rời ngôi nhà và đi đây đó với công việc hay thú vui của nàng. Nàng sẽ phải nghĩ ra những trò tiêu khiển để khiến nàng sao nhãng khỏi việc day dứt mãi với những vấn đề của nàng. Bắt đầu ngay lập tức. Nàng ghét tự thương thân và nàng quyết không đắm chìm vào đấy.

Nàng đã kết bạn ở nước Anh; chẳng mấy chốc nữa nàng sẽ có một đứa trẻ để yêu thương và để yêu thương lại nàng. Nàng sẽ cố sống cái cuộc sống trống rỗng này tốt nhất bằng cách đong đầy vào đó bất kỳ điều gì nàng có thể tìm ra để giữ mình bình lặng.

Nàng chải mái tóc ra khỏi gương mặt tái xanh của nàng, và đứng dậy để kiên quyết làm như thế. Ngay cả vậy mà đôi vai nàng cũng rũ xuống khi nàng gọi Ruth. Tại sao Jason lại khinh miệt nàng như thế, nàng thắc mắc một cách đau đớn. Nàng khao khát có ai đó để nói chuyện, để giải bày tâm sự. Trước đây nàng luôn luôn có mẹ nàng, hay cha nàng, hay Andrew để nói chuyện và để lắng nghe. Giải bày mọi việc bao

giờ cũng có ích. Nhưng kể từ khi nàng đến Anh thì chẳng còn ai cả. Sức khỏe của Charles không tốt và nàng phải khoác một bộ mặt vui tươi, can đảm vì ông ngay từ ngày đầu nàng đến đây. Hơn nữa, Jason là cháu của ông, và nàng có lẽ là không thể nói về nỗi sợ Jason của nàng với chính bác ruột hấn, ngay cả nếu Charles ở Wakefield này. Caroline Collingwood là một người bạn tốt và trung thành, và Victoria nghi ngờ không biết Caroline có thể hiểu Jason không, ngay cả nếu chính nàng nói về hấn.

Chẳng có gì cho điều đó, Victoria quyết định, nhưng để nàng tiếp tục giữ mọi thứ trong lòng, để giả vờ hạnh phúc và tin tưởng, cho đến khi - một ngày nào đó - nàng có thể thực sự cảm thấy thế. Rồi sẽ đến một ngày, nàng tự hứa chắc với mình, nàng có thể đương đầu với ban đêm mà không còn sợ Jason bước vào phòng nàng. Rồi sẽ có ngày nàng có thể nhìn hấn mà không cảm thấy gì hết - không sợ hay đau hay nhục hay cô đơn. Ngày đó sẽ đến, bằng cách nào đó, nó sẽ đến! Ngay khi nàng hoài thai, hấn sẽ để nàng yên, và nàng cầu nguyện cho điều đó sớm xảy ra.

“Ruth,” nàng nói ngay khi cô hầu bé nhỏ bước vào. “Cô hãy nhờ ai đó thắng ngựa vào cỗ xe bé nhất mà chúng ta có được không- một cỗ xe mà tôi có thể điều khiển dễ dàng ấy? Và xin hãy yêu cầu người nào làm việc đó chọn những con ngựa hiền lành nhất - tôi không quen điều khiển xe ngựa lắm. Khi cô làm xong việc đó, xin hãy đề nghị bà Craddock gói ghém một vài giỏ thức ăn còn lại từ bữa tiệc tối qua để tôi có thể mang theo nhé.”

“Nhưng mà, cô ơi,” Ruth ngập ngừng nói, “hãy nhìn ra ngoài cửa sổ xem. Trời đang trở nên giá buốt và có một cơn giông đang tới. Cô hãy tự mình nhìn xem bầu trời đen tối thế nào.”

Victoria liếc nhìn ra ngoài cửa sổ vào bầu trời xám xịt như chì. “Trông như trời sẽ chẳng mưa trong hàng tiếng đồng hồ nữa, nếu như nó có mưa thật,” nàng quyết định với vẻ hơi tuyệt vọng. “Tôi thích rời đi trong vòng nửa tiếng nữa. Ô, có phải Ngài Fielding đi rồi không, hay ông ấy còn ở trên lầu?”

“Ông đi rồi, thưa cô.”

“Cô có tình cờ biết được là ông ấy đã rời điền trang, hay chỉ đi ra ngoài đâu đó?” Victoria hỏi, không thể che giấu được nỗi lo lắng tột độ trong giọng nàng. Bất chấp lòng quyết tâm nghĩ về Jason như một người hoàn toàn xa lạ và cư xử với hấn như thế, nàng cũng không thích thú gì cái ý tưởng đối mặt với hấn ngay bây giờ, khi cảm xúc của nàng vẫn còn quá nguyên sơ. Hơn nữa, nàng khá chắc chắn là hấn sẽ ra lệnh cho nàng ở nhà hơn là cho phép nàng đi ra ngoài trong khi cơn giông có thể đến. Và sự thật là nàng phải đi khỏi ngôi nhà này chốc lát. Nàng phải đi!

“Đức ngài Fielding đã ra lệnh thắng ngựa vào xe và đã đánh xe đi. Ông nói có vài cuộc thăm viếng phải làm. Chính mắt em thấy ông đi rồi,” Ruth cam đoan với nàng.

Cỗ xe chất đầy thức ăn đang chờ trước ngõ khi Victoria xuống cầu thang.

“Tôi sẽ báo với đức ông thế nào đây ạ?” Northrup hỏi, trông cực kỳ thăm nã khi Victoria khẳng khái rời đi bất chấp dự đoán kinh khủng của ông về một cơn giông đang dọa tới.

Victoria quay lại, cho phép ông ta khoác chiếc áo choàng nhẹ màu hoa cà lên vai nàng. “Nói với ông ấy tôi chào từ biệt,” Victoria nói lảng.

Nàng bước ra ngoài, đi vòng sau lưng ngựa và tháo xích cho Sói, rồi đi vòng trở lại mặt trước. Anh chàng cai quản đám người hầu giúp nàng lên xe và Sói nhảy tót lên ngồi cạnh nàng. Trông Sói sung sướng được cởi xích đến nỗi Victoria mỉm cười vỗ cái đầu vương giả của nó. “Cuối cùng mày cũng được tự do,” nàng nói với con vật to lớn. “Và ta cũng vậy.”

35. Chương 23 Part 1

Chương 23

Victoria nắm lấy dây cương tự tin hơn nàng tưởng, và con ngựa hăng hái nhảy vọt về phía trước, bộ lông óng mượt như sa tanh của nó lấp loáng trong ánh trời ảm đạm. “Bình tĩnh, nào” Victoria thì thầm sợ hãi. Jason rõ ràng là không thích nuôi những con ngựa kéo xe điềm tĩnh trong chuồng ngựa nhà hắn – con ngựa cái đã thắng vào cổ xe của Victoria khó kiểm soát đến khó tin. Nó dựng lên và nhảy nhót cho đến khi hai tay Victoria phỏng rộp, đỏ ửng vì cố giữ nó đi nước kiệu từ từ.

Khi Victoria đi gần đến ngôi làng, gió nổi lên và chớp loé từng vạch xanh lè trên bầu trời, cắt nền trời ra thành từng mảnh nhăm nhở trong khi sấm nổ rền đe dọa và bầu trời trở nên tối như là ban đêm. Vài phút sau, bầu trời nứt ra và mưa rơi xuống xối xả, bắn vào mặt nàng, làm mờ cả tầm nhìn và biến chiếc áo choàng của nàng thành một mớ ướt nhoẹt.

Căng mắt ra nhìn con đường trước mặt, Victoria gạt mớ tóc tong tỏng nước ra khỏi mặt nàng và rùng mình. Nàng chưa thấy trại trẻ mồ côi bao giờ, nhưng Thuyền trưởng Farrell đã chỉ nàng con đường dẫn đến đó ở đâu, ông cũng chỉ nàng con đường dẫn đến nhà ông nữa. Victoria căng cả mắt ra, và nàng trông thấy cái trông giống như là một trong những con đường ông đã tả. Nó rẽ về bên phải và nàng quay ngựa sang hướng đó, không chắc là nàng đang đi về trại trẻ hay về nhà Thuyền trưởng Farrell nữa. Lúc này nàng không quan tâm, miễn sao nàng đến được một nơi ấm áp, khô ráo để có thể ra khỏi cơn mưa như trút này. Con đường vòng qua một khúc quanh và bắt đầu chạy ngược lên qua một cánh rừng mỗi lúc một rậm rạp, qua hai túp lều bỏ hoang, rồi hẹp lại cho đến khi nó chỉ còn hầu như là một vệt bùn, nó nhanh chóng trở thành một bãi lầy dưới cơn mưa xối xả.

Bùn bám dính vào bánh xe và con ngựa cái bắt đầu nặng nhọc kéo chân nó ra khỏi đám lầy sâu hút mỗi lần nó bước đi. Victoria trông thấy phía đằng xa một tia sáng mờ nhạt chiếu qua vòm cây. Run lấy bầy vì lạnh và vì nhẹ nhõm, nàng rẽ lên một lối đi nhỏ nấp dưới tán những cây sồi già, cành cây đan vào nhau ở trên đầu như một tán ô sũng nước. Chớp thành linh xé ngang bầu trời, rọi sáng một ngôi nhà nhỏ chỉ đủ rộng ột gia đình chứ không thể chứa được hai mươi đứa trẻ mồ côi. Sấm ừng ọang chói tai trên đầu và con ngựa cái hốt hoảng quay ngang, gần như lồm lên dưới dây cương. Victoria nhảy ra khỏi cổ xe. “Bình tĩnh nào,” nàng vỗ về bảo con ngựa trong khi với tay cầm lấy dây cương của con ngựa đang hốt hoảng. Chân nàng lún trong bùn khi nàng dẫn ngựa về phía chiếc cọc trước căn nhà và nàng buộc nó vào đấy.

Với Sói bảo vệ một bên, nàng nhấc tà váy ướt nhẹp lên, bước lên những bậc thềm phía trước căn nhà nhỏ và gõ cửa.

Một giây sau đó cánh cửa mở tung ra và khuôn mặt khắc khổ của Thuyền trưởng Farrell hiện ra trong quảng sáng của ngọn lửa reo vui sau lưng ông. “Công nương Fielding!” ông thở gấp, với tay kéo nàng vào trong thật nhanh. Một tiếng gầm độc địa của Sói làm ông ngừng tay lại giữa chừng và mắt ông mở to khi ông nhìn thấy con thú màu xám ướt sũng đang gầm gừ nhìn ông, với hai hàm răng nhe ra trắng nhợt.

“Sói, ngừng lại!” Victoria mệt mỏi ra lệnh, và con vật thoắt lui.

Cảnh giác nhìn con thú trông thật dữ tợn đó, Thuyền trưởng Farrell cẩn thận kéo Victoria vào trong. Sói đi theo sát gót nàng, cặp mắt hung vàng của nó dán chặt vào Mike Farrell đầy đe dọa. “Nhân danh chúa cô làm cái gì ngoài trời trong cái thời tiết này thế chứ?” ông lo lắng hỏi.

“B.- bởi,” Victoria cố pha trò, nhưng hai hàm răng của nàng đang gõ nhịp và cả người nàng run lấy bầy vì lạnh khi ông kéo chiếc áo choàng của nàng ra và quàng nó lên lưng ghế gần bếp lửa.

“Cô phải chui ra khỏi cái đồng vải vóc ướt nhoẹt này không thì cô chết đấy. Cái con vật vĩ đại kia có cho cô đi khuất một lát đủ lâu để mặc một ít áo quần khô ráo không đây?”

Victoria vòng tay ôm quanh mình nàng và gạt đầu, liếc nhìn con thú bảo vệ hung dữ của nàng. “Ồ - ở lại đây, Sói.”

Con chó phủ phục xuống trước mặt lò sưởi và tựa đầu lên những chiếc vó to dùng của nó, đôi mắt nó căng ra nhìn vào cửa phòng ngủ nơi họ khuất dạng.

“Tôi sẽ đốt lò lên,” Thuyền trưởng Farrell tử tế nói ở trong phòng ngủ, tay trao cho nàng một chiếc quần dài và một trong những chiếc sơ mi của ông. “Đây là những thứ áo quần tốt nhất tôi có thể đưa cho cô.” Victoria mở miệng để nói, nhưng ông đã cướp lời. “Tôi sẽ không nghe bất kỳ lý lẽ xuẩn ngốc nào về việc không thích hợp khi mặc áo quần đàn ông, thưa cô,” ông nói một cách uy quyền. “hãy dùng nước trong

bình mà rửa ráy đi và rồi mặc những thứ áo quần này vào và quấn mình trong chiếc chăn kia. Khi nào cô xong thì đi ra cạnh bếp lửa mà sưởi. Nếu cô lo lắng về chuyện Jason có thể không đồng tình vì cô mặc áo quần của tôi thì hãy thôi lo đi – tôi biết cậu ta kể từ khi cậu ta còn là một anh chàng bé tí.”

Đầu Victoria ương ngạnh ngẩng lên. “Cháu không quan tâm chút nào chuyện Jason có thể nghĩ gì,” nàng nói, không thể nào che đi được dấu hiệu nổi loạn trong giọng nàng. “Cháu không có ý định chết còng chỉ để cho phù hợp với anh ta. Hay bất kỳ ai,” nàng nhanh nhẩu sửa lại, nhận ra rằng nàng đã nói ra quá nhiều trong sự bức dọc bủa vây nàng.

Thuyền trưởng Farrell nheo mắt nhìn nàng một cái nhìn kỳ quặc, nhưng ông chỉ gật đầu. “Tốt. Nghĩ vậy là rất biết điều.”

“Nếu cháu mà biết điều, cháu đã ở nhà ngày hôm nay.” Victoria mỉm cười thiếu não, cố gắng che dấu nỗi đau khổ của nàng vì những nỗ lực làm cho cuộc đời nàng vui sướng đã sớm tiêu tan.

Khi nàng xuất hiện từ trong phòng ngủ, Thuyền trưởng Farrell đã đưa ngựa của nàng vào trong một cái chuồng nhỏ bên kia nhà, nhóm lò lên và pha cho nàng một tách cà phê. Ông đưa cho nàng một chiếc khăn lớn. “Hãy dùng cái này lau khô tóc đi,” ông nhẹ nhàng ra lệnh, chỉ cho nàng phải ngồi lên chiếc ghế mà ông đã kéo lại gần ngọn lửa.

“Cô có phiền nếu tôi hút cái này không?” ông hỏi, đưa ra một cái ống tẩu khi ông ngồi xuống đối diện nàng.

“Không đâu ạ,” Victoria lịch sự nói.

Ông nhồi thuốc vào tẩu và châm nó lên, bập bập hút một cách nhàn nhã, ánh mắt ông nhìn thẳng vào mặt Victoria khiến nàng lúng túng. “Tại sao cô không làm thế?” cuối cùng ông hỏi.

“Tại sao cháu không làm gì ạ?”

“Ở nhà ngày hôm nay ấy.”

Tự hỏi không biết nàng trông có tội lỗi và bất hạnh như nàng đang cảm thấy tại thời điểm đó hay không, Victoria khẽ nhún vai gạt đi. “Cháu muốn mang một ít thức ăn đến trại trẻ. Có rất nhiều thức ăn còn lại từ bữa tiệc của chúng ta tối qua.”

“Tuy nhiên rõ ràng là trời sắp mưa, và cô có thể ột người hầu đến trại trẻ- tiện thể, nó nằm cách đây thêm một dặm nữa. Thay vì thế, cô lại quyết định đương đầu với thời tiết và tự tìm chỗ đó.”

“Cháu cần – cháu muốn, ý cháu là, bỏ đi, đi khỏi ngôi nhà một lúc, thế đấy,” Victoria nói, chăm chú khuấy tách trà của nàng một cách không cần thiết.

“Tôi ngạc nhiên là Jason không bắt cô ở nhà,” ông thẳng thừng phản đối.

“Cháu không cho là cần phải hỏi ý kiến anh ấy,” Victoria trả lời, bứt rứt nhận biết những câu hỏi dò và ánh mắt chăm chú của thuyền trưởng Farrell.

“Bây giờ thì cậu ấy phải lo đến phát ốm lên vì cô rồi.”

“Cháu rất nghi ngờ liệu anh ấy có biết ra là cháu đi hay không.” Hay là liệu anh ấy có quan tâm không, thậm chí nếu anh ấy biết, nàng đau khổ nghĩ.

“Công nương Fielding?”

Có một điều gì đó rất thẳng thừng trong giọng nói lịch sự của ông làm Victoria biết chắc là nàng không muốn tiếp tục câu chuyện này. Tuy vậy, nàng chẳng có mấy lựa chọn. “Vâng, gì ạ thưa thuyền trưởng?” nàng thận trọng hỏi.

“Tôi đã gặp Jason sáng nay.”

Sự bứt rứt của Victoria tăng lên. “Ồi, thế sao?” Nàng có cái cảm giác tệ nhất đời là vì một lý do nào đó Jason có thể đã đến đây để nói chuyện về nàng với người bạn già của hắn, và nàng cảm thấy như thể cả thế giới quay lưng chống lại nàng.

Rõ ràng thuyền trưởng Farrell cảm nhận được mối nghi ngại của nàng, bởi vì ông giải thích, “Jason có một đội tàu lớn. Tôi chỉ huy một trong số chúng, và cậu ấy muốn nói về thành công của chuyến đi vừa rồi với tôi.”

Victoria tóm lấy điểm đó để cố đưa câu chuyện đi xa hỏi nàng. “Cháu không biết Đức ngài Fielding biết về tàu bè, hay anh ấy có liên quan tới chúng,” nàng nói bằng một giọng quan tâm hơn hở.

“Thật kỳ cục.”

“Gì ạ?”

“Có lẽ tôi là người đơn giản và lạc hậu, nhưng tôi thấy thật kỳ cục khi một phụ nữ không biết chồng mình đã trải biết bao nhiêu năm cuộc đời trên một chiếc tàu.”

Victoria thở dài nhìn ông. Như nàng biết, Jason là một đức ông người Anh - một nhà quý tộc kiêu căng, giàu có, chán đời, hư hỏng. Điều duy nhất phân biệt hẳn khỏi những nhà quý tộc nàng đã gặp là Jason bỏ ra nhiều thời gian làm việc trong phòng, trong khi những quý ông giàu có khác mà nàng gặp ở Anh dường như bỏ hết cả thì giờ ra mà theo đuổi những thú vui và trò tiêu khiển.

“Có lẽ đơn giản là cô không quan tâm đến những thành công của cậu ấy à?” Thuyền trưởng Farrell khiêu khích, cung cách của ông thật phát sợ. Ông hút chiếc tẩu bập bập một lúc, rồi hỏi huych toẹt, “Tại sao cô lấy cậu ấy?”

Đôi mắt Victoria chợt mở to. Nàng cảm thấy giống như một con thỏ mắc bẫy – cái cảm giác mà nàng đã bắt đầu trải nghiệm rất thường xuyên và là điều đã bắt đầu chọc vào niềm kiêu hãnh của nàng thật kinh khủng. Nàng ngẩng đầu lên và nhìn người đang lục vấn nàng với vẻ oán giận không khéo che đậy. Nàng thoái thác với tất cả lòng tự trọng mà nàng có thể thu thập được, “Cháu lấy Đức ngài Fielding vì những lý do thông thường.”

“Tiền bạc, tầm ảnh hưởng, và địa vị xã hội,” Thuyền trưởng Farrell tổng hợp lại với vẻ chán ghét cùng cực. “Được rồi, giờ cô có cả ba thứ. Xin chúc mừng.”

Sự công kích vô cớ này vượt quá sức chịu đựng của Victoria. Nước mắt giận dữ dâng lên trong mắt nàng và nàng đứng dậy, túm chặt tấm chăn vào người. “Thuyền trưởng Farrell, cháu chưa ướm nhọt hay khốn khổ hay tuyệt vọng đủ hay sao để mà còn ngồi đây và cảm thấy hàm ơn được nghe chú buộc tội cháu là vụ lợi và – và ích kỷ và – một kẻ ăn bám xã hội...”

“Sao không chứ?” ông đập lại. “Rõ ràng cô là tất cả những thứ đó.”

“Cháu không quan tâm chú nghĩ gì về cháu. Cháu—” Giọng nàng vỡ ra và nàng rảo bước về phía phòng ngủ, định lấy áo quần của mình, nhưng ông bật dậy và chặn đường nàng, giận dữ nhìn vào mặt nàng như thể ông đang cố nhìn thấu tâm hồn nàng.

“Tại sao cô muốn ly dị?” ông cay nghiệt hỏi, nhưng về mặt ông dịu lại một chút khi ông nhìn xuống gương mặt xinh đẹp, mong manh của nàng. Ngay cả khi quán mình trong tấm chăn vải tồi tàn, Victoria Seaton vẫn là một hình ảnh đáng yêu đến khó tin, với ánh lửa nhảy nhót trên mái tóc màu đồng đỏ của nàng và đôi mắt xanh tuyệt vời của nàng ánh lên vẻ oán giận không kiềm được. Nàng có tâm hồn, nhưng có thể thấy rõ ràng từ những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt nàng là tâm hồn nàng đang tan vỡ. Thực ra, trông nàng như thể nàng sắp sửa vỡ vụn ra rồi.

“Sáng nay,” ông tiếp tục, “tôi đã hỏi đùa Jason liệu cô đã rời bỏ cậu ấy chưa. Cậu ấy nói cô chưa rời bỏ cậu ấy, nhưng cô đã đòi ly dị. Tôi cho rằng cậu ấy đùa, nhưng khi tôi thấy cô bước vào đây, nhất định trông cô không phải là một cô dâu mới hạnh phúc.”

Chênh vênh trên miệng vực của nỗi tuyệt vọng tột cùng, Victoria nhìn vào gương mặt nắng cháy màu đồng hun không gì lay chuyển nổi của người đang hành hạ nàng, nàng cố cầm nước mắt và cố giữ phẩm giá của nàng. “Xin vui lòng tránh đường,” nàng nói khàn khàn.

Thay vì dịch sang một bên, ông tóm lấy vai nàng. “Vì bây giờ cô đã có những thứ vì chúng mà cô lấy cậu ấy - tiền, ảnh hưởng, địa vị xã hội- tại sao cô còn muốn ly dị?” ông cắn vụn.

“Cháu chẳng có gì cả!” Victoria bật ra, gần bật khóc. “Bây giờ, tránh cho cháu đi!”

“Không cho đến khi tôi hiểu làm thế nào mà tôi lại đánh giá sai về cô như vậy. Hôm qua, khi cô nói chuyện với tôi, tôi nghĩ cô thật tuyệt vời. Tôi nhìn thấy nụ cười trong đôi mắt cô khi cô nói chuyện, và thấy cô cư xử với dân làng như thế nào. Tôi thầm nghĩ cô là một người phụ nữ thật sự - một người phụ nữ có trái tim và tâm hồn, không phải là một cô ả đón hèn hư hỏng, tham lam nào đó!”

Nước mắt nóng hổi tràn ngập đôi mắt Victoria vì lời kết tội không công bằng từ một người hoàn toàn xa lạ, và lại còn là một người bạn của Jason nữa chứ. “Để tôi yên, cái đồ chết đuối nhà chú!” nàng nức nở yêu cầu, và cố đẩy ông ra khỏi lối đi của nàng.

Thật ngạc nhiên, đôi cánh tay ông ôm choàng lấy nàng, kéo nàng tựa vào lồng ngực rộng của ông. “Khóc đi, Victoria!” ông cộc cằn ra lệnh. “Vì Chúa, khóc đi.”

Victoria run rẩy khi ông thầm thì nói, “Hãy để nước mắt rơi nào, con gái.” Ông vuốt ve lưng nàng bằng bàn tay to lớn của ông. “Nếu cô cố giữ trong lòng tất cả những chuyện này, cô sẽ vỡ tan ra mất.”

Victoria đã học được cách đối phó với bi kịch và nghịch cảnh; tuy vậy nàng không thể đối phó với sự thấu hiểu và lòng tử tế. Nước mắt dâng lên mắt nàng và đổ xuống trong những cơn nức nở rung cả người nàng tuân thành những dòng đau đớn. Nàng không nhận ra khi thuyền trưởng Farrell đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh ông trên chiếc xô pha giản dị trước lò sưởi, hay khi nàng bắt đầu kể cho ông nghe về cái chết của cha mẹ nàng và những việc dẫn đến lời cầu hôn nhẫn tâm của Jason. Vui mặt nàng vào vai ông, nàng trả lời những câu hỏi của ông về Jason và tại sao nàng lấy hắn. Và khi nàng kết thúc, nàng cảm thấy khá hơn so với mấy tuần rồi.

“Vậy là,” ông nói với nụ cười ngưỡng mộ phớt qua. “Bất chấp lời cầu hôn vô cảm của Jason, bất chấp chuyện cô thực sự không biết gì về cậu ấy, cô vẫn nghĩ cậu ấy thực sự cần cô à?”

Victoria ngượng ngập gạt nước mắt và bèn lên gạt đầu. “Rõ ràng là cháu ngốc quá và thật đồng bóng khi nghĩ thế, nhưng có những khi anh ấy có vẻ thật cô đơn - những khi cháu ngắm nhìn anh ấy trong một phòng khiêu vũ đông đúc, bị người ta vây quanh - thường là phụ nữ - và cháu thấy cái cảm giác lạ lùng đó, rằng anh ấy cũng cảm thấy cô đơn y như cháu vậy. Và bác Charles cũng nói Jason cần cháu. Nhưng bọn cháu sai cả rồi. Jason muốn có một đứa con trai, chỉ đơn giản thế thôi. Anh ấy không cần cháu hay muốn cháu.”

“Cô sai rồi,” Thuyền trưởng Farrell nói dứt khoát. “Jason đã cần một phụ nữ như cô kể từ cái ngày cậu ấy ra đời. Cậu ấy cần cô chữa lành những vết thương sâu hoắm, dạy cậu ấy làm thế nào để cho bản thân mình biết yêu và được yêu trở lại. Nếu cô biết rõ cậu ấy hơn, cô sẽ hiểu vì sao tôi nói thế.” Thuyền trưởng Farrell đứng dậy bước đến một chiếc bàn nhỏ và cầm lên một cái chai. Ông rót thứ đựng trong chai ra hai cái ly và đưa một cái cho nàng.

“Chú kể về anh ấy cho cháu nghe được không?” Victoria yêu cầu khi ông đến bên lò sưởi và đứng nhìn xuống nàng.

“Được.”

Victoria nhìn vào thứ rượu whiskey mạnh, thơm lừng mà ông đưa cho nàng và đặt nó xuống trên bàn.

“Nếu cô muốn nghe về Jason, tôi đề nghị cô uống ly rượu đó trước đã,” Thuyền trưởng Farrell nói dứt khoát. “Cô sẽ cần nó đấy.”

Victoria nhấp một ngụm thứ nước bốc lửa đó, nhưng người đàn ông Ai len vạm vỡ nâng ly lên và nuốt ực hết một nửa ly như thể ông cũng cần phải uống nó.

“Tôi sắp kể cho cô nghe về Jason mà chỉ mình tôi biết, những điều mà rõ ràng cậu ấy không muốn cô biết hay chính cậu ấy không kể cho cô nghe. Khi kể những chuyện này, tôi đang phản bội lại lòng tin của Jason, và cho đến thời điểm này, tôi là một trong số ít người gần gũi với cậu ấy không bao giờ phản bội cậu ấy cách này hay cách khác. Cậu ấy giống như con trai của tôi, Victoria à, vì thế tôi đau lòng khi làm điều này; tuy nhiên tôi cảm thấy bắt buộc phải để cho cô hiểu cậu ấy.”

36. Chương 23 Part 2

Victoria chậm chạp lắc đầu. “Có lẽ chú không nên kể điều gì với cháu hết, thuyền trưởng ạ. Đức ngài Fielding và cháu hầu hết thời gian là xa lánh nhau, nhưng cháu không muốn thấy chú hay anh ấy bị tổn thương vì những điều chú kể.”

Một nụ cười thoáng hiện trên nét mặt cương quyết của thuyền trưởng Farrell. “Nếu tôi nghĩ cô có thể dùng những điều tôi kể cô nghe làm vũ khí chống lại cậu ấy, tôi sẽ im lặng. Nhưng cô sẽ không làm điều đó. Có một sức mạnh dịu dàng trong cô, và lòng trắc ẩn cùng sự thấu hiểu mà tôi đã tự mình chứng kiến đêm qua khi tôi thấy cô hoà trộn với dân làng. Tôi ngắm nhìn cô cười với họ và làm cho họ thoải mái, và khi đó tôi nghĩ cô là một phụ nữ trẻ tuyệt vời – và là một người vợ hoàn hảo cho Jason. Tôi vẫn còn nghĩ thế.”

Ông thở một hơi dài và bắt đầu. “Lần đầu tôi nhìn thấy chồng cô là khi tôi ở Dehli. Đây là nhiều năm trước, khi tôi đang làm việc ột thương gia giàu có người Dehli tên là Napal, ông ta chuyên chở hàng hoá bằng tàu thủy từ Ấn độ lui tới nhiều nước khác trên khắp thế giới. Napal không chỉ sở hữu hàng hoá mà ông ta buôn bán, ông ta còn sở hữu 4 chiếc tàu chở hàng vượt biển. Tôi là người đầu tiên trên một trong những chiếc tàu đó.

“Tôi đã đi 6 tháng trong một chuyến hải hành mang lại vô số lợi nhuận, và khi chúng tôi về cảng, Napal mời thuyền trưởng và chính tôi đến nhà ông ta dự một buổi tiệc nhỏ riêng tư.

“Ở Ấn độ trời luôn nóng, nhưng ngày hôm đó trời có vẻ còn nóng hơn, đặc biệt là bởi vì tôi bị lạc đường khi cố tìm nhà Napal. Không biết làm sao mà cuối cùng tôi sa vào một mê cung những ngõ ngách và khi tôi cố tìm cách ra khỏi đó, tôi lạc vào một quảng trường nhỏ dơ dáy đầy những người Ấn độ rách rưới, bẩn thỉu – Cái nghèo ở đó thật không thể tưởng tượng nổi đâu. Dù sao đi nữa, tôi nhìn quanh, hy vọng hết lần này đến lần khác tìm ra ai đó tôi có thể nói chuyện bằng tiếng Pháp hay tiếng Anh để hỏi đường.

“Tôi nhìn thấy một đám đông nho nhỏ đang tụ tập ở phía cuối quảng trường xem gì đó, - tôi không thể thấy là cái gì- và tôi đi về phía họ. Họ đang đứng phía bên ngoài một toà nhà, xem chuyện đang diễn ra trong đó. Tôi vội bước quay lui, cố gắng lẫn lại đường cũ, rồi tôi nhìn thấy một hình chữ thập bằng gỗ thô sơ đóng đinh lên phía ngoài toà nhà. Nghĩ đó là một ngôi nhà thờ và tôi có thể tìm ra ai đó tôi có thể nói chuyện bằng chính ngôn ngữ của mình, tôi chen lấn qua đám đông và đi vào. Tôi dùng cùi chỏ dẹp đường đi qua cả trăm người Ấn độ rách rưới về phía mặt tiền ngôi nhà, nơi tôi có thể nghe thấy một người phụ nữ gào thét y như một kẻ phát cuồng, bằng tiếng Anh, về thói dâm ô và sự báo thù của Đấng toàn năng.

“Cuối cùng tôi vào được nơi tôi có thể nhìn thấy, và bà ta ở đó, đứng trên cái bục gỗ cùng một cậu bé bên cạnh bà ta. Bà ta đang trở tay vào cậu bé và hét lên rằng cậu là đồ quỷ quái. Bà ta rít lên rằng cậu là “mầm mống của thói dâm ô” và là “đứa con của tội lỗi”, rồi bà ta giật đầu đứa trẻ lên và tôi thấy mặt cậu ta.

“Tôi chết trân khi nhận thấy cậu bé là người da trắng, không phải người Ấn. Bà ta hét lên với mọi người để họ “nhìn vào đồ quỷ mà xem sự báo thù của Đức Chúa trời như thế nào”; rồi bà ta quay cậu bé lại để chỉ cho người ta thấy “sự báo thù của Đức Chúa”. Khi tôi nhìn thấy lưng cậu bé, tôi nghĩ tôi phát ốm lên mất.”

Thuyền trưởng Farrell nuốt khan. “Victoria, lưng cậu bé tím đen vì trận đòn mới rồi và đầy sẹo từ biết bao nhiêu trận đòn trước đó, chỉ có Chúa mới biết được. Từ những gì tôi thấy thì bà ta vừa mới đánh cậu bé xong trước mặt ‘giáo đoàn’ của bà ta- người Ấn không phản đối kiểu bạo hành dã man như thế.

Gương mặt ông méo mó khi ông tiếp tục. “Trong khi tôi đứng đó, mũ phù thủy loạn óc ấy la hét bắt cậu bé quì xuống để cầu xin đức chúa tha thứ. Cậu bé nhìn thẳng vào mắt bà ta, không nói gì, nhưng cậu không di chuyển, và bà ta quát roi xuống ngang lưng cậu, đủ mạnh để làm một người đàn ông trưởng thành phải quì xuống. Cậu bé quì xuống. ‘Cầu nguyện đi, đồ quỷ dữ nhà người,’ bà ta hét lên với cậu bé đang quì, và bà ta lại đánh cậu. Cậu bé không nói gì, cậu chỉ nhìn thẳng về phía trước; và chính lúc đó tôi nhìn thấy mắt cậu ... Mắt cậu khô khốc. Không hề có một giọt nước mắt trong đó. Nhưng mà có nỗi đau - lạy Chúa, đôi mắt tràn ngập nỗi đau!”

Victoria run rẩy vì thương xót cho đứa bé xa lạ, tự hỏi tại sao thuyền trưởng Farrell lại kể cho nàng nghe câu chuyện kinh tởm này trước khi kể về Jason.

Khuôn mặt Farrell nhăn nhúm. “Tôi sẽ không bao giờ quên nỗi đau trong đôi mắt cậu,” ông thì thầm khàn đặc, “hay chúng xanh đến thế nào trong thời điểm ấy.”

Chiếc ly của Victoria rơi xuống sàn và vỡ tan tành. Nàng điên dại lắc đầu, cố chối bỏ điều ông đang nói với nàng. “Không,” nàng kêu lên trong cơn thống khổ. “Ồi, làm ơn, không-”

Có vẻ như không nhận biết được nỗi hoảng loạn của nàng, Thuyền trưởng Farrell tiếp tục, mắt ông nhìn thẳng về phía trước, chìm đắm trong hồi tưởng. “Rồi cậu bé cầu nguyện, cậu chấp hai bàn tay lại với nhau và nhắc lại, ‘Tôi quỳ gối trước Chúa trời, cầu xin sự tha thứ của ngài.’ Người đàn bà bắt cậu nói to hơn, nói đi rồi nói lại, và khi bà ta đã thoả mãn, bà kéo cậu đứng lên. Bà ta chỉ vào những người Ấn độ dơ dáy và bảo cậu cầu xin những người lương thiện sự tha thứ của họ. Rồi bà ta trao cho cậu một cái bát nhỏ. Tôi đứng nhìn cậu đi vào đám đông và quỳ dưới chân ‘giáo đoàn’ của bà ta, hôn gấu áo bản thủ của họ và ‘cầu xin sự tha thứ của họ.’ ”

“Không,” Victoria rên rỉ, xiết chặt cánh tay quanh người và nhắm mắt khi nàng cố xoá đi hình ảnh cậu bé với mái tóc quăn đen và đôi mắt xanh quen thuộc đang chịu đựng một tội ác khủng khiếp như vậy.

“Có điều gì đó trong lòng tôi phát cuồng lên,” Farrell tiếp tục. “Những người Ấn độ là dân cuồng tín và tôi không quan tâm đến lối sống của họ. Nhưng nhìn thấy một đứa trẻ thuộc chủng tộc của chính tôi bị lạm dụng như thế khiến tôi điên tiết. Mặc dù còn hơn thế nữa. Có điều gì đó nơi cậu bé đã chạm vào tôi - cậu dơ bẩn, rách rưới và đói khát, nhưng có một vẻ kiêu hãnh, thách thức trong đôi mắt ám ảnh của cậu làm trái tim tôi tan vỡ. Tôi chờ trong khi cậu lê gối đến bên những người Ấn bên cạnh tôi và hôn gấu áo họ, cầu xin sự tha thứ của họ trong khi họ thả những đồng xu vào cái bát gỗ của cậu. Sau đó cậu mang cái bát đến cho người phụ nữ, và bà ta mỉm cười. Bà ta lấy cái bát và cười với cậu; bà ta bảo bây giờ cậu ‘tốt’ rồi, bà ta cười cái nụ cười cuồng tín, điên loạn của bà ta.

“Tôi nhìn người đàn bà ghê tởm đứng trên bệ thờ tạm thời đó, tay bà ta cầm cây thánh giá, và tôi muốn giết bà ta. Mặt khác, tôi không biết giáo đoàn của bà ta trung thành với bà ta đến mức nào và, vì tôi không thể chiến đấu với họ chỉ bằng một tay, tôi hỏi liệu bà ta có muốn bán cậu bé cho tôi không. Tôi bảo bà ta rằng tôi nghĩ cần có một người đàn ông để trừng phạt cậu ta cho thoả đáng.”

Dứt ánh mắt ra khỏi điểm tập trung xa xôi của nó, thuyền trưởng Farrell nhìn Victoria, một nụ cười rầu rĩ nở trên mặt ông. “Bà ta bán cậu bé cho tôi với sáu tháng tiền lương tôi mang theo trong túi. Chồng bà ta chết một năm trước đây và bà ta cần tiền cũng nhiều như cần có một cậu bé chịu đòn. Nhưng trước khi tôi ra khỏi chỗ đó, bà ta vãi tiền ra cho đám giáo dân của bà ta và hét lên về việc Chúa đã gửi quà của Ngài cho họ thông qua bà ta. Bà ta điên. Điên hoàn toàn.”

Giọng Victoria chỉ là một tiếng thì thầm cầu xin. “Chú có nghĩ mọi thứ tốt hơn với Jason trước khi cha anh ấy chết không?”

“Cha Jason vẫn còn sống,” Thuyền trưởng Farrell trả lời một cách khó khăn. “Jason là con ngoại hôn của Charles.”

Căn phòng bắt đầu chao đảo và Victoria ép chặt tay lên môi, cố nén cơn choáng váng và buồn nôn đang tấn công nàng.

“Cô có ghê tởm lắm không khi khám phá ra cô đã kết hôn với một đứa con hoang?” ông hỏi, đợi xem phản ứng của nàng.

“Làm sao chú có thể nghĩ ra điều ngu ngốc đó chứ!” Victoria kêu lên căm phẫn.

Ông mỉm cười vì điều đó. “Tốt. Tôi không nghĩ là cô quan tâm, nhưng người Anh rất khó khăn về chuyện như thế.”

“Đây là,” Victoria nóng nảy đập lại, “chuyện cực kỳ đạo đức giả về phần họ, vì có ba công tước hoàng gia mà cháu biết là hậu duệ trực hệ của ba người con ngoại hôn của đức vua Charles. Hơn nữa, cháu không phải là người Anh, cháu là người Mỹ.”

“Cô thật đáng yêu,” ông dịu dàng nói.

“Chú kể cho cháu nghe phần còn lại mà chú biết về Jason nhé?” nàng hỏi, trái tim nàng đã đầy tràn những nhịp đập của niềm thương cảm.

“Phần còn lại không quan trọng lắm. Tôi mang Jason đến nhà Napal vào cùng đêm đó. Một người hầu của Napal rửa ráy sạch sẽ cho cậu và đưa cậu đến gặp chúng tôi. Cậu bé không muốn nói chuyện nhưng một khi cậu đã nói, rõ ràng là cậu thật sáng dạ. Khi tôi kể cho Napal câu chuyện đó, ông ta cảm thấy thương Jason và nhận cậu vào làm như một cậu bé chạy việc vặt. Jason không nhận tiền, nhưng cậu được ột cái giường ở đằng sau văn phòng của Napal, thức ăn tươi tắn, và áo quần. Cậu bé tự học đọc và viết - cậu có một niềm khao khát vô vàn là được học.

“Đến lúc Jason được 16 tuổi, cậu đã học được tất cả mọi thứ có thể từ Napal để làm một thương gia. Ngoài chuyện thông minh và lanh lợi, Jason có một nghị lực đi đến thành công không thể tin nổi—Tôi tưởng tượng là điều đó có từ việc bị buộc phải đi ăn xin với một chiếc bát gỗ lúc cậu còn nhỏ.

“Dù sao đi nữa, Napal trở nên đầm hơn khi ông già đi, vì ông không có con cái, ông bắt đầu nghĩ đến Jason như là một đứa con trai hơn là một người thư ký làm việc quá sức với đồng lương còm cõi. Jason thuyết phục Napal cho cậu ấy đi trên một trong những chiếc tàu của Napal để cậu ấy tự mình học kinh doanh tàu biển. Tôi đã trở thành thuyền trưởng vào thời đó, và Jason đã đi với tôi trong 5 năm liền.”

“Anh ấy có phải là một thủy thủ giỏi không?” Victoria nhẹ nhàng hỏi, cảm thấy cực kỳ tự hào về cậu bé đã lớn lên thành một người đàn ông thành đạt.

“Giỏi nhất. Cậu ấy khởi sự như một thủy thủ thông thường, nhưng cậu ấy học điều khiển tàu biển và mọi thứ từ tôi khi cậu rảnh. Napal chết hai ngày sau khi chúng tôi trở về từ một chuyến đi. Ông đang ngồi trong văn phòng thì tim ngừng đập. Jason cố mọi cách để làm ông ấy tỉnh lại, cậu ấy thậm chí còn cúi trên người ông và cố đẩy hơi thở của cậu vào phổi ông. Mọi người trong văn phòng còn nghĩ Jason hoá điên rồi, nhưng cô thấy đấy, cậu ấy yêu thương ông già keo kiệt ấy. Cậu ấy thương tiếc ông ta hàng tháng trời, nhưng cậu ấy không rơi một giọt nước mắt,” Mike Farrell lặng lẽ nói. “Jason không khóc được, Mụ phù thủy nuôi cậu ấy đã thuyết phục rằng ‘quí’ không biết khóc, và bà ta đánh cậu ấy kinh khủng hơn nếu cậu ấy khóc. Jason cuối cùng đã nói với tôi thế lúc cậu ấy được 9 tuổi.

“Dù gì đi nữa, Napal để lại mọi thứ cho Jason khi ông ấy qua đời. Trong vòng sáu năm kể đó, Jason đã làm điều cậu ấy đã từng thuyết phục Napal làm - cậu ấy mua nguyên một đội tàu và cuối cùng cậu ấy đã nhân tài sản của Napal lên gấp nhiều lần.”

Khi thuyền trưởng Farrell đứng dậy lặng lẽ nhìn vào ngọn lửa, Victoria nói, “Jason cũng cưới vợ, phải không? Cháu khám phá ra chuyện đó mấy ngày trước.”

“À, có, cậu ấy lấy vợ,” Mike nói, ông nhăn mặt ghé tởm khi ông bước đến chỗ chai whiskey và rót ỉnh một ly khác. “Hai năm sau cái chết của Napal, Jason trở thành một trong những người đàn ông giàu có nhất Delhi. Sự khác biệt đó dành được sự quan tâm đầy vụ lợi của một người đẹp vô đạo đức tên là Melissa. Bố cô ta là một người Anh sống ở Delhi và làm việc cho chính phủ. Melissa có vẻ đẹp, đồng dôi và phong cách, cô ta có mọi thứ trừ thứ cô ta cần nhất - tiền. Cô ta lấy Jason vì cái mà cậu ấy có thể cho cô ta.”

“Tại sao Jason lại lấy cô ta?” Victoria muốn biết.

Mike Farrell nhún vai. “Cậu ấy trẻ hơn cô ta và bị choáng váng vì vẻ ngoài của cô ta, tôi đoán thế. Và rồi, quí cô ấy – tôi dùng cái danh xưng này không đúng lắm—cũng có một ... ờ ... cái vẻ có thể làm cho bất kỳ người đàn ông nào trông đợi tìm thấy sự ấm áp trong vòng tay cô ta. Cô ta bán cái ấm áp đó cho Jason để đổi lấy bất kỳ cái gì cô ta có thể vò được từ cậu ấy. Cậu ấy cho cô ta rất nhiều - những món nữ trang có thể làm hài lòng một nữ hoàng. Cô ta nhận nó và cười với cậu ấy. Cô ta có gương mặt đẹp, nhưng không biết vì lý do gì khi cô ta cười với cậu ta như thế, nó nhắc tôi nhớ lại mụ phù thủy già ghé tởm với cái bát gỗ.”

Victoria nhìn thấy cái hình ảnh sắc nét đau nhói khi Jason tặng nàng ngọc trai và xa phía và yêu cầu nàng cảm ơn hần bằng một nụ hôn. Nàng buồn rầu tự hỏi có phải hần phải hối lộ ột phụ nữ để cô ta quan tâm đến hần.

Nâng ly lên, Mike uống một ngụm dài. “Melissa là một cô ả hư hỏng- một cô ả hư hỏng bỏ hết thời giờ của cô ta ra để lê lét từ chiếc giường này sang chiếc giường khác sau khi cô ta đã lấy chồng. Chuyện buồn cười

là cô ta té xỉu khi cô ta khám phá ra Jason là một đứa con ngoại hôn. Đó là tại ngôi nhà của họ ở Delhi khi Công tước Atherton xuất hiện và yêu cầu được nói chuyện với con trai ông ấy. Melissa phát rồ lên vì giận dữ khi cô ta nhận ra Jason là con ngoài giá thú của Charles. Có vẻ như việc pha trộn dòng máu của cô ta với một đứa con hoang là vi phạm qui tắc của cô ta lắm. Tuy nhiên đem thân cô ta ra mà tặng cho bất kỳ người đàn ông nào thuộc tầng lớp cô ta thì lại chẳng phiền gì tới qui tắc của cô ta cả. Thật là một mớ qui tắc đạo đức kỳ cục, cô thấy thế không?”

“Quá sức kỳ cục!” Victoria đồng ý.

Thuyền trưởng Farrell cười toét miệng trước câu trả lời chân thành của nàng, rồi ông nói, “Bất kỳ sự trù mên nào mà Jason cảm thấy dành cho cô ta lúc cậu ấy cưới cô ta nhanh chóng bị huỷ diệt khi sống cùng cô ta. Mặc dù vậy cô ta cũng sinh cho cậu ấy một đứa con trai, và vì lý do đó, cậu ấy giữ cô ta trên đỉnh cao thời thượng và làm mọi phi vụ của cô ta. Thực lòng mà nói, tôi không nghĩ cậu ấy quan tâm.”

Victoria, người không hề biết Jason có một đứa con trai, ngồi bật dậy, nhìn sững sột vào thuyền trưởng Farrell khi ông tiếp tục. “Jason thương yêu đứa trẻ đó. Cậu ấy mang cậu bé theo hầu như là mọi nơi cậu ấy đến. Cậu ấy còn đồng ý trở về đây và chi tiền để khôi phục lại những điền trang đã xuống cấp của Charles Fielding để rồi Jamie có thể thừa hưởng một vương quốc phù hợp. Và rốt cục thì chẳng làm gì cả. Melissa đã cố bỏ trốn với tình nhân cuối cùng của ả, và ả mang cả Jamie đi cùng, định để cho Jason phải chuộc cậu bé về sau đó. Con tàu họ đi bị đắm trong một cơn bão.”

Bàn tay của thuyền trưởng Farrell siết chặt trên chiếc ly và những thứ thịt trên cổ họng ông gồng lên dữ dội. “Tôi là người đầu tiên khám phá ra là Melissa đã mang cả Jamie đi cùng cô ả. Tôi là người phải nói với Jason rằng con trai cậu ấy đã chết. Tôi khóc,” ông nói khản đặc giọng. “Nhưng Jason thì không. Thậm chí cả khi đó. Cậu ấy không thể khóc.”

“Thuyền trưởng Farrell,” Victoria nói bằng thứ giọng nghẹn ngào, “Cháu muốn về nhà. Trời tối rồi, và Jason có thể đang lo lắng về cháu.”

Về đau đớn biến mất khỏi mặt người thuyền trưởng và một nụ cười vỡ ra trên những nét mặt khắc khổ của ông. “Một ý tưởng tuyệt vời,” ông đồng ý. “Nhưng trước khi cô đi, tôi muốn nói với cô điều này.”

“Là gì ạ?”

“Đừng để Jason lừa cô hay chính bản thân cậu ấy tin rằng cậu ấy không muốn gì từ cô ngoài một đứa con trai. Tôi biết cậu ấy rõ hơn bất kỳ ai, và tôi nhìn thấy cái cách cậu ấy ngăm cô tối qua. Cậu ấy đã yêu cô một nửa rồi, mặc dù tôi ngờ là cậu ấy không muốn thế đâu.”

“Cháu không thể trách anh ấy vì không muốn yêu bất kỳ người phụ nữ nào,” Victoria buồn rầu nói. “Cháu không thể hình dung được làm sao anh ấy có thể sống qua mọi điều xảy đến với anh ấy mà chẳng phát điên lên.”

“Cậu ấy mạnh mẽ,” Thuyền trưởng Farrell trả lời. “Jason là con người mạnh mẽ nhất mà tôi từng biết. Và là người tốt nhất. Hãy cho phép mình yêu thương cậu ấy, Victoria – tôi biết cô muốn thế. Và hãy dạy cậu ấy làm thế nào để yêu cô. Cậu ấy có rất nhiều tình yêu để trao tặng, nhưng trước hết, cậu ấy sẽ phải học cách tin cô. Một khi cậu ấy đã tin cô, cậu ấy sẽ đặt cả thế giới dưới chân cô đấy.”

Victoria đứng dậy, nhưng đôi mắt nàng ngập đầy lo lắng. “Điều gì làm chú tin chắc mọi chuyện sẽ đâu vào đấy như cách chú nghĩ?”

Giọng người đàn ông Ai len thật nhẹ nhàng và có một ánh nhìn xa xôi trong mắt ông. “Bởi vì tôi đã biết một cô gái giống như cô ngày trước. Cô ấy có sự ấm áp và lòng can đảm của cô. Cô ấy dạy tôi tin tưởng, yêu thương và được yêu thương thì sẽ thế nào. Tôi không sợ chết bởi vì tôi biết có cô ấy ở đó chờ tôi. Hầu hết đàn ông yêu dễ dàng và thường xuyên, nhưng Jason giống tôi hơn. Cậu ấy sẽ chỉ yêu một lần – nhưng đó sẽ là tình yêu ái mãi.”

37. Chương 24 Part 1

Chương 24

Trong khi Victoria mặc lại xống áo vẫn còn ẩm ướt của nàng, thuyền trưởng Farrell mang ngựa và xe ra từ cái chuồng nhỏ của ông. Ông giúp nàng lên xe, và cưỡi lên con ngựa của chính ông. Trận mưa xối xả đã ngớt đi và trở thành một cơn mưa bụi dai dẳng, buồn bã khi ông cưỡi ngựa đi bên cạnh nàng trong buổi đầu hôm về phía Wakefield.

“Chẳng có lý do nào mà chú phải cưỡi ngựa đi suốt cả quãng đường về với cháu cả,” nàng nói. “Cháu biết đường mà.”

“Có đủ mọi lý do đấy,” Thuyền trưởng Farrell cảnh cáo. “Các con đường không an toàn đối với một phụ nữ đi ban đêm một mình. Tuần trước một chiếc xe đã bị ách lại ngay rìa làng bên kia, những người đi trên đó bị cướp, một người bị bắn. Và hai tuần trước, một trong những cô gái lớn nhất ở trại trẻ đi lang thang ra ngoài quá xa vào ban đêm và rồi được tìm thấy đã chết bên bờ sông. Cô ấy là một cô gái tâm thần, vì thế không thể nói được là có ai chơi bẩn hay không, nhưng cô chả có cơ hội nào đâu.”

Victoria nghe ông, nhưng tâm trí nàng thì để hết vào Jason, trái tim nàng tràn ngập sự nồng ấm dành cho người đàn ông đã cứu mang nàng khi nàng đến nước Anh, tặng nàng những đồ vật đẹp đẽ, đùa với nàng khi nàng cô đơn, và cuối cùng đã lấy nàng. Đúng, đôi khi chàng xa cách và cao ngạo, nhưng nàng càng suy nghĩ kỹ càng thấy thuyết phục là thuyền trưởng Farrell đã đúng—Jason chắc hẳn quan tâm đến nàng, nếu không chàng sẽ chẳng bao giờ mạo hiểm kết hôn lần nữa.

Nàng nhớ niềm đam mê khát khao trong những nụ hôn của chàng trước khi họ cưới và nàng càng trở nên tin tưởng hơn. Bất chấp nỗi đau chàng đã chịu đựng khi còn nhỏ nhân danh “tôn giáo”, chàng đã đến nhà thờ để cưới nàng ở đó bởi vì nàng đã yêu cầu chàng làm thế.

“Cháu nghĩ tốt hơn hết là chú đừng đi xa hơn nữa,” Victoria nói khi họ đến gần cánh cổng sắt của Wakefield.

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu Jason biết cháu đã ở cả buổi chiều với chú, anh ấy chắc chắn sẽ nghi ngờ chú kể chuyện anh ấy cho cháu ngay khi cháu hành động khác đi đối với anh ấy.”

Thuyền trưởng Farrell nhướn mày lên. “Cô định hành động khác đi đối với cậu ấy à?”

Victoria gạt đầu trong bóng tối. “Cháu nghĩ cháu sẽ làm thế.” nàng nói với một hơi thở nhẹ, “Cháu sắp sửa thuần hoá một con báo.”

“Trong trường hợp đó thì cô đúng. Tốt nhất là đừng nói với Jason cô đã đến chỗ tôi. Có hai túp lều bỏ hoang trước khi cô đến nhà tôi. Tôi cho là cô có thể nói cô dừng lại ở đó – nhưng tôi báo trước, Jason ác cảm với lừa dối. Đừng có để bị bắt gặp nói dối đấy.”

“Cháu cũng ác cảm với lừa dối nữa,” Victoria nói và khẽ rung mình. “Và thậm chí còn ác cảm hơn với việc bị Jason bắt gặp nói dối.”

“Tôi rất lo cậu ấy sẽ lo lắng và giận dữ nếu cậu ấy trở về và thấy cô đã đi trong cơn giông này một mình.”

Jason đã về, và đã lo lắng. Hắn cũng nổi cơn thịnh nộ. Victoria nghe thấy giọng nói cất cao của hắn từ phía trước nhà ngay khi nàng đi vào từ cửa ngách sau khi buộc Sói bên ngoài. Vừa lo sợ vừa mong muốn gặp hắn, nàng đi dọc sảnh và bước vào phòng làm việc của hắn. Hắn đang bước tới bước lui, quay lưng về phía nàng, nói với một nhóm sáu người hầu đang sợ hãi. Chiếc sơ mi trắng của hắn ướt đẫm, dính chặt vào đôi vai rộng và tấm lưng thon của hắn, và đôi giày cưỡi ngựa màu nâu dính đầy bùn. “Nói lại lần nữa Phu nhân Fielding bảo gì,” hắn nổi giận với Ruth. “Và ngưng cái việc khóc lóc chết tiệt đó lại! Bắt đầu từ đầu và nói ta nghe từng lời chính xác của cô ấy.”

Cô hầu vịn vẹo đôi tay. “Cô – cô nói thắt con ngựa hiền nhất của ông vào cỗ xe nhỏ nhất, bởi vì cô nói cô hỏng – cô không giỏi đánh xe. Rồi cô bảo nhờ bà Craddock—đầu bếp – gói mấy giỏ thức ăn còn lại từ bữa tiệc tối qua, và để chúng vào xe. Em đi- đã nói với cô trời sắp nổi giông, nhưng cô nói nó sẽ không đến trong mấy giờ nữa. Rồi cô hỏi em có thiệt – có chắc ông đã rời nhà không và em bảo cô là em chắc. Rồi cô đi.”

“Và mi để nàng đi hả?” Jason hét âm lên với mấy người hầu, khinh bỉ nhìn tất cả bọn họ. “Các người để ột phụ nữ quá khích, người hoàn toàn vụng về việc cầm cương khởi hành trong một cơn giông với thức ăn đủ cho cô ta dùng trong một tháng, và không ai trong các người có óc mà nghĩ đến chuyện chặn cô ta lại!” Đôi mắt sắc như dao của hắn xoáy vào anh hầu. “Anh nghe cô ấy nói với con chó của cô ấy là họ ‘cuối cùng cũng tự do’ và anh không nghĩ điều đó kỳ cục hay sao?”

Không chờ câu trả lời, hắn quay ánh mắt giận dữ nhìn sang Northrup đang đứng như một người đàn ông tự hào trước đội hành quyết, sẵn sàng đương đầu với một số phận bất công và đáng sợ. “Nói ta nghe lần nữa, chính xác cô ấy nói gì với ông,” Jason gầm lên.

“Tôi hỏi phu nhân tôi phải nói gì với ông khi ông trở về,” Northrup nói một cách khó khăn. “Cô bảo, ‘Nói với ông ấy ta chào từ biệt.’ ”

“Và thế nghe không có vẻ kỳ cục lắm với ông à?” Jason kêu lên. “Một cô dâu mới rời nhà và nhấn chồng cô ấy là từ biệt!”

Northrup đỏ dừ cho đến tận chân má tóc bạc của ông. “Xét những điều khác nữa, thưa đức ngài, điều đó không có vẻ ‘kỳ cục’ gì cả.”

Jason ngừng bước và nhìn ông ta với vẻ cực kỳ phẫn nộ. “Xét ‘những điều khác’ nào?” hắn căn vặn.

“Xét điều ngài nói với tôi khi ngài rời nhà một giờ trước khi phu nhân đi, tự nhiên là tôi cho rằng hai người không hoà thuận, và rằng phu nhân đau buồn vì điều đó.”

“Xét điều ta nói khi rời nhà à?” Jason hung hãn hỏi. “Ta nói cái đồ quái gì thế?”

Đôi môi mỏng của Northrup run lên vì giận. “Khi ngài rời nhà sáng nay, tôi đã chúc ngài một ngày tốt lành.”

“Rồi sao?” Jason nghiêng răng.

“Và ngài nói ngài đã có những kế hoạch khác rồi. Tự nhiên là tôi cho rằng điều đó hàm ý ngài không định có một ngày tốt lành và vì thế, khi phu nhân xuống, tôi cho rằng hai người không hoà thuận.”

“Chết tiệt là ông không ‘cho rằng’ nàng đang rời bỏ ta và cố ngăn nàng lại.”

Trái tim Victoria nhói đau vì hối hận. Jason nghĩ nàng rời bỏ hắn, và để một người đàn ông kiêu hãnh như hắn thừa nhận một điều như thế trước mặt người hầu, hẳn chắc không còn là hắn nữa. Chẳng bao giờ trong những giấc mơ hoang đường nhất của nàng nàng có thể hình dung hắn đi đến cái kết luận đó, nhưng bây giờ nàng đã biết điều Melissa làm, nàng có thể hiểu tại sao. Quyết tâm cứu vớt lòng kiêu hãnh của hắn, nàng dồn hết can đảm vào một nụ cười tươi tắn làm hoà và băng ngang tấm thảm Aubusson dày đến bên cạnh hắn. “Northrup chẳng bao giờ ngốc thế để mà tin em có thể rời bỏ anh đâu, đức ngài à,” nàng tươi tắn nói, xô tay vào bên cánh tay của Jason.

Jason xoay ngoắt lại mạnh đến nỗi suýt nữa thì kéo nàng hồng chân. Victoria lấy lại thăng bằng và nhẹ nhàng nói, “Em có thể ‘quá khích’, nhưng em hy vọng em không phải là một kẻ ngu ngốc hoàn toàn.”

Đôi mắt Jason bừng lên vẻ nhẹ nhõm, - vẻ nhẹ nhõm mà chỉ trong chốc lát bị thay thế bằng sự giận dữ. “Nàng đã ở cái nơi quỷ tha ma bắt nào vậy?” hắn rít lên.

Victoria thấy tội nghiệp ấy người hầu ê chề, nàng nói đầy vẻ ăn năn, “Anh có mọi quyền la mắng em, và em có thể nói rằng anh định làm thế thật, nhưng em hy vọng anh sẽ không làm thế trước mặt người hầu.”

Jason nghiêng chặt hàm răng đến nỗi một dây thần kinh rung lên trên má hắn khi hắn nuốt cơn giận của hắn xuống và gật đầu về phía mấy gia nhân, cộc cằn cho họ lui ra. Trong sự lặng im nặng nề sau đó, mấy gia nhân chạy túa ra khỏi phòng, người cuối cùng khép cửa lại sau lưng anh ta. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, cơn thịnh nộ của Jason bùng nổ. “Cô là đồ ngu!” hắn gầm lên giữa hai hàm răng nghiêng chặt. “Ta đã xáo tung cả vùng lên để mà tìm kiếm cô đấy.”

Victoria nhìn vào khuôn mặt đẹp trai, khắc nghiệt với khuôn miệng gợi cảm, nghiêm khắc và đôi hàm cứng rắn của hắn, nhưng điều nàng thấy là một cậu bé dơ dáy, bất lực với mái tóc quăn đen đang bị đòn vì cậu

là ‘tai hoạ.’ Một nỗi trùu mến đến xót xa dâng ngập lòng nàng và nàng đặt tay lên ngực hần mà chẳng nghĩ ngợi gì. “Em xin lỗi,” nàng đau đớn thì thầm.

Jason giật ra khỏi sự động chạm của nàng, đôi lông mày của hần nhíu lại với nhau trên đôi mắt xanh nhợt nhợt. “Cô xin lỗi?” hần chua cay dè bủ. “Xin lỗi vì cái gì? Xin lỗi vì những người bây giờ vẫn còn ở ngoài kia tìm kiếm vết tích của cô chẳng?” Hần quay đi như thể không thể chịu nổi sự gần gũi bên nàng và bước tới bên cửa sổ. “Xin lỗi vì con ngựa ta đã quàn cho đến ngã quỵ xuống mặt đất chẳng?”

“Em xin lỗi vì anh nghĩ em rời xa anh,” Victoria run rẩy ngắt lời. “Em sẽ chẳng bao giờ làm thế.”

Hần quay lại phía người, ngắm nghía nàng một cách mỉa mai. “Xét đến việc hôm qua nàng đã cố bỏ ta lại ở bàn thờ, và sáng nay nàng đòi li dị, ta thấy tuyên bố vừa rồi của nàng đáng ngạc nhiên thế nào ấy nhỉ. Ta phải qui cái cơn trung thành của nàng chiều nay về mối nào đây?”

Bất chấp thái độ dừng đứng mỉa mai bên ngoài của hần, Victoria nghe thấy vẻ chính xác cụt ngủn trong giọng hần khi hần nói về việc nàng rời bỏ hần ở bàn thờ, và trái tim nàng chùng xuống. Rõ ràng điều đó đã làm hần phiền lòng nhiều lắm.

“Đức ông của em—” nàng nhỏ nhẹ mào đầu.

“Ôi, vì Chúa!” hần kêu lên. “Đừng gọi ta là đức ông của nàng nữa và đừng có quỵ lụy thế. Ta ghét quỵ lụy.”

“Em không quỵ lụy!” Victoria nói, và trong tâm tưởng nàng thấy hần quì gối trước ngọn roi đen sì duỗi thẳng. Nàng phải xua hết nước mắt đã dâng nghẹn cổ nàng trước khi có thể tiếp tục. “Điều mà em bắt đầu nói là hôm nay em chỉ cố mang thức ăn thừa lại đến trại trẻ. Em xin lỗi vì đã làm anh lo lắng, và em sẽ không làm thế nữa.”

Hần nhìn nàng chằm chằm, và cơn giận tiêu tan đi hết. “Nàng tự do làm bất kỳ điều gì nàng muốn, Victoria,” hần mết mõi nói. “Cuộc hôn nhân này là sai lầm lớn nhất của cuộc đời ta.”

Victoria do dự, biết rằng không một điều gì nàng có thể nói sẽ thay đổi ý định của hần khi hần ở trong tâm trạng này, và cuối cùng nàng xin phép đi thay áo xống. Hần không ăn tối cùng nàng, và nàng đi ngủ đêm đó với ý nghĩ hần sẽ đến với nàng - nếu không vì một lý do nào khác thì là để bắt nàng thực hiện cái thoả thuận sinh cho hần một đứa con trai.

Jason không đến với nàng đêm đó, và cả ba đêm sau. Thực ra hần phá bỏ cung cách của hần để tránh gặp nàng hoàn toàn. Hần làm việc trong phòng làm việc suốt ngày, đọc cho thư ký của hần, ông Benjamin, chép những bức thư, và gặp gỡ những người đến từ London để nói chuyện với hần về đầu tư, vận tải biển và mọi giao dịch làm ăn không ai hiểu được. Nếu hần gặp Victoria tại bàn ăn hay đi ngang qua nàng trong hành lang, hần chào nàng lịch sự nhưng không chút quen thân nào cả, như thể nàng là một người xa lạ đối với hần.

Khi hần kết thúc công việc, hần lên gác, thay áo quần và đánh xe đi London.

Vì Caroline đã đi miền nam nước Anh để thăm một trong những người anh em trai của cô, vợ cậu ta sắp sửa sinh con, Victoria tiêu hầu hết thì giờ của nàng ở trại trẻ mồ côi, tổ chức các trò chơi cho bọn trẻ, và đến thăm những người làng để họ tiếp tục thấy thoải mái hơn khi ở bên nàng. Nhưng cho dù nàng làm ỉn bận rộn đến mức nào, nàng vẫn nhớ Jason rất nhiều. Ở London, hần đã ở bên nàng rất nhiều. Hần đã đưa nàng đi đến hầu như mọi nơi nàng đến, vũ hội, dạ tiệc và nhà hát, và mặc dù hần đã không đứng bên nàng, nàng vẫn biết có hần ở đó—canh chừng, bảo vệ. Nàng nhớ những câu chọc ghẹo của hần, thậm chí nàng còn nhớ về cấu kính của hần. Trong mấy tuần kể từ khi lá thư của mẹ Andrew tới, Jason đã trở thành bạn của nàng, và là một người bạn rất đặc biệt.

Bây giờ hần là một người xa lạ lịch sự, người có thể cần nàng, nhưng là người giữ nàng cách cả tâm tay một cách có mục đích và rất hiệu quả. Nàng biết hần không còn giận nàng; hần chỉ giản đơn là khoá nàng ở ngoài trái tim và trí óc hần như thể là nàng không tồn tại.

Vào đêm thứ tư, Jason lại đi London và Victoria nằm thao thức, chằm chằm nhìn lên trần màn bằng lụa hồng phía trên giường nàng, khát khao một cách ngu ngốc được khiêu vũ cùng hần vì nàng đã làm thế biết bao nhiêu lần khi trước. Jason thật tuyệt vời để cùng khiêu vũ; hần chuyển động với vẻ duyên dáng tự nhiên đến thế...

Nàng tự hỏi không biết hắn làm gì trong suốt những đêm dài này ở London trước khi hắn về nhà. Nàng quyết định có lẽ hắn bỏ thời giờ đánh bạc trong cái câu lạc bộ xa hoa của các quý ông của hắn.

Vào đêm thứ 5, Jason chẳng thèm trở về nhà nữa. Sáng hôm sau vào bữa sáng Victoria liếc mắt vào mục buôn chuyện trên tờ Nhật báo chuyên kể về việc mà giới sang cả đã làm, nàng khám phá ra điều Jason đã làm trong khi ở London. Hắn đã không đánh bạc hay gặp gỡ nhưng thương gia khác. Hắn đã ở vũ hội của Ngài Muirfield— khiêu vũ với người vợ khiêu gợi, diễm lệ của ông quý tộc già nua. Tờ báo còn nhắc rằng vào đêm trước đó, Đức ngài Fielding đã đến nhà hát và bị bắt gặp đi cùng một vũ nữ opera tóc đen dầu tên. Victoria biết ba điều về cô nhân tình của Jason—Tên cô ta là Sybil, cô ta là một vũ nữ opera, và cô ta là một người tóc đen.

Ghen tuông dâng ngập trong Victoria—một mối ghen tuông ngút trời, phát nản, phát bệnh. Nó làm nàng không tự chủ được nữa, vì nàng chưa bao giờ trải qua nỗi khổ đau cay đắng vì nó trước đây.

Jason chọn ngay cái thời điểm không phải lúc ấy mà bước vào phòng ăn, vẫn mặc nguyên bộ đồ hắn mặc lúc rời nhà đi London hôm trước. Chỉ trừ bây giờ chiếc áo khoác dạ tiệp màu đen cắt may đẹp đẽ máng cầu thả lên bên vai trái, cà vạt không thắt treo lỏng lẻo, và chiếc sơ mi vải gai trắng để hở cổ. Rõ ràng là hắn đã không qua đêm tại ngôi nhà của hắn ở London, nơi hắn có cả một tủ áo đầy.

Hắn gật đầu một cách xa cách với nàng khi hắn đi về phía chiếc tủ tường và tự rút ỉnh một tách cà phê đen bốc khói.

Victoria chậm rãi đứng dậy khỏi ghế của nàng, run hết cả người lên vì nỗi giận dữ bị tổn thương. “Jason,” nàng nói, giọng nàng lạnh lẽo và khô cứng.

Hắn ngoái lại liếc nhìn nàng đầy thắc mắc, rồi hắn thấy vẻ mặt cứng như đá của nàng và quay hẳn lại. “Gì thế?” hắn hỏi, nâng chiếc tách lên môi và nhìn nàng qua vành tách.

“Anh có nhớ anh đã cảm thấy thế nào khi người vợ đầu của anh ở London, tham dự vào đủ các vụ ăn chơi dâm loạn không?”

Chiếc tách cà phê hạ xuống một phen, nhưng nét mặt hắn thì vẫn đứng đưng. “Tuyệt lắm,” hắn nói.

Ngạc nhiên và có chút ấn tượng vì sự can đảm của chính mình, Victoria liếc nhìn đầy ý nghĩa vào tờ báo, rồi hếch cằm lên. “Vậy em hy vọng anh cũng không bắt em lại phải cảm thấy như thế.”

38. Chương 24 Part 2

Ánh mắt hắn chớp nhìn tờ báo đang mở rộng, rồi quay trở lại nhìn nàng. “Như ta nhớ, ta không đặc biệt quan tâm cô ta làm gì.”

“Được thôi, em có quan tâm đấy!” Victoria kêu lên bởi vì nàng không thể dừng được. “Em hoàn toàn hiểu rằng những người chồng chu đáo có- có tình nhân, nhưng anh thì được cho là người thận trọng. Người Anh các người có qui tắc ọi thứ và thận trọng là một trong số đó. Khi anh phô ra mấy- mấy người bạn gái của anh, điều đó thật bề mặt và thật đau.” Nàng bước ra khỏi phòng, cảm thấy như là một chiếc giày bỏ đi không ai muốn nữa.

Trông nàng như là một nữ hoàng trẻ trung xinh đẹp, với mái tóc dài xoã tung thành những làn sóng dập dờn và những búp quần dày sau lưng, tấm thân nàng chuyển động với vẻ duyên dáng không ý thức. Jason ngấm nàng trong thinh lặng, tách cà phê bị lãng quên trong tay. Hắn cảm thấy nhu cầu nóng bỏng quen thuộc đối với nàng dâng lên dưới thắt lưng hắn, cái niềm khao khát hắn đã cảm thấy hàng tháng trời được ôm nàng vào trong vòng tay và để mình mất hút trong nàng. (hehe, dịch hay quá, tự khen tự khen!) Nhưng hắn không đi về phía nàng. Cho dù nàng cảm thấy điều gì về hắn, đó cũng không phải là tình yêu hay thậm chí là niềm khao khát. Nàng nghĩ hắn “chu đáo” khi có một người tình được dấu một cách thận trọng ở đâu đó để hắn có thể thoả mãn dục tình kinh tởm của hắn với cô ta, Jason cay đắng nhận ra. Nhưng lòng kiêu hãnh của Victoria bị xúc phạm vì cái ý nghĩ hắn bị bắt gặp nơi công cộng cùng với chính người phụ nữ đó.

Lòng kiêu hãnh của nàng đang bị dọa dấy, chỉ thế thôi. Nhưng khi hắn nhớ lại nỗi đau khủng khiếp mà lòng kiêu hãnh của nàng đã nhận được từ Andrew yêu dấu của nàng, hắn khám phá ra hắn không còn lòng

dạ nào để làm tổn thương nàng thêm nữa. Hắn hiểu lòng kiêu hãnh; hắn nhớ hắn đã cảm thấy giận dữ và choáng váng thế nào khi lần đầu tiên hắn khám phá ra sự bội bạc của Melissa.

Hắn dừng lại trong phòng làm việc của hắn để tìm lại mấy thứ tài liệu rồi đi lên cầu thang, vừa đi vừa đọc tài liệu và mang theo cả áo khoác của hắn.

“Buổi sáng tốt lành, thưa đức ông,” người hầu cận của hắn nói, liếc nhìn một cách chê trách chiếc áo khoác bị dùng sai mục đích đang móc vào ngón cái của ông chủ anh ta.

“Chào Franklin,” Jason nói, trao chiếc áo khoác cho anh ta mà không rời mắt khỏi những tài liệu vừa mới tới.

Franklin bày dao cạo, nước cạo râu và đồ mài dao của Jason ra, rồi rũ chiếc áo khoác treo vào tủ áo, nơi anh ta bắt đầu chải nó. “Trang phục của ông tối nay trịnh trọng hay thoải mái, thưa đức ông?” anh ta lịch sự hỏi.

Jason giở sang trang thứ hai của bản tài liệu. “Thoải mái,” hắn vô tình nói. “Phu nhân Fielding nghĩ ta đã bỏ quá nhiều thời gian ở bên ngoài vào ban đêm.”

Hắn rảo bước về phía phòng tắm cẩm thạch nối liền với phòng ngủ của hắn, không nhận thức được vẻ vui sướng nở bừng trên khuôn mặt của người hầu cận. Franklin quan sát cho đến khi Jason đã biến mất vào phòng tắm rồi đặt chiếc áo khoác sang một bên và vội vàng lao xuống thang gác để chia sẻ cái tin hạnh phúc đó với Northrup.

Cho đến khi tiểu thư Victoria ồn ào xuất hiện trong nhà mấy tháng trước và phá tan tành cái cuộc đời trật tự kỷ cương chán ngắt của mọi người, Ông Franklin và ông Northrup đã ganh đua nhau bảo vệ cho cái vị trí tin cẩn của mỗi người. Thực sự là họ đã rất cẩn thận tránh mặt nhau trong suốt 4 năm dài. Bây giờ, tuy vậy, hai kẻ đối đầu trước đây đã kết đồng minh vì sự lo lắng và mối quan tâm chung đến sự yên lành hạnh phúc của đức ông và phu nhân nhà họ.

Ông Northrup đang ở sảnh trước gần phòng khách, bận lau một chiếc bàn. Nhìn quanh để đảm bảo không có người đầy tớ hạ cấp nào quanh đó để nghe trộm, Ông Franklin vội vã chạy tới, hăng hái truyền đạt tin tức anh ta có về bước tiến triển mới đây nhất trong chuyện lãng mạn rồi rắm của đức ngài – hay nói cho chính xác hơn, chuyện thiếu lãng mạn của ông ấy- và đổi lại để nghe bất kỳ tin tức gì mà Ông Northrup có thể muốn tâm sự cùng anh ta. Anh ta rạp xuống bên cạnh ông bạn tâm giao của mình, sung sướng đến độ không nhận ra O'Malley, người đang ở trong phòng khách dán tai vào tường để nghe câu chuyện của họ. “Đức ông định ăn tối ở nhà tối nay đây, Ông Northrup à,” anh hầu cận phát biểu thì thầm bí mật. “Tôi tin đây là một dấu hiệu tốt. Một dấu hiệu thực sự tốt.”

Northrup đứng thẳng người dậy, vẻ mặt tỉnh bơ. “Đó là một sự kiện không bình thường, xét đến sự vắng mặt của đức ông trong năm đêm vừa rồi, nhưng tôi không thấy nó có gì đặc biệt khích lệ cả.”

“Ông không hiểu rồi—đức ông ở nhà là vì phu nhân muốn ngài làm thế!”

“Bây giờ thì, điều đó đầy khích lệ, Ông Franklin ạ!” Northrup cúi người lại, quét mắt cẩn thận xung quanh để đảm bảo không có ai đủ gần để nghe thấy họ, rồi nói, “Tôi tin lý do mà phu nhân yêu cầu thế có thể nằm trong một bài báo đặc biệt trong tờ Nhật báo mà cô thấy sáng nay, nó làm cô tin rằng đức ông có lẽ là đang tiếp đãi một cô nương nào đó thuộc một tầng lớp nào đó - một vũ nữ opera, tôi tin thế.”

O'Malley kéo tai ra khỏi tường, bỏ nhào ra qua đường cửa ngách của phòng khách, và chạy vù vù theo hành lang đằng sau dùng cho gia nhân mang đồ ăn lên phòng khách từ dưới bếp. “Cô làm được rồi!” anh ta reo vui hơn hở với gia nhân dưới nhà bếp khi anh ta lao bắn vào phòng.

Bà Craddock đứng thẳng dậy từ cái việc lăn bột của bà, hăng hái nghe chuyện anh ta phải nói đến nỗi bà bỏ qua mất chuyện anh ta chụp lấy một quả táo từ trên bàn làm bếp của bà. “Cô đã làm gì?”

O'Malley dựa người vào tường và cắn một miếng to vào quả táo mọng nước, vung vẩy phần chưa ăn hết trong không khí để nhấn mạnh khi anh ta nói. “Cô trừng phạt đức ông, thế đấy! Tôi nghe tất cả chuyện này từ Franklin và Northrup. Phu nhân đọc báo thấy đức ông đi cùng Cô Sybil, và phu nhân bảo Đức ngài Fielding ở nhà, ông ấy thuộc về nơi này. Ông sẽ làm thế đấy. Tôi đã bảo các vị là cô có thể điều khiển được

ông chủ mà. Biết thế từ dạo cô bảo tôi cô là dân Ailen kia! Nhưng cô cũng là một quý cô chân chính nữa,” anh ta trung thành nói thêm. “Lúc nào cũng tử tế và tươi cười.”

“Cô ấy đã là một quý cô u buồn mấy ngày nay, tội nghiệp,” Bà Craddock nói, trông vẫn còn chút lo âu. “Cô hầu như chẳng ăn gì khi ông ấy không có ở đây, mà tôi đã nấu tất cả những món yêu thích của cô rồi. Cô ấy cũng luôn luôn cảm ơn tôi một cách lịch sự. Chuyện này đã đủ để cả một cái xác chết cũng phải khóc. Tôi không thể nghĩ ra tại sao ông ấy lại không ở cùng giường với cô ban đêm, ông ấy thuộc về nơi đó mà...”

O'Malley rầu rĩ lắc đầu. “Ông ấy không ở đó kể từ đêm tân hôn kia. Ruth nói cô ta chắc cú về điều đó. Và phu nhân cũng không ngủ trong giường của đức ông, bởi vì chị hầu ở trên gác để mắt đến phòng của ông ấy, và chẳng bao giờ có hơn một chiếc gối có đầu nằm trên đó.” Trong sự thinh lặng ử ử, anh ta ăn xong quả táo và với tay lấy quả khác, nhưng lần này Bà Craddock phát mạnh tay anh ta bằng cái khăn của bà. “Đừng thối nát của ta nữa, Daniel, chúng dành để làm một cái bánh nướng ta chuẩn bị để tráng miệng.” Một nụ cười bất thần nở trên gương mặt đôn hậu của bà. “Không, cứ việc lấy táo đi. Ta đã quyết định làm cái gì đó khác cho họ đêm nay. Cái gì đó có vẻ hội hè hơn là một cái bánh nướng.”

Cô rửa bát ít tuổi nhất, một cô gái chất phác, mũm mĩm chừng 16 tuổi lạnh lạnh góp chuyện, “Một chị thợ rất kể em nghe là có một thứ bột lạo đó ta có thể bỏ vào riệu của lìn ông để làm anh ta nẩy ý ham muốn phụ lữ, nếu như khả lằng lìn ông của anh ta nà cái gây ra mọi truyện. Các chị thợ rất đều nghĩ e có khi đức ông phải rùng một xiu cí bột đó đó - chỉ nà để mọi việc trôi chảy đó mờ...”

Gia nhân nhà bếp đều lằm rằm đồng ý, nhưng O'Malley thì nhăn nhó than trời, “Chúa ôi, này cô gái! Cô lấy đâu ra cái ý nghĩ đó vậy? Đức ông không cần cái bột đó, và cô có thể bảo mọi người trong phòng giặt là tôi nói thế nhé! Tại sao à, cái mũi của anh chàng John đánh xe chầy lòng thông quanh năm ngày tháng vì phải chịu giá rét thường xuyên khi anh ta phải ngồi trên nóc xe hầu như là mỗi đêm mùa đông năm ngoái mà đợi, ngồi giữa trời ý, mà đợi đức ông rời giường cô Hawthorne. Cô Hawthorne,” anh ta ba hoa, “là mèo của ông trước cô Sybil đó mà.”

“Ông ở cùng cô Sybil tối qua à?” Bà Craddock hỏi, bà đã đóng bột ra ón tráng miệng ‘hội hè’ của bà. “Hay đây chỉ là báo chí nói thôi?”

Khuôn mặt tươi vui của O'Malley trở nên nghiêm trang. “Ông ở đó, thật thế đấy. Tôi nghe thế từ một anh mã phu. Dĩ nhiên, ta không thể biết chắc điều gì xảy ra khi ông ở đó. Có khi ông chỉ thanh toán cho cô ta nghỉ thì sao.”

Bà Craddock liếc anh ta một cái nhìn mờ nhạt, không bị thuyết phục mấy. “Thôi được, chí ít là tối nay ông sẽ ở nhà ăn tối với vợ. Thế là một khởi đầu tốt rồi.”

O'Malley gật đầu đồng ý và đi ra để chia xẻ tin giờ chót của anh ta với anh mã phu đã cung cấp cho anh ta chính xác địa điểm ông chủ đã đến tối qua.

Và thế là tại sao trong số 140 người ở khu Wakefield chỉ có mỗi Victoria ngạc nhiên khi Jason bước vào phòng ăn tối đó để ăn tối cùng nàng.

“Tối nay anh ở nhà à?” nàng kêu lên ngạc nhiên nhẹ nhõm khi hắn ngồi xuống đầu bàn.

Hắn nhìn nàng thăm dò. “Ta có ấn tượng mạnh mẽ chuyện này là chuyện nàng muốn ta làm mà.”

“À, thật thế,” Victoria thừa nhận, tự hỏi không biết nàng trông có vẻ tuyệt nhất trong chiếc áo dài màu xanh ngọc bích nàng đang mặc không và ước chi hắn đừng có cách xa nàng quá thế về tận phía đằng kia chiếc bàn dài. “Chỉ là em không thực sự mong anh làm vậy. Đó là ...-” Nàng kêu lên trong khi O'Malley quay sang từ phía tủ buyp phê, mang một chiếc khay với hai chiếc ly pha lê lấp lánh chứa đầy rượu. Thật không thể nào nói chuyện được với Jason ở xa như thế, cả về mặt vật lý lẫn mặt xúc cảm.

Nàng thở dài khi O'Malley đi thẳng về phía nàng, mắt anh ta ánh lên vẻ toan liệu, kỳ cục. “Rượu của cô, thưa cô,” anh ta nói và lấy ra một cái ly từ chiếc khay, để phịch nó lên bàn sau một cú vung tay quá đà, kỳ khôi đến nỗi làm chiếc ly chao nghiêng không tránh khỏi và đổ rượu tràn trề lên tấm vải trải bàn bằng linen trước mặt nàng.

“O'Malley—!” Northrup kêu lên từ chỗ đứng của ông ta cạnh tủ buyp phê nơi ông vẫn thường đứng kiểm soát việc phục vụ bữa ăn.

O'Malley nhìn ông vẻ vô tư phớt đời và rộn ràng kéo ghế của Công nương Victoria ra, giúp nàng đứng dậy, và dẫn nàng về phía cuối bàn nơi Jason ngồi. “Ồ đây đi, thưa phu nhân,” anh ta nói, làm ra vẻ hết sức ăn năn trong khi anh ta kéo chiếc ghế ở cạnh ngay bên tay phải của Jason ra. “Tôi sẽ lấy thêm rượu cho quý cô ngay tắp lự. Rồi tôi sẽ dọn dẹp cái mớ lộn xộn đằng kia. Mùi ghê quá, thật thế, rượu đổ ấy. Hay nhất là tránh xa nó ra. Không tin nổi tại sao tôi lại đánh đổ rượu của cô như thế,” anh ta nói thêm, rũ một chiếc khăn vải linen ra và trải qua đùi Victoria. “Cánh tay tui làm tôi đau nhức dạo gần đây và có lẽ đó là lý do gây ra chuyện. Không có gì nghiêm trọng để cô phải lo đâu ạ- chỉ là một cái xương cũ bị gãy hàng mấy năm trước rồi ý mà.”

Victoria vuốt phẳng tà váy của nàng và nhìn anh ta với một nụ cười thông cảm. “Tôi rất tiếc là cánh tay anh làm anh đau, Anh O'Malley ạ.”

Rồi O'Malley quay sang Đức ngài Fielding, định nói thêm mấy lời xin lỗi vờ vịt nữa, nhưng mồm miệng anh ta chợt khô khốc khi anh ta nhìn thấy ánh mắt sắc lém, gay gắt của Jason và thấy hần vuốt ngón tay đầy ý nghĩa dọc mép con dao của hần như thể hần đang kiểm tra độ sắc bén của nó vậy.

O'Malley xỏ ngón trở lên nong cổ áo hần, dặng hắng và vội vã lăm bầm với Victoria, “T...tôi sẽ lấy cho quý phu nhân một ly rượu khác.”

“Phu nhân Fielding không uống rượu vào bữa tối,” Jason khùng khỉnh nói, ngăn anh ta lại giữa chừng. Hần liếc nhìn nàng như thể nghĩ lại. “Hay nàng đã thay đổi thói quen rồi hả Victoria?”

Victoria lắc đầu, bối rối vì cái đoạn đối thoại không lời có vẻ như đang lượn lượn tới giữa Jason và O'Malley tội nghiệp. “Nhưng em nghĩ tối nay em muốn uống một chút,” nàng nói thêm, cố xoa dịu cái tình huống mà nàng không hiểu.

Những người hầu rút lui, để họ lại ăn tối trong vẻ trắng lè nặng nề của căn phòng ăn dài ngót ba chục thước. Sự im lặng nặng nề lơ lửng trong suốt bữa ăn, chỉ thắng hoặc bị ngắt quãng bằng tiếng lanh canh của dao nĩa bằng vàng va chạm với đồ sứ Limoges trong khi họ ăn - sự im lặng càng làm cho Victoria thấy kinh khủng hơn vì nàng nhận thức sâu sắc rằng lẽ ra giờ này vậy quanh Jason phải là cảnh hội hè đình đám nếu hần đi London chứ không phải ở lại đây với nàng.

Cho đến lúc những chiếc đĩa đã được dọn sạch và món tráng miệng được mang lên, nỗi sầu muộn của nàng đã biến thành tuyệt vọng. Nàng đã hai lần cố gắng phá vỡ cái rào cản im lặng bằng cách nhận xét về những chủ đề vô vị như là thời tiết hay sự tuyệt vời của bữa ăn mười món của họ. Câu trả lời của Jason cho những lời mở đầu câu chuyện ấy thật lịch sự nhưng lại ngăn ngụt đến nhụt chí.

Victoria ngộ ngầy chiếc thìa của nàng không ngớt, biết rằng nàng phải làm điều gì đó, và phải nhanh lên, bởi vì khoảng trống giữa họ đang rộng dần qua từng khoảnh khắc, sâu thêm sau mỗi ngày, rồi sẽ sớm đến ngày không còn cách nào nối liền nó nữa.

Nỗi lo lắng thăm thương của nàng bị lãng quên trong giây lát khi O'Malley diễu hành cùng món tráng miệng vào phòng và, với một nụ cười không che giấu nổi, anh ta đặt trước mặt họ một chiếc bánh nhỏ đẹp đẽ, được trang trí bằng hai lá cờ rực rỡ vắt vào nhau - một là cờ Anh, lá kia mang hình những ngôi sao và đường kẻ sọc của cờ Mỹ.

Jason liếc nhìn chiếc bánh và ngược ánh mắt chăm biếm của hần lên nhìn anh chàng gia nhân lăm chuyên ưa xen vào việc của người ta. “Ta có nên cho rằng hôm nay Bà Craddock đang ở trong tâm trạng yêu nước không nhỉ?” Mặt O'Malley thộn ra, đôi mắt đầy vẻ cảnh giác trong khi ông chủ của anh ta dòm anh ta với vẻ khó chịu lạnh lùng. “Hay là cái này là định để nhắc ta, một cách hình tượng, rằng là ta đã lập gia đình?”

Anh hầu tái mặt. “Không bao giờ, đức ông.” anh ta chờ, người thì ngầy ra dưới ánh mắt của Jason, cho đến khi Jason gật đầu cộc lốc cho anh ta lui.

“Nếu đây là để tượng trưng cho cuộc hôn nhân của chúng ta,” Victoria nói với vẻ hài hước vô tình, “Bà Craddock lẽ ra nên trang trí chiếc bánh với hai thanh kiếm chứ không phải hai lá cờ.”

“Nàng đúng đấy,” Jason nhỏ nhẹ đồng ý, bỏ qua chiếc bánh nhỏ đẹp đẽ và với tay lấy ly rượu của hần.

Nghe ra hần lãnh đạm đến đáng giận về tình trạng hôn nhân kinh khủng của họ, đến nỗi Victoria hoảng hốt lao ngay vào cái chủ đề nàng đã cố gắng khơi ra suốt buổi tối nay. “Em không muốn đứng!” Nàng ngắt

mặt nhìn gương mặt khó đoán của hắn. “Jason, thôi mà- em muốn mọi thứ giữa chúng ta khác đi.”

Hắn có vẻ hơi ngạc nhiên khi hắn ngồi ngã người ra lưng ghế và ngắm nghía nàng một cách dừng dưng. “Chính xác là nàng dự định thu xếp thế nào đây?”

Lối cư xử của hắn thật xa cách và bàng quan đến nỗi sự lo lắng của Victoria tăng lên gấp đôi. “Ồ thì, em muốn chúng ta là bạn, là chuyện thứ nhất. Chúng ta đã từng cười với nhau và nói chuyện về mọi thứ.”

“Thì nói đi,” hắn mời.

“Có chuyện gì đặc biệt anh muốn nói không?” nàng sốt sắng hỏi.

Đôi mắt của Jason di chuyển trên nét mặt mê đắm lòng người của nàng. Hắn nghĩ: Anh muốn nói về chuyện tại sao em lại chuốc rượu cho chính mình quên hết trước khi em có thể đương đầu với việc vào giường với anh. Anh muốn nói về chuyện tại sao sự động chạm vuốt ve của anh lại làm em đổ bệnh. Hắn nói, “Không có gì đặc biệt.”

“Được thôi, vậy thì, em sẽ bắt đầu.” Nàng chần chừ, và rồi nói, “Anh thích chiếc váy của em đến chừng nào? Đây là chiếc mà anh bảo Madame Dumosse may cho em đây.”

Ánh mắt của Jason chạm vào vùng da thịt ngọc ngà nảy nở một cách mời gọi phía trên cổ áo cắt trễ của chiếc váy. Trông nàng thật mê hồn trong màu xanh, hắn nghĩ, nhưng lẽ ra nàng phải có thêm chuỗi ngọc bích quanh chiếc cổ mảnh mai của nàng để hoàn thiện thêm cho chiếc váy. Nếu mọi sự khác đi, thế nào hắn cũng cho bọn gia nhân lui hết và kéo nàng lên trên đùi hắn, và rồi hắn sẽ mở hết khuy áo sau lưng nàng, phô đôi nhũ hoa mê đắm của nàng ra cho đôi môi và bàn tay hắn. Rồi hắn sẽ hôn từng bên một, rồi bế nàng lên gác và yêu nàng cho đến khi cả hai không còn sức lực để mà động đậy nữa. “Chiếc áo tốt thôi. Nó cần có ngọc bích,” hắn nói.

Tay Victoria ngượng ngập đưa lên cổ nàng. Nàng không có viên ngọc bích nào cả. “Em nghĩ trông anh cũng rất đẹp,” nàng nói, ngưỡng mộ cái cách chiếc áo khoác màu xanh đen cắt may đắt tiền của hắn ôm lấy đôi vai tuyệt diệu. Khuôn mặt hắn thật rám nắng, tóc hắn thật đen, đến nỗi chiếc cà vạt và sơ mi trắng nổi bật trong sự tương phản đến chói mắt. “Anh thật đẹp trai,” nàng nói với vẻ khao khát.

Một thoáng nụ cười chớp nỡ xuất hiện trên đôi môi hắn. “Cảm ơn,” hắn nói, rõ ràng là rất sững sốt.

“Không có chi,” Victoria trả lời và, bởi vì nàng nghĩ hắn có vẻ dễ chịu với lời khen của nàng về vẻ ngoài của hắn, nàng chớp lấy điều đó như là một chủ đề nói chuyện có thể chấp nhận được. “Khi em thấy anh lần đầu, em nghĩ anh trông thật đáng sợ, anh có biết thế không? Dĩ nhiên, trời lúc đó tối và em thì lo lắng, nhưng – à – anh to lớn đến nỗi nó thật đáng sợ.”

Jason sắc rượu. “Nàng đang nói đến cái gì thế?”

“Lần đầu tiên gặp gỡ của chúng ta,” Victoria ngây thơ nói rõ. “Nhớ không- em ở ngoài trời trong ánh nắng, ôm con lợn con đó, rồi em trao nó cho người nông dân, và rồi anh kéo em vào trong nhà và trời thật tối so với bên ngoài—”

Jason đột ngột đứng dậy. “Ta xin lỗi vì đã đối xử bất lịch sự với nàng. Bây giờ, nếu nàng không phiền, ta nghĩ ta sẽ làm vài việc suốt cả tối nay.”

“Không,” Victoria hồi hã nói, nàng cũng đứng dậy, “xin đừng làm việc. Hãy cùng làm điều gì khác - điều gì đó chúng ta có thể làm với nhau. Điều gì anh thích.”

Trái tim của Jason va cả vào lồng ngực. Hắn nhìn xuống đôi gò má ửng hồng của nàng và thấy lời mời gọi trong đôi mắt xanh cầu khẩn của nàng. Hy vọng và nghi ngờ xô đẩy nhau trong lồng ngực hắn và bùng nổ khi hắn đặt bàn tay dịu dàng lên chiếc má ửng hồng của nàng, chậm chậm lướt ra sau, vuốt ve mái tóc dày óng ả của nàng.

Victoria run rẩy vì vui sướng bởi vì cuối cùng hắn cũng đã đối xử nồng ấm với nàng. Lẽ ra nàng phải cố gắng kéo hắn ra mấy ngày trước chứ đừng chịu đựng trong im lặng. “Chúng ta có thể chơi cờ nếu anh muốn,” nàng sung sướng nói. “Em không giỏi lắm, nhưng nếu anh có bài—”

Hắn giật tay khỏi nàng, và mặt hắn trở thành một cái mặt nạ kín bưng. “Xin lỗi, Victoria. Ta có việc phải làm.” Hắn đi vòng qua nàng và biến mất vào phòng làm việc, nơi hắn ngồi cho hết phần còn lại của buổi tối.

Trái tim Victoria chùng xuống với nỗi thất vọng nào nề, và nàng ngồi hết buổi tối cố đọc sách. Đến giờ đi ngủ, nàng đã hoàn toàn quyết tâm không để cho hắn rơi trở lại cái kiểu làm những người xa lạ lịch sự của họ nữa, cho dù phải mất gì để thay đổi mọi việc. Nàng nhớ hắn đã nhìn nàng thế nào trước khi nàng đề nghị chơi cờ—đó cũng là cách hắn nhìn nàng trước khi hắn hôn nàng. Cơ thể nàng đã nhận ra điều đó ngay lập tức, trở nên ấm áp và run rẩy không thể giải thích được như nó luôn luôn thế khi Jason chạm vào nàng. Có khi hắn đã muốn hôn nàng hơn là chơi cờ. Chúa nhân từ ơi, có khi hắn lại muốn làm cái điều kinh khủng đó với nàng lần nữa—

Victoria rùng mình vì cái ý nghĩ đó, nhưng nàng sẵn lòng làm cả điều đó nếu sự hoà hợp có thể phục hồi. Ruột gan nàng còn cào hết cả lên với cái ý nghĩ Jason mượn trớn nàng khi nàng trần truồng, ngắm nghía thân thể nàng một cách tỉnh táo khủng khiếp như hắn đã làm vào đêm tân hôn của họ. Có lẽ chuyện đó không khủng khiếp đến thế nếu hắn dễ thương hơn với nàng khi hắn làm thế - dễ thương như cách hắn hôn nàng ấy.

Nàng chờ trong phòng nàng cho đến khi nàng nghe thấy Jason đi lại trong phòng hắn, rồi mặc vào chiếc áo choàng bằng lụa satin màu ngọc lam viền những dải ren màu be rộng bản ở gấu váy và tay áo. Nàng mở chiếc cửa nối vào phòng Jason, nó đã được treo vào lại- trừ ổ khoá- và bước vào. “Đức ô...—Jason,” nàng đột ngột nói.

Hắn đang cởi áo sơ mi ra, ngực hắn gần như lộ ra hết, và đầu hắn ngẩng phắt lên.

“Em muốn nói chuyện với anh,” nàng cứng cổ bắt đầu.

“Ra khỏi đây đi, Victoria,” hắn nói với vẻ bực bội lạnh lùng.

“Nhưng—”

“Ta không muốn nói chuyện,” hắn chua chát bật ra. “Ta không muốn chơi cờ. Ta không muốn đánh bài.”

“Vậy anh muốn gì?”

“Ta muốn nàng ra khỏi đây. Thế đã đủ rõ ràng chưa?”

“Em cho là rất rõ ràng rồi,” nàng trả lời vẻ chững chạc, không nao núng. “Em sẽ không làm phiền anh nữa.” Nàng bước trở lại phòng mình và đóng cửa, nhưng nàng vẫn quyết tâm một cách dữ dội phải làm cho cuộc hôn nhân của nàng hạnh phúc và bền vững. Đặc biệt nhất là nàng không hiểu CHĂNG. Nhưng nàng biết có người hiểu. Jason ba mươi tuổi, lớn tuổi hơn nàng nhiều và sôi đời hơn nàng nhiều, nhưng thuyền trưởng Farrell già hơn Jason, và ông có thể khuyên nàng nên làm gì tiếp theo.

39. Chương 25 Part 1

Chương 25

Sáng hôm sau Victoria bước mải mốt về phía trại ngựa và đứng chờ trong khi người ta đóng yên một con ngựa cho nàng. Bộ đồ cưỡi ngựa mới màu đen của nàng được cắt rất khéo, với chiếc jacket ôm vừa khít làm lộ rõ bộ ngực đầy và vòng eo thon của nàng. Chiếc cổ áo sơ mi trắng như tuyết làm nổi bật đôi gò má cao hồng rục, và mái tóc màu đồng đỏ được kết lại đằng sau gáy thành một búi tóc duyên dáng. Cái búi tóc làm nàng trông lớn hơn và từng trải hơn; nó trợ giúp cho lòng tự tin đang mỗi lúc một giảm sút của nàng.

Nàng chờ ở trại ngựa, vắn vơ đập đập cây roi lên đùi; rồi nàng mỉm cười rạng rỡ với người mã phu khi anh ta dẫn ra một con ngựa thiện có dáng vẻ nghênh ngang, bộ lông của nó có màu gỗ mun đen óng ả như sa tanh.

Victoria thán phục nhìn con ngựa lộng lẫy. “Nó đẹp quá, John ạ. Tên nó là gì vậy?”

“Đây là Đấu sĩ (Matador),” anh nài nói. “Nó đến từ Tây ban nha. Đức ông mua nó cho cô cười cho đến khi con ngựa mới của cô đến đây trong vài tuần nữa.”

Jason đã mua cho nàng một con ngựa, Victoria nhận ra trong khi người mã phu giúp đẩy một chân để nàng lên yên ngựa. Nàng không thể hình dung ra tại sao Jason lại cảm thấy nhu cầu phải mua một con ngựa khác cho nàng trong khi trại ngựa nhà hắn được cho là chứa đầy những con ngựa hay nhất nước Anh; Tuy vậy, hẳn quả là hào phóng khi làm vậy, và quả là chuyện tiêu biểu của cái người đàn ông không thêm bận lòng nói đến việc hắn đã làm.

Nàng cho Đấu sĩ đi chậm lại khi họ vòng lên con đường nhỏ lượn vòng dốc đứng dẫn đến nhà Thuyền trưởng Farrell và nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm khi Thuyền trưởng bước ra mái hiên để giúp nàng xuống ngựa. “Cảm ơn chú,” nàng nói khi chân nàng đã đứng vững trên mặt đất. “Cháu đã hy vọng chú ở nhà.”

Thuyền trưởng Farrell cười tươi với nàng. “Tôi đã định dong ngựa đến Wakefield hôm nay đấy. để tự mình xem thử cô và Jason tiến triển thế nào.”

“Nếu thế,” Victoria nói với một nụ cười buồn, “thì là chú đã không tự mình sa vào rắc rối đấy.”

“Không cải thiện gì sao?” ông ngạc nhiên nói, và dẫn nàng vào nhà. Ông đổ đầy một ấm nước để pha trà và đặt ấm lên ngọn lửa.

Victoria ngồi xuống và rầu rĩ lắc đầu. “Nếu có, thì là mọi việc đã tồi tệ hơn. À, không tệ hơn, chính xác là thế. Ít ra thì là Jason cũng đã ở nhà tôi qua thay vì đi London và thăm viếng cô, ờ, ... ừm, chú biết cháu nói gì đấy,” nàng nói. Nàng đã không lên kế hoạch cho cái chủ đề quá riêng tư này. Nàng chỉ muốn nói về tâm trạng của Jason chứ không phải là mối quan hệ riêng tư của họ.

Thuyền trưởng Farrell lấy hai chiếc tách từ trên giá và ngoái lại nhìn nàng, vẻ mặt ông thật khó hiểu. “Không, tôi không biết. Cô định nói gì?”

Victoria nhìn ông vô cùng bứt rứt.

“Bỏ đi, con gái. Tôi tin tưởng cô mà. Cô phải biết là cô có thể tin tưởng tôi. Chứ cô còn có thể nói chuyện với ai nào?”

“Không ai cả,” Victoria khốn khổ nói.

“Nếu điều cô định nói là khó khăn đến thế thì coi như cô nghĩ tôi là cha cô đi - hoặc là cha Jason cũng được.”

“Chú chẳng là cha ai cả. Và cháu không chắc liệu cháu có thể nói với cha cháu chuyện chú đang hỏi không.”

Thuyền trưởng Farrell đặt những chiếc tách trà xuống và chậm rãi quay lại, quan sát nàng từ bên kia căn phòng. “Cô có biết điều duy nhất tôi không thích về biển là gì không?” Khi nàng lắc đầu, ông nói, “Sự cô độc trong buồng của tôi. Đôi khi tôi thích nó. Nhưng khi tôi lo lắng về điều gì đó - một cơn bão tồi tệ mà tôi cảm thấy là đang kéo đến chẳng hạn- lại chẳng có ai ở đó để tôi có thể trút tâm tư về nỗi lo sợ của tôi. Tôi không thể để cho người của tôi biết rằng tôi sợ, nếu không thì họ sẽ hoảng hốt lên. Và thế là tôi phải giữ cho nó nén kín trong lòng, nơi mà nỗi sợ cứ tăng lên quá mức. Đôi khi tôi ở đó và có cảm giác vợ tôi đang ốm đau hoặc gặp nguy hiểm, và cái cảm giác đó sẽ ám ảnh tôi bởi vì không có ai ở đó để cam đoan với tôi rằng tôi chỉ là đang tỏ ra ngớ ngẩn. Nếu cô không thể nói chuyện với Jason và cô không nói với tôi thì cô sẽ không bao giờ tìm thấy những câu trả lời mà cô đang tìm kiếm.”

Victoria nhìn ông triu mến. “Chú là một trong những người tử tế nhất mà cháu biết. Thuyền trưởng ạ.”

“Thế tại sao cô không tưởng tượng tôi là cha cô để nói chuyện với tôi như là nói với cha vậy?”

Nhiều người, kể cả phụ nữ, đã tâm sự mọi chuyện với bác sĩ Seaton mà chẳng ngưng hay lúng túng gì nhiều, Victoria biết thế. Và nếu nàng có bao giờ mong hiểu được Jason, nàng sẽ phải nói chuyện với Thuyền trưởng Farrell.

“Được ạ,” nàng nói, và cảm thấy nhẹ nhõm khi ông chu đáo quay lưng lại và bận rộn với việc pha trà. Nói chuyện với cái lưng của ông thì dễ hơn. “Thực ra, cháu đến để hỏi chú liệu chú có chắc là đã kể cho cháu nghe mọi thứ chú biết về Jason hay không. Nhưng để trả lời câu hỏi của chú thì là Jason ở nhà tôi qua là

lần đầu tiên kể từ khi cháu gặp chú lần trước. Anh ấy đã đi London, chú thấy đấy, để gặp ... ah...” Nàng thở một hơi dài và cứng cổ nói, “tình nhân của anh ấy.”

Cái lưng của Thuyền trưởng Farrell trần lại, nhưng ông không quay lại. “Điều gì làm cô nghĩ ra một chuyện như thế?” ông nói, chậm rãi lấy xuống một hũ đường.

“Ôi, cháu chắc chắn thế mà. Mấy tờ báo ám chỉ điều đó sáng hôm qua. Jason đi vắng suốt đêm, nhưng khi anh ấy trở về cháu đang ăn sáng và cháu vừa mới đọc báo xong. Cháu rất khó chịu...”

“Tôi có thể hình dung được.”

“Và cháu suýt nữa thì mất bình tĩnh, nhưng cháu cố gắng tỏ ra hợp lý. Cháu bảo anh ấy những người chồng chu đáo thì có nhân tình, nhưng cháu nghĩ anh ấy cần phải kín đáo và—”

Thuyền trưởng Farrell quay ngoắt lại lảo đảo, thở hào hển nhìn nàng với cái hũ đường một bên tay và bình sữa bên tay kia. “Cô bảo cậu ấy là cô nghĩ cậu ấy chu đáo khi có tình nhân nhưng mà cậu ấy phải kín đáo ư?”

“Vâng. Cháu không nên nói thế sao?”

“Quan trọng hơn là tại sao cô nói thế? Tại sao cô lại nghĩ thế?”

Victoria nghe thấy vẻ phê phán trong giọng ông và hơi dờ người ra. “Cô Wilson—Flossie Wilson giải thích rằng ở nước Anh đó là tập tục khi những người chồng chu đáo có—”

“Flossie Wilson sao?” ông kêu lên với vẻ có chết cũng không thể tin nổi. “Flossie Wilson sao?” ông nhắc lại như thể ông không thể tin vào tai mình. “Flossie Wilson là gái già, đấy là chưa nói bà ấy hoàn toàn là một người có bộ óc bằng gà mái! Một con vịt trời! Jason đã từng giữ bà ta ở Wakefield để trông giúp Jamie để khi cậu ấy đi vắng, Jamie có một phụ nữ yêu thương ở bên cậu. Flossie đây yêu thương, đúng, nhưng mà bà cô đại dột đó đã để mất cậu bé ngày ấy. Cô xin một phụ nữ như thế lời khuyên về chuyện giữ chồng ư?”

“Cháu không xin, là cô ấy cung cấp thông tin cho cháu đấy chứ,” Victoria thủ thế trả lời, mặt đỏ cả lên.

“Xin lỗi vì la hét cô, con gái,” ông nói, tay chà xát phía sau gáy. “Ồ Ailen một người vợ ụp chảo vào đầu chồng cô ta nếu hấn đi với một phụ nữ khác! Như thế đơn giản hơn, trực tiếp hơn, và hiệu quả hơn nhiều, tôi chắc chắn thế. Nào tiếp tục nói chuyện cô đang nói với tôi đi. Cô nói cô đối mặt với Jason—”

“Thực sự cháu không muốn tiếp tục nữa,” Victoria buồn rầu nói. “Cháu không nghĩ cháu nên đến đây. Thực ra đó là một ý nghĩ đáng sợ. Cháu chỉ hy vọng chú có thể giải thích tại sao Jason đã trở nên xa cách như thế kể từ lễ cưới—”

“Cái gì,” Thuyền trưởng Farrell said tensely, “có nghĩa là ‘xa cách’ thế?”

“Cháu không biết giải thích như thế nào.”

Ông rót trà vào tách và bưng chúng lên. “Victoria,” ông nói, mặt nhăn nhó khi ông quay lại, “Có phải cô đang cố nói với tôi là cậu ấy không vào giường cô thường xuyên lắm, phải không?”

Victoria đỏ mặt lên và nhìn chằm xuống đôi bàn tay nàng. “Thực ra, anh ấy không vào kể từ hôm đám cưới - mặc dù cháu sợ lắm, sau khi anh ấy xô sập cửa vào sáng ngày hôm sau khi cháu khoá nó lại—”

Không nói một lời, Thuyền trưởng Farrell quay trở lại tủ búp-phê, đặt mấy cái tách trà xuống, lấy ra hai cái ly và rót đầy whiskey vào đó.

Ông bước tới và chìa cho nàng một ly. “Uống đi,” ông cứng rắn ra lệnh. “Nó sẽ giúp nói chuyện dễ hơn, và tôi định nghe hết câu chuyện này.”

“Chú biết không, trước khi cháu đến Anh cháu chưa bao giờ nếm thử bất kỳ loại rượu nào, trừ chút rượu vang cái ngày cha mẹ cháu mất,” nàng nói, rùng mình nhìn thứ chứa trong ly và rồi nhìn ông khi ông ngồi xuống. “Nhưng kể từ khi cháu đến đây, người ta đưa cho cháu nào là rượu, nào là brandy nào là sâm panh và bảo cháu uống vì cháu sẽ cảm thấy khá hơn. Nó chẳng làm cháu thấy khá hơn tí nào.”

“Thử đi,” ông ra lệnh.

“Cháu đã thử rồi mà. Chú thấy đấy, cháu đã hồi hộp vào cái hôm cưới đến nỗi cháu đã cố chạy khỏi Jason chỗ bệ thờ. Thế nên khi chúng cháu về đến Wakefield, cháu nghĩ một ít rượu có thể giúp cháu đương đầu với phần còn lại của đêm đó. Cháu uống 5 ly trong tiệc cưới của chúng cháu, nhưng mà mọi điều nó làm chỉ là khiến cháu đổ bệnh vào lúc chúng cháu – lúc cháu đi ngủ vào đêm đó.”

“Có phải tôi nên hiểu là cô suýt bỏ Jason lại chỗ bệ thờ trước một nhà thờ đầy những người quen của cậu ấy?”

“Vâng, nhưng họ không nhận ra. Mặc dù Jason thì có.”

“Lạy Chúa nhân từ,” ông thì thầm.

“Và vào đêm tân hôn của chúng cháu suýt nữa thì cháu nôn ra.”

“Lạy Chúa nhân từ,” ông lại thì thầm. “Và sáng hôm sau cô khoá Jason ở ngoài phòng cô à?”

Victoria gật đầu, nàng cảm thấy thật khôn khổ.

“Và rồi hôm qua cô bảo cậu ta là cô nghĩ cậu ấy chu đáo khi đi đến nhân tình của cậu ấy à?” Khi Victoria gật đầu lần nữa, Thuyền trưởng Farrell liếc nhìn nàng như thôi miên.

“Cháu thực sự đã cố sửa soạn cho chuyện đó tối hôm qua,” nàng lo lắng thông báo cho ông biết.

“Tôi thật nhẹ lòng khi nghe điều đó.”

“Vâng, cháu đề nghị làm bất kỳ điều gì anh ấy thích.”

“Điều đó lẽ ra là đã cải tiến tâm tính của cậu ta nhiều rồi chứ,” Thuyền trưởng Farrell dự đoán với một nụ cười mờ nhạt.

“Ồ, có vẻ như thế được một lúc ọ. Nhưng khi cháu nói chúng ta có thể chơi cờ hay đánh bài, anh ấy trở nên—”

“Cô đề nghị cậu ấy chơi cờ ư? Vì Chúa, sao lại là cờ chứ?”

Victoria nhìn ông vẻ tổn thương lặng lẽ. “Cháu cố nghĩ đến việc mẹ cháu và cha cháu làm cùng nhau. Lẽ ra cháu đề nghị đi dạo, nhưng lúc đó trời hơi lạnh.”

Rõ ràng là bị giằng xé giữa việc phá ra cười và ỉu xìu thất vọng, Thuyền trưởng Farrell lắc đầu. “Tôi nghiệp Jason,” ông nói với tiếng cười cố giấu. Khi ông lại nhìn nàng, mặc dù thế, ông lại có vẻ cực kỳ nghiêm túc. “Tôi có thể cam đoan với cô là cha mẹ cô đã ... ờ... làm những chuyện khác.”

“Ví dụ như gì ạ?” Victoria hỏi, nghĩ đến những đêm khác cha mẹ nàng ngồi đối diện nhau bên bếp lửa và đọc sách. Mẹ nàng nấu những món ăn yêu thích của cha nàng cho ông nữa, và bà giữ cho ngôi nhà của họ sạch sẽ gọn gàng, áo quần của ông được vá mạng, nhưng Jason có cả một đội quan để làm tất cả những nhiệm vụ của một người vợ cho hắn rồi, và họ làm tuyệt hảo. Nàng liếc nhìn Thuyền trưởng Farrell, người đang đắm mình vào một sự im lặng khó chịu. “Chú đang nói đến những chuyện gì thế?”

“Tôi đang nói đến những chuyện thân mật mà cha mẹ cô làm khi cô đi ngủ trong giường cô rồi ấy,” ông nói thẳng thừng, “và họ ở trong giường họ.”

Một ký ức xa xưa đi qua tâm trí nàng- cái ký ức cha nàng đứng trước phòng ngủ của mẹ nàng, và giọng nài xin của cha nàng khi ông cố ôm vợ ông trong vòng tay—“Đừng chối bỏ anh nữa, Katherine. Vì Chúa, đừng mà!”

40. Chương 25 Part 2

Mẹ nàng đã từ chối chia sẻ chiếc giường của bà với cha nàng, Victoria lẽ mờ nhận ra. Và rồi nàng nhớ lại cha nàng đã tỏ vẻ tuyệt vọng và tổn thương ra sao vào đêm đó và nàng đã tức giận thế nào với mẹ nàng vì đã làm tổn thương ông. Cha mẹ nàng là những người bạn, đúng thế, nhưng mẹ nàng không yêu cha nàng. Katherine đã yêu Charles Fielding, và vì thế, bà đã ngăn cách chồng bà khỏi chiếc giường của bà kể từ sau khi Dorothy được sinh ra.

Victoria cần môi nhớ lại cha nàng đã thường tỏ ra cô đơn biết bao nhiêu. Nàng tự hỏi liệu tất cả đàn ông có cảm thấy cô đơn không- hay có lẽ điều họ cảm thấy là bị chối bỏ - nếu vợ họ từ chối san sẻ giường ngủ cùng họ.

Mẹ nàng không yêu cha nàng, nàng biết, nhưng họ đã là bạn bè. Bạn ... Nàng đã cố gắng biến Jason thành bạn nàng, nàng bỗng nhiên nhận ra, chính xác như là nàng đã thấy mẹ nàng làm thế với cha nàng.

“Cháu là một phụ nữ nông nân, Victoria, đầy sức sống và lòng can đảm. Quên những kiểu hôn nhân cháu đã thấy trong thiên hạ đi – chúng trống rỗng và hời hợt. Thay vì thế hãy nghĩ về cuộc hôn nhân của cha mẹ cháu. Họ hạnh phúc, phải không?”

Sự im lặng kéo dài của nàng làm Thuyền trưởng Farrell nhăn mặt và đột ngột chuyển chiến lược. “Đừng bận tâm về cuộc hôn nhân của cha mẹ cháu nữa. Tôi biết đàn ông, và tôi biết Jason, vì thế tôi muốn cô nhớ một điều. Nếu một phụ nữ khoá cửa buồng ngủ của cô ấy để chồng cô ta bên ngoài, anh ta sẽ khoá cửa trái tim anh ta với cô ấy. Tối thiểu anh ta sẽ làm nếu anh ta có chút lòng tự hào nào. Và Jason thì có nhiều lắm. Cậu ta sẽ không quì dưới chân cô hay van xin ân huệ của cô đâu. Cô đã tước bản thân cô khỏi cậu ấy; bây giờ là phụ thuộc vào cô để làm cho cậu ấy hiểu cô không còn muốn làm thế nữa.”

“Cháu phải làm điều đó như thế nào?”

“Không phải bằng cách đề nghị cậu ấy chơi cờ,” ông nói ngắn gọn, “và không phải bằng cách rủ cậu ấy đánh bài. Và cũng không phải bằng cách nghĩ rằng đó là cậu ấy chu đáo khi đến với một phụ nữ khác.” Thuyền trưởng Farrell bóp gáy. “Tôi chưa bao giờ nhận thức được việc nuôi dạy một đứa con gái khó khăn đến thế nào đối với một người cha. Có những chuyện rất khó nói với người khác phái.”

Victoria bồn chồn đứng dậy. “Cháu sẽ nghĩ về tất cả những điều chú nói,” nàng hứa, cố gắng che dấu sự bối rối của mình.

“Tôi có thể hỏi cô vài điều được không,” ông ngập ngừng hỏi.

“Cháu cho là công bằng thôi ạ,” Victoria nói với một nụ cười vui vẻ, che dấu nỗi e sợ của nàng. “Rốt cuộc thì cháu đã hỏi chú nhiều lắm rồi.”

“Đã có ai từng nói với cô về tình yêu trong hôn nhân chưa?”

“Đấy không phải là loại chuyện người ta bàn luận với bất kỳ ai trừ mẹ,” Victoria nói, và lại đỏ mặt. “Người ta nghe về trách nhiệm hôn nhân của một người, dĩ nhiên rồi, nhưng làm sao đó mà ta thực sự không hiểu—”

“Trách nhiệm sao!” ông chán nản nói. “Ở nước tôi, một cô gái hăm hở chờ đêm tân hôn của cô ta. Hãy về nhà và quyến rũ chồng cô đi, cô gái ạ, và cậu ấy sẽ lo phần còn lại. Sau đó cô sẽ không nhìn nhận nó như là một trách nhiệm nữa. Tôi biết Jason đủ rõ để cam đoan với cô điều đó!”

“Và nếu cháu – cháu làm điều chú nói thì rồi anh ấy sẽ hạnh phúc với cháu chứ?”

“Sẽ thế,” Thuyền trưởng Farrell nhẹ nhàng nói và mỉm cười. “Và đối lại cậu ấy sẽ làm cô hạnh phúc.”

Victoria đặt ly rượu whiskey chưa động tới của nàng xuống. “Cháu biết về hôn nhân rất ít, càng ít hơn về việc làm vợ, và hoàn toàn không biết gì về việc quyến rũ.”

Thuyền trưởng Farrell nhìn người đẹp trẻ trung kỳ lạ trước mặt ông, và đôi vai ông rung lên vì cười không ra tiếng. “Tôi không nghĩ là cô phải cố gắng nhiều trong việc quyến rũ Jason đâu, cháu yêu ạ. Ngay khi cậu ấy nhận ra cô muốn có cậu ấy trong giường của cô, tôi cảm thấy chắc chắn là cậu ấy sẽ còn hơn là hạnh phúc mà gia ơn đấy.”

Má Victoria rục lên như hoa hồng, nàng gượng cười và rảo bước đi ra cửa.

Nàng cười Đẩu sĩ đi về nhà, đắm chìm trong suy nghĩ đến nỗi nàng hầu như không nhận thức được cái quãng đường con tuần mã đi qua . Đến lúc nàng dừng ngựa trước cửa Khu Wakefield, nàng đã chắc chắn ít nhất một điều: nàng không muốn Jason có một cuộc hôn nhân làm chàng cô đơn như cha nàng đã từng như thế.

Qui thuận Jason trong giường có thể không phải là điều khủng khiếp đến thế, đặc biệt là nếu – đôi khi chàng có thể hôn nàng mạnh mẽ, gắn bó như cách chàng đã từng, áp chặt miệng chàng trên miệng nàng

và làm những điều khiến nàng choáng váng bằng lưỡi chàng, khiến ọi giác quan của nàng chao đảo và thân thể nàng nóng bỏng lên và lả cả đi. Thay vì nghĩ đến những bộ áo váy mới, như Cô Flossie đã đề xuất, khi Jason vào giường nàng, nàng thà nghĩ đến cách chàng hôn nàng. Nghĩ đến đó, nàng thậm chí còn tự thừa nhận rằng nàng đã yêu những nụ hôn của chàng rồi. Tiếc là đàn ông lại không làm những việc như thế trong giường, nàng nghĩ. Điều đó có thể đã làm mọi việc tốt đẹp hơn nhiều rồi. Rõ ràng là hôn là việc một người làm khi ở ngoài phạm vi cái giường, nhưng ở trong giường, đàn ông chỉ làm điều họ định trước thôi.

“Mặc kệ!” Victoria nói với một quyết tâm to tướng khi một người mã phu chạy ra và giúp nàng xuống ngựa. Nàng đã nhất quyết sẽ chịu đựng bất kỳ điều gì để làm cho Jason hạnh phúc và phục hồi sự gần gũi trước kia của họ. Theo ý Thuyền trưởng Farrell, tất cả mọi việc nàng cần làm bây giờ là úp mở gợi ý cho Jason biết nàng muốn chia sẻ giường ngủ của nàng cùng chàng.

Nàng bước vào nhà. “Đức ngài Fielding ở nhà không?” nàng hỏi Northrup.

“Có, thưa phu nhân,” ông cúi mình nói. “Ông ở trong phòng làm việc ạ.”

“Ông ấy có một mình à?”

“Vâng, thưa phu nhân.” Northrup lại cúi gập mình.

Victoria cảm ơn ông ta và đi dọc xuống sảnh. Nàng mở cửa phòng làm việc và lặng lẽ bước vào trong. Jason đang ngồi tại bàn làm việc ở phía bên kia căn phòng dài, khuôn mặt trông nghiêng của chàng quay sang phía nàng, một chồng giấy tờ nằm dưới khuỷa tay hấn, một xấp khác hấn đang cầm trong tay. Victoria nhìn hấn, nhìn cậu bé đã được nuôi lớn qua thời thơ ấu bên cùng và đã trưởng thành thành một người đàn ông đẹp trai, giàu có, mạnh mẽ. Chàng đã tạo dựng một gia tài và mua nhiều điền trang, tha thứ cho cha chàng, và cứu mang một đứa con mồ côi từ Mỹ. Và chàng vẫn cứ một mình. Vẫn làm việc. Vẫn gắng gượng.

“Em yêu anh,” nàng nghĩ, và cái ý nghĩ bất chợt đó khiến nàng lão đảo. Nàng đã yêu Andrew mãi mãi. Nhưng nếu điều đó đúng, tại sao nàng chẳng bao giờ cảm thấy cái cuồng vọng tha thiết muốn làm cho anh ta hạnh phúc như thế này? Nàng yêu Jason, bất chấp lời cảnh báo của cha nàng, bất chấp cả cảnh báo của chính Jason rằng chàng không muốn có tình yêu của nàng, chỉ là thân thể nàng thôi. Thật kỳ khôi biết bao là Jason nên có chính điều chàng không muốn, và không phải là điều chàng muốn. Nàng vô cùng quyết tâm khiến chàng muốn có cả hai.

Nàng băng ngang phòng, bước chân nàng bị tấm thảm Aubusson làm cho yên lặng, và nàng bước đến sau ghế chàng. “Tại sao anh làm việc cần mẫn thế?” nàng nhỏ nhẹ hỏi.

Chàng nhảy nhồm lên khi nghe tiếng nàng nhưng không quay lại. “Ta thích làm việc,” chàng nói ngắn gọn. “Nàng muốn gì ư? Ta rất bận.”

Đấy chẳng phải là một khởi đầu đáng phấn khởi gì, và trong thoáng chốc Victoria thực sự đã nghĩ đến việc nói, rất thẳng thừng, rằng nàng muốn chàng đưa nàng vào giường. Nhưng sự thực là nàng không được gan dạ đến thế, và cũng không hăng hái lên lâu thật- đặc biệt là khi chàng đang có cái tâm trạng lạnh lẽo hơn cái tâm trạng hôm cưới nhiều. Hy vọng cải thiện tâm tính chàng một chút, nàng nhẹ nhàng nói, “Chấn hấn anh đau lưng kinh khủng khi cứ ngồi cả ngày thế này.” Nàng lấy hết lòng can đảm ra và đặt tay lên đôi vai rộng của chàng, định dùng ngón tay nàng để xoa bóp cho chàng.

Cả tấm thân của Jason cứng lại ngay lúc nàng chạm vào chàng. “Nàng đang làm gì thế?” hấn hỏi.

“Em nghĩ em sẽ xoa bóp vai anh.”

“Vai ta không cần mấy sự chăm sóc tử tế của nàng đâu, Victoria.”

“Sao anh cứ gắt lên với em chứ?” nàng hỏi, và đi vòng ra trước bàn chàng, quan sát bàn tay chàng khi nó lướt nhanh qua trang giấy, chữ viết của chàng mạnh mẽ và cứng cỏi. Khi chàng làm ngơ, nàng ghé ngồi lên cạnh bàn làm việc của chàng.

Jason ném chiếc bút lông của chàng xuống một cách chán nản và ngồi ngả ra sau lưng ghế, quan sát nàng. Chân nàng ngay bên cạnh tay chàng, đu đưa nhẹ nhàng khi nàng đang đọc những gì chàng vừa mới viết. Ngược lại với ý chí của chàng, đôi mắt chàng chuyển lên trên ngực nàng, dán chặt vào đường cong mới

gọi của đôi môi nàng. Nàng có một khuôn miệng luôn xin được hôn, và đôi bờ mi dài đổ bóng lên gò má. “Xuống khỏi bàn ta và đi khỏi chỗ này đi,” chàng gắt.

“Như anh muốn,” vợ chàng vui vẻ nói và đứng dậy. “Em chỉ ghé vào chào anh thôi. Anh muốn ăn gì trong bữa tối?”

Em, chàng nghĩ. “Không thành vấn đề,” chàng nói.

“Nếu thế thì có gì đặc biệt anh muốn ón tráng miệng không?”

Cũng là thứ anh muốn cho bữa tối, chàng nghĩ. “Không,” chàng nói, gắng dè bẹp những đòi hỏi hiện thời đang kêu gào phản đối của thân xác.

“Anh thật dễ chiều kinh khủng,” nàng trêu, và đưa tay xuống lần theo đường cong của đôi lông mày chàng.

Jason túm lấy tay nàng ở giữa chừng và gạt nó đi, nắm tay chàng cứng như thép. “Nàng đang làm cái quái quỷ gì vậy?” chàng gầm lên.

Victoria thăm nao núng, nhưng nàng cũng cố nhún vai một cái. “Khi nào cũng có những cánh cửa ngăn giữa chúng ta. Em nghĩ em sẽ mở cửa phòng làm việc của anh và xem anh đang làm gì thôi.”

“Có nhiều thứ ngăn cách chúng ta hơn là những cánh cửa,” chàng đập lại và thả tay nàng ra.

“Em biết,” nàng buồn rầu đồng ý, nhìn xuống chàng với đôi mắt xanh tan chảy.

Jason ngoảnh nhìn chỗ khác. “Ta rất bận,” chàng cộc cằn nói và cầm mấy tờ giấy của chàng lên.

“Em có thể thấy thế,” nàng nói với âm điệu dịu dàng kỳ lạ. “Qua bận rộn với em bây giờ.” Nàng lặng lẽ bỏ đi.

Vào bữa tối khi nàng bước vào phòng ăn trong chiếc áo sa màu anh đào ôm sát từng đường cong và vùng trũng trên cơ thể gợi cảm của nàng, nó gần như trong suốt. Mắt Jason nheo lại thành hai đường bé tí. “Ta trả tiền mua nó đấy à?”

Victoria thấy ánh mắt chàng đóng đinh trên đường cổ áo chữ V hạ thấp trên thân trước của chiếc áo sa, nàng mỉm cười. “Đương nhiên là anh trả. Em chẳng có xu nào hết.”

“Đừng có mà mặc nó ra khỏi nhà. Nó không đứng đắn.”

“Em biết anh thích nó mà!” nàng cười khúc khích, cảm nhận được bằng bản năng rằng chàng thích nó lắm, nếu không mắt chàng đã không sáng rực lên như vậy.

Jason nhìn nàng như thể chàng không thể tin vào tai mình, rồi quay sang chiếc bình pha lê trên bàn. “Nàng uống một chút rượu se ri chứ?”

“Chúa ơi, không!” nàng nói và bật cười. “Chắc anh phải đoán được rồi, em không dung nạp được rượu. Nó làm em đổ bệnh. Luôn luôn như thế. Nhìn xem điều gì xảy ra khi em uống rượu vào cái đêm tân hôn của chúng mình kìa.” Không nhận thức được tầm quan trọng của điều nàng vừa mới nói, Victoria quay ra xem xét cái độc bình vô giá đời nhà Minh đang được chưng trên chiếc bàn khảm cẩm thạch thếp vàng, một ý tưởng chợt đến trong tâm trí nàng. Nàng quyết định thực hiện nó. “Em muốn đi London ngày mai,” nàng nói, bước đến phía chàng.

“Tại sao?”

Nàng ngồi ghé lên tay vịn của chiếc ghế mà chàng mới ngồi vào. “Để tiêu tiền của anh, đương nhiên rồi.”

“Ta không nhận ra là ta đã đưa cho nàng món tiền nào rồi,” chàng lẩm bẩm, bị hình ảnh đùi nàng đặt bên ngực chàng làm cho xao lãng. Trong ánh nền lãng mạn, chiếc áo sa mỏng mịn có vẻ trong mờ và có màu của làn da.

“Em vẫn còn hầu hết số tiền mà anh đưa cho em tiêu trong mấy tuần vừa rồi. Anh đi London với em không? Sau khi em mua sắm, chúng ta có thể xem một vở kịch và ở lại trong ngôi nhà trên phố.”

“Ta có một cuộc gặp ở đây, sáng ngày kia.”

“Thế thì càng hay hơn nữa,” nàng nói mà không nghĩ ngợi gì. Ngồi một mình cùng nhau trong xe ngựa mấy tiếng đồng hồ liền sẽ tha hồ thời gian mà chuyện phiếm. “Chúng ta sẽ về nhà cùng nhau vào tối mai.”

“Ta không thể có thời gian,” chàng nói ngắn gọn.

“Jason—” nàng dịu dàng nói, đưa tay ra để chạm vào mái tóc đen quăn tít của chàng.

Chàng bật dậy khỏi ghế, lù lù đứng trước mặt nàng, giọng rung lên vì khinh miệt. “Nếu cô cần tiền để dùng ở London thì hãy nói thế đi! Nhưng mà đừng ngay cái việc hành động như là một con điếm rẻ tiền ấy lại, nếu không ta sẽ cư xử với cô như thế, và cô sẽ có cái kết cục nằm ngay trên ghế xô pha kia mà tốc váy lên quá đầu đấy.”

Victoria nhìn hẩn chằm chằm, giận dữ tái hổ. “Nói cho anh biết tôi thà là một con điếm rẻ tiền còn hơn làm cái thứ ngốc đần mù quáng hoàn toàn như anh, cái loại người gì mà cứ lẫn lộn mọi cử chỉ người ta làm và rồi cứ nhảy xổ vào mọi kết luận sai lầm!”

Jason liếc nhìn nàng. “Chính xác điều đó có nghĩa là gì đấy?”

Victoria gần như là giậm chân vì phần nộ đến cùng cực. “Anh tự mà hiểu lấy! Anh giỏi suy luận về tôi lắm mà, chỉ trừ là lúc nào anh cũng sai! Nhưng tôi sẽ nói anh nghe điều này- nếu tôi mà là con điếm, tôi thà nhin đối đến chết nếu mọi thứ đổ lên đầu anh! Hơn nữa, anh có thể ăn tối một mình hôm nay và làm gia nhân đau khổ thay vì em. Ngày mai em đi London chẳng cần có anh.” Nói xong, Victoria đi ra khỏi phòng, để Jason lại đó liếc theo nàng chằm chằm, đôi lông mày nhíu lại vì thua cuộc.

Victoria xộc lên phòng nàng, giật tung chiếc áo sa mỏng manh ra và mặc một chiếc áo choàng sa tanh vào. Nàng ngồi xuống bên chiếc bàn trang điểm của nàng, trong khi cơn giận của nàng nguôi đi, một nụ cười nhàn nhó chớm nở trên vành môi hồng hậu của nàng. Về ngạc nhiên trên mặt Jason khi nàng bảo hẩn rằng nàng sẽ nhin đối đến chết nếu nàng là một con điếm và mọi thứ sẽ đổ lên đầu hẩn là cái cảnh khôi hài nhất.

41. Chương 26 Part 1

Chương 26

Victoria rời nhà đi London rất sớm vào sáng hôm sau và khởi hành quay lại Wakefield lúc trời nhá nhem. Nàng niu trong tay nàng là thứ nàng đã thấy trong cửa hiệu khi nàng lên thành phố lần đầu mấy tuần trước. Khi đó nó làm nàng nhớ tới Jason, nhưng trông nó quá đắt tiền, và hơn nữa, mua quà cho chàng vào thời điểm đó là không thích hợp. Ký ức về nó đã loé lên trong nàng suốt mấy tuần rồi, ray rứt nàng cho đến khi nàng lo sợ phải đợi thêm và mạo hiểm mất để nó bị bán cho ai đó khác.

Nàng không biết sẽ đưa nó cho chàng lúc nào; chắc chắn là không phải bây giờ, khi mọi thứ giữa họ đang hết sức thù địch- nhưng sẽ sớm thôi. Nàng rung mình nhớ lại cái giá của nó. Jason đã đưa cho nàng những món tiền trợ cấp khổng lồ mà nàng chưa bao giờ động tới, nhưng món quà ấy vét đến xu cuối cùng trong số tiền đó, cộng thêm nhiều nhiều nữa mà ông chủ cái cửa hiệu nhỏ đất đồ ấy đã còn hơn cả vui vẻ ghi nó vào tài khoản mà ông ta hằng hái mở dưới tên Nữ hầu tước xứ Wakefield.

“Đức ngài ở trong phòng làm việc ạ,” Northrup gọi ý cho Victoria khi ông mở cửa trước cho nàng.

“Anh ấy có muốn gặp tôi không?” Victoria hỏi, bối rối vì cái thông tin nhanh gọn tự nguyện của Northrup về việc Jason đang ở đâu.

“Tôi không biết, thưa phu nhân,” Northrup trả lời vẻ không thoải mái. “Nhưng ông đã ... ờ ... hỏi cô đã về nhà chưa.”

Victoria nhìn cái vẻ phiền não của Northrup và nhớ lại nỗi lo lắng của Jason khi nàng biến mất một buổi chiều đi gặp Thuyền trưởng Farrell. Vì chuyến đi London đã kéo dài gấp đôi dự kiến nếu nàng nhớ vị trí chính xác của cái cửa hàng, nên nàng cho rằng Northrup đã lại bị Jason gọi lên trước đội hành quyết.

“Anh ấy hỏi bao nhiêu lần rồi?” nàng hỏi.

“Thưa, 3 lần,” Northrup trả lời.”trong một tiếng vừa rồi ạ.”

“Tôi hiểu rồi,” Victoria nói với một nụ cười thông hiểu, nhưng nàng cảm thấy vui sướng một cách ngớ ngẩn khi biết Jason đã nghĩ về nàng.

Sau khi cho phép Northrup giúp nàng cởi bỏ chiếc áo choàng lông ra, nàng đi vào phòng làm việc của Jason. Không thể gõ cửa vì món quà ôm trong tay, nàng xoay tay vặn cửa và tựa nhẹ vai vào cánh cửa. Thay vì ngồi bàn làm việc như nàng nghĩ, Jason đang đứng bên cửa sổ, vai chàng dựa vào khung cửa, về mặt chàng u ám khi chàng nhìn ra ngoài những bãi cỏ chạy dài dọc bên toà nhà. Chàng nhìn quanh khi nghe tiếng động đầu tiên lúc nàng tới và ngay lập tức đứng thẳng dậy.

“Nàng về rồi,” chàng nói, tay thọc vào trong túi.

“Anh không nghĩ em sẽ về ư?” Victoria hỏi, nhìn kỹ từng nét mặt chàng.

Chàng nhún vai mệt mỏi. “Thực lòng mà nói, mỗi một phút ta đều không biết nàng định làm gì.”

Xét những việc nàng làm mới đây, Victoria có thể hiểu tại sao chàng phải nghĩ nàng là người phụ nữ khó đoán, bốc đồng nhất trên đời. Hôm qua nàng đã tán tỉnh chàng, dịu dàng với chàng, và rồi giận dữ rồi bỏ chàng trong phòng ăn. Và bây giờ nàng đang có một niềm thôi thúc mất trí là vòng tay ôm lấy cổ chàng và xin chàng tha thứ. Thà đừng làm thế và mạo hiểm bị từ chối cộc cằn như lần vừa rồi, nàng chế ngự niềm thôi thúc đó lại và thay vào đó thay đổi cái quyết định lúc nãy và quyết định tặng món quà cho chàng luôn bây giờ. “Có một thứ em mua về từ London,” nàng tươi tắn nói, đưa cho chàng xem cái gói trong tay nàng. “Em nhìn thấy hàng tuần trước rồi, chỉ có điều là em không đủ tiền.”

“Nàng nên hỏi ta để lấy,” chàng nói, rảo bước về phía cái bàn với ý định rõ ràng là lại vui mình vào công việc.

Victoria< lắc đầu. “Em không thể hỏi xin tiền anh được khi thứ em định mua là dành cho anh. Đây này,” nàng nói và đưa tay ra. “Cho anh.”

Jason dừng lại giữa chừng và nhìn món đồ hình chữ nhật gói trong giấy bạc. “Cái gì?” chàng ngây ngô hỏi, như thể nàng đã nói những từ gì đó mà chàng không hiểu.

“Lý do em đi London là để mua cái này cho anh,” Victoria giải thích, nụ cười của nàng hơi nghịch ngợm khi nàng đưa cái gói nặng về gần phía chàng hơn.

Chàng nhìn món quà bối rối, tay vẫn để yên trong túi. Tim đập mạnh, Victoria tự hỏi liệu chàng đã bao giờ được tặng quà chưa. Cả vợ trước của chàng lẫn các cô tình nhân có vẻ như chẳng ai làm thế. Và một kết luận đương nhiên là người phụ nữ tàn bạo đã nuôi chàng cũng không làm vậy luôn.

Sự thúc bách phải choàng tay ôm chàng hầu như đã không thể kiểm soát được khi Jason cuối cùng cũng rút tay ra khỏi túi. Chàng cầm lấy món quà và xoay nó trong tay, có vẻ như không biết phải làm gì tiếp theo. Che dấu sự trù mến rộn ràng sau một nụ cười tươi rói, Victoria ghé ngồi lên cạnh bàn chàng và nói, “Anh không định mở nó ra à?”

“Sao cơ?” chàng ngớ ngẩn hỏi. Trán tĩnh lại xong, chàng nói, “Nàng muốn ta mở nó ra bây giờ à?”

“Còn lúc nào tốt hơn nữa nào?” Victoria vui vẻ hỏi, và vỗ vào một chỗ bên cạnh hông nàng. “Anh có thể để nó lên đây khi anh mở nó ra, nhưng mà cẩn thận nhé, nó dễ vỡ đấy.”

“Nó nặng thật,” chàng đồng ý, cho nàng một nụ cười nhanh e dè khi chàng tháo sợi dây mảnh và gỡ lớp giấy bạc ra. Chàng mở nắp chiếc hộp da và thọc tay vào phía bên trong hộp lót vải nhung.

“Nó làm em nhớ đến anh,” Victoria nói và mỉm cười khi chàng rón rén lấy ra một con báo điêu khắc tinh xảo từ một khối mã não, đôi mắt là một đôi ngọc bích. Như thể một phép màu đã chộp lấy con báo sống động trong lúc nó đang chạy, và rồi biến nó thành một khối mã não một cách thần kỳ, có sự chuyển động

rung lên trong mỗi đường nét bóng bẩy trên thân hình mượt mà của nó, sức mạnh và sự duyên dáng ở hai bên hông nó, vẻ nguy hiểm và thông minh trong đôi mắt xanh thăm thẳm không thể đo được của nó.

Jason, người có bộ sưu tập tranh và các tác phẩm nghệ thuật được cho là bậc nhất châu Âu, xem xét con báo với vẻ sùng bái đến mức suýt làm Victoria rơi lệ khi nàng ngắm nhìn chàng. Đó là một tác phẩm đáng yêu, nàng biết, nhưng chàng cư xử như thể nó là một báu vật vô giá vậy.

“Nó đẹp quá,” Jason nói nhỏ, ngón tay chàng lướt dọc lưng con báo. Cẩn thận hết mức, chàng đặt con báo lên trên bàn và quay sang Victoria. “Ta chẳng biết nói gì,” chàng thừa nhận với một nụ cười bên khoé miệng.

Victoria < nhìn lên gương mặt như những nét khắc với nụ cười thơ trẻ của chàng và nàng nghĩ chàng chưa bao giờ trông đẹp trai đến đáng yêu như vậy. Cảm thấy chính mình cũng thư thái không thể nào tưởng được, nàng nói, “Anh không cần phải nói gì cả - trừ ‘Cảm ơn’ nếu anh muốn nói thế.”

“Cảm ơn,” chàng nói bằng giọng trầm đục kỳ lạ.

Hãy cảm ơn ta bằng một nụ hôn. Ý nghĩ đó nhảy vào tâm trí Victoria từ một nơi hư vô nào đó và từ ngữ vọt ngay ra miệng nàng trước khi nàng kịp dừng nó lại. “Hãy cảm ơn em bằng một nụ hôn,” nàng nhắc chàng với một nụ cười hớn hở.

Jason hít một hơi thở dài run rẩy như thể chàng đang phải dốc lòng làm một việc khó khăn; rồi chàng đặt hai bàn tay lên bàn ở hai bên người nàng và cúi xuống. Chàng chạm môi chàng vào môi nàng, và sự ngọt ngào trong sự động chạm của chàng vượt quá ngưỡng chịu đựng. Đầu Victoria nghiêng ra sau dưới sức ép nhẹ của miệng chàng, đánh đổ sự thăng bằng của nàng, và, khi Jason ngẩng đầu lên để lùi ra, nàng níu chặt lấy tay chàng kéo lại. Với Jason, khi đôi tay nàng níu lấy cánh tay chàng, giữ chặt chàng trong cái tư thế nghiêng xuống của chàng, mọi sự giống như lời mời gọi một người đang chết đói vào một bữa đại tiệc vậy. Miệng chàng lao xuống miệng nàng, chuyển động với tất cả sự mãnh liệt triu mến, và khi nàng bắt đầu hôn trả lại chàng, nụ hôn của chàng trở nên mãnh liệt hơn. Chàng tách đôi môi nàng ra bằng lưỡi chàng, âu yếm nàng, đòi hỏi nàng đáp lại.

Nàng bên lên chạm lưỡi vào chàng, và Jason không còn kiểm soát. Chàng rên lên và ôm choàng lấy nàng, nhắc nàng lên khỏi bàn và kéo nàng sát lại bên chàng. Chàng cảm thấy bàn tay nàng lướt lên ngực chàng và tha thiết ôm vòng sau cổ chàng, giữ mặt chàng kề sát mặt nàng, và sự khuyến khích chàng cảm nhận được trong cử chỉ của nàng đốt bùng ngọn lửa đam mê trong chàng khiến cho cả lý trí của chàng hầu như bị xoá sạch. Ngược lại với ý chí của chàng, tay chàng trượt từ lưng nàng ra trước mình nàng, rồi di chuyển lên trên, ôm lấy vùng đồi chín mọng của bộ ngực nàng. Victoria run lên vì sự gần gũi trong những động chạm ve vuốt của chàng, nhưng thay vì tách rời ra như Jason tưởng, nàng áp sát thân mình nàng vào sự khuấy động cứng ngắc của chàng, cũng chìm đắm trong nụ hôn đầy đam mê giống như chàng vậy.

Giọng nói vui vẻ của Thuyền trưởng Farrell vang lên trong hành lang, ngay trước cửa phòng làm việc: “Đừng bận tâm, Northrup, tôi biết đường rồi.” Cửa phòng làm việc bật mở và Victoria giật mình gỡ ra khỏi vòng ôm của Jason. “Jason, tôi—” Thuyền trưởng Farrell mở lời khi ông bước vào phòng làm việc. Ông dừng phắt lại, một nụ cười hối lỗi nở trên mặt ông khi nhìn thấy đôi má chín hồng của Victoria và vẻ nhăn nhó tối tăm trên mặt Jason. “Đáng lẽ tôi nên gõ cửa trước.”

“Chúng tôi xong rồi,” Jason khô khan nói.

Không thể nhìn vào ánh mắt của người bạn của nàng, Victoria thoáng mỉm một nụ cười về phía Jason và lăm bắm gì đó về việc đi lên gác thay áo cho bữa tối.

Thuyền trưởng Farrell đưa tay ra. “Anh thế nào hả Jason?”

“Tôi không chắc nữa,” Jason lơ đãng trả lời trong lúc ngắm nhìn Victoria rời đi.

Đôi môi của Mike Farrell cong tớn lên vì cười, nhưng niềm vui thích của ông dần hoá thành vẻ quan tâm khi Jason quay đi và bước về phía cửa sổ. Như thể là hẩn hể môi không chịu nổi, chàng lướt bàn tay sau gáy, xoa bóp những thớ thịt căng thẳng ở đó khi chàng đứng nhìn ra ngoài bãi cỏ.

“Có gì sai sao?”

Câu trả lời của Jason là một tiếng cười khắc nghiệt. “Không có gì sai cả, chú Mike ạ. Không có gì mà tôi không đáng chịu. Và không có gì mà tôi không thể chăm nom.”

Khi Mike ra về một giờ sau đó, Jason ngã người trong ghế và nhắm mắt lại. Niềm khao khát Victoria đã đốt bùng lên trong chàng vẫn còn day dứt như ngọn lửa lan toả trong bụng chàng. Chàng muốn nàng nhiều đến nỗi phải nghiền chặt hai hàm răng lại và cố đè nén niềm thôi thúc xông lên trên gác và chiếm lấy nàng ngay lập tức. Chàng cảm thấy muốn xiết cổ nàng vì đã bảo chàng là một người chồng “chu đáo” và nuôi một ả tình nhân.

Cô dâu trẻ con của chàng đang làm chàng rối tung lên. Nàng đã muốn chơi cờ và đánh bài với chàng; bây giờ nàng đang thử thò tay vào một trò chơi kích thích hơn- trêu chọc chàng. Victoria đã trở thành một người ưa đùa cợt, và nàng có ảnh hưởng một cách đầy bản năng, rất cao tay. Nàng ngồi lên bàn, ngồi lên tay vịn ghế của chàng, nàng mang cho chàng một món quà, nàng đề nghị chàng một nụ hôn. Chàng thắc mắc một cách tàn nhẫn liệu có phải nàng đang làm như chàng là Andrew khi chàng hôn nàng mấy phút trước hay không, như thể nàng đã làm như chàng là Andrew khi họ cưới nhau.

Phần nộ vì sự thèm muốn không ngừng nghỉ của cơ thể chàng đối với nàng, chàng đứng bật dậy và lướt nhanh lên các bậc cầu thang lượn vòng. Chàng biết chàng đã cưới người phụ nữ của một người đàn ông khác - chỉ là chàng đã không mong chờ nó làm chàng muộn phiền đến vậy. Chỉ có lòng tự hào đã ngăn chàng không ép buộc nàng vào giường với chàng lần nữa. Lòng tự hào, và sự hiểu biết rằng khi điều đó qua đi, chàng sẽ chẳng cảm thấy thoải mái nhiều nhận gì hơn chàng đã cảm thấy sau đêm tân hôn của họ.

Victoria nghe thấy chàng đi lại trong phòng chàng và nàng gõ cánh cửa nối hai phòng. Chàng gọi nàng đi vào, nhưng nụ cười của nàng đột ngột nhạt đi khi nàng bước vào và thấy Franklin, hầu cận của chàng, đang gói gém đồ đạc trong khi Jason đang chất giấy tờ từ cái đồng trên bàn trước lò sưởi vào một chiếc cặp da. “Anh đi đâu đấy?” Victoria thở dồn.

“London.”

“Nhưng—tại sao chứ?” nàng khẳng khái hỏi, thất vọng đến nỗi nàng không thể suy nghĩ được nữa.

Jason liếc nhìn người hầu của chàng. “Ta sẽ kết thúc việc gói gém, Franklin.” Chàng chờ cho đến khi người hầu rút lui và đóng cửa, rồi nói ngắn gọn, “Ta có thể làm việc tốt hơn ở đó.”

“Nhưng tối qua anh nói anh không thể đi London và ở lại đó với em đêm nay, bởi vì anh phải ở lại đây để gặp những người nào đó vào sáng mai mà.”

Jason ngừng việc nhét giấy tờ vào cặp và đứng thẳng dậy. Chàng nói với vẻ thô bạo có chủ ý, “Victoria, nàng có biết chuyện gì xảy ra với một người đàn ông khi anh ta bị kẹt trong tình trạng kích thích dục tính không được giải thoát hàng mấy ngày trời một lúc không?”

“Không,” Victoria mết mỏi nói, và lắc đầu để khẳng định.

“Nếu thế ta sẽ giải thích cho nàng hiểu,” chàng gầm gừ.

Victoria< lo=“” sợ=“” lắ=“” đầu.=“” “em=“” —=“” em=“” không=“” cho=“” là=“” anh=“” nên=“” làm=“” thế=“” -=“” không=“” khi=“” anh=“” đang=“” có=“” tâm=“” trạng=“”>

“Ta chẳng có ‘tâm trạng’ gì trước khi ta gặp nàng cả,” Jason buông lời. Quay lưng lại phía nàng, chàng bắm chặt tay vào thành lò sưởi và nhìn chăm chú xuống sàn nhà. “Ta cảnh cáo nàng, quay trở về phòng nàng ngay trước khi ta quên ta được cho là một người chồng “chu đáo” thế nào và chẳng thèm đi London nữa.”

Victoria< cảm=“” thấy=“” nôn=“” nao.=“” “anh=“” sẽ=“” đến=“” chỗ=“” nhân=“” tình=“” của=“” anh,=“” phải=“” thế=“” không?”=“” nàng=“” ghen=“” ngạo=“” hỏi,=“” nhớ=“” lại=“” mà=“” không=“” thế=“” tin=“” được=“” sao=“” chàng=“” lại=“” ngọt=“” ngạo=“” đến=“” thế=“” lúc=“” nàng=“” tặng=“” chàng=“” món=“” quà=“” của=“”>

“Nàng đang bắt đầu có cái vẻ khó chịu của một bà vợ ghen tuông rồi đấy,” chàng nói qua kẽ răng.

“Em không thể dừng được, em là một người vợ.”

“Nàng có cái ý tưởng thật khác người về chuyện làm một người vợ nghĩa là thế nào,” chàng cúi kính chào biếm. “Giờ thì ra khỏi đây ngay.”

“Chết tiệt anh đi!” Victoria nổi đóa. “Em không biết làm vợ là làm thế nào, anh không thấy hay sao? Em biết nấu nướng, biết may vá và chăm sóc chồng, nhưng anh không cần em làm điều đó, bởi vì anh có người chăm lo cho anh. Và để em nói điều này nữa, Đức ngài Fielding,” nàng tiếp tục, tự mình nổi giận đùng đùng, “Em có thể không phải là một người vợ tốt, nhưng mà anh là một người chồng quá quắt! Khi em đề nghị chơi cờ với anh, anh nổi giận. Khi em cố vỗ về anh, anh phát bực—”

42. Chương 26 Part 2

Nàng thấy đầu Jason ngẩng phắt lên, nhưng nàng đang quá giận nên chẳng mấy may để ý về mặt sưng sò của chàng. “Và khi em mang tặng anh một món quà, anh bỏ đi London gặp tình nhân!”

“Tory,” chàng đau đớn nói, “lại đây.”

“Không, em chưa nói xong!” Victoria bùng nổ trong cơn giận dữ bề bồng. “Đi với tình nhân của anh đi, nếu đó là điều anh muốn, nhưng mà đừng có trách em khi anh chẳng bao giờ có con trai. Có thể em ngây thơ, nhưng em không nguốc đến nỗi tin được rằng em có thể sinh em bé được mà không có – không có chút hợp tác từ phía anh!”

“Tory, xin em đến đây đi,” chàng khàn khàn nhắc lại.

Cái cảm xúc thô tháo trong giọng chàng cuối cùng cũng làm Victoria chú ý và bỗng dưng làm tan biến cơn giận của nàng, nhưng nàng vẫn còn sợ bị chối bỏ lần nữa nếu nàng đến với chàng. “Jason, em không cho là anh biết anh muốn gì. Anh nói anh muốn một đứa con trai, nhưng—”

“Anh biết chính xác điều anh muốn,” chàng phản đối, mở rộng vòng tay với nàng. “Nếu em đến đây, anh sẽ cho em thấy. ...”

Mê hoặc vì lời mời gọi khích động trong đôi mắt màu lục ấy và âm điệu êm dịu như nhung trong giọng nói trầm ấm của chàng, Victoria chậm chạp bước lên trước và thấy mình được bao bọc trong một vòng tay xiết chặt. Miệng chàng mở ra trên miệng nàng, nghiêng ngả trong một nụ hôn khuấy đảo đến điên cuồng, dữ dội khiến hơi nóng ran lên xuyên suốt người nàng. Nàng cảm thấy cái sức ép dâng lên tha thiết của thân thể chàng áp vào nàng trong khi tay chàng vuốt ve đầy chiếm hữu lên lưng và ngực nàng, xoa dịu nỗi sợ hãi của nàng, nhóm lên ngọn lửa khát vọng bất cứ nơi nào chàng chạm tới. “Tory,” chàng hỗn hển trong tiếng thì thầm rời rạc, trượt môi chàng xuống cổ nàng và gây nên những cơn chấn động vui sướng dọc sống lưng nàng. “Tory,” chàng lặp lại nhức nhối và vùi môi chàng vào môi nàng lần nữa.

Chàng hôn nàng thật chậm, thật sâu, và rồi với niềm khao khát thúc dục, chàng lướt tay xuống hai bên sườn nàng, ôm lấy hông nàng và kéo chặt nàng ép vào nơi khuấy động cứng rắn của chàng, làm nàng rên lên một tiếng rên của niềm khát khao sơ khai, thuần túy.

Với đôi môi vẫn khoá chặt vào môi nàng, chàng vòng tay xuống dưới đầu gối nàng và bế nàng lên tay. Chìm đắm trong chốn nhiệt màu nóng bỏng, run rẩy của đôi tay và đôi môi chàng, Victoria cảm thấy thế gian như đứng lại khi chàng gượng nhẹ đặt nàng lên giường. Cuồng dại bám lấy cái vũ trụ nhỏ đẹp đẽ nơi chẳng có gì tồn tại ngoài chồng nàng, nàng nhắm chặt mắt khi chàng trút bỏ áo quần. Nàng cảm thấy sức nặng của chàng đè lên giường, và nàng cố đè nén nỗi sợ hãi khi nàng chờ chàng cởi chiếc áo choàng của nàng ra.

Thay vì thế, chàng dịu dàng hôn lên đôi mắt nhắm chặt của nàng và vòng tay ôm nàng, nhẹ nhàng kéo nàng áp vào chàng. “Nào công chúa,” chàng thì thầm, âm điệu trầm đục của giọng chàng cũng ngọt ngào bên tai nàng như là sự yêu chiều, “xin hãy mở mắt ra. Anh không vô lấy em đâu, anh hứa đấy.”

Victoria nuốt khan và mở mắt ra, cảm thấy nhẹ nhõm hơn tất cả vì chàng đã chu đáo tắt hết đèn ngoại trừ một vài ngọn nến trên thành lò sưởi tận bên kia phòng.

Jason nhìn thấy nỗi sợ trong đôi mắt xanh mở to của nàng và chàng nghiêng xuống trên khuỷu tay, tay còn lại đưa lên ve vuốt những búp tóc hung đỏ rối tung đang xoã tràn trên gối chàng. Không ai ngoài chàng từng chạm vào nàng, chàng nghiêm trang nghĩ. Niềm tự hào dâng lên trong chàng vì ý nghĩ ấy. Cô gái trong

sáng, can đảm, xinh đẹp này đã dâng bản thân nàng cho chàng, và chỉ mình chàng thôi. Chàng muốn đền bù cho nàng vì đêm tân hôn của họ, để làm nàng rên rỉ sung sướng và bám chặt lấy chàng.

Làm ngơ cơn nhức nhối thôi thúc phía dưới thắt lưng chàng, chàng chạm môi mình vào tai nàng. “Anh không biết em nghĩ gì,” chàng êm ái nói, “nhưng trông em khiếp sợ đến chết đi được. Không có gì khác biệt so với mấy phút trước khi chúng ta hôn nhau đâu.”

“Chỉ trừ là anh chẳng có chút áo quần nào nữa cả,” Victoria run run nhắc chàng.

Chàng nén lại một nụ cười. “Đúng rồi. Nhưng em cũng thế.”

Không lâu đâu, nàng nghĩ, và nàng nghe thấy một tiếng hừ gợi cảm thật trầm của chàng như thể chàng đọc được suy nghĩ của nàng.

Chàng hôn lên khoé mắt nàng. “Em có thích cứ mặc áo choàng như vậy không?”

Người vợ mà chàng đã lấy đi sự trinh trắng một cách tàn bạo, nhanh chóng không chút e dè ắt nhìn vào mắt chàng, đặt tay lên ngực chàng, và thì thào êm dịu, “Em muốn làm anh vui. Và em không nghĩ là anh muốn để em cứ mặc nó thế.”

Với một tiếng rên trầm, Jason cúi xuống và hôn nàng thiết tha mãnh liệt, chàng run rẩy không thể kiểm soát được khi nàng hôn trả lại chàng trong sự trêu mến ngây thơ làm cho niềm khao khát bùng lên trong chàng như một đám cháy rừng. Chàng dứt môi ra khỏi môi nàng. “Tory,” chàng gượng nói, “nếu em làm anh vui hơn cả khi em hôn anh, anh sẽ chết vì sung sướng mất.”

Chàng hắt ra một hơi thở run run khi chàng tháo thắt lưng chiếc áo choàng nhưng của nàng, nhưng khi chàng sắp sửa gạt chiếc áo ra, nàng dữ dội níu chặt lấy bàn tay chàng. “Anh sẽ không mở nó ra nếu em không muốn anh làm thế, em yêu,” chàng hứa, tay chàng để yên dưới tay nàng. “Anh chỉ hy vọng sẽ chẳng còn gì ngăn cách chúng ta – không còn hiểu lầm, không còn những cánh cửa, không còn cả áo quần. Anh cởi hết để cho em thấy anh, chứ không phải để làm em sợ.”

Nàng rùng mình trước lời giải thích dịu dàng của chàng và nhấc tay khỏi tay chàng, rồi trước niềm vui mãnh liệt của chàng, Victoria vòng tay quanh cổ chàng và dâng mình lên cho chàng.

Chiếc áo choàng của nàng rơi ra mất dưới những ngón tay sục sạo của chàng và chàng cúi đầu xuống hôn nàng, ngón tay chàng cọ lên núm vú nàng, lưỡi chàng trượt qua môi nàng, thúc dục chúng mở ra cho lưỡi chàng thăm dò. Thay vì chỉ thuận theo nụ hôn tha thiết của chàng, Victoria kéo lưỡi chàng vào miệng nàng, ôm chặt tay quanh cổ chàng, và đón nhận lưỡi chàng đâm vào. Dưới lòng tay chàng núm vú nàng đã dựng dậy kiêu hãnh, và Jason dứt miệng chàng khỏi miệng nàng, cúi đầu xuống ngực nàng.

Victoria < giật=“” mình=“” kháng=“” cự=“” và=“” chàng=“” nhìn=“” lên=“” nàng=“” ngạc=“” nhiên=“” khi=“” chàng=“” lại=“” nhận=“” ra=“” rằng=“” chưa=“” một=“” người=“” đàn=“” ông=“” nào=“” từng=“” đụng=“” chạm=“” hay=“” hôn=“” nàng=“” như=“” chàng=“” đang=“” làm=“” “anh=“” sẽ=“” không=“” làm=“” em=“” đau=“” đâu,=“” em=“” yêu,=“” chàng=“” thì=“” thăm=“” cam=“” đoan=“” với=“” nàng,=“” và=“” áp=“” môi=“” chàng=“” vào=“” chiếc=“” nú=“” nhỏ=“” đã=“” cứng=“” lên,=“” hôn=“” nó,=“” áp=“” iu=“” nó=“” cho=“” đến=“” khi=“” chàng=“” cảm=“” thấy=“” victoria=“” đã=“” thư=“” giãn,=“” rồi=“” chàng=“” chậm=“” rãi=“” mở=“” rộng=“” đôi=“” môi,=“” hút=“” núm=“” vú=“” nàng=“” vào=“” trong=“” miệng=“”>

Sự ngạc nhiên sững sờ của Victoria vì chàng muốn nhắm nháp vú nàng nhường chỗ ột tiếng rên giật mình vì sung sướng mãnh liệt khi núm vú nàng được hút vào miệng chàng và áp lực miệng chàng kéo ra bắt đầu tăng mạnh hơn, ngậm chặt quanh núm vú cho đến khi cơn khát khao buốt nhói dâng từng đợt nhịp nhàng suốt thân thể nàng. Những ngón tay nàng luồn vào mái tóc quăn đen của chàng, giữ mái đầu chàng sát vào nàng như thể nàng muốn chàng dừng bao giờ rồi ra- cho đến khi nàng cảm thấy tay chàng đột ngột trượt xuống giữa hai chân nàng.

“Không!” Một tiếng thì thầm hoảng sợ buột ra từ nàng, và nàng khép chặt hai chân lại. Thay vì làm Jason giãn dãn như nàng đã sợ, sự kháng cự của nàng chỉ đem lại một tiếng cười khàn đục cổ nén của chàng.

Bằng một cử động uyển chuyển chàng trườn lên trên hôn đôi môi nàng trong cơn đói khát choáng ngợp, sơ khai. “Có,” chàng thì thầm, đôi môi chàng vẩy vò lui tới trên môi nàng. “Ồi, có chứ ...” Tay chàng lại trườn

xuống dưới, nhẹ nhàng mân mê vùng tam giác giữa hai chân nàng, ngón tay chàng đùa nghịch nàng cho đến khi sự trần trụi rời bỏ đôi chân nàng và đùi nàng giãn ra, đầu hàng trước sự thuyết phục dịu dàng mà cương quyết của chàng. Jason ấn ngón tay vào nàng và sự ầm ập ẩm ướt của nàng đã chờ đón nơi đó gần như làm sụp đổ sự kiềm chế của chàng. Chàng không thể tin được sự nóng bỏng nơi nàng, cũng không thể tin sự thoải mái tự nhiên mà với nó nàng làm chàng rồ dại- bởi vì khi Victoria trao từng phần riêng biệt của thân thể nàng cho chàng, nàng đã cho đi hết, không giữ lại một chút gì. Chàng di chuyển ngón tay chàng ở trong nàng và hông nàng nhấc lên, uốn cong ngọt ngào dưới tay chàng trong khi nàng bám chặt vào vai chàng, móng tay nàng đâm sâu vào da thịt chàng. Ôm hai tay vào hai bên mình nàng, chàng di chuyển một phần lên trên nàng.

Trái tim của Victoria nhảy lên vì niềm sung sướng rộn ràng trộn lẫn với nỗi khiếp hãi chờ đợi khi nàng cảm thấy hơi nóng dồi dào của cái phần đàn ông của chàng ấn vào giữa hai chân nàng, nhưng thay vì đi vào trong nàng, Jason xoay hông chàng áp vào nàng trong một nhịp điệu nhẹ nhàng, từ từ làm cho nàng điên lên vì niềm sung sướng mãnh liệt dập dồn, cho đến khi không còn sợ - chỉ còn niềm khao khát nhức nhối được có chàng chìm ngập trong nàng.

Đầu gối chàng gạt hai chân nàng ra. “Đừng sợ,” chàng khàn khàn nói. “Em đừng sợ anh.”

Victoria< chậm=“” chạp=“” mở=“” mắt=“” ra=“” và=“” nhìn=“” người=“” đàn=“” ông=“” phía=“” trên=“” nàng.=“” gương=“” mặt=“” chàng=“” cứng=“” cỏi=“” và=“” tối=“” lại=“” vì=“” đam=“” mê,=“” đôi=“” vai=“” và=“” tay=“” chàng=“” căng=“” ra=“” vì=“” gượng=“” lại,=“” hơi=“” thở=“” chàng=“” nhanh=“” và=“” nhọc=“” nhằn.=“” như=“” bị=“” thôi=“” miên,=“” nàng=“” chạm=“” ngón=“” tay=“” lên=“” đôi=“” môi=“” gọi=“” cảm=“” của=“” chàng,=“” bản=“” năng=“” nàng=“” nhận=“” ra=“” chàng=“” muốn=“” nàng=“” cuồng=“” nhiệt=“” biết=“” chừng=“” nào=“” và=“” chàng=“” đã=“” tự=“” kiềm=“” chế=“” biết=“” mấy=“” để=“” ngăn=“” mình=“” không=“” chiếm=“” lấy=“” nàng.=“” “anh=“” thật=“” dịu=“” dàng=“” biết=“” bao=“” nhiêu,=“” nàng=“” ghen=“” ngào=“” thâm=“” nói,=“” “thật=“” dịu=“” dàng=“” .=“”>

Một tiếng rên trầm vờ ra từ lồng ngực Jason và sự kiềm nén của chàng vỡ vụn. Chàng lao vào trong nàng lưng chừng rồi nhẹ nhàng lùi ra, lao vào sâu hơn lần sau, và lần sau nữa, cho đến khi nàng cong người lên bên dưới chàng và chàng đâm xuyên hết cả chiều dài của chàng vào nơi ầm ập của nàng. Mồ hôi ướt đầm trán chàng khi chàng cố nén lại những nhu cầu đau đớn của bản thân chàng và bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng bên trong nàng và nhìn ngắm nét mặt nàng. Mái đầu nàng lắc lư trên gối khi nàng vươn về phía chàng trong sự khát khao run rẩy, ấn hông nàng thật mạnh vào hai đùi đang rung động của chàng, vươn tới sự hoàn thiện bùng nổ mà chàng đang dốc sức mang lại cho nàng. Chàng nghe thấy tiếng thở điên cuồng của nàng và bắt đầu tăng nhanh nhịp điệu của những cú thúc thật sâu của chàng. “Bắt lấy nó, Tory,” chàng thốt lên khàn đục. “Anh sẽ mang nó lại cho em. Anh hứa.”

Một cơn khoái cảm mê mẩn xuyên thấu toàn bộ thân thể Victoria, mang đến từng đợt cảm giác sung sướng cuộn trào trong nàng mỗi lúc một nhanh cho đến khi nó bùng nổ khiến một tiếng kêu xé ra từ trong cổ nàng. Jason cúi đầu hôn nàng một lần dứt dõng sau cùng, rồi chàng đâm sâu vào nàng, đến cùng nàng trong sự quên lãng ngọt ngào.

Lo sợ sức nặng của chàng sẽ đè bẹp nàng, chàng nằm nghiêng lại, kéo cả nàng theo chàng, thân thể chàng vẫn còn gắn liền thân thiết với thân thể nàng. Khi hơi thở khó khăn của chàng đã bình ổn lại, chàng hôn lên trán nàng và vuốt ve gạt mái tóc rối tung, óng ả của nàng ra khỏi trán. “Em cảm thấy thế nào?” chàng nhẹ nhàng hỏi.

Đôi mi dài cong vút của Victoria xao động và đôi mắt như hồ thu sâu thẳm của nàng đầy ngạc nhiên nhìn vào mắt chàng. “Em cảm thấy như một người vợ,” nàng thì thầm.

Chàng khàn khàn cười vì điều đó, lần ngón tay chàng theo đường cong tuyệt diệu của gò má nàng, và nàng rúc vào chàng. “Jason,” nàng nói, giọng nàng dập dồn vì cảm xúc khi nàng ngược đôi mắt lên nhìn vào mắt chàng. “Có điều này em muốn nói với anh.”

“Gì thế?” chàng hỏi với một nụ cười trêu mếu.

Rất giản dị, không chút ngại ngùng, nàng nói, “Em yêu anh.”

Nụ cười của chàng phai đi.

“Thật thế. Em yêu a...—”

Chàng ấn ngón tay vào môi nàng làm nàng im lặng, và chàng lắc đầu. “Không, em không đâu,” chàng nói với vẻ cứng rắn lạnh lẽo không thể nào lay chuyển. “Em cũng đừng nên thế. Đừng cho anh nhiều hơn những gì em đã cho, Tory.”

Victoria< đưa=“” mắt=“” đi=“” chỗ=“” khác=“” và=“” chẳng=“” nói=“” gì,=“” nhưng=“” sự=“” chối=“” bỏ=“” của=“” chàng=“” khiến=“” nàng=“” đau=“” đớn=“” hơn=“” là=“” nàng=“” hình=“” dung=“” nhiều.=“” nằm=“” trong=“” vòng=“” tay=“” chàng,=“” lời=“” chàng=“” nói=“” đang=“” quay=“” trở=“” lại=“” để=“” ám=“” ảnh=“” nàng.=“” ... ta=“” không=“” cần=“” tình=“” yêu=“” của=“” em.=“” ta=“” không=“” muốn=“”>

Ngoài hành lang, Franklin gõ cửa, định xem thử Đức ngài Fielding có muốn giúp đỡ gói ghém đồ đạc hay không. Khi không ai trả lời, anh ta cho rằng đức ngài của anh ta hẳn đang ở đâu đó trong phòng và, theo thói quen, anh ta cứ tự ý mở cửa.

Anh ta bước một bước vào căn phòng ánh sáng mờ ảo và chớp mắt, giật mình dán mắt vào hai người đang nằm trên chiếc giường bốn cọc trụ vĩ đại, rồi khiếp hãi nhảy sang nhìn đồng áo quần mà Jason đã lấy ra khỏi tủ áo của chàng và bây giờ đang nằm một đồng lộn xộn trên sàn nhà bên cạnh giường. Anh hầu hần cắn cắn môi nén lại niềm thôi thúc đang dâng ngút muốn nhón chân đi tới và gỡ chiếc áo dạ phục cắt may tuyệt hảo của ông chủ anh ta khỏi cái quần ống chèn bằng da hoẵng. Thay vì thế, Franklin khôn ngoan lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại với một tiếng cách nhẹ.

Khi đã ở ngoài hành lang rồi, nỗi đau buồn vì mớ áo quần bị xử tệ của Đức ngài Fielding nhường chỗ cho niềm vui sướng hân hoan trước điều mà anh ta vừa chứng kiến. Quay người lại, anh ta chạy bổ xuống hành lang và bổ nhào ra ngoài ban công nhìn xuống đại sảnh bên dưới. “Ông Northrup!” anh ta thì thào âm ỉ, nhòai cả người chới với trên hàng chấn song và điên cuồng vẫy Northrup, người đang đứng gần cửa trước, “Ông Northrup, tôi có tin cực quan trọng! Đến gần đây đi để chúng ta không bị nghe trộm.. .”

Dọc phía dưới hành lang bên trái Franklin, hai cô hầu cảnh giác chạy bổ ra khỏi những căn phòng họ đang lau chùi, va cả vào nhau và bá vai nhau cùng háo hức lắng nghe cái tin mà Franklin có. Bên phải anh ta một anh chàng giúp việc khác bỗngưng hiện ra trong hành lang và bắt đầu năng nổ đánh bóng một tấm gương bằng sáp ong và dầu chanh.

“Chuyện đã xảy ra!” Franklin thì thào với Northrup, che dấu tin tức của anh ta bằng những thuật ngữ mơ hồ một cách thông minh đến mức anh ta tin chắc không ai có thể hiểu được ngay cả khi họ trộm nghe thấy.

“Anh chắc không?”

“Đương nhiên tôi chắc,” Franklin nói, cảm thấy bị lảng mạ.

Một nụ cười ngắn ngủi nở bừng trên gương mặt khắc khổ của Northrup, nhưng ông nhanh chóng nghiêm mặt lại, co mình vào dưới cái mặt nạ trịnh trọng xa cách thường ngày. “Cảm ơn, ông Franklin. Trong trường hợp đó, tôi sẽ cho xe ngựa quay lại chuồng.”

Nói vậy rồi, Northrup quay đi và tiến ra phía cửa. Mở nó ra, ông bước ra ngoài đêm tối, nơi một cỗ xe sang trọng sơn màu hạt dẻ với gia huy mạ vàng của Wakefield gắn trên cánh cửa đang đứng đợi, những ngọn đèn của nó sáng rực rỡ trong màn đêm. Bốn con tuấn mã màu hạt dẻ ăn rờ với cỗ xe đã đóng cương đang giẫm chân, lắc lư những chiếc bờm dài và khua lách cách dây cương trong vẻ nôn nóng muốn chạy đi. Không thể thu hút sự chú ý của những người đánh xe mặc chế phục đang ngồi ngay đơ trên nóc xe, Northrup bước xuống bậc thềm ra tận lối đi.

“Đức ông,” ông nói với người đánh xe bằng cái giọng uy quyền, lạnh lùng nhất của ông, “sẽ không yêu cầu sự phục vụ của ông tối nay. Ông có thể cho ngựa vào chuồng đi.”

“Ông sẽ không cần xe á?” Anh đánh xe John kêu lên ngạc nhiên. “Nhưng chính ông nhắu tôi một giờ trước là ông muốn thắng ngựa vào mả, và còn phải nhanh lên nữa!” .

“Kế hoạch của ông đã thay đổi.” Northrup lạnh lẽo nói.

Anh đánh xe John thở ra một hơi dài buồn bực và quắc mắt nhìn người quản gia khó chơi. “Tôi cho ông biết, có sai lầm chi đây. Đức ông đang định đi London—”

“Đồ đàn! Ông đã định đi London. Thay vì thế bây giờ ông đang nghỉ đêm!”

“Vào lúc bảy giờ rưỡi á—” Khi Northrup quay lưng và hùng dũng đi vào nhà, một nụ cười toe toét đầy hiểu biết bỗng nhiên bùng nổ trên gương mặt của anh đánh xe. Thụi cùi chỏ vào mạng sườn người bạn đồng hành của anh ta, người đánh xe nhìn anh ta cười cợt và nói, “Tớ nghĩ Phu nhân Fielding đã quyết định các cô tóc đen bị giờ lỗi một rùi.” Rồi anh ta đánh xe về phía trại ngựa nơi anh ta có thể chia xẻ tin tức với mấy người mã phu.

Northrup bước thẳng vào phòng ăn, nơi O'Malley đang thăm huyết sáo vui vẻ và cất những thứ đồ sứ mỏng manh mà anh ta đã bày ra trước đây cho bữa tối một mình của Victoria khi anh ta biết được dự định bất thần rời đi London của ông chủ. “Có một thay đổi, O'Malley,” Northrup nói.

“Ừa, thưa ông Northrup,” anh hầu láo xược vui vẻ đồng ý, “chắc chắn có.”

“Anh có thể gỡ mấy tấm vải phủ ra khỏi bàn.”

“Nhất trí, tôi đã làm rồi đấy.”

“Tuy nhiên, Đức ông và phu nhân Fielding có thể muốn ăn tối muộn.”

“Ở trên lầu,” O'Malley dự đoán với một nụ cười nhản nhở.

Northrup cứng người lại và bước đi. “Thằng cha Ailen xác láo chết tiệt!” ông lầm bầm giận dữ.

“Đồ huênh hoang vênh váo!” O'Malley đáp trả vào lưng ông.

43. Chương 27

Chương 27

“Buổi sáng tốt lành, thưa cô,” Ruth nói vẻ tươi tắn rạng rỡ.

Victoria< xoay=“” người=“” trong=“” chiếc=“” giường=“” vĩ=“” đại=“” của=“” jason,=“” một=“” nụ=“” cười=“” mơ=“” màng=“” nở=“” trên=“” môi=“” nàng.=“” “chào=“” ruth.=“” mấy=“” giờ=“”>

“Mười giờ ạ. Em sẽ mang một chiếc áo choàng cho cô chứ?” cô hỏi, nhìn quanh tìm cái đồng áo xống bị vứt bỏ và vải phủ giường trên sàn nhà trong câu chuyện truyền tụng giữa đám gia nhân.

Khuôn mặt Victoria nóng lên, nhưng nàng quá uể oải, quá mệt mỏi một cách dễ chịu để cảm thấy điều gì khác ngoài sự bối rối vì bị bắt gặp trên giường Jason với áo xống vung vãi khắp mọi nơi. Chàng đã yêu nàng thêm hai lần trước khi họ ngủ thiếp đi, và lần nữa vào sáng sớm hôm nay. “Đừng bận tâm, Ruth,” nàng lầm bầm. “Tôi nghĩ tôi muốn ngủ thêm một chút.”

Khi Ruth rời đi, Victoria lăn sấp xuống và rúc mình vào sâu hơn trong đồng gối, một nụ cười nhẹ động trên môi nàng. Thiên hạ cứ nghĩ Jason Fielding lạnh lùng, khắc nghiệt và không thể tiếp cận, nàng nhớ lại với một nụ cười bí ẩn. Họ sẽ sống sót biết mấy nếu họ biết được trong giường chàng là một người tình dữ dội, đam mê, dịu dàng đến thế nào. Hoặc có lẽ rốt cuộc thì đó chẳng phải là một bí mật gì, nàng nghĩ, nụ cười của nàng lung lay một chút. Nàng đã thấy phụ nữ có chồng thường nhìn Jason thêm thường như thế nào và, vì họ không thể nào cưới chàng, chắc hẳn họ đã mong muốn có chàng như một tình nhân.

Khi nàng nghĩ về điều đó, nàng nhớ lại bao nhiêu là lần tên chàng gắn liền với tên những quý bà quý cô đã có chồng xinh đẹp nào đó mà những ông chồng của họ lại già nua xấu xí. Chẳng nghi ngờ gì đã có nhiều phụ nữ trong cuộc đời chàng trước nàng, vì chàng biết chính xác hôn nàng như thế nào và chạm vào đâu để làm thân thể nàng cuồng lên vì ham muốn.

Victoria< gat=" những=" ý=" nghĩ=" bạc=" nhược=" ấy=" ra=" khỏi=" đầu.= " chẳng=" quan=" trọng=" gì=" việc=" có=" bao=" nhiêu=" phụ=" nữ=" đã=" biết=" được=" về=" đẹp=" hoang=" dã,=" dị=" giáo=" khi=" chàng=" làm=" tình,=" bởi=" vì=" từ=" bây=" giờ=" trở=" đi,=" chàng=" là=" của=" nàng=" và=" chỉ=" của=" nàng=" một=" mình=" thôi.= " đôi=" mắt=" đang=" phiêu=" du=" của=" nàng=" dừng=" lại=" khi=" nàng=" để=" ý=" thấy=" chiếc=" hộp=" đựng=" đồ=" trang=" sức=" màu=" đen=" nằm=" trên=" chiếc=" bàn=" cạnh=" giường.= " không=" quan=" tâm=" gì=" nhiều=" lắm,=" nàng=" thò=" tay=" ra=" khỏi=" tấm=" chăn=" lụa=" và=" đưa=" ra=" mở=" chốt=" chiếc=" hộp.= " một=" chiếc=" vòng=" cổ=" bằng=" ngọc=" bích=" lộng=" lẫy=" nằm=" bên=" trong,=" cùng=" một=" mẫu=" giấy=" trong=" đó=" jason=" viết,=" "cảm=" ơn=" vì=" một=" đêm=" không=" thể=" nào=" ">

Sự khó chịu làm nhăn nhúm vầng trán phẳng phiu của Victoria. Nàng ước chàng đừng tranh cãi khi nàng nói với chàng rằng nàng yêu chàng. Nàng ước chàng cũng nói yêu nàng. Và đặc biệt nàng ước chàng ngưng cái việc dúi nữ trang vào tay nàng bất kỳ khi nào nàng làm chàng vui. Cái món đồ rẻ rúng này, đặc biệt, có cảm giác khó chịu như là một món chi trả cho sự phục vụ được hiểu như là ...

Victoria giật nảy mình tỉnh ngủ. Đã gần trưa và Jason đã bảo nàng rằng cuộc gặp gỡ của chàng sáng nay sẽ kết thúc trước trưa. Hăng hái muốn gặp chàng và đắm mình trong sự ấm áp của nụ cười chàng, nàng mặc vào một chiếc váy màu tím hoa oải hương xinh xắn với tay áo dài mềm mại kết lại thành những chiếc nếp rộng nơi cổ tay. Nàng bồn chồn cựa quậy trong khi Ruth rối rít chải tóc nàng cho đến tận khi nó bóng cả lên, rồi cuộn nó lại thành những búp tóc dày kết bằng những dải băng bằng sa tanh tím.

Ngay khi làm xong, Victoria vội đi xuống sảnh, rồi tự buộc mình phải đi với một nhịp độ đoan trang hơn một chút khi nàng đi xuống bậc cầu thang rộng lớn. Northrup thực sự đã mỉm cười với nàng khi nàng hỏi Jason đang quanh quẩn ở đâu, và khi nàng đi ngang qua O'Malley trong hành lang trên đường đến phòng làm việc của Jason, nàng có thể thề là anh hầu người Ai len đã nháy mắt với nàng. Nàng vẫn còn thắc mắc chuyện đó khi nàng gõ cánh cửa phòng Jason và bước vào. "Chào anh," nàng rạng rỡ nói. "Em nghĩ chắc anh muốn cùng ăn với em."

Jason hầu như không nhìn về phía nàng. "Xin lỗi, Victoria. Ta đang bận."

Cảm thấy khá giống một đứa trẻ phiền nhiễu vừa bị thế vào chỗ nàng một cách kiên quyết, nhưng lịch sự, Victoria ngập ngừng hỏi, "Jason—tại sao anh làm việc cần mẫn vậy?"

"Ta thích làm việc," chàng điềm nhiên nói.

Rõ ràng chàng thích thể hơn là đi cùng nàng, Victoria nhận ra, bởi vì chắc chắn là chàng không cần tiền. "Em xin lỗi vì làm anh gián đoạn," nàng lặng lẽ nói. "Em sẽ không làm thế nữa."

Khi nàng đi ra, Jason đã dớm kêu lên với nàng rằng chàng đã thay đổi ý định, thế rồi chàng dẫn cơn bốc đồng đó xuống và ngồi lại vào bàn. Chàng muốn ăn cùng nàng, nhưng ở bên nàng quá nhiều là không khôn ngoan gì cả. Chàng sẽ để Victoria làm một phần để chịu của cuộc đời chàng, nhưng chàng sẽ không để nàng trở thành trung tâm của nó. Chàng sẽ không trao cho bất kỳ một phụ nữ nào thứ quyền lực như thế đối với chàng.

Victoria cười phá lên khi cậu nhóc Billy sử dụng thanh kiếm giả trên trận địa phía sau nhà trẻ mồ côi và ra lệnh ột trong những đứa trẻ khác "leo cầu tàu". Với một dải băng đen băng con mắt tốt của cậu lại, cậu bé khoẻ mạnh trông hệt một tên cướp biển đáng yêu.

"Con có nghĩ dải băng ấy sẽ làm được mẹo đó không?" vị mục sư đứng cạnh nàng hỏi.

"Con không chắc. Cha con cũng đã ngạc nhiên như mọi người khác khi nó có tác dụng tốt với cậu bé bên nhà. Khi mắt cậu ấy thẳng lại, Papa đã thắc mắc liệu. thay vì chính con mắt bị khiếm khuyết trong những trường hợp đó, có phải vấn đề nằm tại những cơ thịt kiểm soát chuyển động của con mắt hay không. Nếu thế thì bằng cách che con mắt tốt đi, cơ chằng của con mắt hỏng sẽ thẳng lại khi chúng bị buộc phải sử dụng đến."

"Vợ ta và ta thắc mắc liệu con có dành cho chúng ta niềm vinh hạnh được ăn tối với con tối nay không, sau khi lũ trẻ diễn xong vở rối của chúng. Nếu thế, phu nhân ạ, bọn trẻ ở đây thật may mắn có một người bảo

trợ tận tụy và hào phóng như con. Ta dám nói là không một trại trẻ mồ côi nào trên toàn nước Anh nơi mà trẻ mồ côi lại được ăn ngon, mặc đẹp hơn những đứa trẻ này hết, nhờ sự hào phóng của con đấy.”

Victoria mỉm cười và dợm chối từ lời mời ăn tối tử tế ấy, rồi nàng đột nhiên thay đổi quyết định và nhận lời. Nàng ột đứa trẻ lớn nhất về Wakefield cùng với một tin nhắn của nàng báo Jason là nàng ăn tối ở nhà mục sư, rồi nàng dựa vào một gốc cây, ngắm bọn trẻ chơi trò cướp biển và tự hỏi không biết Jason sẽ phản ứng thế nào với sự vắng mặt chưa từng có của nàng tối nay.

Sự thật là nàng chẳng có cách nào biết được liệu chàng có quan tâm hay không. Cuộc sống đã trở nên rất lạ lùng, rất rối rắm. Bên cạnh những món nữ trang chàng đã tặng nàng trước đây, bây giờ nàng có thêm một đôi vòng tai ngọc bích hợp với chiếc vòng cổ, những chiếc trâm kim cương, một chiếc thoa hồng ngọc, và một bộ ghim cài tóc kim cương ái tóc của nàng- một cái gì đó ối một đêm trong năm đêm liên tiếp chàng làm tình với nàng kể từ khi nàng thừa nhận nàng đang có quyền rũ chàng.

Mỗi đêm trên giường chàng lại yêu nàng cuồng nhiệt. Mỗi sáng chàng để lại cho nàng một món nữ trang đắt tiền, rồi hoàn toàn đẩy nàng ra khỏi tâm trí và cuộc sống của chàng cho đến khi chàng lại cùng nàng ăn tối và lên giường. Vì lối cư xử kỳ cục đó, Victoria nhanh chóng trở nên oán giận Jason một cách điên đảo và càng điên đảo hơn nữa là sự căm ghét của nàng dành cho ngọc ngà châu báu.

Có lẽ nàng có thể chịu đựng cái thái độ đó của chàng tốt hơn nếu chàng thực sự làm việc liên miên, nhưng chàng không thế. Chàng dành thì giờ cười đùa với Robert Collingwood, thăm viếng người điền chủ, và làm đủ mọi chuyện khác. Victoria chỉ được kề cận chàng trong bữa tối và sau đó, khi họ lên giường. Cái nhận thức đó là cách mà cuộc sống của nàng sẽ tiếp diễn làm nàng buồn, rồi sau đó làm nàng giận. Hôm nay nàng đã giận đủ để mà quyết định tránh xa ngôi nhà vào giờ ăn tối.

Rõ ràng là Jason muốn cái kiểu hôn nhân tiêu biểu như là mọi cuộc hôn nhân trong thiên hạ. Nàng được trông đợi là cứ đi con đường của nàng, chàng đi con đường của chàng. Những người sành điệu không gần gũi bên nhau, nàng biết; làm thế được cho là tầm thường thông tục. Họ cũng không nhận là họ yêu nhau, nhưng về mặt này, Jason lại đang cư xử khá là kỳ cục. Chàng đã bảo nàng đừng yêu chàng, tuy thế chàng lại làm tình với nàng đêm này qua đêm khác, mỗi lần hàng giờ liền, nhấn chìm cảm xúc của nàng trong sung sướng cho đến tận khi nàng kêu lên bày tỏ tình yêu của nàng dành cho chàng. Nàng càng khó khăn nén lại câu “em yêu anh” bao nhiêu, việc làm tình của chàng càng trở nên cuồng nhiệt bấy nhiêu cho đến khi chàng ép được nàng thừa nhận, bằng tay chàng, bằng miệng chàng, bằng phần thân thể cứng rắn xuyên sâu của chàng. Khi đó và chỉ khi đó chàng mới để nàng có được sự bùng nổ ngây ngất mà chàng có thể cho đi hay giữ lại với nàng.

Như thế là chàng muốn, chàng cần phải nghe thấy những lời yêu ấy; tuy thế chẳng bao giờ, ngay cả khi chàng lên đến đỉnh cao tới ngưỡng của chính chàng, Jason chẳng bao giờ nói thế với nàng. Thân thể và trái tim nàng đã bị Jason biến thành nô lệ; chàng đã buộc nàng vào chàng - đây chủ đích, khôn khéo, thành công, giữ nàng trong vòng câu thúc của khoái lạc nóng bỏng, mãnh liệt – tuy thế trong xúc cảm chàng lại tách xa nàng.

Sau một tuần như thế, Victoria đã quyết định bằng cách nào đó phải bắt chàng chia xẻ điều nàng cảm thấy và thừa nhận nó. Nàng sẽ không, nàng không thể, tin rằng chàng chẳng yêu nàng- nàng có thể cảm thấy điều đó trong sự thiết tha của bàn tay chàng trên người nàng và niềm khao khát mãnh liệt của đôi môi chàng. Hơn nữa, nếu chàng không muốn tình yêu của nàng, tại sao chàng cứ phải nhất quyết ép cho được nàng nói ra điều ấy?

Dựa trên những gì mà Thuyền trưởng Farrell đã bảo nàng, nàng hầu như có thể hiểu được chuyện tại sao Jason không muốn tin tưởng nàng bằng cả trái tim. Nàng có thể hiểu được, nhưng nàng quyết tâm thay đổi tình hình. Thuyền trưởng Farrell đã nói Jason sẽ chỉ yêu có một lần... Một lần và mãi mãi. Nàng vô cùng mong muốn được chàng yêu như thế. Có lẽ nếu nàng không quá sẵn sàng dành sẵn cho chàng như thế, chàng sẽ nhận ra chàng thiếu nàng, và sẽ thừa nhận cả điều đó với nàng. Ít ra thì đó cũng là hy vọng của nàng khi nàng gửi một tin nhắn lịch sự đến cho chàng giải thích rằng nàng sẽ không về nhà ăn tối.

Ruột gan Victoria như lửa đốt trong cả buổi trình diễn múa rối và sau đó, trong bữa tối tại nhà mục sư, khi nàng chờ đến giờ nàng có thể quay về Wakefield và tự mình xem thử Jason đã phản ứng như thế nào với sự vắng mặt của nàng. Bất chấp nàng phản đối là không cần thiết, vị mục sư đã khẳng khái hộ tống nàng về

nhà đêm đó, suốt dọc đường cảnh cáo nàng về những hiểm hoạ nằm chờ một phụ nữ đủ ngốc nghếch mà đi lang thang ra ngoài một mình sau khi trời tối.

Với cái hình ảnh tuyệt vời, nếu mà thừa nhận thì hơi khó tin, Jason quì xuống một bên gối ngay cái lúc nàng về và bày tỏ tình yêu với nàng bởi vì chàng nhớ nàng nhiều quá trong bữa tối, Victoria thực tế là đã chạy bổ vào nhà.

Northrup thông báo với nàng rằng Đức ngài Fielding, sau khi biết được ý định của nàng ăn tối ở nơi nào đó, đã quyết định ăn cùng những người láng giềng và vẫn chưa về tới.

Hết sức thất vọng, Victoria đi lên phòng nàng, lười biếng tắm một cái và gội đầu. Chàng vẫn chưa về khi nàng tắm xong, thế nên nàng vào giường và đọc lướt qua một cuốn tạp chí mà chẳng thích thú gì. Nếu ý Jason định giành thể thượng phong với nàng, Victoria chán nản nghĩ, chàng chẳng thể nào tìm được cách nào tốt hơn nữa - nàng không tin chàng lại chịu lắng nghe và vẫn chưa về tới.

Đã sau 11 giờ khi cuối cùng nàng cũng nghe thấy chàng vào phòng và ngay lập tức nàng vồ lấy tờ tạp chí, nhìn chăm chăm vào nó như thể nó là thứ đáng mê nhất trên đời. Vài phút sau, chàng bước vào phòng nàng, cà vạt đã tháo ra, khuy áo sơ mi đã mở đến tận eo lưng, để lộ ra một đám lông sẫm màu loăn xoăn phủ trên những cơ bắp màu đồng trên ngực chàng. Trông chàng cường tráng và đẹp trai đến nín thở, đến nỗi miệng Victoria trở nên khô khốc, nhưng nét mặt như chạm của Jason hoàn toàn điềm tĩnh. “Nàng không về nhà ăn tối,” đứng bên cạnh giường nàng, chàng nói.

“Không,” Victoria đồng ý, cố noi theo cái giọng điệu dừng dưng của chàng.

“Tại sao?”

Nàng nhìn chàng một cách vô tư và lặp lại chính câu nói của chàng khi làm ngơ nàng đi. “Em thích chơi cùng những người khác, giống như là anh thích làm việc ấy.” Không may là vẻ bình thản của nàng lại hơi thất thế, và nàng lo lắng nói thêm, “Em không nghĩ là anh bận tâm khi em không có ở đây.”

“Ta chẳng bận tâm chút nào,” chàng nói, trước sự thất vọng ê chề của nàng, sau khi đặt một nụ hôn không chút dục niệm lên trán nàng, chàng quay về phòng riêng.

Victoria chán chường nhìn những chiếc gối trống trải bên cạnh nàng. Trái tim nàng từ chối tin rằng chàng không quan tâm nàng ở đây hay không ở đây vào bữa tối. Nàng cũng không muốn tin chàng định ngủ một mình tối nay, và nàng nằm thao thức đợi chàng, nhưng chàng chẳng bao giờ tới.

Nàng cảm thấy kinh khủng khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau – và đó là trước khi Jason bước vào phòng nàng, đã cạo râu trơn tru và toát lên vẻ tràn trề sinh lực- để hững hờ đề xuất, “Nếu nàng cảm thấy thiếu bạn bè, Victoria, có lẽ nàng nên đi lên thành phố một hai ngày.”

Nỗi thất vọng xuyên qua nàng và chiếc lược trượt ra khỏi những ngón tay ủ rũ của nàng, nhưng niềm kiêu hãnh cứng đầu của nàng đã trở dậy cứu nàng và nàng khoác một nụ cười rạng rỡ lên mặt. Mặc kệ chàng muốn gọi nàng là chậm hiểu hay chàng muốn rũ bỏ nàng, cho dù lý do của chàng là gì, nàng sẽ làm như chàng đề nghị “Ý tuyệt vời làm sao, Jason. Em nghĩ em sẽ làm thế. Cảm ơn anh đã gợi ý.”

44. Chương 28

Chương 28

Victoria đi London và ở lại đó 4 ngày, cứ mãi hy vọng là Jason có thể đi theo nàng, mỗi lúc một cô đơn hơn và nản lòng hơn sau mỗi giờ chàng không đến. Nàng đã đến 3 buổi hoà nhạc và xem opera, đi thăm viếng bạn bè. Ban đêm nàng nằm thao thức, cố hiểu tại sao một người có thể ám áp đến thế vào ban đêm và lạnh lùng quá thế vào ban ngày. Nàng không thể tin được chàng xem nàng chỉ như một cái bình tiện cho chàng trút khát vọng vào. Điều đó không thể là sự thật được- không khi chàng có vẻ thích bầu bạn bên nàng trong

những bữa cơm chiều đến thế. Chàng luôn luôn nhẩn nha ở mỗi món ăn, đùa cợt với nàng và thúc dục nàng nói chuyện cùng chàng về mọi đề tài. Có lần chàng còn ngợi khen nàng vì trí thông minh và cảm nhận của nàng. Vài lần chàng đã hỏi quan điểm của nàng về các vấn đề đa dạng như là sắp xếp đồ gỗ trong phòng khách hay có nên cho người quản lý điền trang về hưu và thuê một người trẻ hơn hay không.

Vào đêm thứ 4, Charles đi cùng nàng đến xem một vở kịch, rồi sau đó nàng trở về căn nhà của Jason ở Phố Upper Brook để thay trang phục ột vũ hội nàng đã hứa sẽ tham dự tối đó. Nàng sẽ về nhà vào sáng hôm sau, nàng quyết định với cảm giác giận điên lên trộn lẫn với cam chịu; nàng đã sẵn sàng nhân nhượng Jason trong cuộc kiểm tra ý chí này và khơi lại cuộc chiến dành tình yêu thương của chàng trên trận địa ở nhà.

Quần mình trong chiếc áo khiêu vũ tuyệt đẹp bằng sa mỏng thêu chỉ bạc bông bành, nàng bước vào vũ hội với Hầu tước de Salle một bên và Nam tước Arnoff bên kia.

Mọi cái đầu quay lại khi nàng vào, và Victoria lại để ý thấy cái cách người ta nhìn nàng khá là kỳ dị. Tối hôm qua nàng đã có cùng một cảm nhận khó chịu đó. Nàng hầu như khó mà tin thiên hạ thấy có lý do gì để mà phê phán việc nàng ở London mà không có chồng nàng. Hơn nữa, những ánh mắt mà nàng nhận được từ các quý bà và quý ông sang trọng không hề có ý khiển trách. Họ quan sát nàng với cái vẻ gì đó như là thấu hiểu, hay có lẽ là thương hại.

Caroline Collingwood đến vào cuối buổi tối, và Victoria kéo cô sang bên cạnh, định hỏi Caroline liệu cô có biết vì sao người ta cư xử kỳ khôi như vậy. Trước khi nàng có cơ hội, Caroline đã trả lời rồi. “Victoria,” cô lo lắng nói, “mọi thứ ổn cả chứ - ý chị là giữa em và Đức ngài Fielding ấy? Em không bị ghẻ lạnh rồi đấy chứ, phải không?”

“Bị ghẻ lạnh?” Victoria lặp lại một cách ngờ nghệch. “Đấy là điều mọi người nghĩ à? Đấy là lý do mọi người nhìn em lạ kỳ thế đấy à?”

“Em chẳng làm gì sai cả,” Caroline vội vã cam đoan với nàng, e sợ liếc mắt nhìn quanh để chắc chắn là những kẻ hộ tống tận tụy của Victoria không nghe thấy. “Chỉ là, trong những điều kiện này, người ta vội vã nhảy vào cái kết luận là em và Đức ngài Fielding không hoà hợp, và rằng em đã, ờ, em đã bỏ ông ấy.”

“Em đã gì cơ!” Victoria kêu lên một tiếng thì thầm phẫn nộ. “Sao người ta lại có thể nghĩ ra một điều như thế chứ? Tại sao nào, Phu nhân Calliper không đi cùng chồng, Nữ công tước Graverton không đi cùng chồng, và -”

“Chị cũng không đi cùng chồng,” Caroline tuyệt vọng ngắt lời. “Nhưng em thấy đấy, không ai trong số mấy ông chồng của chúng ta từng kết hôn trước đây cả. Chồng em thì có.”

“Và như thế là có gì khác sao?” Victoria nói, tự hỏi nàng đã phá vỡ cái thông lệ nào lần này vậy. Thiên hạ có qui tắc bao trùm mọi lỗi ứng xử, với một danh sách dài thòng những ngoại lệ làm mọi thứ đều rối tung lên không thể chịu được. Thế mà, nàng không thể tin được những người vợ đầu được phép đi con đường riêng của họ trong xã hội, còn những người vợ thứ hai lại không.

“Nó khác đấy,” Caroline thở dài, “bởi vì Phu nhân Fielding đầu tiên đã nói vài điều kinh tởm về sự ác độc của Đức ngài Fielding với cô ta, và có những người tin cô ta. Em đã kết hôn chưa được hai tuần, và bây giờ em ở đây, và em trông không hạnh phúc gì, Victoria, thực sự là không. Những người đã tin những thứ Phu nhân Fielding đầu tiên nói đã nhớ chúng, và bây giờ họ đang nhắc lại điều cô ta nói và chỉ vào em để khẳng định.”

Victoria nhìn cô, cảm thấy cực kỳ phiền não. “Em không bao giờ nghĩ, không bao giờ hình dung họ lại làm thế. Dù sao thì em cũng định về nhà vào ngày mai. Nếu không muộn thế này, em đã về hôm nay rồi.”

Caroline đặt tay lên cánh tay của Victoria. “Nếu có điều gì làm em buồn lòng, điều gì em không thể nói ra, em biết là em có thể ở cùng bọn chị. Chị không ép em đâu.”

Victoria lắc đầu và vội vã trấn an cô, “Ngày mai em muốn về nhà. Với đêm nay, em chẳng thể làm gì được rồi.”

“Trừ việc hãy cố tỏ ra hạnh phúc,” bạn nàng nhẩn nha nói.

Victoria nghĩ đó là một lời khuyên tuyệt vời, và nàng khởi sự làm theo nó với một chút biến đổi của chính nàng. Trong hai giờ tiếp đó, nàng cố nói chuyện với càng nhiều người càng tốt, khôn khéo đưa tên Jason vào trong câu chuyện và nói về chàng với những từ ngữ chói sáng nhất. Khi Đức ngài Armstrong nhận xét với một nhóm bạn rằng thật không thể nào làm thoả mãn tá điền của ông ta được, Victoria nhanh chóng nhắc rằng chồng nàng đang có mối quan hệ tốt đẹp nhất với họ. “Ngài Fielding nhà tôi thật khôn ngoan trong việc quản lý điền trang,” nàng kết thúc với cái giọng ghen thờ của một cô dâu say đắm, “đến nỗi tá điền thương mến anh ấy và gia nhân của anh ấy thì tôn sùng anh ấy thực sự!”

“Đúng thế à?” Ngài Armstrong nói vẻ sững sốt. “Tôi sẽ phải có đôi lời với ông ấy. Tôi đã không biết là Wakefield cho tá điền một chút, nhưng cô thấy đấy – tôi nhầm rồi.”

Với Phu nhân Brimworthy, người đã khen ngợi chuỗi vòng cổ ngọc bích của Victoria, nàng đáp, “Ngài Fielding trút quả như mưa lên đầu em ý. Anh ấy thật hào phóng vô cùng, thật tử tế, thật chu đáo. Và anh ấy có gu thẩm mỹ cũng tuyệt đấy chứ, phải không nào?”

“Rất tuyệt,” Phu nhân Brimworthy đồng ý, ngưỡng mộ cái gia tài trong những viên kim cương và ngọc bích trên chiếc cổ mảnh mai của Victoria. “Brimworthy rúc đầu vào bụi khi tôi mua nữ trang,” bà ủ ê nói thêm. “Lần tới khi ông ta lải nhải ta thán tôi vì quá phung phí, tôi sẽ nhắc đến sự hào phóng của Wakefield!”

Khi Bà Công tước Draymore già nhắc Victoria tham dự bữa sáng kiểu Venetian mà nữ công tước tổ chức vào ngày mai, Victoria trả lời, “Em e là em không thể tham dự được rồi, thưa Nữ công tước Draymore. Em đã xa chồng em bốn ngày rồi, nói thật với bà, em nhớ được bầu bạn cùng chàng. Chàng chính là một kiểu mẫu đáng yêu và tử tế!”

Miệng nữ công tước Draymore há hốc. Khi Victoria đã đi khỏi, bà lão quý phái quay sang những người bạn thân thiết của bà và chớp mắt. “Một kiểu mẫu đáng yêu và tử tế sao?” bà nhắc lại bối rối. “Đâu ra mà ta có cái ý nghĩ là cô ta đã kết hôn với Wakefield thế nhỉ?”

Trong ngôi nhà trên phố Upper Brook, Jason lờn lộn lui tới trong phòng chàng y như một con thú bị nhốt trong lồng, thăm nguyên rửa người quản gia già nua ở London của chàng vì đã đưa cho chàng những thông tin sai bét về nơi Victoria đến tối nay, và nguyên rửa chính mình vì đã lên London đuổi theo nàng như một cậu bé ghen tuông, lụy tình. Tối nay chàng đã đến nhà Berfords, nơi mà người quản gia nói Victoria đã đến, nhưng Jason không thấy nàng trong đám đông hỗn độn trong vũ hội nhà Berfords đâu cả. Nàng cũng không ở đâu trong ba chỗ còn lại mà người quản gia nghĩ có thể nàng đến.

Victoria< thành=“ công=“ trong=“ nỡ=“ lực=“ tỏ=“ ra=“ tận=“ tuy=“ với=“ chồng=“ nàng=“ đến=“ mức=“ vào=“ cuối=“ buổi=“ vũ=“ hội=“ khách=“ khứa=“ đánh=“ giá=“ nàng=“ với=“ sự=“ yêu=“ thích=“ nhiều=“ hơn=“ là=“ quan=“ tâm.=“ nàng=“ vẫn=“ còn=“ cười=“ về=“ điều=“ đó=“ khi=“ nàng=“ bước=“ vào=“ nhà=“ trước=“ lúc=“ bình=“>

Nàng thấp cây nển mà người hầu để lại cho nàng ở trên bàn trong đại sảnh và trèo lên chiếc cầu thang trải thảm. Nàng đang thấp nển trong phòng ngủ của nàng lên thì một tiếng động vụng trộm từ căn phòng nối liền làm nàng chú ý. Thảm cầu nguyện rằng cái người trong phòng kia là một người hầu chứ không phải là một tên rình mò ăn trộm, Victoria lặng lẽ di chuyển về phía cánh cửa. Giữ cây nển cao lên trong bàn tay run rẩy của nàng, nàng đưa tay với lấy tay vịn trên cánh cửa nối liền hai phòng ngay khi nó bật mở, làm nàng giật mình hét lên. “Jason!” nàng run rẩy nói, tay chặn cổ. “Ôn Chúa là anh. Em – em tưởng anh là một tên trộm và em đang sắp sửa nhìn xem.”

“Rất can đảm,” chàng nói, nhìn vào cây nển giơ cao trong tay nàng. “Nàng định làm gì nếu ta là kẻ trộm - doạ đốt lông mi ta à?”

Tiếng cười khúc khích của Victoria mắc lại trong cổ khi nàng thấy vẻ đáng sợ lấp lánh trong đôi mắt xanh lục đó và những thớ thịt giãn giập trên quai hàm chàng. Đằng sau cái vẻ ngoài nhạo báng đó là một cơn giận đang ngùn ngụt cháy, nàng nhận ra. Bất giác, nàng bắt đầu lùi lại trong khi Jason tiến tới, cao vượt lên trên nàng. Bất chấp vẻ duyên dáng lịch sự trong bộ dạ phục cắt may tuyệt vời của chàng, chưa bao giờ trông chàng lại nguy hiểm hơn, áp đảo hơn lúc này khi chàng bước những bước chân sải dài cứ ngỡ như lưỡi biếng của chàng về phía nàng.

Victoria< bắt="” đầu="” bước="” lùi="” quanh="” giường,="” rồi="” nằng="” không="” lùi="” nữa="” và="” cổ="” chế="” ngự="” nổi="” sợ="” vô="” lý,="” não="” loạn="” của="” nằng.=“” nằng="” chẳng="” làm="” sai="” điều="” gì="” cả,="” thể="” mà="” nằng="” lại="” đang="” xử="” sự="” y="” như="” một="” đưa="” trẻ="” nhất="” cây!="” nằng="” sẽ="” nói="” tất="” cả="” chuyện="” này="” một="” cách="” hợp="” lý="” và="” đầu="” ra="” đây,="” nằng="” quyết="” định.=“” “jason,“” nằng="” nói,="” chỉ="” có="” một="” chút="” run="” run="” trong="” giọng="” nói="” vừa="” phải="” của="” nằng="” ,="” “anh="” giận="”>

Chàng dừng lại cách nằng vài phân. Phanh hai tà áo khoác nhưng đen ra, chàng chống tay lên bên hông, đôi bàn chân dận giày ống của đứng xoạc ra, đôi chân xoải rộng trong cái dáng đứng hung hăng dứt khoát. “Nằng có thể nói thế,” chàng dài giọng nghe thật khủng khiếp. “Nằng đã ở cái chỗ quỷ tha ma bắt nào vậy?”

“Ở ở vũ hội của Phu nhân Dunworthy.”

“Cho đến tận bình minh sao?” chàng nhạo báng.

“Vâng. Chẳng có gì bất thường cả. Anh biết những việc như thế thường muộn thế nào mà—”

“Không, ta không biết,” chàng nghiêng rằng nói. “Giả như nằng bảo ta ngay lúc nằng đi khỏi tầm mắt ta là nằng quên cách đếm!”

“Đếm ư?” Victoria nhắc lại, mỗi lúc một sợ hãi thêm. “Đếm cái gì?”

“Đếm ngày,” chàng độc địa nói rõ. “Ta cho phép nằng ở đây hai ngày, không phải bốn!”

“Em không cần sự cho phép của anh,” Victoria đại dột kêu lên. “Và đừng có mà giả vờ anh quan tâm em ở đây hay ở Wakefield!”

“Ồ, Nhưng mà ta có quan tâm đây,” chàng nói bằng giọng mượt mà, cởi bỏ chiếc áo khoác của chàng một cách khoan thai chậm rãi và bắt đầu mở nút chiếc áo sơ mi trắng. “Và nằng có cần sự cho phép của ta. Nằng đã trở nên hay quên quá, em yêu ạ - Ta là chồng nằng, nhớ không? Cởi bỏ áo quần đi.”

Victoria< điên="” cuồng="” lắ="”>

“Đừng khiến ta nổi giận để bắt ép nằng,” chàng nhẹ nhàng cảnh cáo. “Nằng sẽ không thích chuyện xảy ra nếu nằng làm thế đâu, tin ta đi.”

Victoria< toàn="” tâm="” toàn="” ý="” tin="” như="” thể.=“” đôi="” tay="” run="” rẩy="” của="” nằng="” đưa="” ra="” sau="” lưng="” áo,="” vụng="” về="” sờ="” soạng="” những="” chiếc="” nút="” nhỏ="” xiu.=“” “jason,“” vì="” chúa,="” chuyện="” gì="” thể?“” nằng="” van="”>

“Chuyện gì à?” chàng nhắc lại, vứt chiếc sơ mi xuống sàn nhà. “Ta ghen, em yêu à.” Hai tay chàng đưa xuống lưng quần. “Ta ghen, và ta thấy cái cảm giác này không chỉ mới thôi đâu, nó còn khó chịu lạ thường.”

Trong những hoàn cảnh khác, Victoria hẳn sẽ quá vui mừng trước cái thừa nhận ghen tuông của chàng. Giờ này, điều đó chỉ khiến nằng sợ hãi hơn, căng thẳng hơn và những ngón tay của nằng vụng về hơn.

Thấy nằng không tiến triển được chút nào, Jason với tay ra và xoay nằng lại, đôi bàn tay mở dây nút áo bé xíu sau lưng nằng để dàng đến nỗi có thể nói lên được cái kinh nghiệm lâu năm của chàng trong việc lột trần phụ nữ. “Vào giường đi,” chàng gầm gừ, đẩy nằng một cái về hướng đó.

Victoria< chỉ="” là="” một="” đồng="” dứ="” dó="” sợ="” hãi="” và="” run="” rẩy="” kháng="” cự="” khi="” chàng="” lên="” giường="” cùng="” nằng="” và="” kéo="” tuột="” nằng="” vào="” trong="” tay.=“” miệng="” chàng="” hạ="” xuống="” miệng="” nằng="” trong="” một="” cái="” hôn="” trườn="” phạt="” khắc="” nghiệt="” và="” nằng="” nghiêng="” chặt="” răng,="” thở="” hổn="” hển="” trước="” sức="” ép="” thô="” bạo="”>

“Há miệng ra, chết tiệt cô đi!”

Victoria< đây="” tay="” vào="” ngực="” chàng="” và="” ngoảnh="” mặt="” đi.=“” “không!="” không="” được="” thế="” này!="” em="” không="” cho="”>

Chàng mỉm cười trước điều đó - một nụ cười độc địa, cay nghiệt làm máu nàng đông cứng lại. “Em sẽ cho phép, em yêu,” chàng thì thầm êm ái. “Trước khi ta kết thúc với em, em sẽ phải xin ta.”

Hoảng sợ, Victoria đẩy vào ngực chàng với một sức mạnh bất ngờ sinh ra từ nỗi sợ và lặn ra khỏi chàng.

Nàng đã gần chạm chân xuống đến sàn nhà thì chàng tóm lấy tay nàng và kéo giật nàng trở lại giường, đẩy tay nàng lên và ghì chặt tay nàng ở trên đầu, rồi chàng quăng cả hai chân lên trên chân nàng. “Như thế thật là ngốc nghếch,” chàng thì thầm, và chậm chậm cúi đầu xuống.

Nước mắt sợ hãi dâng đầy trong mắt Victoria khi nàng nằm bẹp dí như thể là một con thỏ bị trói gô lại, nhìn miệng Jason đang hạ xuống đầy mục đích về phía miệng nàng. Nhưng thay vì một cuộc tấn công đau đớn mới như là lần vừa rồi, miệng chàng ngậm lấy miệng nàng trong một nụ hôn dài, trọn vẹn một cách trơ tráo trong khi bàn tay còn lại của chàng bắt đầu vuốt ve người nàng, những ngón tay chàng ôm tròn bầu vú hồng của nàng, khẽ mân mê núm vú đang dựng lên, rồi trượt xuống vùng bụng phẳng phiu của nàng, vuốt ve âu yếm vùng đồi tam giác loãn xoắn vàng của nàng, cho đến khi tấm thân bội bạc của nàng bắt đầu đập lại bàn tay khéo léo của chàng. Victoria quặn quai trong niềm mong muốn rồ dại khi những ngón tay của chàng vẫn đang lặn xuống dưới, nhưng chẳng ích gì - chàng chèn chân vào giữa hai đầu gối nàng và ngón tay chàng đến được lối vào nơi mà chúng tìm kiếm.

Dòng hơi nóng bắt đầu chạy qua nàng, cuối cùng đã huỷ hoại sức mạnh của nàng, làm tan chảy sức kháng cự của nàng, và đôi môi nàng mở ra bên dưới chàng. Lưỡi chàng vào trong miệng nàng, ngập trong đó, rồi rút ra, trong khi đó những ngón tay của chàng ở trong nàng cũng bắt đầu theo nhịp những chuyển động xuyên vào chậm chậm của lưỡi chàng. Sự công kích của các giác quan dục tình dữ dội hơn mức mà Victoria có thể chịu đựng. Với một tiếng rên bị khuất phục thẳm lặng, Victoria đành dâng mình cho chàng, hoàn toàn quay mặt lại phía chàng và trả lại nụ hôn cho chàng, tấm thân nàng uốn cong dưới thân chàng. Ngay khi nàng làm thế, Jason thả tay nàng ra.

Đầu chàng sục xuống thấp hơn và chàng rúc vào cổ nàng trong khi chàng tìm nơi chín mọng ửng hồng của ngực nàng. Lưỡi chàng kéo những đường xoay tròn nhỏ trên làn da nóng bỏng của nàng; rồi miệng chàng ngậm lại trên núm vú nàng, làm thoát ra một tiếng hỗn hển biểu lộ khoái lạc thuần khiết từ nàng trong khi nàng ôm xiết mái đầu tóc quăn đen của chàng vào ngực. Với một tiếng cười khê kỳ lạ, chàng trượt xuống thấp hơn, lưỡi chàng vạch một đường nóng rẫy xuống tận vùng bụng căng cứng của nàng cho đến khi Victoria nhận ra điều chàng định làm và điên cuồng quặn quai để cố gắng lách ra. Tay chàng túm chặt lấy hông nàng, nâng nàng lên cho chàng trong khi miệng chàng ngậm chặt xung quanh nàng. Cho đến khi chàng dừng lại, những cảm giác nóng bỏng gào lên trong toàn bộ cơ thể nàng và nàng đã muốn thăng hoa đến cuồng dại.

Chàng nâng người lên trên nàng, cái phần đàn ông căng tức nóng bỏng của chàng thăm dò khe khàng, đùa giỡn ở nơi mà tay và miệng chàng vừa ghé đến. Khẽ rên rỉ, Victoria uốn cong hông, tay nàng ghì hông chàng vào với nàng. Chàng nhẹ nhàng đi vào nơi ẩm ướt ẩm áp của nàng trong chậm rãi đến khổ sở, rồi nhẹ nhàng chuyển động lùi ra và tiến tới, ấn mình vào nàng sâu hơn một chút sau mỗi lần như thế, rút ra một chút, rồi xuyên vào sâu hơn, cho đến khi Victoria gần như phát điên lên vì khát khao muốn có chàng ngập trong nàng. Chân nàng kẹp chặt lấy chàng và nàng nhắc mình lên đón từng cái thúc vào của chàng, mặt nàng đỏ bừng lên, ngực nàng phập phồng trong những hơi thở nông dồn dập. Thành linh chàng xuyên thấu nàng với một sức mạnh làm bật lên một tiếng thét khoái lạc từ nàng - và cũng thành linh như thế, chàng rút ra.

“Không!” Victoria kêu lên luống cuống ngạc nhiên, quặn chặt tay nàng quanh hân.

“Nàng muốn ta phải không, Victoria?” chàng thì thầm.

Đôi mắt mê mụ của nàng mở choàng ra và nàng thấy chàng, đôi tay chàng ôm quanh đầu nàng trong khi hân giữ chàng cách xa nàng, gương mặt chàng rắn đanh.

“Phải không?” chàng nhắc lại.

“Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều này,” Victoria nức nở.

“Nàng muốn ta không?” chàng nhắc lại, xoay tròn hông chàng một cách khiêu khích ở nơi mềm mại nhạy cảm của nàng. “Nói ta nghe.”

Cơn mê đắm trào dâng trong suốt thân thể nàng, đánh bại ý chí đã suy yếu của nàng, đứng về phía chàng. Chàng ghen. Chàng quan tâm. Chàng bị tổn thương vì nàng vắng nhà lâu đến thế. Đôi môi nàng tạo hình tiếng “vâng”, nhưng không phải thậm chí là niềm khao khát điên cuồng ấy có thể bắt nàng nói lên từ đó.

Thoả mãn vì điều đó, Jason cho nàng điều nàng muốn. Như thể để chuộc lỗi vì đã hạ nhục nàng, chàng quên mình trong một sự quyết tâm không vị kỷ, chuyển động thân thể chàng theo những cách khiến cho nàng đạt được niềm khoái lạc tốt cùng, đè nén những đòi hỏi của cơn khát khao cuồng điên của chính chàng xuống khi nàng rung mình bên dưới chàng với mỗi cú thúc xuống. Chàng mang nàng lên đỉnh cao dữ dội, giữ nàng xuyên thấu bởi cái vật run rẩy rộn rã của chàng khi những cơn co thắt của khoái lạc lay chuyển người nàng. Rồi chàng ép chặt nàng vào chàng và cuối cùng cho phép mình được giải thoát.

Khi mọi chuyện đã qua, giữa họ hoàn toàn im lặng. Jason nằm bất động một phút dài, mắt chăm chăm nhìn lên trần nhà; rồi chàng trở dậy khỏi giường và trở về phòng chàng. Ngoài đêm tân hôn, đó là lần đầu tiên chàng rời khỏi nàng sau khi đã yêu nàng.

45. Chương 29

Chương 29

Victoria tỉnh giấc với một trái tim đón đau trĩu nặng, nàng cảm thấy như thể nàng chưa hề ngủ tí nào. Một nỗi tuyệt vọng nào nề dâng ngập lòng nàng khi nàng nhớ lại cuộc trả thù vô cơ đầy nhục nhã của Jason tối qua. Gạt mớ tóc rối tung ra khỏi mặt, nàng tựa người lên một bên khuỷu tay, ánh mắt tái tê lơ đãng lướt qua căn phòng. Và rồi mắt nàng chạm phải một chiếc hộp nữ trang bằng da để cạnh giường.

Một cơn thịnh nộ không giống bất kỳ cơn giận nào nàng từng có bùng nổ trong đầu nàng, làm tiêu ma mọi xúc cảm khác trong nàng. Nàng vùng ra khỏi giường, khoác vội một chiếc áo choàng vào và chộp lấy chiếc hộp.

Trong chiếc áo choàng satin màu xanh nhạt đang vắn xoáy dữ dội quanh chân, nàng mở tung cửa phòng Jason và xông vào. “Anh đừng bao giờ đưa cho tôi bất kỳ một mẫu nữ trang nào nữa!” nàng rít lên.

Chàng đang đứng cạnh giường, đôi chân dài xỏ trong chiếc quần màu nâu nhạt, ngực để trần. Chàng ngẩng lên vừa đúng lúc để thấy nàng liệng chiếc hộp vào đầu chàng, nhưng chàng không nao núng, không động dù chỉ một thớ thịt để tránh chiếc hộp da nặng nề bay vụt tới, trượt qua vành tai chàng chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Nó va vào sàn nhà bóng loáng với một tiếng cạch to và trượt xuống dưới gầm giường. “Tôi chẳng bao giờ tha thứ cho anh vì đêm qua đâu,” Victoria dùng dùng nói, móng tay nàng đâm cả vào lòng bàn tay, ngực nàng phập phồng với mỗi hơi thở giận dữ. “Không bao giờ!”

“Ta chắc là nàng sẽ không đâu,” chàng nói bằng một giọng vô cảm, bằng lặng và với tay lấy chiếc áo sơ mi.

“Tôi ghét ngọc ngà của anh, tôi ghét cách anh cư xử với tôi, và tôi ghét anh! Anh không biết làm sao để yêu ai – anh là đồ cay độc, không tim, đồ con hoang!”

Cái từ đó vọt ra khỏi miệng nàng trước khi Victoria nhận ra nàng nói gì, nhưng cho dù nàng mong đợi phản ứng như thế nào, đó cũng không phải là điều nàng nhận được. “Nàng đúng rồi,” chàng đồng ý. “Đó chính xác là ta đấy. Ta xin lỗi vì đã làm đổ vỡ tan tành cái ảo tưởng có lẽ nàng vẫn còn có về ta, nhưng sự thật là, ta là cái thứ sản phẩm phụ trong mối quan hệ lòng thông vô nghĩa, ngăn ngui giữa Charles Fielding và một cô vũ nữ đã bị quên lãng từ lâu nào đó mà ông ta bao thời trẻ.”

Chàng kéo một chiếc sơ mi lên đôi vai cuộn cuộn của chàng và xỏ tay vào, trong khi đó Victoria bắt đầu chậm chạp hiểu ra rằng chàng nghĩ chàng đang thú nhận một điều gì đó ghê tởm và xấu xa với nàng.

“Ta lớn lên trong một khu ổ chuột, em dâu của Charles nuôi ta. Sau đó, ta ngủ trong một nhà kho. Ta tự học đọc và viết; ta không đến Đại học Oxford hay làm bất cứ điều gì mà những kẻ theo đuổi quyền quý, tốt

lành của nàng làm. Nói tóm lại, ta không là bất kỳ cái gì nàng tưởng cả.”

Chàng bắt đầu cài khuy chiếc áo, ánh mắt ẩn sâu của chàng cẩn thận nhìn xuống hai bàn tay. “Ta không phải là một người chồng thích hợp cho nàng. Ta không xứng để chạm vào nàng. Ta đã làm những điều khiến nàng đổ bệnh.”

Lời Thuyền trưởng Farrell lướt qua tâm trí Victoria: Mụ phù thủy đó bắt cậu quì xuống van xin sự tha thứ trước mặt những người Ấn độ dơ bẩn ấy. Victoria nhìn vào gương mặt gầy, kiêu hãnh của Jason, và nàng cảm thấy như thể cả trái tim nàng tan vỡ. Bây giờ thì nàng hiểu vì sao chàng không nhận, không thể nhận tình yêu của nàng.

“Ta là một đứa con hoang,” chàng cay nghiệt kết thúc, “Một đứa con hoang theo nghĩa đích thực nhất của từ này.”

“Vậy thì anh cùng hội cùng thuyền với những người tuyệt vời,” nàng nói, giọng nàng run lên vì xúc cảm. “Ba người con trai của Vua Charles cũng thế, và ngài đã cho tất cả bọn họ làm công tước đấy.”

Trong thoáng chốc trông chàng thật bối rối, rồi chàng nhún vai.

“Vấn đề là nàng bảo ta rằng nàng yêu ta, và ta không thể để nàng tiếp tục nghĩ thế. Nàng yêu một ảo ảnh, không phải ta. Nàng thậm chí còn không biết ta mà.”

“Ôi có chứ, em biết,” Victoria kêu lên, nàng biết bất kỳ điều gì nàng nói ra bây giờ cũng quyết định toàn bộ tương lai của họ. “Em biết mọi thứ về anh – Thuyền trưởng Farrell đã kể em nghe hơn một tuần trước. Em biết điều xảy ra cho anh khi anh còn là một đứa bé...”

Cơn giận dữ bùng lên trong mắt Jason trong một thoáng, nhưng sau đó chàng nhún vai buông xuôi. “Ông ấy không có quyền kể cho nàng nghe.”

“Chính anh lẽ ra phải kể cho em,” Victoria kêu lên, nàng không thể nào kiểm soát được giọng nàng hay giọng nước mắt tuôn xuống đôi gò má. “Nhưng anh không kể bởi anh hổ thẹn vì những gì mà lẽ ra anh phải tự hào!” Giận dữ gạt những giọt nước mắt đi, nàng nức nở nói, “Em ước gì chú ấy không kể cho em. Trước khi chú ấy kể, em chỉ yêu anh một chút thôi. Sau đó, khi em nhận ra anh dũng cảm và- và thực sự mạnh mẽ biết bao nhiêu, em đã yêu anh nhiều hơn biết mấy, em ...”

“Cái gì?” chàng nói bằng giọng thì thầm tan nát.

“Em chưa bao giờ ngưỡng mộ anh trước cái ngày đó,” nàng điên cuồng nói, “và giờ thì em như thế đấy và em không thể chịu đựng được điều anh làm để ...”

Qua màn nước mắt nhạt nhoà nàng thấy chàng chuyển động, thấy mình được xiết chặt vào lồng ngực cứng cáp của chàng, và những cảm xúc chất chứa của nàng vỡ vụn. “Em không thèm quan tâm cha mẹ của anh là ai,” nàng nức nở trong vòng tay chàng.

“Đừng khóc, em yêu,” chàng thì thầm, “xin đừng mà.”

“Em ghét khi anh coi em như một con búp bê ngốc nghếch, kh...khoác những xống váy vũ hội lên mình em và —”

“Anh sẽ không bao giờ mua váy áo nào cho em nữa,” chàng cố gắng trêu đùa, nhưng giọng chàng khản đặc và thô thấp.

“Và rồi anh treo ch...châu ngọc lên khắp người em—”

“Cũng không có châu ngọc nữa,” chàng nói, ôm nàng càng chặt hơn.

“Và rồi khi anh ch...chơi với em xong, anh v...vứt em sang một bên.”

“Anh là đồ con lừa,” chàng nói, tay vuốt ve tóc nàng và cọ cằm lên đỉnh đầu nàng.

“Anh đã kh...không bao giờ bảo em anh nghĩ gì hay anh cảm thấy thế nào về các thứ, và em kh...không để đọc được tâm trí của anh.”

“Anh chẳng còn tâm trí nào cả,” chàng khắc nghiệt nói. “Anh đánh mất nó mấy tháng trước rồi.”

Victoria < biết nàng đã thắng, nhưng sự nhẹ lòng này lại tuyệt diệu đến đau đớn, đến độ đôi vai mảnh dẻ của nàng bắt đầu run lên trong những tiếng nức nở nghẹn ngào.

“Ôi, Chúa ơi, xin em đừng khóc thế này,” Jason rên lên, bàn tay vuốt ve một cách vô vọng trên đôi vai nhấp nhô của nàng, xuôi xuống lưng nàng, cổ đến tuyệt vọng để an ủi nàng. “Anh không thể chịu nổi khi em khóc.” Luồn tay vào mái tóc nàng, chàng nâng khuôn mặt đầm nước mắt của nàng lên, ngón tay cái dịu dàng ve vuốt má nàng. “Anh sẽ chẳng bao giờ làm em khóc nữa,” chàng thì thầm nhức nhối. “Anh thề anh sẽ không mà.” Chàng cúi đầu xuống, hôn nàng với một mãnh lực dịu dàng. “Vào giường với anh,” chàng lẩm bẩm, giọng chàng khát khao và cấp bách. “Vào giường với anh và anh sẽ làm cho em quên tối qua...”

Để trả lời, Victoria choàng tay thật chặt xung quanh cổ chồng nàng và Jason bế bổng nàng lên trong tay chàng, nỗ lực bù đắp lại cho nàng theo cách duy nhất mà chàng biết làm. Chàng quỳ gối trên nệm, nhẹ nhàng đặt nàng xuống và nương theo nàng, đôi môi gắn chặt với môi nàng trong một nụ hôn cháy bỏng không thể dứt.

Khi cuối cùng chàng rời khỏi nàng để giặt bỏ áo chàng và mở khoá chiếc quần dài, Victoria ngấm chàng mà không hề xấu hổ, hoan hỉ với tấm thân cường tráng của chàng – đôi chân dài gân guốc, hông hẹp, cánh tay mạnh mẽ, bờ vai rộng, những bắp thịt nổi cuộn cuộn sau lưng khi chàng quay về một bên - Một tiếng kêu tắc nghẹn thoát ra từ trong ngực nàng.

Jason nghe thấy và cả thân mình chàng trân cứng lại khi nhận ra nàng đã thấy gì. Những vết sẹo! Chàng đã quên những vết sẹo chết tiệt đó. Chàng còn nhớ rõ ràng lần cuối cùng chàng quên che dấu chúng- chàng nhớ nỗi kinh hãi của người phụ nữ trong giường chàng khi đó, vẻ kinh tởm và khiếp sợ trên mặt cô ta khi cô ta nhìn thấy rằng chàng đã để mình bị ra roi như một con chó. Vì chuyện đó, chàng đã luôn luôn quay lưng khỏi Victoria khi họ làm tình, và chàng luôn cẩn thận tắt bớt nến trước khi họ đi ngủ.

“Ôi, lạy Chúa,” Victoria nức nở sau lưng chàng, chăm chăm sợ hãi nhìn những vết sẹo trắng ngang dọc trên tấm lưng đẹp đẽ của chàng. Hàng chục vết sẹo trên đó. Ngón tay nàng run run khi nàng với tay ra sờ vào chúng; ngay khi nàng chạm tới, làn da chàng bủn rủn. “Chúng còn đau không?” nàng thì thầm trong nỗi kinh hoàng đau đớn.

“Không,” Jason căng thẳng nói. Nỗi hổ thẹn nhấn chìm chàng dưới những làn sóng kinh tởm trong khi chàng chờ một cách bất lực cái phản ứng không thể tránh khỏi của nàng trước cái bằng chứng đích thực về nỗi nhục nhã của chàng.

Trước sự sững sờ không tin nổi của chàng, chàng cảm nhận vòng tay nàng ôm lấy chàng từ phía sau và sự động chạm của đôi môi nàng lên lưng chàng. “Anh hẳn phải thật can đảm biết bao nhiêu để có thể chịu đựng điều này,” nàng thì thầm nhức nhối, “mạnh mẽ biết bao nhiêu để sống qua nó và tiếp tục sống ...” Khi nàng bắt đầu hôn từng vết sẹo, Jason quay lại và kéo nàng vào trong vòng tay. “Anh yêu em,” chàng thì thầm đau đớn, đan tay vào mái tóc rục rịch của nàng và quay mặt nàng về phía chàng. “Anh yêu em nhiều biết mấy...”

Những nụ hôn của chàng thiêu đốt da thịt nàng như những dấu sắt nung bỏng cháy khi miệng chàng di chuyển từ môi nàng sang cổ nàng rồi xuống ngực nàng, tay chàng lướt dọc lưng và hai bên sườn nàng, làm nàng rên lên và quặn quại dưới sự cưỡng đoạt dịu dàng của chàng. Chàng chống tay nhổm lên, cúi mặt trên mặt nàng, giọng chàng khàn đi vì khao khát. “Xin em chạm vào anh- cho anh cảm thấy tay em trên anh.”

Điều này chưa bao giờ đến với Victoria, nàng chưa bao giờ biết chàng lại muốn nàng chạm vào chàng như chàng đã chạm vào nàng, và điều đó thật là lay động. Nàng đặt hai bàn tay lên vòng ngực râm nắng của chàng, chậm chậm xoè những ngón tay ra, nàng ngạc nhiên khi sự động chạm đơn giản đó lại làm chàng nghẹn thở. Nàng thử lướt tay xuống thấp hơn, và những thớ thịt căng thẳng trên vùng bụng chàng giật lên đáp lại. Nàng ghé môi vào chiếc núm nhỏ của chàng và hôn nó như chàng đã hôn nàng, búng lưỡi nàng trên nó, và khi nàng kéo chặt nó vào trong miệng, một tiếng rên đã bật ra từ trong ngực chàng.

Trở nên say sưa với cái mãnh lực mới vừa được khám phá ra của nàng đối với thân thể chàng, nàng xoay chàng nằm ngửa ra và lướt đôi môi hé mở của nàng trên môi chàng, ngọt ngào hiến tặng chàng chiếc lưỡi của mình. Một tiếng cười vui nho nhỏ, nửa như rên rỉ, nửa như khúc khích vang lên trong cổ chàng và chàng kéo lưỡi nàng vào trong miệng chàng, một tay chàng ôm lấy sau đầu nàng trong khi chàng ép chặt đôi môi

vào môi nàng, bàn tay còn lại ôm lấy hông nàng và nhấc nàng nằm hoàn toàn lên trên cả chiều dài đã bị khuấy động của chàng.

Không nghĩ ngợi gì, Victoria chuyển động hông nàng áp vào cái vật đàn ông căng tức của chàng, xoay tròn nàng ở trên chàng, cho đến khi nàng mê mụ đi vì niềm lạc thú nàng đang dành tặng cho chàng và giành lấy ỉnh. Nàng chuyển động xuống phía dưới, chìm đắm trong niềm háo hức cuồng dại muốn làm cho chàng sung sướng, lướt những nụ hôn xuống ngực chàng, dụi vào vùng bụng chàng cho đến khi tay chàng thỉnh thoảng quẩn lấy tóc nàng, kéo mặt nàng trở lại với chàng. Ở bên dưới nàng, nàng có thể cảm nhận được sự rung động của cái vật cương cứng của chàng, sự đụng chạm mãnh liệt của làn da nóng bỏng, nhịp đập dữ dội của trái tim chàng bên ngực nàng. Nhưng thay vì chiếm lấy nàng, như nàng mong đợi, chàng nhìn nàng với niềm khao khát cháy lên trong đôi mắt và khiêm nhường nói những lời mà tối qua chàng đã cố ép buộc nàng phải nói. “Anh muốn em,” chàng thì thầm. Như thể chàng không nghĩ chàng hạ mình đã đủ, chàng nói thêm, “Xin em, em yêu.”

Cảm thấy như thể trái tim nàng vỡ vụn đến nơi vì tình yêu bùng lên trong đó, Victoria trả lời chàng bằng một nụ hôn tan chảy. Đó là một câu trả lời đầy đủ. Jason ôm chặt nàng vào trong tay, xoay cho nàng nằm ngửa ra, và đi vào nàng nhanh chóng và chắc chắn. Vòng tay chàng ôm quanh vai và hông nàng, kéo nàng chặt hơn nữa vào chàng, ép họ vào thành một trong khi chàng đi vào nàng lần nữa rồi lần nữa.

Victoria uốn mình lên trong một nhu cầu bỏng cháy được chia sẻ và khuấy động niềm đam mê dâng cao của chàng, nàng ép mạnh hông nàng vào bắp đùi đang rung lên của chàng, ấn môi nàng vào môi chàng, trong khi những làn sóng cảm giác dâng tràn thân thể nàng thành một cơn mê loạn và bắt đầu bùng nổ suốt người nàng trong những chuỗi mê li run rẩy và thuần khiết.

Một cái rung mình làm lay chuyển toàn bộ thân hình mạnh mẽ của Jason khi chàng cảm thấy những cơn co thắt của nàng ôm chặt lấy chàng, và chàng nhúng sâu vào nàng một lần cuối. Cả người chàng giật lên dữ dội, run lên rồi lại run lên khi thân thể Victoria rút ra từ chàng cả một đời đắng cay và tuyệt vọng. Nàng hút cạn tất cả từ chàng và thay vào đó bằng tất cả niềm vui. Nó oà vỡ trong trái tim chàng và ào ạt chảy trong huyết mạch cho đến tận khi chàng thấy nhức nhối vì một niềm hạnh phúc nguyên sơ.

Sau tất cả những thắng lợi tài chính nông trường và những kỳ công tình trường không mục đích, cuối cùng chàng đã tìm thấy điều bấy lâu chàng kiếm tìm trong vô thức: Chàng đã tìm thấy chốn nương thân của chàng. Chàng có sáu điền trang, hai toà lâu đài ở Ấn độ, và một đội tàu với phòng thượng hạng dành riêng cho chàng dùng trên mỗi chiếc, thế mà chưa bao giờ chàng cảm thấy được ở nhà. Giờ thì chàng ở nhà rồi. Cô gái xinh đẹp này, người đang nằm trong tay chàng đầy thoải mái, chính là tổ ấm của chàng.

Vẫn ôm nàng, chàng nghiêng người nằm xuống, rồi chàng luồn tay chải vào mái tóc rối tung óng mềm như lụa của nàng và đặt một nụ hôn lên thái dương nàng.

Đôi bờ mi của Victoria lay động ngược lên và chàng cảm thấy như chàng có thể chìm xuống hai hồ nước xanh sâu thẳm của mắt nàng. “Anh cảm thấy thế nào?” nàng trêu, và mỉm cười khi nàng hỏi chàng chính cái câu mà có lần chàng đã hỏi.

Với vẻ trịnh trọng đầy trù ối, chàng đáp, “Anh cảm thấy như một người chồng.” Cúi đầu xuống, chàng chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của nàng trong một nụ hôn dài vẫn vít, rồi chàng nhìn xuống đôi mắt xanh lấp lánh của nàng. “Nghĩ thì anh thực sự không tin có những thứ như là thiên thần,” chàng thở dài, nằm xoài trên gối và biểu lộ cái niềm vui giản dị có nàng trong tay, đầu nàng tựa lên vai chàng. “Anh thật là ngốc không tưởng nổi—”

“Anh xuất sắc,” vợ chàng chân thành tuyên bố.

“Không, anh không thể,” chàng nhăn nhó chép miệng. “Nếu anh có thậm chí là một chút thông minh nhỏ nhất, anh đã leo vào giường với em ngay lần đầu tiên anh muốn và sau đó đã xin em lấy anh rồi.”

“Anh muốn làm thế lần đầu tiên là khi nào vậy?” nàng trêu.

“Cái ngày em đến Wakefield,” chàng thừa nhận, mỉm cười vì cái ký ức ấy. “Anh nghĩ anh phải lòng em khi anh thấy em đứng trước cửa nhà anh với con lợn con trong tay và tóc em tung bay trong gió như là vàng cháy rực ấy.”

Victoria< lấy=“” lại=“” về=“” nghiêm=“” túc=“” và=“” lắc=“” đầu.=“” “thôi=“” mà=“” –=“” chúng=“” ta=“” đừng=“” bao=“” giờ=“” đối=“” nhau=“” nhé.=“” jason.=“” khi=“” đó=“” anh=“” không=“” yêu=“” em.=“” và=“” anh=“” không=“” yêu=“” em=“” khi=“” anh=“” cưới=“” em.=“” mặc=“” dù=“” vậy=“” đó=“” chẳng=“” là=“” vấn=“” đề=“” gì=“” cả.=“” thực=“” sự=“” không=“” gì=“” cả.=“” tất=“” cả=“” chuyện=“” quan=“” trọng=“” là=“” bây=“” giờ=“” anh=“” yêu=“”>

Jason nghiêng đầu nàng lên và bắt nàng nhìn vào mắt chàng. “Không, em yêu – anh nói điều anh nghĩ. Anh cưới em bởi vì anh yêu em.”

“Jason!” nàng nói, tự hào lắm nhưng lại cũng quyết tâm đặt ra một hình mẫu trung thực và chân thành cho tương lai. “Anh cưới em bởi vì đó là ý muốn của một người đang hấp hối.”

“Ý muốn của một người đang hấp...—” Trước sự kinh ngạc của Victoria, Jason ngả đầu ra sau và bật cười; rồi chàng vòng tay ôm lấy nàng và kéo nàng lên trên khuôn ngực trần của chàng. “Ôi, em cứng à,” chàng nói, cười khúc khích, vuốt ve trêu mến đôi gò má nàng, “cái người đang hấp hối gọi chúng ta đến bên giường và bám lấy tay em lúc đó đang nắm chặt một xấp bài trong tay kia đấy.”

Victoria< nhồm=“” dậy=“” trên=“” khuỷu=“” tay=“” nàng.=“” “ông=“” đang=“” gì?” nàng=“” hỏi.=“” giằng=“” xé=“” giữa=“” một=“” bên=“” là=“” cười.=“” một=“” bên=“” là=“” giận.=“” “anh=“” có=“” chắc=“”>

“Tuyệt đối,” Jason khẳng định, vẫn đang cười khùng khục. “Anh thấy chúng khi cái chăn chuyển động. Ông ấy đang giữ 4 quân đầm.”

“Nhưng tại sao ông lại làm chuyện như thế với chúng ta?”

Đôi vai rộng của Jason nhấc lên trong một cái nhún vai. “Rõ ràng là ông ấy quyết định chúng ta đã mất quá nhiều thì giờ loanh quanh với vụ cưới xin.”

“Khi em nghĩ lại em đã cầu nguyện cho ông bình phục như thế nào, em thật có thể ám sát ông ấy luôn!”

“Nói mới hay chứ,” Jason cười to trên nàng. “Em không thích cái kết cục cuối cùng trong âm mưu của ông ấy à?”

“Ồ, có, em thích, nhưng tại sao anh không nói với em – hay ít ra là bảo ông ấy anh biết ông ấy định làm gì?”

Jason véo tai nàng. “Gì cơ? Và phá hoại niềm vui của ông ấy à? Không bao giờ!”

Victoria< nhìn=“” chàng=“” phần=“” nộ.=“” “lẽ=“” ra=“” anh=“” phải=“” nói=“” với=“” em.=“” anh=“” không=“” có=“” quyền=“” giữ=“” kín=“” với=“”>

“Đúng.”

“Vậy tại sao anh không nói với em?”

“Em có lấy anh không nếu em không nghĩ đó là điều tối cần thiết?”

“Không.”

“Đó là lý do tại sao anh không nói với em sự thật.”

Victoria< đổ=“” nhào=“” xuống=“” ngực=“” chàng.=“” cười=“” không=“” nín=“” được=“” vì=“” cái=“” quyết=“” tâm=“” vô=“” lối=“” quyết=“” giành=“” lấy=“” những=“” gì=“” chàng=“” muốn=“” và=“” vì=“” chàng=“” không=“” hề=“” hối=“” lỗi=“” vì=“” điều=“” đó.=“” “anh=“” chẳng=“” có=“” chút=“” nguyên=“” tắc=“” đạo=“” đức=“” nào=“” hết=“” sao?”=“” nàng=“” hỏi=“” vẫn=“” với=“” về=“” nghiêm=“” khắc=“” cười=“”>

Chàng toét miệng cười. “Rõ là không.”

46. Chương 30

Chương 30

Chiều tối hôm đó Victoria đang ngồi trong phòng khách chờ Jason trở về từ một việc lật vật nào đó khi người quản gia già coi sóc căn nhà London xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Lệnh Bà, Nữ Công tước Claremont muốn gặp cô, thưa phu nhân. Tôi bảo—”

“Hắn bảo ta con không nhận khách,” lệnh bà cộc cằn nói, bà đang diều bước vào phòng trong nỗi khiếp hãi của người quản gia. “Cái tên ngốc đặc này có vẻ không hiểu ta là ‘người nhà’, không phải ‘khách.’ ”

“Bà cố!” Victoria reo lên, nhảy nhồm lên ngạc nhiên pha chút lo lắng trước sự xuất hiện bất ngờ của bà cụ thô lỗ này.

Cái đầu đội nón không vành của bà công tước quay ngoắt sang phía người hầu đang đứng sững. “Thấy chưa!” bà cụ gắt gỏng, vẩy chiếc gậy của bà vào mặt người quản gia. “Nghe thấy chưa? Bà cố!” bà nhấn mạnh với vẻ thoả mãn. Lầm bầm mấy lời xin lỗi khốn khổ, người quản gia cúi mình chào và ra khỏi phòng, để Victoria lại e sợ đối mặt với người bà con của nàng, bà ngồi xuống một chiếc ghế và bắt chéo đôi tay nổi gân xanh lên trên đầu chiếc gậy khảm ngọc của bà, chăm chú nhìn gương mặt Victoria một cách kỹ lưỡng. “Trông con khá hạnh phúc,” bà kết luận, như thể rất ngạc nhiên.

“Đấy là lý do bà đến đây từ dưới quê sao ạ?” Victoria hỏi, nàng ngồi xuống đối diện với bà. “Để xem cháu có hạnh phúc không à?”

“Ta đến để gặp Wakefield,” lệnh bà nói về đe dọa.

“Anh ấy không có ở đây,” Victoria nói, giật mình vì vẻ cau có bất chợt của bà cụ.

Vẻ cau có của bà nàng càng thêm tối thêm. “Thế là ta hiểu. Cả London hiểu là anh ta không ở đây với con! Ta định lôi cổ anh ta ra cho bằng được và quả măng ột trận cho dù ta có phải săn đuổi anh ta khắp châu Âu cũng vậy!”

“Ta thấy chuyện này thú vị thật,” Jason dài giọng nói về vui thích khi chàng bước vào phòng, “vì là gần như mỗi một người biết ta đều có phần sợ ta- chỉ trừ cô vợ bé nhỏ của ta, cô em vợ, và bà, thưa bà, người gấp ba tuổi ta và nặng bằng một phần ba. Ta chỉ có thể phỏng đoán rằng lòng can đảm đó – hay là tính liều lĩnh nhỉ - được truyền qua dòng máu, cùng với các đặc điểm hình thức nữa. Tuy nhiên,” chàng cười toe toét, “cứ việc tới đi ạ. Ta để bà quả măng ta ngay tại đây trong phòng khách của ta đấy.”

Bà công tước đứng bật dậy và quắc mắt nhìn chàng. “Thế đấy! Cuối cùng thì anh cũng nhớ anh sống ở đâu và rằng anh có một người vợ!” bà hồng hách gầm gừ. “Ta đã bảo anh ta bắt anh chịu trách nhiệm về hạnh phúc của Victoria, và anh không làm nó hạnh phúc. Không hạnh phúc chút nào!”

Ánh mắt thăm dò của Jason nhìn sang Victoria, nhưng nàng lắc đầu hoang mang bất lực và nhún vai. Thoả mãn vì Victoria không liên quan gì đến quan điểm của nữ công tước, chàng đưa tay choàng vai nàng và nhẹ nhàng nói, “Bằng cách nào mà ta không hoàn thành nhiệm vụ làm chồng thế nhỉ?”

Miệng bà công tước há hốc ra. “Cách nào ư?” bà lặp lại ngạc nhiên. “Anh đứng đó, tay ôm nó, nhưng mà ta có tin từ nguồn đáng tin cậy nhất là anh chỉ mới vào giường với nó có sáu lần ở Wakefield thôi đấy!”

“Bà ơi!” Victoria kêu lên khiếp hãi.

“Hừ, Victoria,” bà nói, hướng cái nhìn hầm hè của bà sang Jason khi bà tiếp tục. “Hai người hầu của anh có liên hệ với hai người hầu của ta, và họ bảo với ta là cả Khu Wakefield rộn cả lên khi anh từ chối lên giường với cô dâu của anh trong một tuần liền sau đám cưới.”

Victoria < rên lên một tiếng rên xấu hổ và cánh tay Jason đỡ chặt quanh vai nàng.

“Thôi được,” bà gầm gừ, “anh nói gì về chuyện đó nào, chàng trai?”

Jason nhượng một bên lông mày đầy suy tính về phía bà. “Cháu cho rằng cháu rõ ràng là phải có đôi lời với người hầu của mình thôi.”

“Đừng cả gan xem nhẹ chuyện này nhé! Anh, trong tất cả mọi tên đàn ông, phải biết cách giữ một người vợ trong giường và bên cạnh mình. Chúa biết là một nửa số phụ nữ có chồng ở London đã khao khát có anh trong suốt bốn năm qua. Nếu anh là cái thứ công tử bột màu mè nào đó mặc áo cài cúc tận cằm thì ta đã có thể hiểu được vì sao anh lại có vẻ không biết cách kiếm cho ta một người thừa kế—”

“Cháu định là việc kiếm người thừa kế cho bà là ưu tiên số một của cháu mà,” Jason lè nhè nói với vẻ trang nghiêm vui thích.

“Ta sẽ không đồng tình với bất kỳ một sự dửng dăng nguỷ nguỷ nào nữa đâu đấy,” bà cảnh cáo, có vẻ như đã nguôi nguôi.

“Bà rất là kiên nhẫn đấy ạ,” chàng đồng ý một cách khô khan.

Làm ngơ về chàm biếm của chàng, bà gạt đầu. “Bây giờ thì vì chúng ta đã hiểu nhau, anh có thể mời ta ăn tối. Tuy nhiên ta không thể ở lại lâu.”

Với một nụ cười tinh quái, Jason đưa tay cho bà. “Không nghi ngờ gì bà sẽ có một cuộc thăm viếng chúng cháu kéo dài hơn vào một ngày sau này- xem nào, chín tháng sau nhé?”

“Tối ngày đó đi,” bà trơ tráo khẳng định, nhưng khi bà nhìn sang Victoria, trong mắt bà lấp lánh nụ cười. Khi họ đi vào phòng ăn, bà nghiêng người về phía cô chất gái của bà và thì thầm, “Thằng quỷ xinh trai, phải không, cháu yêu?”

“Cực kỳ ạ,” Victoria đồng ý, vỗ vỗ tay bà.

“Và bất chấp những chuyện đồn thổi mà ta đã nghe, cháu đang hạnh phúc, phải không?”

“Không thể nói bằng lời ạ,” Victoria nói.

“Ta thích cháu đến thăm ta một ngày nào gần đây. Toà nhà Claremont chỉ cách Wakefield mười lăm dặm, dọc theo đường bờ sông.”

“Cháu sẽ đến sớm thôi ạ,” Victoria hứa.

“Cháu có thể mang chồng cháu theo.”

“Cháu cảm ơn bà.”

Trong mấy ngày sau đó, Hầu tước và nữ Hầu tước xứ Wakefield xuất hiện tại nhiều sự kiện hào nhoáng nhất của thiên hạ. Người ta không còn thì thào về sự độc ác kinh tởm của chàng đối với người vợ đầu nữa, vì rất đơn giản đối với mọi người là Jason, đức ngài Fielding, là người chồng rộng lượng và tận tụy nhất trong số các ông chồng.

Người ta chỉ cần phải nhìn vào đôi vợ chồng để thấy rằng Công nương Victoria đang ngồi ngời ngời hạnh phúc và rằng người chồng cao lớn đẹp trai của nàng yêu nàng tha thiết. Thực sự điều này góp phần làm tăng thêm niềm vui thích khi người ta bắt gặp Jason Fielding khắc nghiệt, xa lánh trước kia âu yếm tươi cười với cô dâu mới của chàng khi đang nhảy điệu van xơ cùng nàng hay bật cười lớn giữa lúc xem kịch vì một nhận xét thì thầm nào đó của nàng.

Chẳng mấy chốc người ta đồng lòng nhất trí với cái quan điểm là ngài hầu tước chính là người đàn ông bị vu khống, bị hiểu nhầm và đánh giá sai nhất trên đời này. Những quý ông quý bà đã từng cư xử thận trọng đề phòng chàng trong quá khứ bây giờ lại bắt đầu chủ động tìm kiếm một tình bạn với chàng.

Năm ngày sau khi Victoria cố chấm dứt những câu chuyện đồn thổi về người chồng vắng mặt của nàng bằng cách nói về chàng với những từ ngữ đáng ngưỡng mộ nhất, Ngài Armstrong đến thăm Jason nhằm xin chàng một lời khuyên về cách giành được sự hợp tác và trung thành của người hầu và tá điền. Đức ngài Fielding trông thật xấu, rồi thì cười toe và đề nghị Ngài Armstrong nói chuyện với Phu nhân Fielding về vấn đề đó.

Tại câu lạc bộ White cũng trong chiều tối đó, Ngài Brimworthy trách móc Jason một cách đôn hậu vì chuyện Phu nhân Brimworthy mới đây đã mua một bộ nữ trang bằng ngọc xa phía cực kỳ đắt đỏ. Đức ngài Fielding liếc ông ta một cái nhìn thích thú, cực năm trăm bảng vào ván bài tiếp theo và một lát sau đó đã lột hết số tiền đó từ Ngài Brimworthy.

Chiều hôm sau trong công viên Hyde Park, nơi Jason đang dạy Victoria lái cỗ xe song mã trực ới mà chàng vừa mua cho nàng, một chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại và ba quý bà cổ kính chăm chú nhìn chàng. “Ngạc nhiên chưa!” Nữ công tước Draymore nói với mấy bà bạn chí cốt của bà trong khi bà ngó Jason chăm chặp qua cái kính một mắt của bà. “Cô ấy lấy Wakefield thật!” Bà quay sang mấy người bạn. “Khi Công nương Victoria nói chồng cô ấy là một ‘kiểu mẫu đầy tình yêu thương và tử tế’, ta cứ tưởng cô ấy đang nói về ai đó khác chứ!”

“Anh chàng không chỉ đáng yêu, anh ta còn can trường nữa,” bà bạn già nhất trong số các quý bà oang oác nói, ngẩng đôi vợ chồng đang nghiêng ngả chênh vênh đi dọc lối mòn. “Cô ấy suýt lật nhào cỗ song mã kia hai lần rồi!”

Với Victoria, cuộc đời trở thành một chiếc cầu vồng của những niềm vui. Ban đêm, Jason yêu nàng và dạy nàng yêu. Chàng tắm những xúc cảm của nàng trong khoái lạc và lấy ra từ nàng những cơn đam mê dữ dội mà nàng chưa bao giờ biết nàng có thể có, rồi chia sẻ chúng với nàng. Nàng đã dạy chàng biết tin yêu và bây giờ chàng trao mình trọn vẹn cho nàng - thân thể chàng, trái tim chàng, và tâm hồn chàng. Chàng chẳng lấy lại điều gì mà trao cho nàng hết- tình yêu của chàng, sự ân cần của chàng, và mọi món quà có thể tưởng tượng được mà chàng nghĩ tới từ kỳ dị nhất đến ngông cuồng nhất.

Chàng đã đặt lại tên chiếc thuyền buồm đẹp đẽ của chàng là Victoria và rủ rê nàng đi thuyền với chàng trên sông Thames. Khi Victoria nói rằng nàng thích đi thuyền trên sông Thames hơn so với đi trên đại dương nhiều, Jason đã đặt đóng một chiếc thuyền buồm khác cho riêng nàng sử dụng, trang trí cho nó bằng toàn những thứ màu xanh nước biển và hoàng kim, theo ý của Victoria và các bạn nàng. Cái tuyệt tác ngoạn mục đó làm cho Cô Wilber ghen tị nói với một nhóm bạn của cô tại một vũ hội, “Người ta đang sốt ruột sốt gan vì thắc mắc không biết Wakefield sẽ mua cho cô ta thứ gì trội hơn một chiếc thuyền buồm được nữa!”

Robert Collingwood nhướng lông mày lên và cười toét với cô gái trẻ đang ghen tị. “Sông Thames chẳng?”

Với Jason, người chưa bao giờ biết niềm vui được yêu và ngưỡng mộ không phải vì những gì chàng có hay vì những gì có vẻ là chàng mà là vì chàng thực sự là chàng, sự thanh bình tĩnh lặng bên trong chàng là một niềm hạnh phúc chân thực nhất. Ban đêm, chàng không thể ôm nàng gần sao cho đủ hay lâu sao cho đủ. Ban ngày, chàng đưa nàng đi dã ngoại hay đi bơi dưới dòng suối ở Khu Wakefield. Khi chàng làm việc, nàng vẫn ở đó trong tâm trí chàng và làm chàng mỉm cười. Chàng muốn đặt cả thế giới dưới chân nàng, nhưng tất cả những gì Victoria muốn chỉ là chàng, và điều đó làm chàng ngập đầy tình yêu thương sâu sắc. Chàng để ra cả một gia tài nhỏ để xây một bệnh viện gần khu Wakefield—Bệnh viện Patrick Seaton—sau đó chàng bắt đầu thu xếp để xây một bệnh viện khác ở Portage, New York, cũng mang tên người cha của Victori.

47. Chương 31

Chương 31

Vào dịp kỷ niệm một tháng ngày cưới của họ, có một thông điệp gửi tới yêu cầu Jason phải đến Portsmouth, nơi một trong những con tàu của chàng vừa vào cảng.

Vào buổi sáng ngày chàng đi, chàng hôn tạm biệt Victoria trên những bậc thềm Wakefield đủ nồng nàn để khiến nàng đỏ hết cả mặt lên và người đánh xe phải cố nén một tiếng cười.

“Em ước gì anh không phải đi,” Victoria nói, vùi mặt nàng vào lồng ngực vạm vỡ của chàng, hai tay ôm chặt quanh thắt lưng chàng. “Sáu ngày dường như là dài vô tận ấy, em sẽ cô đơn đến chết mất vì không có anh.”

“Charles sẽ đến đây chơi với em, em yêu,” chàng nói, mỉm cười nhìn nàng và che dấu sự dửng dăng không muốn dứt của chính chàng. “Mike Farrell thì ở ngay cuối đường kia, em có thể đến thăm chú ấy. Hay em có thể đến thăm bà. Anh sẽ về đến nhà vào thứ Ba để ăn tối đấy.”

Victoria< gập đầu và kiễng chân lên hôn bên má cạo nhẵn của chàng.

Với một quyết tâm to lớn, nàng luôn khiến mình bận rộn hết mức có thể trong suốt sáu ngày đó, làm việc ở trại trẻ mồ côi và coi sóc việc nhà của nàng, nhưng mà thời gian có vẻ như vẫn cứ dài lê thê. Đêm thậm chí còn lê thê hơn nữa. Nàng dành các buổi chiều cho Charles, ông đã ghé về thăm, nhưng khi ông đi lên gác nằm ngủ, đồng hồ dường như đứng lại.

Vào cái đêm trước khi Jason được cho là sẽ trở về, nàng đi lang thang trong phòng, gắng tránh không chui vào chiếc giường đơn chiếc của nàng. Nàng bước vào căn phòng của Jason, mỉm cười vì sự tương phản giữa đồ đạc màu tối, chạm khắc sắc nét, đầy nam tính của chàng và căn phòng của nàng, được trang hoàng theo lối Pháp với những tấm rèm phủ bằng lụa mỏng manh và trường màu hồng và hoàng kim. Với tất cả tình yêu, nàng sờ tay vào lưng những chiếc bàn chải chải tóc khảm vàng của chàng. Sau đó nàng miễn cưỡng trở về phòng nàng và cuối cùng nàng ngủ thiếp đi.

Nàng tỉnh giấc vào lúc bình minh sáng hôm sau, trong lòng đầy phấn khích, và bắt đầu vạch kế hoạch ột bữa ăn đặc biệt để chào đón Jason trở về nhà.

Bóng chiều nhòa đi trong buổi chạng vạng và cuối cùng trở thành đêm tối đầy sao se lạnh khi nàng ngồi chờ trong phòng khách, lắng nghe tiếng còi xe ngựa của Jason trên lối đi. “Anh ấy về rồi, bác Charles ơi!” nàng vui sướng nói, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ khi ánh đèn xe ngựa chuyển động dọc theo con đường dẫn đến toà nhà.

“Đó hẳn là Mike Farrell. Jason sẽ chưa về đến nhà trong một hoặc hai tiếng nữa đâu,” ông nói, mỉm cười triu mến với nàng trong khi nàng bắt đầu vuốt phẳng tà váy. “Ta biết phải mất bao lâu để đi hết chuyến đi của nó mà, và nó đã bỏ bớt một ngày để về đến nhà tối nay chứ không phải là ngày mai đây.”

“Con cho là bác đúng, nhưng chỉ mới có bảy giờ rưỡi, mà con yêu cầu Thuyền trưởng Farrell đến ăn tối với chúng ta vào lúc 8 giờ cơ.” Nụ cười của nàng phai đi khi chiếc xe ngựa trở tới trước nhà, và nàng nhận ra đó không phải là cỗ xe đi đường xa sang trọng của Jason. “Con nghĩ con sẽ phải bảo bà Craddock hoãn bữa tối lại một lúc,” nàng đang nói thế khi Northrup xuất hiện nơi ngưỡng cửa phòng khách, có một vẻ căng thẳng kỳ dị trên gương mặt khắc khổ của ông.

“Có một quý ông đến đây để gặp cô, thưa phu nhân,” ông thông báo.

“Một quý ông ư?” Victoria ngơ ngác hỏi lại.

“Một ông Andrew Bainbridge nào đó từ nước Mỹ.”

Victoria< yếu=“” ốt=“” với=“” tay=“” túm=“” lấy=“” lưng=“” chiếc=“” ghé=“” gần=“” nhất,=“” nhưng=“” khớp=“” ngón=“” tay=“” của=“” nàng=“” trở=“” nên=“” trắng=“”>

“Tôi sẽ đưa ông ta vào chứ ạ?”

Nàng ngơ ngác gật đầu, cố gắng kiểm soát cơn oán giận dâng lên mạnh mẽ đang run rẩy trong nàng khi ký ức về sự bội bạc tàn nhẫn của anh ta trở lại, nàng cầu khẩn sao cho nàng sẽ gặp anh mà không để lộ nàng cảm thấy thế nào. Nàng quá bận tâm với những cảm xúc giận dữ của nàng đến nỗi không để ý về xanh xao bất chợt của làn da Charles hay cái cách ông chậm chạp đứng lên và hướng ra cửa như thể ông đang lầy hết can đảm để đối đầu với đội hành quyết.

Một giây sau đó, Andrew bước qua cánh cửa, những bước chân sải dài, nụ cười, gương mặt đẹp trai của anh thân thuộc đến nỗi trái tim Victoria gào lên phản đối sự phản bội của anh.

Anh dừng lại trước mặt nàng, ngắm nhìn cô nương kiều diễm đứng trước mặt anh trong chiếc áo lụa khêu gợi ôm sát những đường cong chín muồi của nàng, mái tóc lộng lẫy cuộn cuộn đổ xuống vai nàng và chảy về phía sau lưng. “Tory,” anh thở dài, nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của nàng. Không hề báo trước, anh giơ tay ra, kéo nàng gần như là thô bạo vào trong tay anh và vùi mặt vào mái tóc thoảng hương của nàng. “Anh đã quên mất là em trông đẹp biết bao,” anh thì thầm rời rạc, giữ nàng chặt hơn nữa vào người anh.

“Rõ ràng là thế!” Victoria đập lại, tỉnh trí lại từ một thoáng tê liệt sững sờ của nàng và gạt tay anh đi. Nàng liếc nhìn anh, ngạc nhiên vì sự trơ tráo dám tới đây của anh, chưa nói là còn dám ôm nàng với vẻ mê đắm mà anh chưa bao giờ cho nàng thấy trước đây. “Rõ ràng là anh quên người ta dễ lắm,” nàng chua chát nói thêm.

Trước sự ngạc nhiên tốt độ của nàng, Andrew chép miệng. “Em giận bởi vì anh đến đón em trễ hơn hai tuần so với thời hạn anh đã viết trong thư cho em, phải thế không?” Không chờ trả lời, anh nói tiếp, “Tàu anh đi bị cuốn chệch luồng một tuần sau khi bọn anh khởi hành và bọn anh phải đưa nó vào sửa ở một hòn đảo.” Đặt tay một cách đầy thương yêu lên đôi vai trần cứng của Victoria, anh quay sang Charles và đưa tay ra, mỉm cười. “Ông chắc hẳn là Charles Fielding,” anh nói với vẻ thân thiện chân thành. “Tôi không thể nào cảm ơn ông cho đủ vì đã chăm sóc Victoria cho đến khi tôi có thể đến đón cô ấy. Tất nhiên là tôi muốn trả lại bất kỳ phí tổn nào ông đã chi phí cho cô ấy—kể cả chiếc váy đẹp để mà cô ấy đang mặc nữa.”

Anh quay sang Victoria. “Anh ghét phải giục em, Tory, nhưng anh đã đặt chỗ trên chuyến tàu sẽ rời bến trong hai ngày nữa. Thuyền trưởng của chiếc tàu đó đã đồng ý làm lễ cưới—”

“Thư ư?” Victoria ngắt lời, nàng cảm thấy cực kỳ choáng váng. “Thư nào? Anh chẳng viết cho em một dòng nào kể từ khi em rời nhà.”

“Anh viết cho em mấy bức,” anh nhảu nhó nói. “Như anh đã giải thích cho em trong bức thư cuối cùng, anh cứ viết thư cho em về Mỹ bởi vì bà mẹ nhiều chuyện của anh không bao giờ gửi tiếp thư của em cho anh, vì thế anh không biết em ở Anh. Tory, anh đã bảo em tất cả trong bức thư cuối cùng của anh - bức thư mà anh gửi đến đây qua một nhà đưa thư đặc biệt.”

“Em chẳng nhận được bức thư nào cả!” nàng khẳng khái nói với giọng cất cao hoảng loạn.

Nỗi giận làm đôi môi Andrew mím chặt. “Trước khi chúng ta đi, anh sẽ phải gọi ột công ty ở London mà anh đã trả cả một gia tài nhỏ để đảm bảo thư của anh sẽ được trao tận tay em và ông công tước bà con của em. Anh muốn nghe xem họ sẽ nói gì để biện hộ cho họ đây!”

“Họ sẽ nói họ đã đưa đến cho tôi,” Charles bình thản nói.

Victoria< diên=“” cuồng=“” lắ=“” đầu=“” trái=“” tim=“” nà=“” không=“” thể=“” nào=“” chịu=“” tin.=“” “không,=“” bác=“” không=“” nhận=“” được=“” bức=“” thư=“” nào=“” cả,=“” bác=“” charles.=“” bác=“” nhâm=“” rồi.=“” bác=“” đang=“” nghĩ=“” đến=“” bức=“” thư=“” con=“” đã=“” nhận=“” từ=“” mẹ=“” của=“” andrew=“” bức=“” thư=“” nói=“” rằng=“” anh=“” ấy=“” đã=“” kết=“” hôn=“”>

Đôi mắt của Andrew ánh lên giận dữ khi anh trông thấy vẻ tội lỗi trên mặt người đàn ông đứng tuổi. Anh nắm lấy vai Victoria. “Tory, nghe anh đây! Anh viết cho em cả chục bức thư từ châu Âu, nhưng anh gửi nó về Mỹ. Anh không biết gì về sự qua đời của cha mẹ em cho đến khi anh trở về nhà hai tháng trước. Từ cái ngày cha mẹ em mất, mẹ anh không gửi thư em cho anh nữa. Khi anh về nhà, bà ấy bảo anh cha mẹ em đã chết và em bị một người anh họ giàu có nào đó của em đưa sang nước Anh và đã đề nghị lấy em. Bà ấy nói bà ấy không biết tìm em ở đâu và bằng cách nào. Anh hiểu rõ em hơn là tin em có thể bỏ anh chỉ vì một người anh họ giàu sang già cỗi có tước hiệu nào đó. Mất một thời gian, nhưng cuối cùng anh cũng tìm ra bác sỹ Morrison, và ông ấy nói với anh sự thật về chuyện em sang đây và cho anh nơi ở của em.

“Khi anh bảo mẹ anh anh sang đây tìm em, bà ấy đã thừa nhận trò lá lay hai mặt của bà ấy. Bà ấy kể cho anh về lá thư bà ấy viết cho em nói rằng anh đã lấy Madeline ở Thụy sỹ. Rồi thì lập tức bà ấy lên một “con đột quỵ” của bà ấy. Có điều là lần này nó lại hoá ra là thật. Anh không thể bỏ bà ấy lại trong khi bà ấy đang ngấp nghé trước ngưỡng cửa tử thần, vì thế anh viết thư sang cho em và anh họ của em, đây - ” Anh bắn một cái nhìn đằng đẵng sát khí sang cho Charles. “—chẳng biết vì lý do gì ông ta lại không nói với em về những bức thư của anh. Trong đó anh giải thích chuyện xảy ra, và anh bảo mỗi người một là anh sẽ đến đón em ngay khi anh có thể.”

Giọng anh mềm lại khi anh ôm lấy gương mặt đau đớn của Victoria. “Tory,” anh nói với một nụ cười trìu mến, “em đã là tình yêu của đời anh kể từ khi anh thấy em chạy qua những cánh đồng của chúng ta trên con ngựa Anh diêng nhỏ của Dòng Sông Cuồn Cuộn đó. Anh chưa kết hôn đâu, em yêu.”

Victoria< nuốt nghẹn, nàng cố thốt lên lời qua cơn đau nhức nhối đang trào dâng nghẹn cổ. “Em đã.”

Andrew giắt tay ra khỏi nàng như thể da nàng thiêu đốt anh. “Em nói gì?” anh gay gắt hỏi.

“Em nói,” Victoria lặp lại bằng giọng thì thầm đau khổ trong khi nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt yêu dấu của anh, “Em đã. Kết hôn.”

Cả người Andrew trân cứng lại như thể anh đang cố chịu đựng một đòn trí mạng. Anh khinh khỉnh liếc nhìn Charles. “Với ông ta ư? Với ông già này ư? Em bán mình vì vài viên đá và áo xống, phải thế không?” anh gầm lên giận dữ.

“Không!” Victoria gần như gào lên, nàng run bắn cả người vì giận dữ, vì đau đớn và hối tiếc.

Cuối cùng Charles nói, giọng ông vô cảm, gương mặt đứng đưng. “Victoria kết hôn với cháu tôi.”

“Với con ông!” Victoria nói thẳng những lời đó vào mặt ông. Nàng xoay ngoắt đi, lòng căm ghét Charles vì mảnh khoé dối gian, và ghét Jason vì đã về hòa với ông.

Hai tay Andrew nắm chặt cánh tay nàng và nàng cảm thấy nỗi thống khổ của anh như thể nó là của chính nàng. “Tại sao?” anh nói và lắc mạnh người nàng. “Tại sao chứ!”

“Lỗi của ta,” Charles nói cụt ngắn. Ông đứng thẳng người lên, mắt nhìn Victoria, thầm lặng van xin nàng hãy hiểu. “Ta đã sợ thời khắc đền tội này kể từ khi những bức thư của anh Bainbridge đến. Bây giờ thì đã đến lúc rồi, nó tệ hơn cả ta từng tưởng tượng ra.”

“Ông nhận được những bức thư đó khi nào?” Victoria căn vặn, nhưng trong lòng nàng đã biết câu trả lời rồi, và điều đó làm nàng tan nát.

“Vào cái đêm ta bị đột quỵ.”

“Cơn đột quỵ giả vờ của ông!” Victoria sửa lại, giọng nàng run lên vì cay đắng và phẫn nộ.

“Chính xác là thế,” Charles thừa nhận ngay lập tức, rồi quay sang Andrew. “Khi ta đọc thấy rằng anh sẽ đến mang Victoria đi khỏi chúng ta, ta đã làm điều duy nhất ta có thể nghĩ ra – ta giả vờ bị đột quỵ, và ta van xin cô ấy lấy con trai ta để có người chăm sóc cho cô ấy.”

“Ông là đồ đểu giả!” Andrew gầm lên qua hai hàm răng nghiến chặt.

“Ta không mong anh sẽ tin điều này, nhưng ta chân thành cảm thấy Victoria và con ta sẽ có hạnh phúc tuyệt vời bên nhau.”

Andrew rời ánh mắt hung dữ khỏi kẻ thù của anh và nhìn Victoria. “Về nhà với anh đi,” anh liều cầu khẩn. “Họ không thể bắt em ở lại lấy cái người mà em không yêu. Điều đó không thể là hợp pháp được- họ đã ép buộc em làm thế. Tory, xin em! Về nhà với anh đi, và anh sẽ tìm cách thoát khỏi chuyện này. Tàu sẽ rời bến trong hai ngày nữa. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ kết hôn. Sẽ không ai biết—”

“Em không thể!” Những lời nói đó nàng thốt ra trong tiếng thì thầm đau khổ.

“Xin em—” anh nói.

Đôi mắt nàng đăm lệ, Victoria lắc đầu. “Em không thể,” nàng nức nở.

Andrew hắt ra một hơi thở dài và chậm chạp quay đi.

Bàn tay Victoria với về phía anh trong một lời khẩn khoản im lặng và bất lực rơi trở lại cạnh bên nàng khi nàng nhìn anh đi ra khỏi phòng. Ra khỏi nhà. Ra khỏi cuộc đời nàng.

Một phút trôi qua trong sự im lặng đáng sợ, rồi một phút nữa trôi qua. Nắm chặt những nếp gấp của chiếc váy nàng đang mặc, Victoria vẫy vò nó cho đến khi những khớp ngón tay của nàng trở nên trắng bệch, trong khi đó hình ảnh gương mặt đau khổ của Andrew thiêu đốt tâm trí nàng. Nàng nhớ nàng cảm thấy gì khi lần đầu tiên nàng biết được anh đã kết hôn, nỗi đau đớn khi phải lay lắt sống qua mỗi ngày, cố gắng mỉm cười khi trong lòng thì đang chết.

Bỗng nhiên nỗi đau vò xé và cơn phẫn nộ bùng nổ trong nàng và nàng quay ngoắt lại phía Charles trong cơn giận dữ điên cuồng. “Làm sao ông có thể!” nàng khóc gào. “Sao ông có thể làm điều này với hai người chưa bao giờ làm gì tổn hại đến ông được chứ! Ông có thấy vẻ mặt anh ấy không? Có biết chúng ta đã làm anh ấy đau đớn đến thế nào không? Biết không?”

“Có,” Charles nặng nhọc trả lời.

“Ông có biết tôi cảm thấy gì trong suốt những tuần đó khi tôi tưởng anh ấy phản bội tôi và tôi không còn ai cả? Tôi cảm thấy mình như một đứa ăn mày trong nhà ông! Ông có biết tôi cảm thấy gì khi nghĩ tôi đã lấy một người không muốn tôi, bởi vì tôi không còn chọn lựa nào—” Giọng nàng lịm đi và nàng nhìn ông qua đôi mắt đã quá nhạt nhòa vì nước mắt mà nàng đang cố cầm lại nên nàng không thấy được nỗi thống khổ trong mắt ông.

“Victoria,” Charles lạc giọng, “đừng trách Jason về chuyện này. Nó không biết ta giả bệnh đầu, nó không biết những bức t—”

“Ông nói dối!” Victoria hét lên, giọng nàng run rẩy.

“Không, ta thề đấy!”

Đầu Victoria ngẩng phắt lên, đôi mắt nàng ánh lên oán hận vì lời giải thích ngây ngô cuối cùng này mà nàng chẳng thèm nghe. “Nếu ông nghĩ tôi còn tin một lời nào hai người nói nữa—” Nàng sững lại, sợ hãi vì vẻ tái xám kinh khủng trên gương mặt ám ảnh của Charles, và nàng chạy ra khỏi phòng. Nàng chạy lên cầu thang, vấp vấp trong sự hấp tấp với đôi mắt mờ lệ của nàng, và xuôi đại sảnh để về phòng nàng. Khi đã ở trong phòng, nàng dựa vào cánh cửa đã khép lại, đầu ngã ra sau, hai hàm răng nàng nghiến chặt đến đau cả hàm trong khi nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc đang nổi loạn của nàng.

Gương mặt của Andrew nhăn nhúm cả lại vì đau đớn lại xuất hiện trước đôi mắt nhắm chặt của nàng và nàng rên lên vì nỗi ân hận xót xa. “Anh đã yêu em kể từ khi anh thấy em chạy qua những cánh đồng của chúng ta trên con ngựa Anh diêng nhỏ ấy... Tory, xin em! Hãy về nhà với anh đi...”

Nàng chẳng là gì khác ngoài một quân chốt thí trong cái bàn cờ hai người đàn ông ích kỷ, nhẩn tâm ấy đã chơi, nàng điên cuồng nhận ra. Jason đã biết từ lâu là Andrew sẽ tới, cũng như hắn đã biết từ lâu rằng Charles đã chơi bài vào cái đêm ông ấy giả vờ bị “trục tim.”

Victoria< rời=“” khỏi=“” cánh=“” cửa,=“” giặt=“” bỏ=“” bộ=“” váy=“” và=“” mặc=“” bộ=“” đồ=“” đi=“” ngựa=“” vào.=“” nếu=“” nàng=“” còn=“” ở=“” lại=“” trong=“” ngôi=“” nhà=“” này=“” một=“” giờ=“” nào=“” nữa,=“” nàng=“” sẽ=“” phát=“” điên=“” lên=“” mất.=“” nàng=“” không=“” thể=“” la=“” hét=“” charles=“” để=“” rời=“” liêu=“” cho=“” lương=“” tâm=“” nàng=“” cần=“” rút=“” vì=“” cái=“” chết=“” của=“” ông=“” ấy.=“” và=“” jason=“” –=“” chàng=“” sẽ=“” trở=“” về=“” tới=“” nay.=“” nàng=“” chắc=“” sẽ=“” xĩa=“” một=“” con=“” dao=“” vào=“” tim=“” chàng=“” nếu=“” nàng=“” gặp=“” chàng=“” bây=“” giờ,=“” nàng=“” điên=“” đại=“” nghĩ.=“” nàng=“” chop=“” lấy=“” một=“” chiếc=“” áo=“” choàng=“” len=“” trắng=“” khỏi=“” tử=“” áo=“” và=“” chạy=“” xuống=“” cầu=“”>

“Victoria, chờ đã!” Charles kêu lên khi nàng chạy qua đại sảnh về phía sau ngôi nhà.

Victoria< quay=“” vòng,=“” cả=“” người=“” nàng=“” run=“” bần=“” bật.=“” “tránh=“” xa=“” tôi=“” ra!”=“” nàng=“” hét=“” lên=“” và=“” chạy=“” đi.=“” “tôi=“” đi=“” claremont.=“” ông=“” hành=“” động=“” thể=“” đã=“” đủ=“”>

“O'Malley!” Charles gào lên tuyệt vọng khi nàng chạy đi qua cửa hậu.

“Vâng, thưa Tôn ông gì ạ?”

“Ta không nghi ngờ gì là anh đã nghe lỏm đủ hết chuyện xảy ra trong phòng khách—”

O'Malley-người nghe trộm- gật đầu một cách kiên quyết, chẳng thêm bận tâm phủ nhận nữa.

“Anh cưới ngựa được không?”

“Được ạ, nhưng—”

“Đuổi theo cô ấy,” Charles cuống cuống nói. “Ta không biết cô ấy sẽ lấy một cỗ xe hay sẽ cưới ngựa, nhưng cứ đuổi theo cô ấy đi. Cô ấy thích anh, cô ấy sẽ nghe lời anh.”

“Phu nhân sẽ chẳng có tâm trạng mà nghe ai đâu, và tôi không thể nói là tôi trách cô vì điều đó được.”

“Đừng bận tâm, chết tiệt! Nếu cô ấy không trở về, ít ra cũng đi theo cô đến Claremont và đảm bảo là cô đến nơi an toàn. Claremont cách đây 15 dặm về phía nam, dọc theo đường bờ sông.”

“Giả sử cô đi London và bỏ đi với quý ông người Mỹ đó thì sao?”

Charles thọc tay vào mái tóc bạc của ông, rồi lắc đầu khẳng định. “Không đâu. Nếu cô ấy định đi với anh ta thì cô ấy đã làm thế khi anh ta yêu cầu cô đi với anh ta rồi.”

“Nhưng tôi không khéo cưỡi ngựa lắm, không như Phu nhân Victoria.”

“Cô ấy sẽ không thể phi ngựa nhanh nhất trong khả năng của cô ấy trong đêm tối được. Nào, đi xuống chuồng ngựa và đuổi theo cô ấy đi!”

Victoria < đã phi ngựa chạy đi với con Đẩu sĩ, cùng với Sói chạy bên cạnh nàng khi O'Malley lao về phía chuồng ngựa. “Chờ đã, cô ơi!” anh ta kêu lên, nhưng nàng không có vẻ đã nghe thấy, nàng cúi rạp mình trên lưng ngựa, giục con tuấn mã chạy như thể ma quỷ đang đuổi theo nàng.

“Đóng yên con ngựa tốt nhất ta có, nhanh lên!” O'Malley ra lệnh cho anh mã phu, mắt dán chặt vào bóng chiếc áo trắng lấp lánh của Victoria khi nó biết mất cuối con đường nhỏ khúc khuỷu của Wakefield dẫn ra đường chính.

Ba dặm đã vụt qua dưới vó con Đẩu sĩ vũ bão trước khi Victoria phải ghìm nó lại để chờ Sói. Con chó bảnh bao đó đang chạy cạnh nàng, đầu rạp thấp, sẵn lòng chạy theo nàng cho đến tận khi nào nó quỵ ngã kiệt lực. Nàng chờ nó lấy hơi lại và sắp sửa chuẩn bị tiếp tục cuộc phi thân liều lĩnh của nàng thì nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng và tiếng kêu khó hiểu của một người đàn ông.

Không chắc là có phải nàng đang bị đuổi theo bởi một trong những tên cướp sẵn đuổi khách bộ hành đơn độc vào ban đêm hay là Jason, chàng có thể đã trở về và quyết định theo dấu nàng, Victoria quay Đẩu sĩ vào cánh rừng ven đường và cho nó chạy qua các rặng cây theo đường zic zắc nhằm cắt đuôi bất kỳ ai đang bám theo nàng. Người đang theo đuổi nàng xô vào bụi rậm sau lưng nàng, đi theo nàng bất chấp mọi nỗ lực cho hấn rút lại của nàng.

Nỗi khiếp sợ và giận dữ nhanh chóng dâng cao trong ngực nàng khi nàng ra khỏi bìa rừng đã che khuất nàng và nàng thúc ngựa đi xuống đường. Nếu là Jason đi theo nàng, nàng sẽ chết trước khi nàng để hấn chộp được nàng như chộp một con thỏ. Hấn đã lừa được nàng nhiều rồi. Không, đó không thể là Jason! Nàng đã không chạy qua xe ngựa của hấn khi nàng cưỡi ngựa chạy khỏi Wakefield, nàng cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của nó khi nàng rẽ vào đường bờ sông hết.

Nỗi giận dữ của Victoria biến thành sự sợ hãi lạnh cả người. Nàng đang đi tới cùng một con sông nơi một cô gái đã bị chết đuối một cách ly kỳ. Nàng nhớ lại câu chuyện vị mục sư kể về những tên cướp khát máu chuyên săn khách đi đêm, và nàng ngoái lại nhìn chết điếng ra sau lưng trong khi nàng phóng về phía một trong những cây cầu bắc ngang qua dòng sông uốn khúc. Nàng thấy rằng người đuổi theo nàng đã tạm thời bị bỏ lại sau mất dạng sau một khúc quanh, nhưng nàng có thể nghe thấy hấn đang đi tới, đuổi theo sau nàng như thể hấn có ánh sáng dẫn đường cho hấn - Chiếc áo choàng của nàng! Chiếc áo choàng trắng của nàng đang phản phất sau lưng giống như một biển báo đang vẫy lên trong đêm vậy.

“Ôi, Chúa lòng lành!” nàng kêu lên khi Đẩu sĩ phi lóc cóc qua chiếc cầu. Bên phải nàng có một lối mòn chạy dọc theo bờ sông, trong khi con đường thì chạy thẳng về phía trước. Nàng ghìm ngựa đứng phất lại, nhảy ào khỏi yên và cởi chiếc áo choàng ra. Cầu nguyện ưu mọ của mình có tác dụng, Victoria phủ chiếc áo lên lưng ngựa, quay con ngựa xuống phía con đường mòn dọc bờ sông và vụt mạnh roi vào hông nó làm cho nó vụt chạy xuống con đường mòn. Cùng với Sói bên cạnh, nàng chạy ào vào cánh rừng phía trên lối mòn và bò xuống phía dưới các bụi cây, tìm đập thành thịch trong lòng ngực. Một phút sau, nàng nghe thấy tên đuổi bắt nàng phi ngựa lóc cóc qua chiếc cầu. Nàng liếc mắt qua các nhánh cây nơi cái bụi rậm che khuất nàng và nàng nhìn thấy hấn rẽ xuống lối mòn bên sông, nhưng nàng không thể nhìn thấy mặt hấn.

Nàng không nhìn thấy con Đẩu sĩ đã đi chậm lại, rồi thông dong đi xuống sông để uống nước. Nàng cũng không nhìn thấy dòng sông đã kéo chiếc áo choàng trắng của nàng khỏi lưng ngựa trong khi con ngựa uống nước, cuốn nó xuôi dòng vài sải, nơi nó mắc lại dùm đó trong đám cành của một gốc cây đổ chìm lưng chừng dưới nước.

Victoria < không=“” nhìn=“” thấy=“” gì=“” cả,=“” vì=“” lúc=“” đó=“” nàng=“” đã=“” chạy=“” bằng=“” qua=“” rừng,=“” sông=“” sông=“” với=“” con=“” đường=“” chính,=“” cưỡi=“” thăm=“” vì=“” tên=“” cướp=“” đã=“” bị=“” hạ=“” bằng=“” cái=“” mọ=“” vật=“” hay=“” nhất=“” mà=“” dòng=“” sông=“”

cuồn=“” cuộn=“” đã=“” dạy=“” nàng.=“” để=“” đánh=“” lạc=“” hướng=“” một=“” người=“” đuổi=“” theo,=“” người=“” ta=“” chỉ=“” cần=“” cho=“” ngựa=“” chạy=“” theo=“” một=“” hướng=“” và=“” mình=“” chạy=“” bộ=“” theo=“” hướng=“” khác.=“” tung=“” chiếc=“” áo=“” choàng=“” lên=“” lưng=“” ngựa=“” là=“” sự=“” ứng=“” biến=“” tài=“” tình=“” của=“” riêng=“”>

O'Malley ghìem phất ngựa lại bên cạnh con ngựa thiện không người cưỡi của Victoria. Anh ta hoảng hốt quay đầu nhìn quanh rà soát bờ sông dốc đứng đằng sau và phía trên anh ta, tìm kiếm dấu hiệu của nàng trên đó, nghĩ rằng con ngựa chắc hẳn đã hất nàng ngã ở một chỗ nào đó giữa chỗ đó và chỗ này. “Công nương Victoria?” anh ta kêu lớn, ánh mắt anh ta quét một vòng cung rộng trên bờ sông sau lưng anh ta, trên cánh rừng phía bên trái và cuối cùng nhìn dòng sông phía bên phải... nơi một chiếc áo choàng trắng bập bênh một cách kỳ lạ trên mặt nước, vướng vào một thân cây đổ lưng chừng mặt nước. “Công nương Victoria!” anh ta kêu lên khiếp sợ, nhảy ào khỏi lưng ngựa. “Con ngựa chết tiệt!” anh ta hỗn hển, điên cuồng cởi bỏ áo khoác và kéo tuột đôi ủng ra. “Con ngựa chết dẫm đã hất cô ấy xuống sông rồi...” Anh ta chạy ào xuống dòng sông tối tăm cuộn chảy, bơi về phía chiếc áo choàng. “Công nương Victoria!” anh ta gào lên và lặn xuống. Anh ta trôi lên, kêu tên nàng và hỗn hển lấy hơi, rồi lại lặn xuống.

48. Chương 32

Chương 32

Ngôi nhà sáng rực đèn nến khi cỗ xe của Jason dừng lại trên lối đi. Nóng lòng để gặp Victoria, chàng nhảy ào lên những bậc thềm trước nhà. “Chào ông, Northrup!” chàng cười tươi, vỗ lưng người quản gia trung thành và trao chiếc nón kết cho ông. “Vợ ta đâu? Mọi người đã ăn chưa? Ta bị trễ vì một chiếc bánh xe đáng chết bị hỏng.”

Gương mặt của Northrup là một chiếc mặt nạ đồng cứng, giọng ông thì thâm thô ráp. “Thuyền trưởng Farrell đang chờ ngài trong phòng khách, thưa Đức ông.”

“Giọng ông bị làm sao thế?” Jason đôn hậu hỏi. “Nếu cổ họng làm phiền ông thì hãy nói với Công nương Victoria nhé. Nàng rất tuyệt với những chuyện như thế.”

Northrup nuốt nghẹn dữ dội và chẳng nói gì.

Ném cho ông một cái nhìn với chút tò mò, Jason quay đi và nhanh nhẹn đi xuôi đại sảnh để vào phòng khách. Chàng mở bật cửa ra, một nụ cười hăm hở trên mặt chàng. “Xin chào, chú Mike, vợ tôi đâu rồi?” Chàng nhìn quanh căn phòng tươi vui với một ngọn lửa nhỏ đang cháy trong lò sưởi để xua đi cơn giá lạnh, mong đợi nàng hiện ra từ một góc khuất bóng, nhưng tất cả những gì chàng thấy là chiếc áo choàng của Victoria nằm rũ rượi trên lưng một chiếc ghế, nước đang nhỏ giọt từ gấu áo. “Tha thứ cho cách xử sự tệ hại của tôi, bạn già ạ,” chàng nói với Mike Farrell, “nhưng tôi đã không gặp Victoria hàng mấy ngày rồi. Để tôi đi tìm nàng đã, rồi chúng ta sẽ ngồi xuống nói chuyện vui vẻ cùng nhau. Chắc hẳn nàng đang ở trên—”

“Jason,” Mike Farrell nói ngay. “Có một tai nạn—”

Ký ức về một đêm nào như đêm này đau đớn dội lại trong trí nhớ của Jason- cái đêm chàng trở về nhà mong sẽ tìm gặp con trai, và Northrup đã xử sự một cách kỳ lạ; cái đêm mà Mike Farrell đã chờ chàng cũng ngay tại phòng này. Như thể để xua đuổi nỗi khiếp sợ và cơn đau đã bắt đầu gào rú trong cả chân thân, chàng lắc đầu lùi lại. “Không!” chàng thì thào, và rồi giọng chàng cất cao thành một tiếng thét đau đớn. “Không, quỷ tha ma bắt chú đi! Đừng nói với tôi là—!”

“Jason—”

“Đừng cả gan nói với tôi như thế!” chàng hét lên trong cơn đau cuồng loạn.

Mike Farrell nói, nhưng ông quay đầu đi khỏi vẻ đau đớn không thể chịu nổi trên gương mặt tàn tạ của chàng trai. “Ngựa của cô ấy đã hất văng cô ấy xuống sông, cách đây khoảng 4 dặm. O'Malley đã xuống tìm cô ấy, nhưng anh ta không thể tìm thấy. Anh ta—”

“Đi đi,” Jason thì thầm.

“Tôi rất tiếc, Jason. Tiếc hơn là tôi có thể nói.”

“Cút đi...!”

Khi Mike Farrell bỏ đi, Jason với tay về phía chiếc áo của Victoria, những ngón tay của chàng chậm chạp khép lại trên tấm vải len ướt, kéo nó về phía chàng. Những thớ thịt nơi cuống họng chàng phập phồng dữ dội khi chàng đưa chiếc áo sũng nước lên ngực, âu yếm vuốt ve nó bằng tay chàng, rồi chàng vui mắt vào trong đó, cọ xiết nó vào bên má. Những ngọn triều đau đớn thẩm nảo dội lên suốt toàn bộ cơ thể chàng, và những giọt nước mắt chàng từng nghĩ chàng không thể nào còn khả năng để khóc được nữa đã tuôn ra từ đôi mắt của chàng. “Không,” chàng nức nở trong nỗi thống khổ điên dại. Và rồi chàng thét lên, “Không!”

49. Chương Kết

Chương 33

“Nào nào, cháu yêu,” Nữ công tước Claremont nói, tay vỗ vỗ lên vai của cô chất gái của bà. “Ta thật tan nát cả lòng khi thấy con đau khổ thế này.”

Victoria< căn=“” môi=“” nhìn=“” ra=“” ngoài=“” cửa=“” sổ=“” ngắm=“” những=“” bãi=“” cỏ=“” cắt=“” tĩa=“” gợn=“” ghê=“” trải=“” dài=“” trước=“” mặt=“” và=“” không=“” nói=“” gì=“”>

“Ta khó mà tin được là chồng cháu lại không đến để xin lỗi về cái âm mưu tàn nhẫn mà hấn và Antherton thực hiện với cháu,” nữ công tước gắt gỏng tuyên bố. “Có lẽ cậu ta chưa trở về nhà đêm đó, rốt cuộc là vậy.” Bà lui tới một cách nôn nóng trong phòng, tựa người vào cây gậy, đôi mắt linh lợi của bà bắn nhanh về phía cửa sổ như thể cả bà nữa cũng đợi Jason Fielding đến bất cứ lúc nào. “Khi nào cậu ta thực sự xuất hiện, ta sẽ thoả mãn cực kỳ nếu cháu bắt cậu ta quì xuống!”

Một nụ cười nhăn nhó rầu rĩ xuất hiện trên đôi môi mềm mại của Victoria. “Thế thì có cơ bà phải thất vọng rồi bà ạ, vì cháu có thể cam đoan với bà không một chút nghi ngờ là Jason sẽ không làm điều đó. Có khả năng hơn là anh ấy chỉ bước vào đây và cố hôn cháu và, và—”

—và lôi cuốn cháu về nhà phải không?” Nữ công tước thẳng thừng kết thúc.

“Chính xác.”

“Và liệu cậu ta có đạt được điều đó không?” bà hỏi, nghiêng mái đầu bạc của bà sang một bên, đôi mắt bà trong phút chốc đầy vui thích bất chấp vẻ nhăn nhó của bà.

Victoria< thờ=“” dài=“” và=“” quay=“” lại=“” tựa=“” đầu=“” vào=“” khung=“” cửa=“” sổ=“” và=“” vòng=“” tay=“” lên=“” ngang=“” ngực=“” “có=“”>

“Được, chắc chắn cậu ta sẽ thông thả mà làm chuyện đó. Cháu có thực sự tin là cậu ta biết về những bức thư của anh Bainbridge không? Ý ta là nếu cậu ta thật sự biết về chúng thì cậu ta thật là quá sức vô lối khi không nói với cháu.”

“Jason chẳng có lẽ lối gì cả đâu ạ,” Victoria chán chường nói. “Anh ấy không tin vào nguyên tắc đạo đức đâu.”

Nữ công tước lại bước đi đầy suy tư nhưng bà bỗng nhiên ngừng phát lại khi bà đi tới chỗ Sói, nó đang nằm trước lò sưởi. Bà rùng mình và đổi hướng. “Chẳng biết ta đã phạm phải tội lỗi gì mà phải chịu có cái con vật dữ tợn này làm khách trong nhà, ta không biết nữa.”

Một tiếng cười buồn thoát ra khỏi miệng Victoria. “Cháu xích nó lại bên ngoài nhé?”

“Chúa lòng lành, không! Nó đã xé tan đũng cái quần chèn của Michaelson khi ông ta cho nó ăn sáng nay.”

“Nó không tin đàn ông.”

“Một con vật khôn ngoan. Mặc dù xấu xí.”

“Cháu nghĩ nó thật đẹp cái kiểu hoang dã, kiểu sẵn mỗi đấy chứ—” giống như Jason, nàng nghĩ, và vội vã gạt bỏ những hồi tưởng làm nàng náo cả người ấy đi.

“Trước khi ta cho Dorothy đi Pháp, nó đã nuôi hai con mèo và một con chim sẻ gây một cánh. Ta cũng không thích chúng, nhưng ít ra chúng không dè chừng ta như cái con vật này. Ta bảo cho cháu biết, nó rất vui lòng mong đợi được chén thịt ta đấy. Ngay cả bây giờ nó cũng đang tự hỏi không biết mùi vị của ta ra sao.”

“Nó quan sát bà là vì nó nghĩ nó đang bảo vệ bà,” Victoria mỉm cười giải thích.

“Nó nghĩ nó đang bảo vệ bữa ăn sắp tới của nó thì có! Không, không,” bà nói và giơ tay lên khi Victoria rảo bước về phía Sói, định để xích nó ra bên ngoài. “Đừng, ta xin cháu, đừng mạo hiểm bất kỳ gia nhân nào của ta nữa. Hơn nữa là,” bà đã dụ đi đủ để mà thừa nhận, “Ta chưa từng cảm thấy an toàn như thế này trong nhà ta kể từ hồi ông cố của cháu còn sống.”

“Bà không phải lo lũ trộm cắp lên vào đâu,” Victoria đồng ý và quay trở lại việc canh chừng ngoài cửa sổ.

“Lên vào sao? Cháu yêu, cháu còn không thể hồi lộ ột tên trộm đi vào phòng này ấy chứ.”

Victoria< đứng=“” lại=“” bên=“” cạnh=“” cửa=“” sổ=“” thêm=“” một=“” phút=“” nữa,=“” rồi=“” quay=“” lại=“” và=“” bước=“” đi=“” vẫn=“” vợ=“” về=“” phía=“” một=“” cuốn=“” sách=“” bị=“” bỏ=“” lại=“” nằm=“” trên=“” mặt=“” một=“” chiếc=“” bàn=“” gỗ=“” sơn=“” tiêu=“” bóng=“”>

“Ngồi xuống đi mà, Victoria, và để chỗ cho ta đi một chốc. Chẳng có lý gì mà chúng ta lại va cả vào nhau khi chúng ta băng ngang tấm thảm cả. Chuyện gì có thể giữ cái thằng quỷ xinh trai đó của cháu không đến hang ổ của chúng ta thế nhỉ?”

“Chỉ là Jason chưa đến cho đến lúc này thôi,” Victoria nói, nàng ngồi thụp vào một chiếc ghế và chăm chú nhìn đôi bàn tay. “Cháu cũng đã mất một lúc lâu thế này để bình tâm lại.”

Nữ công tước huỳnh huyếch đi lại bên cửa sổ và ngó ra ngoài đường. “Cháu có nghĩ là cậu ta yêu cháu không?”

“Cháu đã nghĩ thế.”

“Dĩ nhiên là cậu ấy yêu cháu!” Lệnh bà khẳng định một cách mạnh mẽ. “Cả London đang nói về chuyện đó. Gã trai này mê muội vì cháu rồi. Không nghi ngờ gì đó là lý do tại sao cậu ta về hứa với âm mưu của Atherton và giữ bí mật những bức thư của Andrew với cháu. Ta sẽ giũa cho Atherton một trận vì cái vụ xấu xa này. Tuy vậy,” bà trăng tráo nói thêm, vẫn đang ngó ra ngoài cửa sổ, “có lẽ ta cũng sẽ làm y như vậy trong cùng hoàn cảnh đó.”

“Cháu không thể tin được.”

“Đương nhiên ta sẽ làm thế. Dựa vào việc lựa chọn giữa việc để cháu lấy một tên thực dân nào đó mà ta không biết và chẳng tin tưởng tí nào, ngược lại với mong muốn của ta là để cháu lấy một đám hạng nhất ở Anh!— một người đàn ông giàu có, thế lực, đẹp trai— ta cũng có thể làm như Atherton đã làm thôi.”

Victoria< nén=“” lòng=“” không=“” chỉ=“” ra=“” rằng=“” đấy=“” chính=“” xác=“” là=“” lỗi=“” nghĩ=“” đã=“” gây=“” ra=“” ẹ=“” nàng=“” và=“” charles=“” fielding=“” bao=“” nhiều=“” là=“” bắt=“”>

Nữ công tước bồng trôn cả mình lại một cách kín đáo. “Cháu chắc chắn là cháu muốn trở về Wakefield chứ?”

“Cháu chẳng bao giờ có ý đi mãi cả. Cháu định là cháu chỉ trừng phạt Jason vì cái cách buộc Andrew nhận ra việc cháu đã kết hôn như thế nào thôi—Bà ơi, giá mà bà nhìn thấy vẻ mặt của Andrew lúc đó, bà sẽ hiểu. Chúng cháu đã là bạn tuyệt vời nhất của nhau kể từ hồi chúng cháu còn nhỏ; Andrew dạy cháu bơi, bắn súng, chơi bài. Hơn nữa, cháu tức điên lên với Jason và Charles vì đã dùng cháu như một thứ đồ chơi— một con chó thí— một vật không có chút cảm xúc đáng kể nào. Bà không thể tin được cháu đã cảm thấy cô đơn và khốn khổ khủng khiếp thế nào suốt một thời gian dài cháu tưởng Andrew đã lạnh lùng gạt bỏ cháu đâu.”

“Được rồi, cháu yêu,” Nữ công tước nói một cách dẫn đo, “cháu sẽ không cô đơn lâu nữa đâu. Wakefield vừa đến đây- không, chờ đã, cậu ta gửi một sứ giả đến! Người này là ai vậy?”

Victoria < chạy=“” bay=“” đến=“” bên=“” cửa=“” sổ.=“” “sao=“” thế=“” nhỉ.=“” đây=“” là=“” thuyền=“” trưởng=“” farrell—=“” người=“” bạn=“” lâu=“” năm=“” nhất=“” của=“”>

“A!” bà công tước hân hoan nói, gõ cây gậy của bà lên nền nhà. “A ha! Cậu ta phải đến một phụ tá. Ta chẳng bao giờ trông đợi điều này từ Wakefield, nhưng mà chuyện là thế đấy!”

Bà phẩy bàn tay một cách khẩn trương về phía Victoria. “Chạy vào phòng giải trí và đừng có lộ cái bộ mặt xinh đẹp của cháu ra đây cho đến khi nào ta gọi cháu.”

“Gi ạ? Không, bà ơi!” Victoria bướng bỉnh kêu lên.

“Có chứ!” bà công tước trả lời. “Ngay lập tức! Nếu Wakefield muốn xử trí việc này như một vụ quyết đấu và phái phụ tá của cậu ta đến để thương lượng các điều khoản thì cứ thế mà làm đi! Ta sẽ là phụ tá của cháu. Ta sẽ không tha một mạng nào đâu,” bà nói với một cái nháy mắt hoan hỉ.

Victoria < miễn=“” cưỡng=“” làm=“” như=“” nằng=“” bị=“” bắt=“” buộc=“” và=“” đi=“” vào=“” trong=“” phòng=“” giải=“” trí.=“” nhưng=“” dù=“” sao=“” thì=“” nằng=“” cũng=“” không=“” thực=“” sự=“” sẵn=“” lòng=“” để=“” thuyền=“” trưởng=“” farrell=“” rời=“” khỏi=“” đây=“” mà=“” không=“” nói=“” chuyện=“” với=“” ông.=“” nếu=“” bà=“” cố=“” của=“” nằng=“” không=“” cho=“” gọi=“” nằng=“” trong=“” vòng=“” 5=“” phút.=“” nằng=“” cũng=“” sẽ=“” quay=“” lại=“” phòng=“” khách=“” để=“” nói=“” chuyện=“” với=“” thuyền=“” trưởng=“” farrell=“”>

Chỉ mới 3 phút trôi qua trước khi cánh cửa vào phòng giải trí bật mở và bà cố của nằng đứng nơi ngưỡng cửa, gương mặt bà là một sự pha trộn hài hước giữa sững sốt, vui thích, và hoảng sợ. “Cháu yêu,” bà tuyên bố, “có vẻ như là cháu đã vô tình bắt Wakefield quì sụp xuống rồi, rốt cuộc là thế.”

“Thuyền trưởng Farrell đâu rồi ạ?” Victoria khẩn thiết hỏi. “Ông ấy chưa đi, phải không?”

“Không, không, anh ta vẫn ở đây, ta đảm bảo với cháu. Anh chàng khốn khổ ấy đang nằm nghỉ trên ghế sofa nhà ta ngay tại thời điểm này, chờ mấy món ăn mà ta đã tử tế mời anh ta. Ta ngờ rằng anh ta nghĩ ta là cái loại nhần tâm nhất trái đất, vì khi anh ta báo cái tin của anh ta cho ta, ta mất trí đến mức mời anh ta mấy món ăn thay vì bày tỏ lòng thương xót của ta.”

“Bà ơi! Bà đang nói ngẩn ngơ đấy. Có phải Jason bảo Thuyền trưởng Farrell đến để yêu cầu cháu về không? Đây là lý do ông ấy đến đây chứ?”

“Hầu như chắc chắn là không phải,” lệnh bà quả quyết với đôi lông mày nhướn cao. “Charles Fielding gửi ông ta đến đây để mang cho ta tin tức đau buồn về sự qua đời lúc còn quá trẻ của cháu.”

“Cái gì của cháu?”

“Cháu chết đuối,” nữ công tước nói ngắn gọn. “Dưới sông. Hay ít nhất là cái áo choàng trắng của cháu có vẻ như đã làm thế.” Bà liếc nhìn con Sói. “Cái con quái vật dơ dáy này được cho là đã chạy tuốt vào rừng nơi nó đến trước khi nó kết bạn với cháu. Gia nhân ở Wakefield đang để tang, Charles đã được đưa vào giường- đáng thôi- và chồng cháu đã khoá mình lại trong phòng làm việc của cậu ta và không cho bất kỳ ai lại gần cậu ta cả.”

Cơn hoảng hốt và khiếp sợ suýt nữa thì làm Victoria quì xuống; rồi thì nằng quay ngoắt lại.

“Victoria!” bà quả phụ kêu lên, vội vã hết sức chạy theo cô chất gái của bà trong khi Victoria chạy băng qua đại sảnh và nhảy ào vào phòng khách cùng với Sói chạy theo sát gót.

“Thuyền trưởng Farrell!”

Đầu ông giật ngược lên và ông chăm chăm nhìn nằng như thể nằng là một con ma vậy, rồi ánh mắt của ông nhìn sang cái hình ảnh “hiện hồn” khác đang dừng kết lại trên bốn cẳng chân và bắt đầu găm gù với ông.

“Thuyền trưởng Farrell, cháu không chết đuối,” Victoria nói, giật mình lùi lại trước ánh mắt trợn trừng của ông. “Sói, thôi đi!”

Thuyền trưởng Farrell đứng bật dậy không tin nổi và rồi để cho niềm vui và sau đó là cơn giận dữ trào lên. “Cô đùa thế đấy à!” ông hét. “Jason phát điên lên vì đau buồn ...—”

“Thuyền trưởng Farrell!” Nữ công tước nói bằng cái giọng đầy quyền lực, đuổi thẳng người dậy hết cái chiều cao bé nhỏ của bà. “Ta sẽ cảm ơn anh nếu anh giữ cái lưỡi lịch sự của anh trong đầu khi nói chuyện với chất gái của ta. Nó chẳng biết gì cho đến tận phút này về chuyện Wakefield tin nó ở bất kỳ chỗ nào khác chứ không phải ở đây, nơi nó đã đặc biệt nói là nó tới.”

“Nhưng cái áo choàng—”

“Cháu bị ai đó đuổi theo- cháu nghĩ là một trong những tên cướp mà chú đã nhắc tới- thế là cháu quăng chiếc áo choàng lên lưng ngựa và cho nó chạy xuống lối mòn dọc bờ sông, cháu nghĩ điều đó sẽ đánh lạc hướng bọn cướp.”

Về giận dữ nhòa đi trên nét mặt của Thuyền trưởng và ông lắc đầu. “Cái ‘người nào đó’ đuổi theo cô chính là O’Malley, anh ta cũng suýt nữa thì chết đuối vì cố tìm và cứu cô từ dưới sông nơi anh ta tìm thấy chiếc áo choàng của cô.”

Victoria< ngã=“” đầu=“” ra=“” sau=“” và=“” nàng=“” nhắm=“” mắt=“” lại=“” trong=“” hói=“” hận;=“” rồi=“” đôi=“” bờ=“” mi=“” dài=“” của=“” nàng=“” mở=“” bình=“” ra=“” và=“” nàng=“” cuống=“” cuống=“” lên.=“” nàng=“” ôm=“” choàng=“” lấy=“” bà=“” nàng;=“” lời=“” lẽ=“” của=“” nàng=“” cứ=“” va=“” vấp=“” cả=“” vào=“” nhau=“” trong=“” vội=“” vã.=“” “bà=“” ơi,=“” cháu=“” cảm=“” ơn=“” bà=“” vì=“” mọi=“” thứ.=“” cháu=“” phải=“” đi=“” đây.=“” cháu=“” về=“”>

“Không, nếu không có ta, cháu không đi được!” bà công tước trả lời với một nụ cười thẳng thừng. “Trước hết, ta sẽ không bỏ qua cơ hội chứng kiến vụ về nhà tâm cơ thế giới này. Ta đã không có dịp nào vui vẻ như thế này kể từ dạo- ờ, đừng bận tâm.”

“Bà có thể ngồi xe ngựa theo cháu,” Victoria phân công, “nhưng cháu sẽ cưỡi ngựa- cưỡi ngựa sẽ nhanh hơn.”

“Cháu sẽ đi bằng xe ngựa với ta,” lệnh bà hống hách trả lời. “Ta ngờ là cháu vẫn chưa ngộ ra rằng sau khi chồng cháu hoàn hồn lại vì niềm vui sướng của cậu ta, cậu ta có cơ sẽ phản ứng y hệt ông sư thần thô lỗ phát sợ lên của cậu ta vừa mới rồi đấy.” Bà ném một cái nhìn đàn áp sang cho Thuyền trưởng Farrell tội nghiệp trước khi tiếp tục. “Chỉ có điều là sẽ thêm vào rất nhiều bạo lực thôi. Nói ngắn gọn, cháu yêu, sau khi cậu ta hôn cháu, điều mà ta tin chắc là cậu ta sẽ làm, cậu ta có khả năng sẽ muốn ám sát cháu vì chuyện mà cậu ta chắc sẽ nhìn nhận là một mảnh lời quỷ quái của cháu. Vì thế, ta sẽ có ngay tại đó để chạy tới mà ứng cứu cháu và ủng hộ cho lời giải thích của cháu. Và như thế,” bà nói, gõ cây gậy của bà xuống sàn nhà như một cách khẩn cấp để gọi người quản gia của bà, “là thế đấy. Norton,” bà gọi. “Thăng ngựa ngay lập tức!”

Bà quay sang Thuyền trưởng Farrell và, rõ ràng là đã đảo chiều sự chỉ trích vừa nãy của bà, tuyên bố một cách kênh kiệu, “Anh có thể đi xe ngựa với chúng tôi—” Rồi bà phá hỏng mất cái ảo tưởng về việc bà đã rộng rãi tha thứ cho sự thô lỗ lúc nãy của ông bằng cách nói thêm, “—để ta có thể để mắt tới anh. Ta sẽ không liều để cho Wakefield được báo trước việc chúng ta sẽ đến và chờ chúng ta trên bậc thềm với vẻ giết chóc trong mắt cậu ta.”

Trái tim Victoria đập rộn rã điên cuồng khi cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa Wakefield ngay khi trời vừa sẩm tối. Không một người giúp việc nào xuất hiện để hạ những bậc thang của cỗ xe xuống và giúp những người mới đến xuống xe, và chỉ có vài đốm sáng thấp trên những khung cửa sổ nhìn ra sân trước. Toàn bộ khu vực đường như hoang vắng một cách kỳ lạ, Victoria nghĩ- và lúc đó, trước nỗi khiếp sợ của nàng, nàng nhìn thấy những khung cửa tầng dưới phủ bằng đen và một vòng tang đen treo trên cửa lớn. “Jason ghét bất kỳ thứ gì tang tóc—” nàng kêu lên, điên cuồng đẩy cánh cửa xe để mở nó ra. “Bảo Northrup bỏ những thứ ấy ra khỏi cửa sổ đi!”

Phá vỡ sự im lặng phần uất lần đầu tiên từ nãy đến giờ, Thuyền trưởng Farrell đặt một cánh tay căng thẳng của ông lên cánh tay nàng và nói dịu dàng, “Jason ra lệnh làm thế đấy, Victoria. Cậu ấy gần phát điên lên vì đau buồn rồi. Bà của cô cũng có phần đúng đấy- tôi không biết cậu ấy sẽ phản ứng thế nào khi cậu ấy thấy cô.”

Victoria< không=“” quan=“” tâm=“” jason=“” làm=“” gì=“” miễn=“” là=“” chàng=“” biết=“” nàng=“” còn=“” sống.=“” nàng=“” nhảy=“” xuống=“” khỏi=“” cỗ=“” xe,=“” để=“” thuyền=“” trưởng=“” farrell=“” lại=“” lo=“” cho=“” bà=“” nàng=“” và=“” chạy=“” tới=“” cửa=“” trước.=“” thấy=“” cửa=“” khoá,=“” nàng=“” nâng=“” chiếc=“” vòng=“” đồng=“” lên=“” và=“” gõ=“” nó=“” với=“” tất=“” cả=“” sức=“” lực.=“” thời=“” gian=“” đường=“” như=“” là=“” vô=“” tận=“” trước=“” khi=“” cánh=“” cửa=“” chậm=“” chậm=“” mở=“”>

“Northrup!” Victoria hét lên. “Jason ở đâu?”

Người quản gia chớp mắt nhìn nàng trong ánh sáng lơ mờ, rồi lại chớp mắt.

“Làm ơn đừng có nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là ma vậy. Tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi mà! Northrup,” nàng hồi hã nói, đưa bàn tay ấm áp của nàng lên bên má lạnh ngắt của ông. “Tôi không chết đâu!”

“Ngài—ngài đang—” Một nụ cười rộng ngoác bất thần nở ra trên khuôn mặt khô khan của Northrup. “Ngài đang ở trong phòng làm việc, thưa phu nhân, và cho phép tôi nói rằng tôi vô cùng sung sướng—”

Quá cuồng quít để có thể nghe được gì, Victoria chạy xuống đại sảnh về phía phòng làm việc của Jason, đan tay vào mái tóc trên đường tới đó.

“Victoria?” Charles kêu lên từ trên ban công. “Victoria!”

“Bà sẽ giải thích mọi thứ, Bác Charles,” Victoria kêu lên và vẫn chạy.

Trước phòng làm việc của Jason, nàng đặt bàn tay run rẩy của nàng lên tay nắm cửa, bỗng chốc dờ cả người ra vì sự tai hại của cái thảm họa nàng gây ra; rồi nàng hít một hơi thở dài run rẩy và bước vào phòng, đóng cửa lại sau lưng.

Jason đang ngồi trong một chiếc ghế cạnh cửa sổ, chống khuỷu tay lên hai đầu gối choãi ra, vùi đầu trong hai bàn tay. Trên chiếc bàn bên cạnh chàng là hai chai rượu whiskey đã cạn và con báo mã não mà nàng đã tặng chàng.

Victoria< nuốt=“” xuống=“” cơn=“” hồi=“” hận=“” đang=“” trào=“” dâng=“” tận=“” cỗ=“” nàng=“” và=“” bước=“” về=“” phía=“” trước.=“” “jason—”=“” nàng=“” gọi=“” nhỏ=“”>

Đầu chàng chậm chạp ngẩng lên và chàng nhìn nàng, gương mặt chàng chỉ là một chiếc mặt nạ tàn héo, đôi mắt đầy ám ảnh của chàng nhìn xuyên qua nàng như thể nàng là một bóng ma. “Tory,” chàng rên lên đau đớn.

Victoria< khựng=“” lại,=“” sợ=“” hãi=“” nhìn=“” chàng=“” trong=“” khi=“” chàng=“” ngã=“” đầu=“” tựa=“” ra=“” lưng=“” ghế=“” và=“” nhắm=“” nghiền=“” mắt=“”>

“Jason,” nàng kêu lên cuồng loạn. “Hãy nhìn em.”

“Anh thấy em mà, em yêu,” chàng thì thầm mà không mở mắt ra. Chàng với tay về phía con báo trên chiếc bàn bên cạnh, trù mền vuốt lưng nó. “Nói với anh đi,” chàng nài xin bằng giọng ngập tràn đau khổ. “Đừng bao giờ ngừng nói với anh, Tory. Anh không sợ phát điên, đến chừng nào anh còn nghe được giọng em—”

“Jason!” Victoria thét lên, chạy băng về phía trước và điên cuồng nắm chặt lấy đôi bờ vai rộng của chàng. “Anh mở mắt ra nào. Em không chết. Em không bị chìm! Anh nghe em đấy chứ, em không mà!”

Đôi mắt dờ dẩn của chàng mở ra, nhưng chàng tiếp tục nói với nàng như thể nàng là một hồn ma yêu thương mà chàng khẩn thiết cần giải thích một điều gì đó. “Anh không biết về những bức thư từ Andrew của em,” chàng thì thầm nức nở. “Bây giờ em biết điều đó rồi, phải không em yêu dấu? Em biết điều đó mà—” Bỗng nhiên chàng hướng ánh mắt ngập đôn đau của chàng lên trần nhà và bắt đầu cầu nguyện, cả người chàng uốn cong lên như thể chàng đang đau đớn. “Ôi, làm ơn!” chàng rên rỉ hải hùng, “xin Người nói cho nàng biết con không biết gì về những bức thư. Quỉ tha ma bắt người đi!” chàng la hét cả Đức Chúa, “Hãy nói với nàng là ta không biết!”

Victoria< lùi=“” lại=“” kinh=“” hoàng.=“” “jason,”=“” nàng=“” cuồng=“” quít=“” kêu=“” lên.=“” “anh=“” nghĩ=“” đi!=“” em=“” bơi=“” như=“” rái=“” cá=“” mà,=“” anh=“” nhớ=“” không?=“” chiếc=“” áo=“” choàng=“” của=“” em=“” chỉ=“” là=“” meo=“” lừa.=“” em=“” biết=“” có=“” ai=“” đó=“”>

đang=" theo=" em=" nhưng=" em=" không=" biết=" đó=" là=" o'malley=" em=" nghĩ=" đó=" là=" một=" tên=" cướp=" nên=" em=" cỡi=" áo=" choàng=" ra=" và=" ném=" lên=" lưng=" ngựa=" rồi=" em=" đi=" bộ=" đến=" nhà=" bà=" và=" -=" ôi=" chúa=" ơi!=" cào=" hai=" tay=" vào=" mái=" tóc=" nang=" nhìn=" quanh=" căn=" phòng=" mờ=" tối=" cổ=" nghĩ=" làm=" thế=" nào=" để=" kéo=" chàng=" lại=" rồi=" nang=" chạy=" về=" phía=" bàn=" của=" chàng=" nang=" thấp=" ngọn=" đèn=" trên=" đó=" rồi=" vội=" vã=" chạy=" sang=" phía=" lò=" sưởi=" và=" thấp=" ngọn=" đèn=" đầu=" tiên=" trong=" cặp=" đèn=" để=" trên=" mặt=" lò=" sưởi=" lên=" nang=" đang=" với=" lấy=" chiếc=" thứ=" hai=" thì=" đôi=" bàn=" tay=" cứng=" như=" gọng=" kim=" bằng=" thép=" khoá=" lấy=" vai=" nang=" từ=" đằng=" sau=" và=" xoay=" nang=" quay=" lại=" xô=" vào=" ngực=" chàng=" nang=" nhìn=" thấy=" sự=" tỉnh=" táo=" đã=" trở=" lại=" trong=" đôi=" mắt=" chàng=" chỉ=" một=" giây=" trước=" khi=" miệng=" chàng=" khoá=" chặt=" miệng=" nang=" với=" một=" sức=" mạnh=" đôi=" khát=" tay=" chàng=" gấp=" gấp=" trên=" lưng=" và=" hông=" nang=" kéo=" nang=" vào=" sát=" lại=" bên=" chàng=" như=" thể=" chàng=" đang=" cổ=" thấm=" thấu=" cả=" thân=" mình=" nang=" vào=" trong=" chàng=" một=" cơn=" rùng=" mình=" lan=" toả=" suốt=" thân=" hình=" cao=" lớn=" của=" chàng=" khi=" nang=" uốn=" cong=" mình=" áp=" vào=" chàng=" quàng=" tay=" ôm=" chặt=" quanh=" cổ="">>

Mấy phút dài trôi qua sau đó, Jason đột ngột dứt môi khỏi nang, gỡ tay nang ra khỏi cổ chàng, và chăm chăm nhìn xuống nang. Victoria vội vàng lùi một bước, ngay lập tức cảnh giác trước vẻ giận dữ đáng sợ ánh lên trong đôi mắt màu lục tuyệt đẹp của chàng. “Bây giờ thì chuyện đó đủ rồi,” chàng nói về dữ tợn, “Anh sẽ đánh cho em một trận ngồi không nổi nữa cho xem.”

Một âm thanh nửa là tiếng cười, nửa là tiếng kêu hoảng thoát ra từ cổ Victoria khi tay chàng vung ra. Nang nhảy lùi trở lại, vừa đủ ra khỏi tầm tay chàng. “Không, anh sẽ không đánh em đâu,” nang run run nói, quá hạnh phúc vì chàng đã trở lại bình thường nên nang không kiềm chế được nụ cười run rẩy của nang.

“Em muốn cực kỳ bao nhiêu là anh không đây?” chàng hỏi nhỏ, tiến tới từng bước từng bước một trong khi nang lùi lại.

“Không nhiều,” Victoria run run nói, chạy nấp ra đằng sau chiếc bàn của chàng.

“Và khi nào đánh xong, anh sẽ xích em lại bên cạnh anh.”

“Anh có thể làm thế,” nang kêu oai oái, chạy vòng quanh chiếc bàn.

“Và anh sẽ không bao giờ để em ra khỏi tầm mắt của anh lần nữa.”

“Em-em không trách anh đâu.” Victoria liếc nhìn ra cửa, ước lượng khoảng cách.

“Đừng thử làm điều đó nhé,” chàng cảnh cáo.

Victoria< nhìn=" thấy=" ánh=" tàn=" bạo=" trong=" mắt=" chàng=" và=" nang=" làm=" ngỡ=" lời=" cảnh=" báo=" của=" chàng=" vừa=" hạnh=" phúc=" đến=" choáng=" váng=" lại=" vừa=" có=" cảm=" giác=" tự=" vệ=" mạnh=" mẽ=" nang=" đẩy=" tung=" cửa=" nhấc=" tà=" váy=" lên=" và=" chạy=" băng=" băng=" về=" phía=" cầu=" thang=" jason=" theo=" sau=" nang=" với=" những=" dải=" chân=" dài=" gần=" bắt=" kịp=" nang=" mà=" chẳng=" cần=" phải="">>

Cười ngật nghèo, nang chạy băng qua hành lang, qua sảnh dưới lát cẩm thạch, băng qua Charles, Thuyền trưởng Farrell, và bà nang, tất cả đều đã chạy bổ ra khỏi phòng khách để xem cho rõ.

Victoria< chạy=" nửa=" đường=" lên=" cầu=" thang=" rồi=" quay=" lại=" và=" bắt=" đầu=" bước=" giật=" lùi=" quan=" sát=" jason=" khi=" chàng=" bước=" lên=" từng=" bậc=" cầu=" thang=" một=" cách=" quả=" quyết=" "nào=" jason=" nang=" không=" thể=" nén=" lại=" nụ=" cười=" khi=" nang=" đưa=" một=" bàn=" tay=" khấn=" khoản=" ra=" và=" cổ=" tổ=" ra=" ăn=" năn=" hối=" lỗi=" "xin=" anh=" biết=" điều=" chút=" đi=" mà="">>

“Cứ đi tiếp đi, em yêu của anh- em đang đi đúng hướng đây,” chàng nói, bám theo nàng từng bước. “Em được chọn phòng em hoặc phòng anh—”

Victoria< quay=“” lại=“” và=“” chạy=“” qua=“” những=“” bậc=“” thang=“” còn=“” lại=“” xuôi=“” hành=“” lang=“” trốn=“” vào=“” phòng=“” nàng.=“” nàng=“” đang=“” ở=“” giữa=“” đường=“” bằng=“” ngang=“” phòng=“” nàng=“” thì=“” jason=“” đập=“” tung=“” cửa,=“” đóng=“” nó=“” lại=“” sau=“” lưng=“” chàng,=“” và=“” khoá=“”>

Victoria< quay=“” ngoắt=“” lại=“” để=“” đổi=“” diện=“” với=“” chàng,=“” trái=“” tim=“” nàng=“” đập=“” rộn=“” lên=“” vì=“” tình=“” yêu=“” và=“” nổi=“” e=“”>

“Giờ thì, em ngọt ngào của anh—” chàng nói bằng giọng trầm đầy hàm ý, mắt nhìn quanh xem thử nàng định trốn hướng nào.

Victoria< nhìn=“” khuôn=“” mặt=“” xanh=“” xao=“” đẹp=“” trai=“” của=“” chàng=“” đầy=“” yêu=“” thương,=“” và=“” rồi=“” nàng=“” chạy...=“” thẳng=“” vào=“” lòng=“” chàng,=“” lao=“” mình=“” vào=“” chàng=“” và=“” quàng=“” tay=“” ôm=“” chặt=“” quanh=“” chàng.=“” “đừng!”=“” nàng=“” kêu=“” lên=“” nghẹn=“”>

Trong chốc lát Jason đứng lặng, vật lộn với những cảm giác điên giân của chàng, và rồi sự căng thẳng trôi tuột ra khỏi cơ thể cứng rắn của chàng. Tay chàng nâng lên trên thắt lưng của Victoria, chậm chậm ôm vòng lấy nàng, rồi xiết lại với một sức mạnh mãnh liệt và kéo nàng áp sát cả chiều dài của thân thể chàng. “Anh yêu em,” chàng thì thầm giọng khản đặc, vùi mặt vào trong mái tóc của nàng. “Ôi Chúa ơi, anh yêu em biết chừng nào!”

Dưới chân cầu thang, Thuyền trưởng Farrell, bà công tước và Charles mỉm cười nhẹ nhõm khi trên gác chỉ còn sự im lặng.

Nữ công tước là người lên tiếng đầu tiên. “Được rồi, Atherton,” bà khắc nghiệt nói, “Ta dám nói là giờ thì anh biết cái cảm giác khi phải nhúng tay vào cuộc đời của lũ trẻ và rồi chịu đựng hậu quả của sự thất bại, như ta đã phải chịu đựng trong suốt những năm qua.”

“Tôi phải lên gác nói chuyện với Victoria,” ông nói, mắt nhìn lên trên ban công không một bóng người. “Tôi phải giải thích rằng tôi làm điều đã làm là vì tôi nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc hơn với Jason.” Ông bước một bước lên trước, nhưng chiếc gậy của bà công tước đã giơ lên trước mặt và cản đường ông lại.

“Ngay cả nghĩ đến chuyện đột nhập vào chỗ bọn trẻ cũng không được,” quý bà ra lệnh một cách kiêu căng. “Ta đang ao ước một đứa cháu trai sơ đời đây, và trừ phi ta nhầm lẫn mọi vấn đề, bọn chúng bây giờ đang cố gắng kiếm cho ta một đứa đấy.” Bà đằng hoàng nói thêm, “Tuy nhiên anh có thể mời ta một ly rượu se ri.”

Charles rời mắt khỏi ban công và nhìn chăm chú vào bà cụ mà ông đã căm ghét hơn hai thập kỷ nay. Ông chỉ mới chịu đau khổ vì can thiệp vào cuộc sống bọn trẻ có hai ngày nay; bà đã chịu đựng suốt hai mươi hai năm rồi. Ngập ngừng, ông đưa tay ra cho bà cụ. Nữ công tước nhìn nó một lúc thật lâu, biết rằng đó là một đề nghị hoà bình, và rồi bà chậm rãi đặt bàn tay gầy của bà lên tay áo ông. “Atherton,” bà tuyên bố khi ông dẫn bà về phía phòng giải trí. “Dorothy có một ý nghĩ kỳ quái nào đó trong đầu nó rằng nó sẽ không lấy chồng và trở thành một nhạc công. Ta đã quyết định là thay vì thế nó sẽ lấy Winston, và ta có một kế hoạch...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-lan-va-mai-mai>